

PROIECT DIVIN
(*The God Project*, 1982)

John Saul

Pentru Sarita
și în memoria lui Leon

CAPITOLUL 1

Sally Montgomery se aplecă și își sărută fiica, apoi înfășură pledul croșetat, de culoare roz, pe care mama ei îl făcuse cu prilejul nașterii lui Julie — și pe care Sally nu putea să îl suporte — în jurul umerilor copilului. Julie, în vîrstă de șase luni, se răsuci somnoroasă, deschise ochii pe jumătate și gînguri.

— Nu ești tu ingerașul meu? murmură Sally, atingînd nasul micuț al fetei.

Julie gînguri din nou, iar Sally îi șterse o picătură de salivă de pe bărbie și îi mai dădu un pupic, după care ieși din dormitor. Nu reușise pînă la urmă să-l transforme cu adevărat într-o cameră pentru copii nou-născuți.

Nu pentru că nu ar fi intenționat să o facă. Într-adevăr, camera aceea fusese destinată creșterii copiilor încă de la nașterea lui Jason, cu opt ani în urmă. Făcuse împreună cu Steve planuri amănunțite, ajunseseră chiar să aleagă tapetul pentru pereți și să comande perdelele. Dar Sally Montgomery pur și simplu nu era tipul de femeie care să se ocupe de decorațiuni. În afară de asta, deși nu o recunoscuse în fața nimănui, cu excepția lui Steve, ideea i se păruse dintotdeauna o prostie. Asta însemna că trebuia să o tot reamenajeze pe măsură ce copilul creștea.

În lumina slabă a unui felinar de afară, Sally privi camera de jur împrejur și ajunse la concluzia că avusese dreptate. Perdelele, deși de culoare albastră, erau încă strălucitoare și curate, iar pereții, rămași la fel de albi cum fuseseră atunci cînd ea și Steve cumpăraseră casa, cu nouă ani în urmă, erau acoperiți cu o multitudine de fotografii și afișe tipărite, de care orice copilăș ce se respectă ar trebui să se bucure — Mickey Mouse pe un perete, rățoiul Donald pe cel din fața lui, cu o serie de alte personaje care umpleau spațiile goale. Chiar și ventilatorul ce se rotea încet deasupra pătutului Juliei fusese ales atît pentru calitatea fabricației lui, cît și pentru felul în care era proiectat, chiar dacă Sally ajunsesese, aproape împotriva voinței ei, să recunoască valoarea formelor lui abstracte, despre care vînzătoarea îi spusese că avea să "facă minuni pentru imaginația copilului". Cînd aveau să crească și să aibă propriii lor copii, urmau să aducă înapoi din pod ventilatorul și afișele și să le împartă între Jason și June, care pînă atunci vor ajunge la o cu totul altă apreciere asupra lor.

Chicotind la gîndul acesta, despre care își dădea seama că provenea dintr-un simț practic supradezvoltat, Sally închise fără zgomot ușa camerei copilului și o luă pe scări în jos. Trecînd prin dreptul ușii dormitorului principal, se opri și ascultă sforăitul lui Steve, simțîndu-se tentată să lase baltă raportul la care lucra și să se strecoare în pat, alături de el. Însă latura ei practică se impuse din nou, așa că trase și ușa aceea și continuă să coboare scările.

Se uită la foile de hîrtie ce acopereau biroul. Era preferabil să termine raportul în noaptea aceea și să apuce să strîngă toate hîrțile acelea înainte ca Steve să coboare, dimineată, și să întrebe tăios de ce pe biroul "lui" erau răspîndite lucrurile "ei". Renunțase cu ani în urmă să mai încerce să-l convingă că biroul era al "lor". Steve avea anumite convingeri cu privire la teritoriu. Bucătăria, de exemplu, era a ei, cu toate că Steve era un bucătar mai priceput decît ea. Camerele de baie erau ale ei, de asemenea, în timp ce camera familiei, care, conform tuturor preceptelor, trebuia să fie în mod categoric a lor, era a lui. Pe de altă parte, dormitorul lor, la care amîndoi țineau, era al ei, în vreme ce garajul, pe care nici unul dintre ei nu îl dorea în mod deosebit, era al lui.

Gradina, fiind ceva mai aparte față de casă, reușise într-un fel să fie în cele din urmă a "lor", ceea ce însemna că, dacă vreunul dintre ei avea să se plîngă de ceva, trebuia să îndrepte într-un fel situația. Una peste alta, conchise Sally, învîrtindu-se prin bucătăria "ei" și începînd să-și facă un ibric de ceai, împărțirea casei și a gradinei se rezolvase foarte bine, la fel ca orice altceva ce

ținea de căsătoria lor. Se uită la vasul cu apă de pe mașina electrică de gătit și se întrebă, într-o doară, dacă era adevărat că, atâta timp cât va sta cu ochii pe el, nu avea să dea în fiert. Apoi, pentru propriul amuzament, puse mâna pe un creion și începu să mizgălească niște socoteli pe carnetul de notițe aflat lângă telefon. Calculând rezistența metalului din bobina electrică, puterea curentului și volumul de lichid, ajunse la concluzia că apa avea să înceapă să fiarbă în opt minute, plus sau minus cincisprezece secunde, fie că se uita la ea, fie că nu.

Iar aceasta, își zise ea, în timp ce apa începea să clocotească exact la momentul calculat, este plăcerea de a avea o minte matematică. Turnă apa peste pliculețele de ceai, apoi duse ceainicul și o ceașcă înapoi pe birou.

Mare parte din dezordine era făcută de foile scoase din imprimanta computerului, iar sarcina pe care o avea Sally era aceea de a analiza programul al cărui rezultat era această serie de listări. Undeva în program exista un virus, iar comisia pentru admitere în colegiu, care crease de fapt programul, apelase la Sally să îl descopere. Programul, proiectat să analizeze probele de examen ale absolvenților de liceu aspiranți, îi respinsese pînă la unul pe toți candidații pentru cursurile de toamnă. Când Sally sugerase că era posibil ca programul să fie perfect, iar candidații pur și simplu prost pregătiți, decanul comisiei de admitere nu se arătase deloc amuzat. Cu un gest serios, îi înmînase programul și rezultatele, rugînd-o pe Sally să afle pînă luni dimineața care era problema.

Sally Montgomery chiar aflase pentru că era pe cît de frumoasă, pe atît de deșteaptă. Periculos de deșteaptă, după cum îi spunea mereu mama ei. Acum, cînd începu să analizeze programul în comparație cu rezultatele ieșite pe imprimantă, aproape că auzi vocea mamei ei, spunîndu-i că nu ar fi trebuit să se afle acolo, jos, lucrînd în puterea nopții; locul ei ar fi fost sus, "iubindu-și bărbatul".

— Îl vei pierde, îi spusese Phyllis Paine de nenumărate ori. Locul unei femei este în casă, iubindu-și soțul și copiii. Nu este normal pentru o femeie de vîrsta ta să aibă serviciu.

— Și atunci de ce am mai făcut facultatea? o contrazisese Sally mai demult, înainte de a renunța definitiv la discuțiile cu mama ei.

— Ei bine, nu ai făcut-o ca să te specializeze în matematică! Am sperat întotdeauna că vei face ceva în muzică. Muzica este bună pentru o femeie, în special pianul. Pe vremea mea, toate femeile cîntau la pian.

Așa o ținuse ani de-a rîndul. Sally încetase în cele din urmă să încerce să-i explice mamei ei că timpurile se schimbaseră. Ea și Steve conveniseră încă de la început că, din toate punctele de vedere, cariera ei era la fel de importantă ca și a lui. Mama ei pur și simplu nu putea să înțeleagă și nu pierdea niciodată vre o ocazie să o anunțe pe Sally că, după părerea ei — singura care conta, bineînțeles — locul unei femei era acasă.

— Poate că nu era nici o problemă pentru o femeie să aibă serviciu în New York, însă în Eastbury, Massachusetts, chiar că bate la ochi!

Și poate că, reflectă Sally, descoperind eroarea din program și începînd să rescrie partea ieșită, poate că are dreptate. Poate că ar fi trebuit să plecăm în Phoenix anul trecut și să scăpăm de orașelul acesta sufocant. Aș fi putut găsi vreun serviciu pe acolo, probabil unul mai bun decît cel pe care îl am aici.

Însă nu plecaseră. Căzuseră de acord că, din moment ce Sally se simțea fericită la colegiu, iar Steve vedea un viitor strălucit pentru amîndoi în dezvoltarea industriei electronice din Eastbury, trebuiau să rămînă exact acolo unde erau și unde se aflaseră dintotdeauna.

Pînă în urmă cu cîțiva ani, Eastbury fusese una dintre acele așezări în care locuitorii mai în vîrstă povesteau despre cît de bine era odinioară, iar cei mai tineri se întrebau cum puteau să scape de acolo. Apoi însă, cu cinci ani în urmă, începuse marea schimbare. O schimbare în sistemul de impozitare încurajase firmele aflate în plină dezvoltare să poposească și în Eastbury. Și treaba dăduse roade. Clădiri care cîndva adăpostiseră fabrici de pantofi și țesătorii industriale, rămînînd apoi goale și în ruină timp de decenii, erau din nou cuprinse de forfotă. Oamenii aveau de lucru — de data aceasta nu ca angajați înrobiți, în schimburi epuizante, ci cu programe flexibile și salarii compensatorii, realizînd miracolele electronice care schimbau înfățișarea țării.

Eastbury în sine, bineînțeles, nu se schimbase prea mult. Era în continuare un oraș mic, aspectul lui simplu fiind înveselit numai de noul centru civic, care era o încercare stîngace de a folosi bani noi pentru a crea clădiri vechi. Rezultatul fusese o primărie care arăta ca un depozit trecut pe post de conac colonial și o "piață a orașului" minuțios împodobită în stil peisagistic, împrejmuită în întregime cu un gard ornamental din fier forjat. Totuși, Eastbury rămînea un loc sigur, suficient de mic pentru ca familia Montgomery să cunoască aproape pe toată lumea, dar suficient de mare pentru a susține colegiul la care era angajată Sally.

Ceaiul era rece, iar Sally se uită la ceas, fiind prea puțin surprinsă cînd își dădu seama că lucrase mai bine de o oră. Programul era însă rezolvat, iar Sally era sigură că a doua zi dimineața

imprimanta calculatorului avea să scoată la iveală rezultatele dorite. Colegiul din Eastbury urma să aibă, în cele din urmă, o nouă generație de boboci pentru anul viitor.

Strinse cu meticulozitate totul de pe birou, pregătindu-l pentru avalanșa de telefoane care îi dădeau binețe lui Steve în fiecare dimineață. Folosindu-și talentele de comerciant și relațiile tot mai numeroase pe care le avea în Eastbury, Steve transformase orașul în ceea ce îi plăcea să considere că era "propria lui mină de aur". Diminețile lucra adeseori acasă, iar după-amiezele și le petrecea fie la birou, fie în clubul de atletism la a cărui înființare dăduse și el o mână de ajutor, nu din cine știe ce mare interes pentru sport, ci pentru că știa că directorilor noilor companii le plăcea să lucreze în ceea ce ei numeau ambianță neoficială. Steve credea în ideea de a le oferi oamenilor ce doreau. În schimb, aceștia îi dădeau de obicei ce dorea el, aceasta însemnând invariabil o mică parte a oricăreia dintre acțiunile care urmau să aibă loc. Dacă îl întreba cineva cu ce se ocupa, Steve se definea pe sine ca antreprenor. Într-adevăr, era un fel de intermediar care se rezumase la a aduna oamenii la un loc, în beneficiul tuturor celor interesați. De-a lungul anilor ieșiseră bani frumușei nu numai pentru familia Montgomery, ci pentru întregul oraș. Steve fusese acela care convinsese Inter-Technics-ul să doneze pentru Eastbury un computer principal de coordonare, care avea să lege între ele toate celelalte mici computere ale orașului, deși Sally nu se lăsase nici pînă acum convinsă că aceasta ar fi fost una dintre ideile lui cele mai bune.

Acum însă Steve începea să se plictisească. De-a lungul ultimelor luni, începuse să vorbească despre faptul că ei doi ar trebui să intre în afaceri pe cont propriu. Sally urma să devină consultant independent, iar Steve să îi vîndă serviciile.

Iar mama îl va considera un proxenet, își zise Sally. Închise capacul rulant al biroului și o luă către bucătărie. Era pe cale să arunce ceaiul, de care nici nu se atinsese, cînd se răzgîndi și începu să-l reincălzească. Nu se simțea obosită, lucrul era terminat, copiii încă dormeau și nimic nu putea să o mai deranjeze. Noaptea aceasta putea fi momentul favorabil pentru a reflecta la ideea lui Steve.

Din multe punct de vedere era o sugestie atrăgătoare. Aveau să lucreze împreună — o idee care îi plăcea — dar asta însemna, de asemenea, că aveau să stea unul lingă celălalt mai tot timpul. Nu era sigură dacă îi convenea.

Exista oare ceva ce putea fi numit prea mult stat împreună? Aveau o căsătorie fericită și nu voia să o tulbure. Avea undeva în adîncul ei sentimentul că unul dintre motivele pentru care căsătoria lor mergea atît de bine era faptul că amîndoi aveau interese dincolo de familie. Lucratul împreună avea să pună capăt acestei situații. Dintr-o dată viețile lor aveau să fie strîns legate pe de-a-ntregul de căsătoria dintre ei. Iar asta putea să fie rău.

Sally își turna o ceașcă de cafea, continuînd să mediteze asupra altor variante. Iar după aceea îi răsună în cap vocea lui Steve și îi văzu ochii albaștri zîmbindu-i. "Nu vei ști niciodată pînă nu vei încerca, nu-i așa?" întreba el. Singură în bucătărie, Sally rise încet și se hotărî. Nu, își spuse ea în gînd, nu voi ști. Iar dacă nu merge, putem oricînd să facem altceva. Își termină ceaiul, puse ceașca în chiuvetă și o luă în sus pe scări.

Era pe punctul să intre în dormitor, însă se opri, ascultînd.

Casa era cufundată în tăcere, ca întotdeauna la acea oră din noapte. Ascultă pentru o clipă, apoi își continuă drumul în dormitor și începu să se dezbrace. Întunericul aproape total era împrăștiat numai de licărirea slabă a unui felinar stradal, aflat la o jumătate de cvartal distanță.

Se strecură în pat alături de Steve, iar mîinile lui se întinseră pentru a o lua în brațe. Se ghemui lingă el, sprijinindu-și capul de umărul său, înfășurîndu-și degetele în smocurile de par care îi acopereau pieptul.

Se înghesui și mai aproape de Steve și îi simți brațul strîngîndu-se și mai tare în jurul ei. Își închise ochii, gata să se lase furată de somn, mulțumită să știe că toate erau pe atît de aproape de perfecțiune pe cît își dorise întotdeauna să fie, în ciuda a ceea ce ar putea să gîndească mama ei. Era vorba, în definitiv, de viața ei, nu de a mamei.

Dar imediat după aceea se trezi din nou pe de-a-ntregul, cu ochii deschiși și cu trupul dintr-o dată rigid.

Să fi auzit ceva?

Poate că ar trebui să-l trezească pe Steve.

Nu. De ce să-l trezească, din moment ce deja era ea trează?

Se desprinse din brațele lui și își puse un halat de casă. Ajunsă pe hol, rămase nemișcată, ascultînd cu atenție și încercînd să-și aducă aminte dacă încuiase ușile mai devreme.

Le încuiase.

Putea să-și aducă aminte cu claritate. Îndată după ce Steve urcase să se culce, ea făcuse un tur al casei și trăsese zăvoarele, un obicei pe care îl căpătase de pe vremea cînd Steve trebuia să tot călătorească, iar ea rămînea singură cu Jason pentru atît de multe nopți. Acest obicei nu fusese niciodată încălcat.

Tăcerea se adună în jurul ei. Putea să-și audă inima bătând în întuneric.

Ce era?

Dacă nu era nimic, ce anume îi stârnea teama?

Își spuse că era o proastă și o luă înapoi către dormitor.

Totuși, sentimentul acela nu-i dădea pace.

Voi arunca o privire la copii, se decise ea.

Merse de-a lungul holului către camera lui Jason și deschise ușa. Băiatul se afla în patul său, avînd cuverturile înfășurate în jurul picioarelor și un braț aruncat peste ursulețul de pluș, cu care încă mai dormea din cînd în cînd. Sally eliberă încetișor păturile și își acoperi fiul cu ele. Jason se mișcă în somn, întorcîndu-se pe partea cealaltă. În lumina vagă ce venea pe fereastră, arăta ca o replică în miniatură a tatălui său, părul blond îi era ciufulit, fălcile mici îi erau pătrătoase și avea aceeași gropiță în bărbie, despre care Sally crezuse întotdeauna că îl făcea pe Steve să arate sexy. Cîte inimi vei zdrobi oare cînd te vei face mare? se întrebă Sally. Se aplecă și îl sărută pe Jason cu blîndețe.

— Of, mami, făcu băiețelul.

Sally se prefăcu supărată pe fiul ei.

— Credeam că ai adormit.

— Făceam pe mortu-n păpușoi, replică Jason. S-a întîmplat ceva?

— Mamele nu mai au voie să vă ureze noapte bună? întrebă Sally.

— Tu mă pupi mereu, se plînsă Jason.

Sally se aplecă și îl sărută din nou.

— Fii fericit că are cine s-o facă. Nu toți copiii au norocul ăsta.

Se ridică și se pregăti să iasă din cameră.

— Și nu-ți mai trage pătura de pe tine. O să faci pneumonie.

Părăsi camera lui Jason, știind că, în cinci minute, acesta își va da iar pătura la o parte și că nu va face pneumonie. Dacă Julie avea să crească la fel de sănătoasă cum se întîmplase cu Jason, avea să fie de două ori binecuvîntată. În timp ce se apropia de camera lui Julie, începu să încerce calcularea șanselor pe care le avea de a crește doi copii fără să fie nevoită să dea piept cu vreuna dintre boli. Ajunse la concluzia că șansele erau prea mici pentru a merita să-și mai bată capul cu așa ceva.

Se strecură în cameră și dintr-o dată sentimentul de neliniște o cuprinse din nou.

Traversă încăperea pînă la pătuț și privi în jos către Julie. Copila era la fel de diferită față de fratele ei pe cît era ea față de Steve. Julie moștenea de la Sally părul aproape negru, ochii închiși la culoare și, chiar din fragedă pruncie, avea aceeași osatură delicată. E ca o păpușă, își zise Sally. O păpușă mică și fragilă. În lumina discretă, pielea copilei era palidă, aproape albă, iar Sally avu impresia că arăta rece, cu toate că pledul roz era încă înfășurat în jurul umerilor ei, așa cum o lăsase Sally mai devreme.

Sally se încruntă.

Julie era un copil activ, care niciodată nu stătea prea mult timp fără să se miște.

După toate aparențele, nu se mișcase de mai bine de o oră.

Sally întinse mîna și atinse fața Juliei.

Era la fel de rece precum arăta.

În timp ce își lua în brațe micuța fiică, Sally Montgomery simți că propria-i viață se îndepărta de ea.

Nu era adevărat.

Nu putea să fie adevărat.

Nu era nimic în neregulă cu Julie.

Era rece. Asta era tot, era doar rece. Tot ce trebuia să facă era s-o cuibărească la pieptul ei, să o încălzească și totul avea să fie din nou în regulă.

Sally Montgomery începu să țipe — un vaiet înalt, subțire, pătrunzător, care destrăma liniștea nopții.

Steve Montgomery rămase în pragul ușii, privindu-și soția.

— Sally? Sally, ce s-a întîmplat?

Înaintă ezitant, uitîndu-se la soția lui, care stătea în picioare lângă fereastră, legănîndu-și copila ca pentru a o adormi, vorbindu-i încet, cu o voce sugrumată, făpturii micuțe din brațele ei. Apoi ajunse lângă Sally și încercă să scoată fetița din mîinile ei. Strînsoarea femeii în jurul copilei se intensifică, iar ochii ei, larg deschiși și rugători, îi întîlniră pe ai lui.

— Sună la spital, șopti ea cu o voce disperată. Sună acum! îi este rău. Ah, Steve, îi este rău!

Steve atinse pielea rece ca gheața a lui Julie și fu cuprins de amețală. Nu! Nu, nu putea să

pătească asta. Pur și simplu nu avea cum. Se întoarse și ieși din cameră, însă imediat dădu peste Jason, care stătea la un pas în interiorul camerei, privind cu ochi mari și curioși.

— Ce s-a întâmplat? veni întrebarea băiețelului care privea în sus către tatăl lui.

Apoi se uită dincolo de Steve, către mama sa.

— S-a întâmplat ceva cu Julie?

— Este... îi este rău, spuse Steve, dorind cu disperare să creadă asta. Îi este rău, iar noi trebuie să chemăm doctorul. Vino.

Trăgându-l pe Jason după el, Steve se duse în camera de alături și ridică receptorul telefonului de pe noptieră, formînd înnebunit numărul. În timp ce aștepta să răspundă cineva, întinse o mînă ca să-și tragă fiul mai aproape, însă Jason se feri de îmbrățișarea tatălui său.

— A murit? întrebă el. A murit Julie?

Steve confirmă, dînd tăcut din cap, iar după aceea centralista de la Spitalul Comunal Eastbury intră pe fir. În timp ce solicita o ambulanță pentru fiica sa, nu își scăpă fiul din ochi, însă după un moment Jason, cu o față inexpresivă, se întoarse și ieși din cameră.

CAPITOLUL 2

Spitalul Comunal din Eastbury, în ciuda numelui său, nu era de fapt nici spital, nici instituție comunală. Era, în realitate, o clinică aflată în proprietate privată. Fusese înființată cu treizeci de ani în urmă, ca simplu cabinet al doctorului Arthur Wiseman. Pe măsură ce activitatea creștea, Wiseman începuse să-și ia colaboratori. Cu zece ani în urmă, avînd alături alți cinci medici, înființase Spitalul Comunal din Eastbury și construisese clinica. Acum se aflau acolo șapte doctori, toți specialiști, însă nici unul dintre ei nu era atît de specializat, încît să nu poată funcționa ca medic generalist. Pe lîngă clinică existau o cameră de urgențe micuță, o sală de operații, un salon pentru internări și cîteva rezerve. Pentru Eastbury sistemul funcționa bine: fiecare dintre pacienții de la Spitalul Comunal simțea că era îngrijit de mai mulți medici, iar fiecare dintre doctori putea întotdeauna să consulte imediat alți șase specialiști. Toată lumea trăgea speranțe că, într-o bună zi, în viitorul nu prea îndepărtat, Spitalul Comunal din Eastbury avea să crească și să se transforme într-un spital adevărat, chiar dacă pe moment nu era decît o miniatură.

Aflat în sala de operații, doctorul Mark Malone — care, ajuns la vîrsta de patruzeci și doi de ani, încă nu se împăcase cu faptul că avea să rămînă cunoscut pentru totdeauna ca *tînărul* doctor Malone — zîmbi spre copilul de zece ani, aflat în stare de inconștiență pe masă de operații. O intervenție de rutină, chiar dacă fusese făcută în regim de urgență, de operare a apendicelui. Îi făcu cu ochiul asistentei, apoi tăie cu o mișcare expertă o mostră de țesut din organul extirpat și i-l dădu unuia dintre ajutoare.

— Analizele obișnuite, îi zise el.

Se uită la anestezistul care îi indică printr-o mișcare a capului că totul era în regulă, iar apoi părăsi sala de operație și se duse să se spele. Se uită nemulțumit la ceas, întrebîndu-se de ce atît de multe apendice își găseau să se îmbolnăvească la ore atît de tîrzii din noapte, cînd își auzi numele în difuzorul interfonului.

— Doctorul Malone, vă rog. Doctorul Malone.

Își șterse mîinile și ridică receptorul.

— Malone.

— Sînteți chemat la camera de urgențe, domnule doctor Malone, îl informă vocea dispecerei.

— Ah, Dumnezeule!

Malone își munci creierul, încercînd să-și amintească cine trebuia să fie de gardă în noaptea aceea.

Dispecera răspunse întrebării pe care el nu o pusese:

— Este... este una dintre pacientele dumneavoastră, domnule doctor.

Încruntarea lui Malone se adînci, însă doctorul nu făcu decît să mormăie ceva în receptor și să închidă. Își dezbracă halatul de operații și își puse pe el o haină albă, după care o porni spre camera de urgențe, știind deja cu siguranță ce se întîmplase.

Medicul de gardă s-ar fi descurcat cu o intervenție de urgență. Faptul că se apelase la el însemna că unul dintre pacienții lui murise și, de vreme ce se afla la clinică, cineva ajunsese la concluzia că el trebuia să le dea vestea cea rea părinților. Își adună toate puterile, pregătindu-se pentru partea cea mai neplăcută a meseriei sale.

O găsi pe asistentă stînd chiar lîngă ușa camerei de urgență, palidă la față și tremurînd.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

– Este o fetiță, răspunse asistenta cu o voce tremurată.
Făcu un semn cu capul către ușă și continuă:
– E acolo, înăuntru, cu mama ei. E vorba de Julie Montgomery, iar Sally nu vrea să o lase din brațe. O ține una și bună că trebuie să-și încălzească fetița.
Vocea i se împiedică, iar apoi adăugă:
– L-am... l-am chemat pe doctorul Wiseman.
Malone încuviință cu o mișcare a capului. Deși Julie Montgomery era pacienta lui, mama fetiței făcea parte din clientela lui Art Wiseman.
– Vine și el?
– Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, îl asigură asistenta.
Chiar în timp ce spunea asta, Arthur Wiseman, un bărbat cu parul grizonat și cu o ținută distinsă, intră cu pași mari și hotărâți pe ușa dinspre parcare.
Medicul mai vîrstnic evaluează situația într-o clipă.
Sally Montgomery stătea pe un scaun, legănînd-o pe Julie în brațe. Ea se uită la Wiseman, însă ochii îi erau larg deschiși și goi.
În stare de șoc, își zise Wiseman. Este în stare de șoc. Se apropie de ea și încercă să i-o ia pe Julie din brațe. Sally se trase înapoi și își întoarse puțin trupul.
– E rece, spuse Sally, vocea ei fiind nu mai mult decît o șoaptă. E rece și trebuie s-o încălzesc.
– Știu, Sally, spuse Wiseman încet. Dar de ce nu ne lași pe noi să facem asta? Nu de aceea ai adus-o aici?
Sally îl privi pentru o clipă, apoi aprobă cu o mișcare a capului.
– Da... așa... așa cred. Nu este bolnavă, domnule doctor Wiseman. Știu sigur că nu e bolnavă. Este... este doar rece. Atît de rece...
Vocea i se pierdu și lăsă trupul micuț în miinile doctorului. Apoi își acoperi fața cu palmele și începu să plîngă. Wiseman i-o trecu pe Julie lui Mark Malone.
– Vezi ce poți să faci, zise el încet.
Lăsînd-o pe Sally Montgomery sub îngrijirea lui Wiseman, Malone duse trupul lui Julie Montgomery în cabinetul de tratamente. Pentru copil, știa, nu mai exista nici o speranță de revenire la viață. Dar, chiar știind că era de mult prea tîrziu, începu să-i aplice metodele de reanimare. Cîteva minute mai tîrziu, ținînd-o pe Julie ca și cum doar voința lui ar fi fost suficientă pentru a o putea readuce la viață, simți o prezență în încăperea și-și ridică privirea. Era Wiseman.
– S-a dus? întrebă acesta.
Malone încuviință din cap.
– Nu pot să mai fac nimic, răspunse el. A murit de cel puțin o oră.
Wiseman oftă.
– Ai idee ce s-a întîmplat?
– Nu pot încă să fiu sigur, dar pare să fie SIMS.
Wiseman închise ochii și își trecu mina prin păr, dîndu-l la o parte de pe frunte. La dracu', înjură el în gînd. De ce se întîmpla asta? Apoi auzi din nou vocea lui Malone:
– Steve a venit?
– Dădea un telefon. La soacră-sa, cred. Am cerut valium pentru Sally.
– Bine. Vrei să vorbesc eu cu Steve?
Wiseman, cu ochii ațintiți asupra trupului mic al lui Julie Montgomery, nu răspunse pe moment. Cînd se hotărî, vocea îi era dogită.
– O voi face eu, spuse el. Îl cunosc pe Steve aproape la fel de bine ca pe Sally.
Se opri o clipă, iar apoi întrebă:
– O să-i faci autopsia?
– Bineînțeles, răspunse Malone, dar nu cred că vom găsi ceva. Julie Montgomery era unul dintre nou-născuții cei mai sănătoși pe care i-am văzut vreodată. Și am examinat-o acum vreo două zile. Nu avea nimic. Absolut nimic. Drace!
Malone privi în jos la fața micuță a fetiței din brațele sale. Dacă te uitai la Julie, părea că doarme. Dacă n-ar fi fost paloarea morții și răceala trupului ei... Nici o rană, nici un semn de boală.
Numai moartea.
– O s-o duc jos, spuse Malone.
Se întoarse și plecă, iar Wiseman îl urmări pînă cînd dispăru după colț. Abia atunci se întoarse în sala de așteptare, acolo unde Steve Montgomery stătea acum lîngă soția sa, ținînd-o de mînă. Steve își ridică privirea către doctor, cu niște ochi întrebători. Wiseman clătină din cap.
– Nu s-a mai putut face nimic, spuse el, punîndu-i mina pe umăr lui Steve. Absolut nimic.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Steve. Se simțea bine, nu era nimic în neregulă cu ea. Nimic!
– Nu știm încă, răspunse Wiseman. Îi vom face autopsia, dar nu cred că vom găsi ceva.
– Nu crezi că veți găsi ceva? întrebă Sally.

Goliciunea dispăruse acum din ochii ei, iar fața îi era acoperită de o durere pe care Wiseman o consideră aproape chiar mai îngrijorătoare decât ar fi fost starea de șoc. Îi va trece, își zise el. Îi va fi greu, dar îi va trece.

– De ce nu vă duceți acasă? le sugeră el. Nu aveți nici un motiv să mai stați aici. Discutăm mâine dimineată. În regulă?

Sally se ridică în picioare și se sprijini de Steve.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Copiii mici nu mor așa, pur și simplu, nu-i așa?

Wiseman se uită la ea, încercând să aprecieze starea în care se afla. Dacă ar fi fost altcineva în afară de Sally Montgomery, ar fi avut de așteptat pînă a doua zi dimineată, însă pe Sally o cunoștea de ani de zile și știa cit era de puternică. Valiumul o calmase și avea să o mențină în starea aceea.

– Uneori se mai întâmplă, spuse el încet. Se numește sindromul infantil al morții subite. Asta crede Mark Malone că s-a întâmplat cu Julie.

– Doamne, rosti Steve Montgomery.

Îi reveni în minte fața lui Julie, ochii ei jucăuși și gurița zîmbitoare, palmele micuțe ce se întindeau spre el, minutele care abia îi cuprindeau un singur deget, risul și ginguritul nevinovat. Și apoi nimic.

Lacrimile începură să-i curgă pe față. Nu încercă să și le șteargă.

Cînd zorile zilei de primăvară începură să se reverse peste Eastbury, Steve Montgomery se ridică și se duse la fereastră. Se afla împreună cu Sally în camera de zi, unde își petrecuseră împreună acea noapte lungă, fără ca vreunul dintre ei să dorească să se ducă la culcare, fără ca vreunul dintre ei să vrea să dea piept cu gândurile ce ar fi putut să le vină pe întuneric. Însă acum întunericul se dusese, iar Steve făcu un ocol prin cameră, stingînd luminile.

– Nu, șopti Sally. Te rog, n-o face.

Înțelegînd-o, Steve aprinse luminile la loc, iar apoi se întoarse și se așeză din nou lîngă ea, strîngînd-o aproape de trupul său, fără ca vreunul dintre ei să vorbească, însă luîndu-și fiecare putere din prezența celuilalt. După o vreme se auzi un zgomot de la etaj, urmat de niște pași ce coborau scările. O clipă mai tîrziu, mama lui Sally intră în încăpere. Se opri, iar pe urmă veni lîngă canapea și o trase pe Sally în brațele ei.

– Biata mea copilă, spuse ea încet, cu o voce liniștitoare. Ah, biata mea copilă. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat, Sally?

Vocea mamei păru să miște ceva în Sally, iar lacrimile, acele lacrimi care trebuiau să fi fost stoarse din ochii ei și uscate cu cîteva ore în urmă, începură din nou să curgă. Se sprijini de mama ei, hohotele de plîns scuturîndu-i trupul. Pe deasupra capului fiicei sale, Phyllis Paine întîlni privirea ginerelei ei.

– Ce s-a întâmplat, Steve? întrebă ea. Ce s-a întâmplat cu nepoata mea?

Trebuie să mă stăpînesc, își zise Steve. Trebuie să mă țin tare pentru Sally. Trebuie să le spun oamenilor ce s-a întâmplat, trebuie să mă ocup de înmormîntare și să am grijă de soția și de fiul meu. Apoi fu străbătut de un alt gînd: Nu voi fi în stare să mă descurc. O să cedez, iar sufletul o să-mi fie distrus. O, Doamne, de ce a trebuit s-o iei pe Julie? De ce nu m-ai luat pe mine? Era doar un copil! Doar un copilaș!

Voia sa plîngă și el, să-și pună capul pe pieptul soției sale și să-și dea frîu liber durerii, dar știa că nu avea cum să facă asta. În nici un caz acum și probabil că niciodată. Întîlni privirea fixă a soacrei sale.

– Nu i s-a întâmplat nimic, spuse el, forțîndu-se să-și stăpînească vocea. A murit pur și simplu. De ceva căruia îi zice sindromul infantil al morții subite.

Privirea lui Phyllis se înăspri.

– Bazaconii, spuse ea. Asta nu înseamnă decât că doctorii habar n-au despre ce a fost vorba. Ceva s-a întâmplat cu acest copil. Vreau să aflu ce anume.

Cuvintele ei sfredeliră durerea lui Sally. Se trase din îmbrățișarea mamei ei și o privi în ochi.

– Ce vrei să spui? o întrebă ea cu o voce stridentă. Ce vrei să spui?

Phyllis se ridică în picioare, căutîndu-și cuvintele cele mai potrivite. Știa unde se ascundea necazul, știa foarte bine, dar nu avea de gînd să spună. Nu încă. Mai tîrziu, atunci cînd Sally își va fi revenit din starea de șoc, avea să poarte o discuție. Deocamdată însă, avea să-și îngrijească fiica... așa cum și fiica ei ar fi avut grijă de Julie.

– Nu vreau să spun nimic, susținu ea. Atîta doar că doctorilor le place să se acopere unul pe

celălalt. Copiii mici nu mor așa, pur și simplu, Sally. Există întotdeauna un motiv. Dar, dacă doctorii sînt prea puturoși pentru a-l găsi, sau dacă nu se pricep, spun că este moarte infantilă. Subită. Să știi însă că există *întotdeauna* un motiv, repetă ea.

Își mută privirea de la Sally la Steve, iar apoi din nou la Sally. Cînd vorbi din nou, vocea ei fu ceva mai blîndă:

– Intenționez să rămîn aici cîteva zile... Mă voi îngriji de Jason și de casă. Nici unul dintre voi nu trebuie să-și facă probleme pentru nimic.

– Mulțumim, Phyl, spuse Steve încet. Mulțumim.

– Nu pentru asta există mame? întrebă Phyllis. Pentru a avea grijă de copiii lor?

Ochii i se opriră încă o dată asupra lui Sally, apoi se întoarse și o luă înapoi pe scări. La cîteva clipe după aceea, o auziră discutînd cu Jason, apoi ajunse la ei și vocea băiatului, care se smiorcăia cu glas tare în timp ce își bombarda cu întrebări bunica. Sally rămase tăcută vreme îndelungată, după care vorbi cu Steve fără să se uite la el.

– Crede că i-am făcut ceva lui Julie, spuse ea posomorîtă. Sau că n-am făcut ce trebuia. Crede că e vina mea.

Steve suferea în sine pentru neputința din vocea soției și se întinse pentru a o lua în brațe.

– Nu, iubito, nici vorbă să creadă una ca asta. Doar că... așa e Phyllis. O știi și tu.

Sally încuviință din cap. Știu cum este, își zise ea. Dar oare ea știe cum sînt eu? Oare mă cunoaște? Șirul gîndurilor ei fu întrerupt de venirea lui Jason, care tropăi pe scări. Se opri în mijlocul camerei, cu pijamaa atîrnînd pe el și cu mîinile înfipite în șolduri.

– Ce s-a întîmplat cu Julie? îi întrebă el.

Steve își mușcă buza. Cum ar fi putut să-i explice? Cum să-i vorbească despre moartea unui puști de opt ani, cînd nici el însuși nu înțelegea prea bine?

– Julie a murit, zise el. Nu știm de ce. A... a murit pur și simplu.

Jason rămase tăcut, privind gînditor. Apoi dădu din cap și se încruntă ușor.

– Trebuie să mă duc astăzi la școală? întrebă el.

Prea obosită, prea șocată și prea secătuită pentru a recunoaște inocența din cuvintele fiului ei, Sally auzi numai duritatea naivă a celor spuse de el.

– Bineînțeles că trebuie să te duci la școală! țipă ea. Crezi că pot să mai am și grija ta? Crezi că pot să le fac pe toate? Crezi că...

Vocea o trădă și, plîngînd în hohote, se prăbuși înapoi pe canapea, în timp ce mama ei cobora în grabă scările. Jason, palid la față datorită încurcăturii și a suferinței, se holbă la mama să, după care își privi tatăl.

– E-n regulă, îi spuse Phyllis, ridicîndu-l în brațe. Bineînțeles că azi nu trebuie să te duci la școală. Du-te sus să te îmbraci, pe urmă îți pregătesc micul dejun. Bine?

Își săruta băiatul pe obraz și îl așeză înapoi pe podea.

– Bine, bunico, spuse Jason încet.

Apoi, după încă o privire curioasă aruncată părinților, o luă lă fugă pe scări.

După ce dispăru, Steve își puse brațele în jurul soției lui.

– Du-te la culcare, iubito, o rugă el. Ești extenuată, iar Phyllis se poate descurca singură cu toate. Vom avea grijă de tine și totul va fi în regulă. Te rog, bine?

Prea obosită pentru a mai protesta, Sally se lăsă condusă la etaj, se lăsă dezbrăcată de Steve, pusă în pat și învelită. Dar, după ce acesta o sărută și o lăsa singură, nu putu să adoarmă.

În schimb, își aminti cuvintele mamei: "Nu pentru asta există mame? Ca să aibă grijă de copiii lor?" Era o acuzație, iar Sally știa asta. Și mai știa, în adîncul inimii, că nu avea nici un răspuns pentru această acuzație. Poate că făcuse ce nu trebuia – sau nu făcuse ce ar fi trebuit – și asta cauzase moartea lui Julie.

Nu se gîndise chiar ea să o avorteze pe Julie? Nu vorbise cu Steve atît de multă vreme despre asta, încercînd să se hotărască dacă își doreau cu adevărat încă un copil? Nu pierduseră, pînă la urmă, atîta timp cu vorbitul, încît se făcuse prea tîrziu pentru un avort?

Însă, din momentul în care Julie se născuse, o iubiseră. O iubiseră lă fel de mult ca pe Jason, poate chiar mai mult.

Sau nu era așa?

Poate că doar se prefăceau că o iubesc, pentru că știau că era datoria lor: *trebuia* să-ți iubești copiii.

Poate că nu o iubise pe Julie îndeajuns.

Poate că, în adîncul sufletului ei, tot nu și-o dorea.

În timp ce aluneca încet într-un somn agitat, Sally auzea încă vocea mamei ei și îi vedea ochii, privind-o acuzator.

Iar fiica ei murise și nu avea cum să demonstreze că nu fusese vina ei.

Nu putea să o dovedească față de mama sa; nu putea să o dovedească nici față de ea însăși. Când adormi, gemenele sentimentului de vinovăție se strecură în sufletul ei; era o vinovăție la fel de ucigătoare pentru suflet cum era cancerul pentru trup. Într-o singură noapte, viața căpătă o altă dimensiune pentru Sally Montgomery.

CAPITOLUL 3

Randy Corliss mirosi într-o doară castronul cu fulgi de ovăz umezi. Se hotărise deja să nu-i mănince.

Încă cinci minute și mama lui avea să fie plecată.

Apoi putea să arunce la gunoi fulgii de ovăz, să infulece o ciocolată și s-o pornească la drum. Se uită concentrat la minutarul ceasului, nefiind prea sigur dacă putea să-l vadă efectiv mișcându-se. I-ar fi plăcut ca mama lui să fi cumpărat un ceas ca acelea de la școală, unde puteai într-adevăr să vezi limbile sărind mai departe la fiecare minut, dar știa că nu avea să o facă. Poate că, dacă-l va ruga pe tatăl lui, la sfârșitul săptămânii viitoare...

Cintări această idee în mintea lui de copil de nouă ani, ascultînd doar cu o ureche obișnuitul discurs pe care mama sa i-l ținea în legătură cu venitul acasă imediat după terminarea școlii, cu faptul că nu avea voie să răspundă la ușă dacă nu știa cine se afla afară și cu obligația de a o anunța pe doamna Willis, vecina de alături, la ce oră se întorcea. În cele din urmă se aplecă, îl sărută pe obraz și dispăru în garajul aflat chiar lângă bucătărie. Abia cînd o auzi pornind mașina și cînd fu sigur că plecase, Randy se ridică de la masă și aruncă dezgustătorii fulgi de ovăz.

Randy Corliss ieși în aerul dimineții strălucitoare de primăvară la cinci minute după ora opt și își începu lungul drum ce avea să-l ducă mai întii pe la locuința lui Jason Montgomery și apoi la școală. Peste tot în jur, copii de aceeași vîrstă cu el ieșeau de prin casele lor și o luau pe trotuar, formînd grupuri de cîte doi sau trei, șoptind și chicotind între ei. Toți aceștia, după aparențe, aveau o mulțime de prieteni.

Toți, cu excepția lui Randy Corliss.

Randy nu înțelegea prea bine de ce avea atît de puțini prieteni. De fapt, cu mult timp în urmă, pe la vreo șase ani, avusese o mulțime. Însă în ultimii trei ani cei mai mulți se îndepărtaseră de el.

Nu din cauză că ar fi fost singurul ai cărui părinți erau divorțați. Mulți copii locuiau numai cu mamele lor și chiar erau unii care stăteau doar cu tații. Aceia erau puștii pe care Randy îi invidia — cei care erau crescuți de către tați. Se hotărî să vorbească și despre asta cu tatăl său, la sfârșitul săptămînii. Poate că de data asta va reuși să-l convingă. Încearca să o facă de aproape un an — încă de vara trecută, cînd fugise de acasă.

Vara trecută nu fusese deloc plăcută. Nimeni nu dorise să se joace cu el, așa că își petrecuse prima lună de vară uitîndu-se la ceilalți copii, așteptînd ca ei să-l cheme să bată mingea, să hoinărească împreună, să se ducă să inoate sau să facă oricare dintre lucrurile pe care le făceau și ei.

Dar nu îl chemaseră și cînd, în cele din urmă, cedase nervos și îl întrebă pe Billy Semple care era problema, Billy, care fusese ultimul său prieten, se uitase lung la el, iar apoi își privise ghipsul de pe picior, ridicase din umeri și nu spusese nimic.

Pentru Randy povestea aceasta era cunoscută. El și Billy se jucaseră într-o zi în grădina din spatele casei familiei Semple, iar lui Randy îi venise ideea să se distreze sărind de pe acoperiș, încercaseră mai întii de pe acoperișul garajului și fusese ușor. Randy sărise primul și aterizase pe mormanul de compost al familiei Semple, iar Billy îl urmase.

Pe urmă Randy propusese să încerce de pe acoperișul casei, iar Billy se uitase temător în sus, la panta abruptă a acestuia. Însă pînă la urmă, nedorind să pară laș, acceptase provocarea. Cei doi făcuseră rost de o scară și se urcaseră pe streșină, unde rămăseseră cocoțați preț de cîteva minute, privind în jos. Randy fusese primul la sărit.

Se izbise de pămînt și simțise pentru o secundă fulgerul unui junghi ce-i străbătuse gleznele. Însă după aceea se rostogolise, iar în momentul în care se ridicase în picioare durerea dispăruse deja. Apoi rînjise și se uitase în sus la Billy.

— Hai! țipase el. E ușor.

Văzîndu-l pe Billy că încă ezita, Randy începuse să-și bată joc de el, dar în cele din urmă, tocmai cînd Billy se hotărise, doamna Semple venise în curte din spate ca să vadă ce se întîmpla. Apăruse tocmai la timp pentru a-și vedea fiul prăbușindu-se de pe acoperișul casei și rupîndu-și piciorul drept. Furioasă, îl gonise pe Randy din curte, iar mai tîrziu, în aceeași după-amiază, o

sunase pe mama lui și îi spusese că Randy nu mai avea ce să caute în casa ei.

Asta era prea de tot, spusese ea. Sperase să nu se ajungă pînă aici, dar după această întîmplare trebuise să se alătore celorlalte mame din cartier și să-i interzică fiului ei să se mai joace vreodată cu Randy Corliss.

Faptul că fusese un accident nu mai avea nici o importanță. Randy era un adevărat drăcușor care nu se dădea în lături de la nimic, un personaj negativ și un prieten neconvenabil.

Iar vara se scursese foarte încet. Randy, simțindu-se tot mai izolat cu fiecare zi care trecea. Începuse să iasă de unul singur, cutreierînd pădurile, furișîndu-se prin oraș, încercînd să-și dea seama ce nu era în regulă. După aceea îl cunoscuse pe Jason Montgomery și, cu toate că era cu un an mai mic decît el, îl plăcuse de la bun început. Ajunsesese la concluzia că Jason nu era la fel ca restul puștilor. Ceilalți erau cu toții niște fricoși, pe cînd Jason nu. A doua zi după ce se cunoscuseră deveniseră cei mai buni prieteni, iar pe tot parcursul anului următor Randy se oprise în fiecare zi în drum spre școală pe la casa lui Jason.

Ajunse și astăzi la locuința familiei Montgomery și o ocoli, ducîndu-se ca întotdeauna în spate.

— Jason! Jaaason! strigă el.

Ușa din dos se deschise și Randy o recunoscu pe bunica lui Jason.

— Jason nu-i acasă? întrebă el

— Nu merge azi la școală, răspunse bătrîna.

Era pe cale să închidă ușa, cînd Jason apăru brusc, țîșnind din spatele bunicii lui și strecurîndu-se pe ușă.

— Bună, făcu el.

Randy se holbă curios la prietenul său.

— Ești bolnav? întrebă el.

— Nu, răspunse Jason, privindu-și țîntă prietenul. Surioara mea a murit noaptea trecută, așa că azi nu trebuie să merg la școală.

Randy prelucră această informație și se întrebă ce ar fi trebuit să spună. O văzuse pe surioara lui Jason o singură dată, iar pentru el fetița nu reprezentase nimic deosebit. Micuța plînsese tot timpul, iar Jason îi spusese că făcea mereu pe ea.

— Ce-a pățit? întrebă el în cele din urmă.

Jason ezită, apoi se încruntă.

— Nu știu. Tatî zice că a murit pur și simplu. Oricum, m-am învîrtit de-un stat acasă, nu merg la școală.

— Bravo ție, făcu Randy.

Apoi se încruntă la Jason:

— I-ai făcut ceva?

— De ce să-i fi făcut? ripostă Jason.

Randy se foi stingherit.

— Nu știu. Doar mă... mă întrebam și eu. Mama lui Billy Semple credea că...

Se poticni, neștiind sigur cum să spună ceea ce gîndea. Mama lui Billy Semple credea că el încercase să-l facă pe Billy să sufere, deși nu o spusese niciodată cu voce tare.

— I-ai făcut vînt lui Billy de pe acoperiș? întrebă Jason.

— Nu.

— Nici eu nu i-am făcut nimic lui Julie, continuă Jason. Sau cel puțin nu cred să-i fi făcut.

Apoi, înainte ca Jason să apuce să mai spună ceva, bunica lui deschise ușa din dos și îi spuse să intre în casă. Randy își privi prietenul ce dispărea înăuntru, iar apoi o porni din nou către școală.

Nu prea voia să se ducă astăzi. Fără Jason, distracția avea să dispară cu totul. Urma să fie la fel ca vara trecută, înainte să-l cunoască pe Jason, cînd își aștepta prietenii să revină la el.

Așteptarea, totuși, era mult mai ușoară pentru un adult decît pentru un puști de nouă ani și, tot așteptînd, Randy începuse să-și treacă timpul vîrîndu-se în potlogării. Se pusese pe șterpelit lucruri din magazinul de mărunțișuri. Nimic deosebit, doar cîteva obiecte de nimic.

Dar într-o bună zi domnul Higgins, proprietarul prăvăliei, îl prinsese.

Randy nu avea să uite niciodată ziua aceea. Aproape că ieșise din magazin, cînd își simțise brațul apucat de cineva și, privind în urmă, îl văzuse pe domnul Higgins care, uitîndu-se furios la el, îi ceruse să-și golească buzunarele.

Jucărioara nu avea atașată o etichetă cu prețul, însă Randy nici măcar nu încercase să pretindă că era nevinovat. Palid la față și cu ochii năpădiți de lacrimi, își ceruse iertare bîlbîindu-se și promisese că nu avea să mai facă niciodată.

Însă domnul Higgins nu lăsase lucrurile să se oprească la atît. Sunase la secția de poliție din Eastbury și explicase că, deși nu dorea să depună o plîngere, se gîndise că n-ar fi fost rău ca

cineva să bage frica de Dumnezeu în Randy Corliss.

— O sperietură bună, îl auzise Randy spunând în receptor. Asta o să-l facă să se îndrepte.

Randy fusese luat la secția de poliție, i se arătase o celulă și i se spusese că exista posibilitatea să-și petreacă noaptea acolo. Apoi îl fotografiaseră și îi luaseră amprentele digitale, avertizându-l că, dacă avea să mai încerce vreodată să fure ceva, avea să fie trimis la închisoare.

Cînd îi dăduseră drumul, Randy tremura tot. În noaptea ceea începuse să se gîndească să fugă de acasă.

Nimeni nu-l plăcea, iar mama lui părea să nu aibă niciodată timp pentru el. Ajunsese la concluzia că singurul om căruia îi păsa de el era tatăl său. Îl sunase și se rugase de el să vină să-l ia, însă Jim Corliss îi răspunsese că încă nu putea. Apoi o ceruse pe mama lui la telefon, iar Randy o ascultase certîndu-se cu celălalt părinte al lui, spunîndu-i că nu-l va lăsa niciodată să plece și că ar fi fost mai bine dacă tatăl lui nu ar mai fi încercat să-l ia. La sfîrșit, după ce se terminase cearta, vorbise din nou cu tatăl său.

— Voi vedea ce pot face, promisese Jack. Însă există legi, Randy, și dacă vin pur și simplu să te iau, înseamnă că le încalc. Poți să înțelegi asta?

Randy încercase, însă nu reușise. Singurul lucru pe care ajunsese să-l înțeleagă era că ura orașul Eastbury, că o ura pe mama sa, că-i ura pe prietenii care acum nu-i mai erau prieteni și că voia să se ducă să stea cu tatăl său. Pe urmă îi venise ideea. Poate că tatăl lui nu putea să vină să-l ia, dar ce ar fi fost dacă s-ar fi dus el la taică-său?

La două zile după aceea se hotărî. Cînd fu sigur că mama sa adormise, se îmbracă și se furișă afară din casă. Știa unde locuia tatăl lui — era o distanță de numai șapte kilometri, dacă nu o luai pe drum. Iar pădurile îi erau cunoscute; toată viața hoinărise prin ele. Se gîndi că i-ar fi trebuit o oră sau două să ajungă acasă la tatăl său.

Însă nu se gîndise la cît de diferit arăta pădurea pe timpul nopții. O vreme merse cu viteză înainte, luminîndu-și drumul cu o lanternă pe care o luase din bucătărie, dintr-un sertar, bucurîndu-se de această aventură. Însă cînd poteca se bifurcă, începu să se simtă dezorientat.

La lumina zilei ar fi fost ușor. Toate i-ar fi fost cunoscute — copacii, bolovanii, torentul ce-și tăia drumul șerpuit printre arbori, îndreptîndu-se către Langston, unde locuia tatăl său. Prin întuneric însă, cu umbrele care dansau peste tot, nu mai era sigur încotro s-o apuce. În cele din urmă se decise și își spuse că totul eră în regulă, cu toate că nici el n-o credea.

Puțin mai tîrziu, ajunsese la o nouă bifurcație a potecii. De data aceasta nu mai avea nici cea mai vagă idee asupra drumului cel bun. Rămase pe loc o vreme îndelungată, ascultînd zgomotele nopții — păsările murmurînd în somn, foșnetul ratonilor ce pășteau tufișurile mărunte — și ajunsese pînă la urmă la concluzia că, probabil, mersul prin pădure nu era chiar cea mai bună idee. Se întoarse și o porni înapoi spre o nouă bifurcație a potecii. De data asta Randy începu să se sperie. Nu-și amintea deloc de această ramificare. Chiar trecuse pe acolo mai înainte?

Sunetele din jurul său deveniră dintr-o dată prevestitoare de rău. Există oare ceva în întuneric, dincolo de bătaia lanternei, care îl urmărea?

Se răsuci, măturînd copacii cu fasciculul lanternei, și niște fulgerări de lumină ajunseră înapoi la el.

Existau niște ochi în noapte — ochi galbeni, strălucitori — iar acum Randy fu cuprins de spaimă. Începu să alerge de-a lungul cărării, fără să se mai gîndească încotro se îndrepta sau pe care potecă se afla. Tot ce își dorea era să iasă din pădure.

Iar atunci, chiar în față, zări o lumină mișcîndu-se prin întuneric. Apoi alta, și încă una. Se repezi în direcția luminii, însă acestea dispărură.

Le revăzu, strălucind prin copaci, apoi dispărură din nou.

Se opri puțin, dîndu-și în sfîrșit seama ce se întimpla. Se afla la marginea pădurii, lîngă drum. Dar care anume? Nu avea idee.

Rămase o vreme pe loc, întrebîndu-se ce trebuia să facă în continuare. Voia într-adevăr să se ducă acasă, însă nu era sigur în care parte era casa. Încercă să-și amintească ce drumuri treceau pe lîngă pădure, dar nu reuși. În cele din urmă, pe măsură ce noaptea devenea tot mai rece, ajunsese la concluzia că trebuia să facă ceva. Ieși dintre copaci și începu să meargă de-a lungul șoselei, stringînd lanterna în mina dreaptă.

Un autoturism trase lîngă el. Era o mașină a poliției din Eastbury.

— Te duci undeva, băiete? îl întrebă polițistul.

— A-acasă, se bilbii Randy.

— În Eastbury?

— Îhî.

— Păi, ai luat-o în cealaltă parte.

Polițistul se aplecă și deschise portiera.

— Hopa sus!

Îngrozit, cu imagini ale celulei dansindu-i prin cap, Randy se supuse.

— Mă arestați? întrebă el cu o voce pe atît de firavă pe cît se simțea de mic.

Polițistul îi aruncă o privire, cu un zîmbet vag jucîndu-i în colțul gurii.

— Ești bandit profesionist?

— Eu?

Randy făcu ochii mari. Apoi negă din cap.

— V-voiam să-i fac o vizită tatălui meu.

— Parcă ziceai că te duci acasă.

Randy se foi în scaun.

— Păi... casa tatălui meu e acasă. Nu-i așa?

— Nu și dacă stai la mama ta. Ai fugit de acasă?

Randy se uită posac pe fereastră, fiind sigur că urma să fie dus la închisoare.

— A-așa ceva.

— Chiar atît de rău stau lucrurile?

Randy se uită la polițistul care îi zîmbea. Era oare posibil să nu fi fost supărat pe el?

Răspunse la întrebare dînd din cap.

Atunci omul legii se încruntă către el, însă dintr-o dată lui Randy nu-i mai fu frică, iar cînd bărbatul îi vorbi, temerile lui se risipiră cu totul.

— Sînt sergentul Bronski, spuse polițistul. Vrei să-ți iau o cola și să mai stăm de vorbă?

— Unde? întrebă Randy.

— Știu eu un locșor.

Bronski întoarse mașina de patrulare și o porni înapoi spre Eastbury.

— Vrei să-i dau un telefon mamei tale?

— Nu!

— Dar lui tati?

— Puteți să-l sunați?

— Sigur.

Bronski trase lîngă un bistrou non-stop și îl conduse pe Randy înăuntru. Comandă o cola pentru Randy și o ceașcă de cafea pentru el. Încetul cu încetul povestea ieși la lumină, sfîrșind cu cearta pe care cei doi soți Corliss o avuseseră la telefon. Cînd Randy își termină relatarea, polițistul se uită drept în ochii lui.

— Cred că ar fi mai bine s-o sunăm pe mama ta, Randy.

— De ce?

— Pentru că ea este cea la care stai. Dacă îl sunăm pe tatăl tău, va trebui să ia legătura cu ea, iar mama ta s-ar putea să creadă că el a pus totul la cale. Și atunci s-ar putea să nu te mai lase niciodată să-l vezi. Înțelegi?

— Cred... cred că da, spuse Randy nesigur.

Telefonul fu dat, iar apoi Bronski îl duse acasă și îl încredință mamei lui.

Mama se înfurie pe el, îi spuse că avea și așa destule griji doar pentru faptul că se străduia să-l crească și că nu avea chef să fie neliniștită din cauză că el fugea de acasă. În cele din urmă îl trimise din nou la culcare, dar Randy rămase treaz toată noaptea, întrebîndu-se ce avea de făcut mai departe.

Iar din noaptea aceea continuă să se întrebe în permanență ce avea de făcut. Își implorase tatăl să-l ia de acolo, însă acesta, fără să spună vreodată "nu", dar și fără să accepte în mod limpede, îl rugase să mai aștepte, căci lucrurile o vor lua pe calea cea bună.

Dar trecuseră luni de zile și nu intervenise cine știe ce schimbare.

Îl cunoscuse în cele din urmă pe Jason, însă mama lui tot nu avea timp pentru el. Iar de fiecare dată cînd încerca să se dea pe lîngă tatăl său, acesta îi spunea să mai aștepte, întrucît problema era "în curs de rezolvare". Acum primăvara era în toi și curînd avea să vina vara. Oare avea să fie din nou o vară petrecută de unul singur, rătăcind prin păduri și dînd tîrcoale, căutînd ceva de făcut? Probabil că așa urma să fie. Dacă se întîmplase ceva cu sora lui Jason, probabil că prietenului său nu i se vî mai permite să se joace cu el. Iarăși avea să rămînă de unul singur.

Se auzi sunetul unui claxon, care îl scoase pe Randy din visare și îl făcu să-și dea seama că nu mai era nimeni în jurul lui pe stradă. Se uită la ceasul de mînă, pe care i-l dăruise tatăl său în ziua în care împlinise nouă ani. Era aproape opt și jumătate. Dacă nu se grăbea, avea să întîrzie la școală. Apoi auzi o voce care striga după el:

— Randy! Randy Corliss!

Un autoturism albastru, o mașină pe care nu o cunoștea, staționa lîngă bordura trotuarului. La volan se afla o femeie care îi zîmbea. Băiatul se apropie ezitant de automobil, strîngînd în mîini gențuță cu mîncare.

— Bună, Randy, spuse femeia.

— Cine sînteți? întrebă Randy, rămînînd lă o oarecare distanță de mașină, căci își amintise sfatul mamei sale de a nu intra în vorbă cu străinii.

— Numele meu este Bowen. Louise Bowen. Am venit să te iau.

— Să mă luați? întrebă Randy. De ce?

— Pentru tatăl tău, răspunse femeia.

Inima lui Randy începu să bată rapid. Tatăl lui? Tatăl lui o trimisese pe femeia asta? Chiar avea să se întîmple, în sfîrșit?

— M-a pus să te iau de acasă, o mai auzi spunînd pe femeie, dar am ajuns prea tîrziu. Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic, spuse Randy, apropiindu-se de mașină. Și mă veți duce acasă la tata?

Femeia se întinse și deschise ușa din dreapta.

— În scurt timp, promise ea. Urcă.

Randy știa că nu ar fi trebuit să se urce în mașina aceea, știa că ar fi trebuit să făcă stînga-mprejur, să fugă spre cea mai apropiată casă și să ceară ajutor. Se mai întimplaseră astfel de lucruri — străini care se ofereau să te ducă în mașina lor — despre care mama lui îi tot spusese încă de cînd era mic.

De data asta era altceva. Era vorba despre o prietenă a tatălui său. Așa trebuia să fie, pentru că părea să știe totul despre planurile sale de a se duce să stea cu tatăl lui și despre intenția tatălui de a-l lua de la mama lui. În afară de asta, mama lui îl avertizase întotdeauna în legătură cu bărbații și niciodată cu femeile. Se uită încă o dată la ea. Ochii căprui ai femeii clipiră ștregărește, iar zîmbetul ei îl făcu să se simtă de parcă ar fi avut cine știe ce aventură de împărtășit cu el. Se hotărî, intră în mașină și trase ușa după el. Autoturismul porni, îndepărtîndu-se de trotuar.

— Unde mergem? întrebă Randy.

Louise Bowen îl cercetă cu privirea pe băiatul ce aștepta cuminte în scaunul de alături. Era din toate punctele de vedere la fel de simpatic și atrăgător cum i se păruse în pozele ce i se arătaseră: ochii aproape verzi, părul negru și ondulat, încadrîndu-i fața rebelă, nasul cîrn. Trupul îi era bine legat și, deși era o persoană străină, nu părea să-i fie cituși de puțin frică de ea. Instinctiv, lui Louise îi plăcu de Randy Corliss.

— Mergem la noua ta școală.

Randy se încruntă. O școală nouă? Dacă mergeau la o altă școală, de ce nu-l ducea chiar tatăl său acolo? Femeia păru că îl auzise, cu toate că nu spusese nimic cu voce tare.

— Îți vei vedea tatăl foarte curînd. Dar cîteva zile, pînă cînd va reuși să rezolve problemele cu mama ta, vei rămîne la școală. O să-ți placă acolo, promise ea. Este o școală specială, numai pentru băieții așa ca tine, și-ți vei face o mulțime de prieteni noi. Nu ți se pare incitant?

Randy aprobă nesigur din cap, nemaîștiind dacă făcuse bine suîndu-se în mașină. Totuși, gîndindu-se mai bine, lucrurile se legau. Tatăl lui îi spusese că urmau să fie o mulțime de probleme cînd va veni timpul să plece de la mama lui. Și tot el îi spusese că avea să meargă la o altă școală. Iar astăzi venise momentul.

Randy se așeză ca lumea în scaun și se uită pe fereastră. Ieșeau din Eastbury pe drumul ce ducea la Langston. Acolo locuia tatăl lui, deci totul era în regulă.

Atîta doar că *nu se simțea* tocmai bine. În adîncul sufletului, Randy avea sentimentul straniu că se petrecea ceva foarte rău.

CAPITOLUL 4

Nu fusese una dintre cele mai bune zile ale lui Lucy Corliss. Își petrecuse întreaga dimineață făcînd calculele de preț aproximativ ale noilor spații de intrare pe piață. Case pe care le considera ca valorînd mai puțin chiar și decît terenul pe care erau construite erau cotate la prețuri ce urcau binișor peste suta de mii de dolari. La prețurile acelea și la ratele cerute pe credit, nu vedea cum ar mai fi putut cineva să fie în stare să cumpere. Asta însemna că, implicit, comisioanele ei aveau să dispară. În timp ce se prefăcea interesată de case, începuse în secret să-și revizuiască propria situație financiară, făcîndu-și planuri în legătură cu ceea ce urma să taie din cheltuieli. Deocamdată situația nu era chiar atît de gravă — avea trei termene de încheiere a unor contracte în următoarele cîteva luni, iar comisioanele respective, dacă era precaută, puteau să-i ajungă timp de un an. Dar după aceea?

În timpul prînzului discută această problemă cu Bob Owen, care era nu numai patronul, ci și prietenul ei. Îl cunoștea pe Bob din copilărie și o ajutase în multe situații.

Cînd căsătoria ei începuse să șchiopăteze, Bob îi stătuse alături, ascultîndu-i necazurile cu atașament și în cele din urmă spunîndu-i că la un moment dat va trebui să înceteze să plîngă și să treacă la acțiune. Cînd venise în fine și ruptura, tot la Bob se dusesse să ceară sfatul.

Problema avea, la vremea respectivă, două aspecte. Lucy rămăsese gravidă, iar soțul o părăsise. De fapt, recunoscuse ea în fața lui Bob, Jim Corliss o părăsise *tocmai pentru că* rămăsese gravidă, acuzînd-o că încerca să îl lege de ea printr-un copil.

— Asta voiai? o întrebă Bob.

Lucy avusese nevoie de mult timp ca să reușească să dea un răspuns. Pînă la urmă recunoscuse că, probabil, în subconștient, asta dorise. Probabil că se gîndise că responsabilitățile de părinte îl vor face pe Jim să se potolească, îl vor face să-și dea seama că în viață exista și altceva decît mașini de viteză și visuri despre bani cîștigați ușor.

Bob — Bob cel realist — o sfătuisese să înainteze acțiunea de divorț și să se pregătească să-și ia o slujbă. Tot a lui fusese ideea de a o învăța să facă afaceri imobiliare în perioada sarcinii, așa încît, după ce copilul avea să se nască, să aibă o posibilitate de a-și cîștiga existența. Timp de nouă ani se descurcase lucrînd la firma lui Bob și se dovedise a fi bună în meseria ei. La început angajase o femeie care să vină să aibă grijă de Randy, dar anul trecut ajunsese la concluzia că Randy era destul de mare ca să stea singur acasă cele două ore, între terminarea școlii și venirea ei de la serviciu. Margaret Willis, vecina de alături, acceptase să mai arunce un ochi. Pînă acum lucrurile merseseră bine. Atîta doar că astăzi avea un vag sentiment de disconfort.

— Care-i problema cu iubita mea? o întrebă Bob, împingînd deoparte meniul și hotărîndu-se să comande doar o salată.

Se uită cu invidie la Lucy care, deși devora prânzuri și cine enorme, nu punea pe ea nici un gram.

— Iubita ta — și nu cred că soției tale i-ar plăcea să te audă spunîndu-mi așa, chiar dacă știe că nu este adevărat — se simte îngrijorată astăzi, replică Lucy.

Puse și ea deoparte meniul.

— Ai ceva anume sau așa, în general?

— Mă rog, afacerile nu-mi ajută nici ele prea mult. Nu văd cine va veni să cumpere dărăpănăturile acelea supraevaluate pe care le-am văzut azi-dimineață.

— Va veni cineva, spuse Bob satisfăcut. Oamenii trebuie să-și cumpere case. Trebuie să ne gîndim numai la niște moduri noi de a-i finanța.

— Dar casele alea nu merită, se plînsese Lucy.

Acum Bob se încruntă, sprîncenele lui stufoase strîngîndu-se în jurul punții nasului.

— Cu o astfel de atitudine sigur că nu vei reuși să vinzi nici una dintre ele.

Lucy zîmbi vag și dădu la o parte din fața ochilor o șuviță din parul ei blond alburii.

— Nici nu sînt sigură că vreau asta. În ultima vreme, de fiecare dată cînd vînd o casă, am sentimentul că îl fac pe proprietar un fel de ucenic-servitor pentru următorii treizeci de ani.

— Atunci poate că ar fi mai bine să-ți găsești altceva de făcut.

— Las-o baltă. În afară de asta, nu afacerile mă frămîntă cu adevărat... ci Randy.

— Randy? S-a întîmplat ceva cu el?

— Nimic nou. Atîta doar că arată foarte nefericit. Nu pare să mai aibă prea mulți prieteni, nu-i place nici la școală, nici acasă, pe mine mă urăște și asta e valabil și pentru restul. Uneori mă gîndesc că poate ar fi mai bine să-l las pe Jim să-l ia la el, măcar pentru o vreme. Atîta doar că nu am încredere în el.

— Nici măcar nu-l mai cunoști, rosti Bob.

Existau momente cînd Lucy îl bănuia pe Bob că încerca să o facă să se împace cu Jim. În ultima vreme i se păruse că o împingea să se vadă cu fostul ei soț mai des decît ar fi fost necesar. Pînă acum reușise să-i reziste.

— Nu te-ai gîndit că este posibil să se fi schimbat? o întrebă Bob. Au trecut zece ani. Oamenii se maturizează.

— Chiar și Jim Corliss? făcu Lucy în batjocură. Știi prin cîte slujbe a trecut de cînd m-a părăsit? Șapte! Șapte slujbe în nouă ani, Bob. Tu numești asta maturitate?

— Dar una singură în ultimii patru ani, Lucy. Și se poartă bine cu Randy.

— Pe care în primul rînd că nu și l-a dorit niciodată, ripostă Lucy cu amărăciune în voce.

Pentru Jim, Randy nu reprezintă mai mult decît un hobby, ceva cu care să-și omoare timpul, cu care se poate destinde din cînd în cînd, la cîte un sfîrșit de săptămînă. Dar să-l aibă tot timpul? Haida-de, Bob, știi prea bine că Jim mi l-ar trimite înapoi într-o săptămînă. Și cu ce s-ar alege Randy din asta? Este deja suficient de abătut — dacă s-ar vedea respins de tatăl său, asta l-ar putea distruge. N-o să fac așa ceva.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i comunice lui Bob că Jim spusese ceva despre posibilitatea de a se adresa justiției pentru Randy, dar se hotărî să nu o facă. Bob — Bob cel realist — i-ar fi

sugerat doar că nu ar fi fost bine pentru nici unul dintre ei să se ajungă la o confruntare în tribunal pentru Randy și că probabil ar fi trebuit să se gîndească măcar la posibilitatea împărțirii băiatului între ea și Jim. Iar asta, Lucy își dădu seama, era ceva pentru care nu se simțea pregătită.

— Îmi pare rău, spuse ea cînd sosi mîncarea. Nu știu cum de ajung întotdeauna să plîng pe umărul tău. Hai să discutăm despre altceva, bine? De pildă, cînd ai putea să vii cu Elaine pe la mine, pentru faimoasele mele fripturi? Vremea începe să se îndrepte și-mi vine chef de niște grătare. Ce zici de sfîrșitul ăsta de săptămîină?

Și astfel după-amiaza se scurse, iar Lucy se ținu departe de problemele pe care le avea. Sau, mai exact, se *strădui* să se țină departe de ele. Însă pe la ora cinci, cînd plecă de la birou, Randy se contura din nou în prim-planul gîndurilor ei.

Cînd intră pe aleea căsuței pe care o cumpărase cu cinci ani în urmă, sentimentul ei de disconfort se amplifică. În mod obișnuit Randy se afla acolo, stînd la fereastra camerei de zi și uitîndu-se după ea.

Intră și strigă după el. Nici un răspuns. Străbătu repede întreaga casă, dar nu era nici urmă de Randy. Camera lui era așa cum o lăsase dimineață, iar hainele de școală, pe care de obicei le lăsa într-un morman pe podea, erau acum de negasit. Lămurită că Randy nu era înăuntru, se duse la casa de alături, ca să se intereseze la Margaret Willis.

— Dar de ce nu mi-ai dat telefon? întrebă Lucy cînd văduva, o femeie ceva mai în vîrstă, îi spuse că Randy nu fusese văzut sub nici un chip în după-amiaza aceea.

Brațele doamnei Willis se agitară cu nervozitate.

— Păi, pur și simplu mi-am închipuit că s-a dus să se joace cu prietenii, spuse ea, iar apoi roși puternic, dîndu-și seama de greșeala făcută.

Chiar și în zilele în care Randy nu venea acasă, ajungea mereu cu mult înainte de ora la care era așteptată mama lui. Astăzi însă după-amiaza trecuse fără ca Randy să apară.

Bărbia largă a lui Margaret Willis începu să tremure.

— Vai, dragă, am făcut o greșeală îngrozitoare, nu-i așa? Doar nu crezi că i s-a întîmplat ceva? Ei, nu e nici cinci și jumătate. Ce-ar fi să-ți fac un ceai?

Încercă să o tragă pe Lucy în casă, însă aceasta se eschivă.

— Nu, nu, mulțumesc, doamnă Willis. Mai bine încerc să aflu ce s-a întîmplat cu el.

Lucy se strădui să-și păstreze vocea calmă, însă ochii ei lăsau să se vadă ce începuse să o cuprindă. Margaret Willis se întinse și o prinse de mînă.

— Ei bine, ce putea să i se întîmple? întrebă ea cu blîndețe. Aici nu sîntem în Boston, dragă. Ce mai, în Eastbury nu se întîmplă niciodată nimic, știi doar. Uite cum facem... pregătesc niște ceai și ți-l aduc acasă.

Ceai, își zise Lucy. Oare de ce atîta amar de lume de pe pămîntul acesta consideră că o ceșcuța de ceai poate rezolva orice? Era însă prea abătută ca să se mai certe pe această temă.

— În regulă, acceptă ea. Las ușa din față deschisă.

Cobori în grabă treptele din fața intrării doamnei Willis și o luă pe scurtătură, traversînd gazonul ce despărțea imensa reședință Willis de propria ei casă. Ajunsă înăuntru, liniștea de acolo o împinse inexplicabil de aproape de limita panicii. Se duse la bucătărie și își impuse să se așeze la masa pe care erau încă împrăștiate resturile micului dejun. Își reprimă în mod conștient panica, spunîndu-și că Margaret Willis avea neîndoiește dreptate, că Randy era bine și avea să apară dintr-o clipă în alta. Grijile pe care și le făcea erau prostesti; exagera într-o situație destul de comună. Se întîmpla des ca băieții de vîrsta lui să dispară, fără să spună cuiva unde se duceau.

Intuiția îi spunea însă invers. Se duse la telefon și începu să se uite prin agendă, în căutarea acelor oameni ai căror copii fuseseră cîndva prietenii lui Randy. Era la a treia convorbire cînd Margaret Willis apăru în ușa din spate, aducînd cu ea un ibric de ceai aburînd. Lucy întinse firul telefonului și ajunse la clanță, iritată de faptul că femeia nu folosise ușa din față. Însă în Eastbury vecinii foloseau întotdeauna ușa din dos, cu excepția ei. Intrînd în bucătărie, doamna Willis se uită întrebător la Lucy, care ridică din umeri, apoi începu să vorbească, pentru că Emily Harris tocmai revenise pe fir.

— Geordie zice că Randy nu a fost astăzi la școala, Lucy.

— Nu a ajuns deloc? întrebă Lucy cu vocea dogită.

— Așa zice Geordie, răspunse doamna Harris. Și el trebuie să știe — doar sînt în aceeași clasă.

— În-înțeleg, făcu Lucy.

Urmă o pauză în care fiecare dintre cele două femei se întrebă ce să spună mai departe. Emily Harris fu cea care rupse în cele din urmă tăcerea:

— Lucy, ai vorbit cu Sally Montgomery?

Lucy mormăi pentru ea însăși. Sally Montgomery era prima pe care ar fi trebuit să o sune. Oriunde s-ar fi aflat, Randy trebuia să fie împreună cu Jason.

– Of, Doamne, Emily, mă simt ca o proasta, spuse ea.

– E tragic, o auzi zicînd pe Emily Harris. Vreau să spun, ce poți să mai faci cînd ți se întîmplă așa ceva?

Lucy simți că i se strîngea stomacul.

– Despre ce vorbești? întreba ea. Ce s-a întîmplat?

Urmă o nouă tăcere, iar cînd Emily vorbi în cele din urma din nou, vocea îi scăzu pînă la un nivel conspirativ, ce anunța acel gen de vești proaste după care ea era înnebunită.

– Vrei să spui că n-ai auzit? Fetița lor a murit azi-noapte. *Se zice* c-a fost o moarte în leagăn...

Lăsă cuvintele să plutească, indicînd astfel cu claritate convingerea ei că povestea nu se reducea numai la atît. Apoi vocea ei căpătă din nou strălucire, iar Lucy realiză dintr-o dată de ce nu-i plăcuse niciodată cu adevărat Emily Harris.

– Dar sînt sigură că nu s-a întîmplat nimic rău, continuă Emily. Jason n-a fost astăzi la școală, bineînțeles, iar Randy probabil că s-a hotărît să tragă chiulul împreună cu el. Geordie a făcut asta de mai multe ori, minți ea. Toți băieții o fac, mai ales primăvara. Pun pariu că o să ajungă acasă la timp pentru cină.

– Așa cred, făcu Lucy fără convingere.

Ajunse la concluzia că se cam săturase de Emily Harris.

– Mulțumesc, Emily. Iartă-mă că te-am deranjat.

– Nici un deranj, răspunse Emily. Anunță-mă și pe mine cînd îl găsești, bine? Altfel voi fi îngrijorată.

Sigur că vei fi, își zise Lucy nervoasă. Și, tot așa, vei sta toată noaptea pe telefon, răspîndind ultimele vești. Puse receptorul în furcă, iar apoi sorbi din ceaiul pe care Margaret Willis îl pusese în fața ei și îi spuse femeii ceea ce tocmai auzise.

– Vai, dragă, murmură Margaret. Păi, cred că ar fi foarte bine să o suni pe doamna Montgomery, nu-i așa?

– Nu știu, răspunse Lucy abătută. Of, îmi dau seama că asta ar trebui să fac, dar la ce bun? Imposibil ca Randy să fie acolo, în orice caz, nu astăzi. Și ce să-i spun? Să-i spun că-mi pare rău că fiica ei a murit, dar dacă nu i s-a întîmplat cumva să-l vadă pe băiatul meu? Margaret, nu pot! Pur și simplu nu pot!

– Atunci o voi face eu, zise Margaret, întinzîndu-se spre cartea de telefon.

Însă înainte să găsească numărul familiei Montgomery, Lucy izbi dintr-o dată cu pumnul în masă.

– Taică-său! exclamă ea. La dracu', asta s-a întîmplat. Jim l-a luat pe Randy.

Ridică din nou receptorul și începu să formeze numărul furioasă; ochii ei, care ceva mai devreme erau plini de îngrijorare, străluceau acum de minie.

– Nenorocitul ăsta, scriși ea printre dinții încleștați, în timp ce asculta telefonul fostului ei soț, ce suna într-un mod ciudat, imposibil, așa cum se întîmpla numai atunci cînd nu răspundea nimeni.

În cele din urmă apăsă în furcă pentru a întrerupe legătura și acționă butonul care forma automat numărul poliției, aflat în memoria telefonului.

– Vreau să reclam o răpire, spuse ea cu o voce plată.

La zece minute după aceea se cufundă în fotoliu și închise obosită ochii. Putea să simtă curiozitatea arzătoare a lui Margaret Willis radiînd în bucătărie. Deși știa că toți vecinii aveau să afle povestea încă din seară aceasta, trebuia să vorbească.

– Au spus că nu pot să facă nimic, începu cu o voce care reflecta frustrarea pe care o resimțea. Au spus că nu pot nici măcar să-l treacă la dispăruți deocamdată și că, dacă l-a luat tatăl lui, asta este o problema civilă și-ar trebui să mă adresez unui avocat, nu poliției.

– Și atunci ce-ar trebui să faci?

– Să aștept. Mi-au spus să aștept și să încerc să iau legătura cu Jim. Pe urmă, dacă Randy nu se întoarce pînă dimineață și nu reușesc să iau legătura cu Jim, să sun din nou la ei.

Clătîină neputincioasă din cap.

– Cum aș putea să fac asta, Margaret? Cum aș putea să stau aici pur și simplu și să aștept?

– O vom face împreună, spuse Margaret Willis cu hotărîre, ridicîndu-se și începînd să strîngă de pe masă resturile de la micul dejun. O să facem curățenie în bucătărie și o să pregătim cină, iar pe urmă o să începem să facem curățenie în toată casa.

– Dar e curat... începu Lucy să protesteze, însă femeia mai vîrstnică ridică spre ea un deget, cu blîndețe.

– Atunci va fi și mai curat. Nu este niciodată prea curat, iar eu am observat că întotdeauna

trebăluitul prin casă face să treacă timpul mai repede. Așa că, dacă va fi nevoie, o să facem curățenie toată noaptea.

Apoi zîmbi cu afecțiune.

– Dar pun pariu că n-o să trebuiască să facem asta, adăugă ea. Pot să garantez că ștrengarul o să-și facă apariția într-o oră sau două, obosit, infometat și murdar. Și atunci o să-i dam să mănînce și o să-l trimitem la culcare. Ce părere ai?

Lucy avea o părere foarte proastă, însă știa că nu putea să nu cedeze cînd era vorba despre Margaret Willis. Avea de ales între asta și a rămîne singură, uitîndu-se la ceasul care socotea minutele fără de sfîrșit, în timp ce închipuirile cele mai improbabile s-ar fi transformat în realități înfricoșătoare, în sferile îndepărtate ale imaginației ei. Știa că și-ar fi ieșit din minți de grijă dacă ar fi trebuit să aștepte singură. Mai bine să-și umple timpul și goliciunea din suflet cu voioșia implacabilă a lui Margaret, decît să încerce să dea piept cu isteria care dospea în interiorul ei. Îmbufnată, începu să robotească prin casă.

Era aproape miezul nopții și casa nu mai avea nici o pată, cînd Jim Corliss răspunse în sfîrșit la telefon.

– Jim? Sînt Lucy. Îl vreau înapoi, mă auzi? Vreau să mi-l aduci înapoi chiar acum, sau îmi sun avocatul.

Jim Corliss își dădu seama după isteria din vocea ei că ceva nu era în regulă. Nu îl suna niciodată, decît pentru a o ajuta cu cheltuielile, sau pentru a se certa cu el în legătură cu Randy. Dintr-o dată îl cuprinse îngrijorarea. Credea oare că Randy se afla la el? Dar era programat să-și vadă fiul abia peste o săptămînă.

– Vorbești cumva despre Randy? întrebă el precaut.

– Bineînțeles că despre Randy vorbesc, explodă Lucy. Despre cine altcineva? Cum îndrăznești?

– Cum îndrăznesc ce? Randy nu este acasă?

Urmă o tăcere, iar apoi Lucy, cu vocea cedînd dintr-o dată, spuse:

– Nu e la tine? Nu l-ai luat tu azi-dimineață?

– Of, Dumnezeuule, făcu Jim, cu inima bătîndu-i cu putere cînd realiză semnificația celor spuse de fosta lui soție. Lucy, ce s-a întîmplat? Spune-mi, ce s-a întîmplat?

– A plecat, Jim.

– Cum adică, a plecat? Unde a plecat?

– N-nu știu, se bîlbîi Lucy, mînia ei risipindu-se doar pentru a fi înlocuită de aceeași îngrijorare pe care o simțise mai devreme.

Îi explică ce se întîmplase în după-amiaza aceea.

– A-am crezut că tu l-ai luat, termină ea. Știi cît de mult voia să-l iei de la mine. Am crezut că i-ai îndeplinit dorința.

– Nici vorbă, Lucy. Nu ți-aș face așa ceva.

– Chiar așa? întrebă Lucy, cu vocea brăzdată de neîncredere. Mă întreb...

– O iau într-acolo, făcu Jim deodată. Ajung în douăzeci de minute.

– Nu, protestă Lucy. Te rog, Jim...

– Este și fiul meu, spuse Jim hotărît.

Puse receptorul în furcă. După cîteva minute porni deja către Eastbury.

Intervenii o oarecare stînjeneală cînd Jim și Lucy Corliss se întîlniră față în față, în pragul casei în care locuia Lucy, acelu gen de tăcere neplăcută ce intervenea între doi oameni care fuseseră cîndva apropiați, dar care nu prea mai știau ce să-și spună unul celuilalt. Ani de-a rîndul Lucy făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-l ocolească pe Jim, cînd venea să-l ia pe Randy, reducîndu-și conversațiile la cîteva propoziții forțate, ce nu conțineau mai mult decît ceea ce ea considera a fi o informație absolut necesară. Acum, în timp ce cerceta fața fostului ei soț, Lucy avu impresia că anii își spusese cuvîntul, însă după aceea, observînd că obrazul lui Jim era la fel de neridat ca întotdeauna și că părul, purtat în claie, îi era la fel de bogat și de ondulat precum îl știa ea, conchise că nu vîrsta intervenise la Jim, ci probabil altceva. Cuvîntul care îi veni în minte fu maturitatea, însă se strădui să-l respingă. Dacă Jim se maturizase într-adevăr de-a lungul anilor scurși, trebuia să descopere mai multe dovezi, nu numai privirea din ochii săi.

– Pot să intru?

Lucy făcu agitată un pas înapoi, se împiedică, iar apoi își găsi repede echilibrul.

– Iartă-mă, spuse ea. Bineînțeles.

Țînu ușa deschisă cît timp Jim se strecură înăuntru, iar doamna Willis, dînd din miini, bîlbîi

o serie de binețuri și de scuze, își exprimă compasiunea și își luă la revedere. Apoi dispăru, iar între cei doi Corliss se instală o tăcere frământată.

Jim privi de jur împrejur micuța cameră de zi, după care afișă un zîmbet nesigur.

– Ți-am spus vreodată că îmi place cameră asta? E frumoșică... arată exact ca tine.

Drăguță, călduroasă și ordonată.

Lucy îi întoarse bătoasă zîmbetul și se așeză pe un scaun care, prin felul în care era amplasat în cameră, avea să lase o distanță între ei. Gîndul că Jim era încă foarte atrăgător îi veni în minte, însă îl dădu cu hotărîre la o parte și începu să-i povestească ce se întîmplase, terminînd cu temerea că se putea ca Randy să fi fost răpit.

– Dar vara trecută a fugit de acasă, observă Jim.

– Acum este altceva, insistă Lucy. Vara trecută ă fugit de acasă în puterea nopții, după ce avusese problema aceea cu băiatul familiei Semple. Însă în ultima vreme nu s-a întîmplat nimic – nu avea nici un motiv să fugă azi-dimineață de acasă. Și așa fi știut – așa fi observat ceva la micul dejun. Dar s-a comportat exact ca de obicei.

Făcu o pauză, iar apoi întîlni ochii lui Jim.

– A fost răpit, Jim. Nu mă întreba cum știu, dar sînt sigură că Randy nu a fugit pur și simplu de acasă. Cineva l-a luat.

Ochii i se îngustară.

– Și încă nu sînt cu desăvîrșire convinsă că n-ai fost tu.

– Of, Doamne... mormăi Jim.

– Este exact genul de lucruri de care ești în stare, Jim. Și mă jur că, dacă l-ai luat și l-ai ascuns undeva...

– Nu l-am luat, se apără Jim cu vehemența. Lucy, nu așa face una ca asta... N-ăș... ei bine, pur și simplu n-ăș face-o. Știi ce? Hai să sunăm din nou lă poliție. După părerea mea, a lipsit suficient de mult încît să înregistreze măcar o plîngere.

– Mi-au spus că nu pot să facă nimic înainte de douăzeci și patru de ore.

– Douăzeci și patru de ore! Explodă Jim. Dumnezeuule, doar nu este un adult – are numai nouă ani! Putea să se rătăcească... sau să fie rănit.

Jim se ridică și se repezi spre bucătărie. Cîteva clipe mai tîrziu Lucy îl auzi vorbind cu cineva, apoi zbierînd. Vocea îi scăzu din nou și nu mai reuși să înțeleagă ce spunea. În cele din urmă reveni lingă ea.

– Vor trimite pe cineva, zise el.

Dar, pentru că Lucy se uita la el plină de speranță, trebui să-i relateze ce aflase de la poliție.

– Vor consemna plîngerea, însă au spus că după toate aparențele a fugit de acasă.

Se cufundă în tăcere, dar Lucy începu să-l descoasă:

– Asta ce înseamnă?

Jim îi ocoli privirea.

– Nu știu sigur. Poate să însemne orice. Puștii sînt... ei bine, încep să fugă de acasă la vîrste din ce în ce mai mici, cu fiecare an care trece. Au spus că, dacă ar fi fost puțin mai mare, probabil că nu l-am mai fi văzut decît dacă ar fi vrut el să ne vadă pe noi.

Lucy se încruntă.

– Și asta ce mai înseamnă?

– Doar că, atunci cînd este vorba de băieți mai mici – mici cu adevărat, ca Randy – nu prea știu ce să facă și, după o noapte sau două, se predau singuri.

– Și dacă n-o face? întrebă Lucy încetișor.

– N-nu știu sigur. Au zis ceva despre o căutare, dar spuneau că nici căutările astea nu prea dau roade. Dacă s-a întîmplat ceva cu Randy, este posibil mai degrabă ca cineva să... cum să spun, ca cineva să dea de el din întîmplare.

– Vrei să spui, dacă a murit.

Lucy spuse asta cu o voce plată și ochii reci, iar Jim se trezi că nu era în stare să formuleze alt răspuns decît o aprobare făcută cu o mișcare a capului.

– Dar nu e mort, spuse Lucy moale. Știu că n-a murit.

Jim înghiți în sec. Mai exista o posibilitate de care polițiștii amintiseră.

– Au zis că se poate să se fi dus la Boston, începu el, însă după aceea lăsă cuvintele să se piardă.

Era mai bine să-i lase pe polițiști să-i explice ce i se putea întîmpla unui băiețel în Boston.

CAPITOLUL 5

În timp ce Jim și Lucy Corliss se străduiau să rezolve problema dispariției fiului, Steve și Sally Montgomery încercau să facă față problemei pierderii fiicei lor.

De după-amiază și pînă în noapte, de cînd avuseseră discuția cu doctorul Malone și se întorseseră de la spital, Sally fusese ciudat de tăcută. Steve încercase de cîteva ori să-i vorbească, însă părea că nu-l aude.

Steve își petrecu mai multe ore împreună cu Jason, chinuindu-se să-i explice ce se întîmplase cu Julie, iar Jason îl ascultă cuminte, curios, cu capul înclinat și cu sprîncenele strînse într-o încruntare gînditoare. Părea, crezu Steve, că accepta moartea surorii lui la fel de normal ca pe oricare dintre celelalte întîmplări ale copilăriei.

Într-adevăr, nu faptul în sine al morții lui Julie era cel care îi dădea de gîndit lui Jason, ci cauza acestei morți. Revenea mereu la aceeași întrebare:

— Dar dacă nu avea nimic, de ce a murit?

Ochii băiatului, mai mari și mai închiși la culoare decît ai mamei lui, priviră în sus către Steve, cerînd cu insistență un răspuns pe care tatăl său nu putea să i-l dea. Totuși, trebuia să mai încerce o dată.

— Nu știm de ce a murit Julie, repetă el pentru cel puțin a șasea oară. Tot ce știm este că din cînd în cînd se mai întîmplă astfel de lucruri.

— Dar de ce i s-a întîmplat tocmai lui Julie? Nu a fost cuminte?

— Ba da, a fost o fetiță foarte cuminte.

Sprîncenele lui Jason se arcuiră, băiatul fiind tot mai dezorientat de acest mister.

— Dar, dacă a fost o fetiță cuminte, de ce a omorît-o Dumnezeu?

— Nu știu, fiule, răspunse Steve, simțind un nod punîndu-i-se dintr-o dată în gît. Pur și simplu nu știu.

— O să mă omoare și pe mine?

Steve își trase fiul mai aproape și îl strînse în brațe.

— Nu, bineînțeles că nu. Asta nu are nici o legătură cu noi, iar ție nu are cum să ți se întîmple ceva.

— De unde știi? îl provocă Jason, zbătîndu-se ca să scape din îmbrățișarea tatălui său.

Obosit, Steve se ridică și începu să aranjeze păturile cu care era învelit Jason.

— Pur și simplu știu, spuse el. Acum vreau să dormi, bine?

— Bine, acceptă Jason.

Apoi ochii săi rătăciră spre colțul îndepărtat al camerei, acolo unde se afla, pus într-o colivie micuță, un cobai cu blana albă cu pete negre, numit Fred.

— Îl lași pe Fred să doarmă cu mine la noapte? întrebă Jason.

Steve zîmbi.

— Sigur.

Aduse cușca și o așeză lîngă patul lui Jason. Înăuntru Fred începu să patruleze prin spațiul strîmt, cercetînd împrejurimile din noua perspectivă. Apoi se încovrigă și își îngropă botul în propria blăniță.

— Asta vreau să faci și tu acum, spuse Steve. Să-ți îngropi năsucul și să dormi.

Se aplecă, îl sărută pe Jason pe obraz, stinse lumina și ieși din cameră.

Cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce cobora scările, fu tras de mama soacră în camera ei și discutară împreună vreme îndelungată. La sfîrșit, Phyllis dădu încetișor din cap.

— Pur și simplu nu înțeleg, spuse ea. Mi se pare foarte ciudat ca un copil atît de perfect ca Julie să poată... să ce? Să înceteze să mai trăiască? îngrozitor. Îngrozitor! Trebuie să fi existat o cauză, Steve. Trebuie să fi fost ceva.

Dar Steve Montgomery știa că nu existase nici o cauză, cel puțin nu una pe care medicii să o înțeleagă. Aceasta, începu el să-și dea seama, era partea cea mai complicată a sindromului infantil al morții subite: nu aveai pe ce să dai vina, nici un germen, nici vreun virus sau vreo stare anormală — nimic. Numai faptul unei morți iraționale și un prelungit sentiment al deșertăciunii. Deja începuse să-l roadă, însă nu putea să facă nimic împotriva-i. Trebuia pur și simplu să supraviețuiască avîndu-l în interiorul său și să se străduiască să și-l alunge din suflet. Chiar dacă asta ar fi însemnat să și-o scoată din minte și pe Julie.

"Morții cu morții, viii cu viii."

Aceste cuvinte pâruseră rezonabile cînd fuseseră rostite de Malone, iar Steve știa că spuneau un adevăr. Atunci de ce își simțea sufletul mort? De ce se simțea ca și cum ar fi putut fi îngropat mîine împreună cu fiica lui? Nu putea să aibă astfel de sentimente, nu trebuia să-și permită să aibă astfel de sentimente. Pentru Sally și Jason trebuia să meargă înainte, trebuia să rămînă în stare de funcționare. Dar oare va fi în stare să facă pentru ei mai mult decît făcuse pentru fiica lui?

Își izgoni acest gând din minte. Hotări ca, pe viitor, în conștiința sa afectivă, anumite locuri să rămână închise, încuiate pentru totdeauna și departe de existența conștientă. Ori reușea asta, ori avea să înnebunească.

Acum stătea cu Sally, oboseala slăbindu-i fiecare fibră a trupului, avînd mintea încețoșată și simțindu-se copleșit de durere. Sally îl privea, iar el observă în ochii soției sale ceva care îi îngheță sufletul.

Ochii ei, acei ochi căprui, strălucitori, care îl atrăseseră încă de la început, se schimbaseră. Strălucirea fusese înlocuită cu o intensitate ciudată, ce părea să lumineze din adîncul sufletului ei.

– Nu a murit așa, pur și simplu, spuse Sally moale.

Steve vru să-i spună ceva, dar dintr-o dată nu mai era foarte sigur dacă i se adresase lui sau vorbea de una singură.

– Nou-născuților nu li se poate întîmpla așa ceva, continuă Sally. Nu mor pur și simplu.

Acum ochii lor se întîlniră.

– Trebuie să fi greșit undeva, Steve. Sigur am greșit undeva.

Steve tresări ușor. Nu trecuseră aceleași temeri și prin mintea lui? Însă nu putea să cedeze în fața lor și nu putea să o lase nici pe Sally să o facă.

– Nu-i adevărat, Sally. Amîndoi am iubit-o pe Julie. Am făcut tot ce-am putut...

– Oare? întrebă Sally, avînd dintr-o dată amărăciunea în voce. Mă-ntreb și eu. Mă tot întreb, Steve. Hai să privim adevărul în față. Nu ne-am dorit-o pe Julie... nici unul dintre noi nu și-a dorit-o! Ne hotărîserăm să avem un singur copil, îți aduci aminte? Numai unul! Și l-am avut pe Jason. Ceva mai devreme decît plănuiserăm, dar am căzut de acord că este singurul copil pe care ni-l dorim. Dar n-a fost cum am vrut noi, nu-i așa? Ceva a intervenit și ne-am trezit cu Julie, deși nu ne-o doream. Și a murit.

Steve se holbă la soția sa, palid la față și cu mîinile tremurînd.

– Ce tot zici acolo, Sally? întrebă el, cu o voce atît de scăzută, încît abia de putea fi auzit.

Vrei să spui că noi am omorît-o pe Julie?

Izbucnind deodată în lacrimi, Sally își ascunse fața în palme.

– Nu știu, Steve, zise ea hohotînd. Nu știu ce spun, nici ce gîndesc, nu mai știu nimic. Doar că nou-născuții nu mor fără motiv...

– Dar se *întîmplă*, o întrerupse Steve. Doctorul Malone zicea că...

– Nu-mi pasă ce zicea doctorul Malone, izbucni Sally. Copiii nu mor fără motiv!

Fuși afară din încăpere. Steve îi ascultă pașii grei, în timp ce urca scările.

Puțin după aceea porni pe urmele ei și o găsi în pat. Se dezbracă în liniște, se strecură în așternut alături de ea și stinse veioza. O auzi plîngînd și se întinse să o ia în brațe.

Pentru prima dată în toți acești ani ai căsătoriei lor, Sally îi respinse îmbrățișarea.

Jason stătea întins în pat, atent la liniștea din casă, întrebîndu-se cînd vor mai fi toate la fel ca înainte.

Nu-i plăcuse felul în care mama lui plînsese tot timpul. De fapt, pînă aseară nu o văzuse absolut niciodată plîngînd.

La început se speria se observînd-o în camera lui Julie, ținînd-o pe sora lui în brațe, exact așa cum făcea întotdeauna, cu excepția lacrimilor care îi șiroiau pe obraji. De obicei, atunci cînd o lua pe Julie în brațe, ridea.

Cînd o văzuse, primul gând fusese că mama sa își dăduse seama ce-i făcuse el lui Julie și că va fi furioasă pe el. Dar nici vorbă de așa ceva – plînsese din cauză că Julie murise.

Julie nu era moartă ceva mai devreme, cînd se duse să se uite la ea.

Doarnea doar.

Știa că adormise pentru că putea să o audă sforăind ușor, fonfăit, cum făcea și mama lui cînd era răcită. Așa că îi ștersese nasul cu un colț al cearșafului.

Asta nu putea să-i fi făcut vreun rău.

Dar o făcuse să se trezească și începuse să plîngă.

Și acela fusese momentul în care îi pusese pledul pe față, pentru ca nimeni să nu o audă plîngînd.

Însă nu i-l ținuse chiar atît de mult încît să o sufoce. Nu putea să fi trecut chiar atît de mult timp; de îndată ce se oprise din plîns îi dăduse pledul la o parte de pe față și îl așezase din nou în jurul ei, exact așa cum era atunci cînd venise să o vadă.

Dar oare mai respira?

Încercă să-și aducă aminte.

Era sigur că mai respira. Parcă o auzea și acum, prin liniștea din casă, cu toate că murise.

Ascultă cu mare atenție și fu sigur că aude, foarte încet, zgomotul unei respirații firave.

Apoi își aminti: Fred dormea chiar lângă patul lui.

Se strecură jos din pat și ingenuche alături de cușca micului cobai. Sunetele pe care le scotea Fred erau exact la fel cu cele ale lui Mie, după ce încetase să mai plîngă.

Foarte încete, dar existau.

Deschise ușa, iar Fred, auzind zăngănitul ușor, se trezi, deschise ochii și se holbă la Jason prin întuneric. Jason băgă mina în cușcă, prinse cu blindețe animalul și îl luă cu el în așternut. Curînd, Fred adormi din nou, încovrigat de data aceasta în încheietura brațului lui Jason.

Băiatul ascultă respirația cobaiului, convins că auzise aceleași sunete și noaptea trecută, în camera lui Julie, cu foarte puțin timp înainte să plece de acolo. Așa că nu-i făcuse nimic lui Julie, nimic de-adevăratalea.

Totuși, mâine sau poimîine avea să discute cu Randy despre asta. Era, realiză el, cam la fel cu ceea ce i se întîmplase lui Randy după ce Billy Semple sărise de pe acoperiș. Cu toate că Randy nu-i făcuse nimic de-adevăratalea lui Billy, pe el căzuse vina că Billy își rupsesse piciorul.

În timp ce cădea într-un somn agitat, Jason se întrebă dacă avea să se întîmple același lucru și cu el, dacă avea să fie învinovățit de moartea lui Julie.

Poate că data viitoare, cînd Randy va veni pe la el, îi vor face lui Fred același lucru pe care i-l făcuse lui Julie, să vadă dacă Fred va muri.

Măcar atunci va ști sigur...

CAPITOLUL 6

Randy Corliss scrișni din dinți pe sub pătură, evitînd să deschidă ochii în lumina dimineții. Îi era frig și, cît fusese noaptea de lungă, somnul îi fusese întrerupt de coșmaruri. Dar acum soarele îi încălzea camera și ar fi vrut să se lase furat iar de somn, ar fi vrut să uite de singurătatea care îl copleșise în după-amiaza precedentă, cînd realizase că tatăl său nu avea să vină să-l ia, cel puțin nu în ziua aceea.

— Dar totul va fi în regulă, îi explicase domnișoara Bowen. Tatăl tău este foarte ocupat și deocamdată vrea să ne ocupăm noi de tine.

— De ce? întrebuse Randy.

De cînd văzuse gardul din jurul Academiei se întrebuse de ce îl adusese tatăl său acolo. După părerea lui Randy, nu prea arăta a școală. Întii de toate, nici măcar nu puteai să o vezi de la stradă. Exista doar o alee lungă și apoi o poartă, fără nici o inscripție. Iar clădirea nu semăna cu nici una dintre școlile pe care le știa el, ci era doar o casă imensă, ce arăta aproape ca un castel, avînd ferestrele de la etaj acoperite cu gratii. Văzuse vreo cițiva băieți, care păreau să fie cam de aceeași vîrstă cu el, dar nu reușise să intre în vorbă cu ei. În schimb, fusese dus într-un birou unde domnișoara Bowen îi spusese de ce se afla acolo.

— Este o școală deosebită, pentru băieți deosebiți, îl asigurase ea. Băieți ca tine, care au probleme în școlile normale.

— Eu nu am avut nici o problemă, spusese Randy.

— Mă refer la problemele legate de prietenii.

Domnișoara Bowen îi zîmbise și risipise o părticică din temerile lui Randy.

— Mulți băieți de vîrsta ta au astfel de probleme, să știi. Băieții care sînt deosebiți, ca și tine.

— Eu sînt deosebit?

— Toți băieții de aici sînt deosebiți. Cei mai mulți provin din familii care seamănă cu a ta.

— Vreți să spuneți că părinții lor sînt divorțați?

— Exact. Și mulți dintre băieții de aici nu mai voiau să stea la mamele lor și nu le plăceau școlile la care mergeau. Așa că tații lor i-au trimis aici, exact cum a făcut și tatăl tău.

— Dar el unde este? întrebuse Randy, cu fața întunecîndu-i-se belicos, deși, uitîndu-se la ea, își dăduse seama că nu-i va răspunde.

Asta era problema cu oamenii mari, chiar și cu tatăl lui. Atunci cînd nu voiau să-ți răspundă la întrebări, nu-ți explicau nici măcar de ce n-o făceau. Îți spuneau doar că nu erai destul de mare ca să-ți dai seama. Iar citeodată se prefăceau pur și simplu că nu auzeau întrebarea, lucru pe care Randy crezuse că și domnișoara Bowen tocmai era pe cale să-l facă.

— Nu ți-ar plăcea să-i cunoști pe ceilalți băieți? îl întrebuse ea, confirmîndu-i bănuiala.

— Vreau să vorbesc cu tatăl meu, răspunsese Randy, vocea devenindu-i încăpățînată.

Era așezat pe un scaun cu spătar înalt, de lemn, care nu-i oferea nici un confort, însă își încrucișase brațele, iar ochii îi străluceau furioși.

– De ce nu pot să-l sun? Îi știu numărul de la serviciu.

– Dar este plecat din oraș. De asta m-a trimis pe mine să te iau. *Nu a putut să vină după tine.* Dar va fi înapoi în câteva zile.

– Câte zile? pretinsese Randy să i se spună.

Începuse deja să se agite în scaun, iar fața i se înroșise. Femeia deschisese sertarul biroului și scosese de acolo un flaconaș plin cu pastile albe.

– Ce-s alea? întrebasese Randy apăsător.

– Niște medicamente. Vreau să iei o pastilă de-asta.

– Nu sint bolnav și nu iau niciodată medicamente.

– Este doar ca să te liniștească. Știu că toate astea ți se par foarte ciudate și mai știu că ești speriat. Pastilele astea o să-ți fie de ajutor.

– Ce-o să-mi facă? întrebasese Randy, privind pilula bănuiitor. O să mă adoarmă?

– Categoriec nu. Dar n-o să-ți mai fie frică și nici îngrijorat n-o să mai fii.

– Nu vreau s-o iau și n-o să mă puteți obliga.

Randy închisese strîns gura, iar trupul i se încordase. Ochiul începuseră să-i fugă în jurul camerei, în căutarea unei căi de scăpare. Nu era nici una. Femeia se afla între el și ușă, iar încăperea nu avea ferestre.

– Atunci va trebui să rămii acolo pînă cînd te vei răzgîndi. Totul depinde numai de tine. Ori iei pastila, după care mergem împreună să ne întîlnim cu ceilalți băieți, ori rămii pe scaunul acela toată ziua. Ai de ales.

Puse pastila în centrul unei sugative aflate pe birou, iar apoi luase în mînă o mapă cu dosare. Se scurseseră cinci minute.

– N-o să mă facă să adorm? întrebasese Randy, venind lîngă masă, luînd pilula în mînă și studiînd-o de parcă ar fi fost o insectă.

– N-o să te facă să adormi.

Femeia se ridicase și se dusese să ia apă din frigider, rămînînd cu ochii pe Randy, pentru căzui că ar fi încercat să o zbughească pe ușă. Dar el n-o făcuse.

Îi dăduse o cană cu apă, continuînd să-l urmărească atentă, pentru a se asigura că înghițise pastila cu adevărat. Zece minute mai tîrziu, cînd începuse să se liniștească, îl dusese afară și îl prezentase colegilor.

Erau cinci la număr și se uitaseră la Randy cu toată bănuiala preadolescenței, instigîndu-l în tăcere la bătaie. Randy îi privise, încercînd să se hotărască pe care dintre ei să-l provoace, dar nici unul nu făcuse vreun pas înainte, după cum nici nu se retrăsese vreunul. Abia cînd domnișoara Bowen plecase, lăsîndu-i singuri cu noul venit. Începuseră să-i vorbească.

– Ți-a dat pastila? îl întrebasese unul în cele din urmă.

Numele lui era Peter Williams, iar cînd vorbise vocea lui nu fusese belicoasă, însă nici prietenoasă.

– Mda, răspunsese Randy. Ce era?

– Cred că valium, spusese un alt băiat. Mamă mea lua cînd era nervoasă.

– Trebuie să luați în fiecare zi?

– Nu. Numai în prima zi. După aia nu-ți mai dau să iei nimic. Cum se face că ești aici?

Randy stătuse să se gîndească înainte să le răspundă, iar cînd pînă la urmă o făcuse, ocolise privirile celorlalți.

– Tata m-a trimis. Mai mult ca să mă ia de la mama, cred.

Urmase o tăcere, în timpul căreia ceilalți schimbaseră între ei priviri și ridicări din umeri.

– Mda, făcuse Peter în cele din urmă. De-aia sîntem toți aici, în afară de Billy.

Arătase către un băiat slăbuț, cu părul șaten, care stătea oarecum în spatele său. Billy își privise pantofii cît timp Peter explicase mai departe, plin de importanță:

– Mama lui l-a trimis aici, ca să-l ia de la tatăl lui. Dar cui îi pasă? E mai bine decît acasă.

Asta fusese ieri, însă nici pînă în dimineața aceasta Randy nu era încă pe deplin convins că Peter avea dreptate. Se simțea îngrozitor de singur, iar cînd se duse să se uite pe fereastră și nu văzu nimic în afară de pădurea de dincolo de gardul ce înconjură Academia, se simți străbătut de un val rece. Însă pe urmă se auzi o ciocănitură în ușă, după care Adam Rogers băgă capul înăuntru.

– Ar fi bine să te-mbraci. Dacă nu ajungem jos în cinci minute pentru micul dejun, nu mai primim nimic.

Adam intră în cameră și se cocoță în pat, în timp ce Randy își trăgea hainele pe el.

– Ești de pe-aici?

– Din Eastbury.

Randy îl măsură pe Adam în timp ce își lega șireturile de la pantofi. Părea mai mic decât Randy și chiar era mai scund, însă trupul îi era viguros și, după cum arăta, avea viteză în mișcări.

– Tu de unde ești?

– Georgia. Asta-i în sud.

– Știu unde este. Nu-s prost.

– N-a zis nimeni că ești, replică Adam pe un ton de scuză, dar mulți oameni habar n-au despre locuri, în ce parte sînt. Hai.

Sări de pe pat și îl conduse pe Randy afară din dormitor, apoi în josul scărilor, pînă într-o sufragerie mare. Existau două mese în încăpere, în jurul uneia dintre acestea fiind așezați ceilalți patru băieți. La cealaltă, ceva mai mică, stătea Louise Bowen.

– Se crede o cloșcă a cotețului, sau cam așa ceva, îi șopti Adam, în timp ce se strecurau pe cele două locuri rămase libere la masa cea mare a băieților. Dar nu vorbește niciodată cu noi dimineața. Doar ne urmărește.

– De ce?

– Habar n-am. Dar asta e unul dintre lucrurile babane de pe-aici – te urmăresc tot timpul, dar practic nu-ți spun niciodată ce să faci.

– Mda, fu de acord Peter Williams, zîmbind fericit. Nu ca acasă. Maică-mea îmi spunea tot timpul că o să mă rănesc, că o să dau de belea, că o să omor pe cineva și chestii de-astea. Și pe urmă am fugit într-o zi de acasă, polițiștii au pus mîna pe mine, iar de atunci a fost tot timpul pe capul meu.

Ceilalți băieți se puseră și ei pe povestit, vîrîndu-se în discuție. Pe măsură ce ascultau, Randy începu să-și spună că poate greșise ieri, cînd fusese atît de bănuitor. Toate poveștile celorlalți îi sunau familiar. Cei mai mulți dintre băieți fuseseră niște singuratici înainte să ajungă la Academie, iar unii dintre ei se fuduleau cu nenumăratele probleme create de ei prin școlile pe care le frecventaseră înainte.

– Dar ce faceți aici? întrebă Randy.

– Mergem la ore și ne jucăm, răspunse Peter. E ca lumea, pentru că nu avem atît de multe ore ca în școlile obișnuite. Însă jucăm tot felul de jocuri. Ne învață box, lupte și alte chestii de-astea, dar o mare parte din timp ne lasă pur și simplu să facem ce vrem.

– Orice? întrebă Randy.

Peter se uită întrebător către ceilalți băieți, iar după ce aceștia aprobară din cap, făcu și el la fel.

– Cam așa ceva. Cel puțin nu ne-au spus nici unuia dintre noi să *nu* facem ceva anume.

Făcu o pauză, că și cum ar fi întors ceva în minte pe mai multe fețe, iar apoi continuă pe un ton meditativ:

– Dar ne urmăresc întotdeauna. E ciudat. Tot timpul se află cineva prin apropiere, ca și cum ar vrea să afle ce facem, cu toate că nu prea ne spun ce ar trebui să facem. Cu excepția orelor. Acolo este exact ca la școlile obișnuite.

– Cum se face că sîntem numai șase? întrebă Randy dintr-o dată.

După părerea lui, clădirea era suficient de spațioasă pentru a primi un grup mult mai mare decât cel constituit de ei, și crezuse întotdeauna că școlile particulare aveau sute de elevi.

Adam Rogers aruncă o privire spre Louise Bowen, iar apoi se aplecă spre Randy și-i spuse în șoaptă:

– Eram mai mulți. Cînd am ajuns eu aici, eram zece.

– Ce s-a întîmplat cu ceilalți? întrebă Randy.

Peter se încruntă la Adam:

– Au plecat.

– Vrei să spui că au venit tații lor să-i ia, sau au plecat la altă școală?

De partea cealaltă a mesei se află un băiat roșcat, cu un șuvoi de pistrui presarăți peste nas, care negă din cap:

– Nu. Au...

– Gura, Eric! se băgă Peter. Nu avem voie să vorbim despre asta.

– Despre ce anume? vru Randy să știe.

– Despre nimic răspunse Peter.

Atenția lui Randy se îndreptă din nou către Eric.

– Despre ce să nu vorbim, Eric? întrebă însă din nou, cu privirea țintuită în ochii celui alt băiat.

Eric vru să deschidă gura, el apoi o închise și privi în altă parte.

– Spune-mi, insistă Randy.

Eric privi tulburat spre Louise Bowen. Această părea că nu asculta discuția lor. Totuși, cînd

vorbi din nou, vocea lui scăzu pînă la a fi o șoaptă, iar Randy trebui să facă un efort pentru a-l auzi:

- Uneori copiii pur și simplu... ăă... dispar. Noi credem că mor.
- Mor? murmură Randy.
- Nu știm, spuse Peter. Nu știm ce se întîmplă cu ei.
- Ba știm, șopti Eric cu amărăciune. Nimeni nu a stat aici mai mult de cîteva luni, iar toți cei care nu mai sînt au murit. Asta se întîmplă. Ajungi aici și după aia mori.
- Gura, Eric, făcu din nou Peter. Nu știm ce s-a întîmplat cu David și Kevin. Poate că tații lor au venit să-i ia.
- Așa sper, zise Adam Rogers, iar cînd Randy se uită la el, observă că pâlise. Eu am stat aici aproape șase luni. Mai mult decît oricare dintre voi. S-sper...
- Vocea i se pierdu. Cei șase băieți își terminară micul dejun în liniște.

Lucy Corliss stătea la masa din bucătărie, încercînd să ajungă la o concluzie cu privire la ceea ce avea de făcut. Rămăsese trează toată noaptea, sperînd să audă ușa din față deschizîndu-se, semn că Randy se întorsese acasă, sau ca telefonul să sune, pentru a fi anunțată că fusese găsit de poliție. Era singurul lucru pe care sergentul Bronski i-l promisese seara trecută – că va alcătui o echipă operativă și va scotoci pădurea prin care se rătăcise Randy cu un an în urmă. Nu-i promisese mare lucru; ba chiar îi spusese, cu părere de rău, că șansele de a-l găsi pe Randy pe întuneric erau aproape nule.

Și cît fusese noaptea de lungă, casa ei se umpluse de o tăcere sinistră. În cele din urmă, cînd cerul începuse să se lumineze spre est și să se crape de ziuă, sunase încă o dată la poliție, numai pentru a i se spune că încă nu fusese găsită nici o urmă de-a lui Randy. Apoi se lăsase furată de un somn agitat, din care se trezise o oră mai tîrziu. De atunci stătea în bucătărie, așteptînd, rezistînd permanentei porniri de a telefona totuși încă o dată la poliție, dîndu-și seama că, dacă ar fi fost ceva de comunicat, ar fi sunat-o ei.

Cînd telefonul reveni brusc la viață, cu puțin înainte de ora nouă, zbirniitul lui gălăgios aproape că o făcu pe Lucy să scape ceașca de cafea din mînă. Cu inima bătîndu-i puternic, ridică receptorul.

- Alo? Alo?
- Sînt Jim, Lucy.
- Există în vocea lui o dezamăgire din care Lucy înțelese imediat că echipa operativă nu descoperise nimic, însă avea nevoie de o confirmare.

- Nu l-ați găsit, nu-i așa?
- Nu.
- Of, Doamne, Jim, ce-o să mă fac? Mă simt atît de neajutorată și... și...
- Vocea i se stinse, în timp ce se chinuia să-și controleze lacrimile ce amenințau să o potopească.

- Ușurel, Lucy, îl auzi ea pe Jim. Nu s-a terminat încă.
- Urmă o tăcere scurtă, după care adăugă:

- Te duci la slujbă?
- Slujbă? repetă Lucy.

Simți prelungirea unei panici ce ajungea la limita conștiinței ei, iar vocea începu să-i crească în intensitate:

- Cum aș putea să mă duc la slujbă? Dumnezeuule, *copilul meu a dispărut*. Trebuie să fac ceva.

Panica începînd să crească, Lucy își aprinse o țigară și trase adînc din ea. Dînd afară șuvoiul de fum, simți că o pîrticică din tensiune cedase.

- N-am vrut să spun asta, îl auzi ea pe Jim. Mă refeream doar la faptul că în clipa asta nu poți să faci nimic. Nu-ți folosește nici ție, nici lui Randy să tot bîntui prin casă și să-ți ieși din minți.

– Uite cine s-a găsit să vorbească, replică Lucy. De unde știi tu, mă rog, ce anume mi-ar folosi mie sau lui Randy? N-ai cum să intri așa, dansînd, înapoi în viața mea, după nouă ani, și să începi să-mi spui ce este bine pentru mine și ce nu. A fost bine pentru mine să te văd plecînd, lăsîndu-mă să-l cresc singură pe fiul nostru?

- Chiar dacă Jim fusese rînit de cuvintele ei, nu lăsă să se vadă.
- Uite ce-i, spuse el. Tu faci cum crezi că e mai bine, iar eu mă țin pe lîngă poliție. Asta e tot ce ne stă în putință. Bine?

Lucy trase încă un fum de țigară și aprobă din cap, cu toate că nu era nimeni acolo să-i vadă gestul.

— Bine. Dar sună-mă dacă afli ceva. Absolut orice.

— Sigur.

Urmă o tăcere lungă, apoi vocea lui Jim se auzi din nou pe fir:

— Lucy? Te vei descurca? Vrei să vin acolo?

— Nu. Vreau să spun că da, mă voi descurca, și nu, nu vreau să vii aici.

— Prinsă, zice Jim, iar cuvântul acesta aproape că o făcu pe Lucy să zîmbească.

Era cuvântul pe care el îl tot folosise atîta timp cît fuseseră căsătoriți, în acele rare ocazii în care înțelegea exact de ce era supărată pe el și încerca să-și ceară iertare pentru că mersese prea departe cu cine știe care dintre excesele în care se lăsa în mod curent implicat. Acum, cînd cuvântul reverberă în mintea ei, Lucy aproape ca reuși să simtă căldura pe care știa că Jim trebuia să o fi avut în ochi.

— Dacă ai nevoie de ceva, continuă el, știi unde să mă găsești.

Legătura se întrerupse. Lucy mai ținu o clipă receptorul în mînă, înainte să-l pună în furcă. În timp ce își turna încă o ceașcă de cafea, se răzgîndi brusc.

Jim avea dreptate — nu putea să bintuie prin casă toată ziua. Goli repede ceașca de cafea și începu să se îmbrace, pentru a pleca la slujbă.

Pentru Sally Montgomery dimineța aceasta purta în ea un îngheț pe care nici chiar soarele de primăvară nu reuși să-l pătrundă. Se privi în oglindă vreme îndelungată, studiind imaginea ciudată, descompusă, din fața ei — brațele firave, strînse protector în jurul trupului pe care abia îl recunoscuse ca fiind al ei, păruse pleoștit, încadrînd o față încrustată cu ridurile extenuării, pe care nici măcar cu un machiaj făcut cu grijă nu ar fi reușit să le șteargă — și se întrebă cum va reuși să treacă de această zi.

Zgomotele dimineții erau purtate în sus pe scări, în mod neobișnuit, căci ea trebuia să fie cea care să trebăluie prin bucătărie, vorbindu-i lui Steve cu voce joasă, îndemnîndu-l pe Jason să se grăbească. În loc de asta, vocea care se auzea era cea a mamei ei; chiar și zgomotul ibricului de cafea, ce fusese pus înapoi pe aragaz, sau al tigăii incinse, care sfîrși moale cînd fu așezată în chiuvetă, purtau inconfundabilă amprentă a unei succesiuni practice, proprie mamei ei. Se duse în debara și încercă să se decidă cu ce să se îmbrace.

Nu avea nimic negru, nu avusese niciodată. Bleumarin? Mîinile ei, tremurînd ușor, scoaseră un costum de pe umerăș. Acesta se prinsese undeva și, în loc să se oprească pentru a-l desface din gheara nevăzută, Sally trase pur și simplu de el. Zgomotul scrișnit al unei cusături care cedează se rostogoli de-a lungul nervilor ei și știe că era pe cale să izbucnească în plîns.

N-o voi face, își zise ea. Nu acum. Nu pentru o cusătură ruptă. Mai tîrziu. O să plîng mai tîrziu. Se uită la ruptura din tivul sacoului și se simți de parcă ar fi reputerat o mică victorie.

Se duse apoi în fața toaletei și era pe cale să deschidă cel de-al doilea sertar, în care se aflau toate bluzele ei, împăturite îngrijit în foiță de ambalaj, cînd ochii îi căzură pe o fotografie a lui Julie. Fața ei micuță, suspendată într-o expresie aflată undeva între riset și furie, părea că glumea cu Sally și o ocăra în același timp. În acest moment lacrimile izbucniră. Se dădu înapoi din dreptul fotografiei, se lăsă pe pat și își îngropă fața în palme.

Astfel o găsi Steve după cîteva momente. Se opri în ușă, privindu-și soția și simțind o arsură în inimă, nu numai pentru Sally, cît pentru propria lui neputință de a o liniști, iar apoi traversă camera și se așeză alături de ea. Îi ridică fața cu o mișcare blîndă și o sărută.

— Iubito? Ai pățit...

Lăsă propoziția neterminată, știind că nu avea nici un rost să o ducă pînă la capăt.

— ... pățit ceva? completă Sally pentru el. Sau dacă poți să faci ceva pentru mine? Nu știu. Of, Steve, tocmai... tocmai i-am văzut poza și totul s-a năruit. Parcă se uita la mine. Parcă ar fi vrut să afle ce s-a întimplat, voia să știe dacă n-a fost vreo glumă, dacă am fost supărată pe ea, sau... of, Doamne, nu știu.

Steve o mai ținu o vreme în brațe, împărtaşind durerea momentului, dar știind că nu era nimic de făcut pentru a o ușura. Apoi Sally se trase de lîngă el și se ridică.

— O să-mi revin, spuse ea, mai mult pentru ea însăși decît pentru soțul ei. Mă voi îmbrăca, voi coborî și vom lua micul dejun. Voi aborda fiecare etapă în ordinea apariției ei și voi reuși.

Trase adînc aer în piept, după care se duse din nou lîngă toaletă. De data aceasta avu grijă să-și țină privirea departe de fotografia lui Julie atunci cînd deschise sertarul și scoase de acolo o bluză moale de mătase. Apoi, luîndu-și dresurile cu ea, dispăru în baie.

Steve mai rămase în dormitor o vreme, cu privirea ațintită asupra fotografiei fiicei sale, după care puse brusc fotografia cu fața în jos pe tăblia toaletei. La cîteva momente după aceea plecă, ducîndu-se înapoi în bucătărie, unde fiul lui îl aștepta.

CAPITOLUL 7

Autoturismul se deplasa încet pe străzile din Eastbury, iar Sally se trezi că privea orașul și pe locuitorii lui cu o detașare ciudată, pe care o simțise numai de câteva ori pînă atunci. Ultima dată fusese cînd murise tatăl ei și parcursesese cu mașina aceleași străzi, îndreptîndu-se spre același cimitir. În ziua aceea, cînd trecuseră prin centrul localității, unde farmecul Noii Anglii continua să fie conservat cu grijă, oamenii din Eastbury dăduseră respectuos din cap spre Sally și mama ei. Înțeleseseră moartea lui Jeremiah Paine și fuseseră în stare să-și exprime compasiunea față de familia sa.

Astăzi însă, Eastbury arăta altfel. Se părea că oamenii întorceau spatele mașinii lor. Ceea ce Sally percepușe întotdeauna ca pe o reținere tipic americană astăzi părea să fie o distanțare de gheață. Chiar și orașul se schimbasese, realiză Sally. Începuse să capete o înfățișare rece, ca și cum o dată cu noua tehnologie intervenise și o nouă indiferență. Acolo unde, cîndva, se părea că orașul și locuitorii săi se potriveau în mod confortabil, acum oamenii pe care Sally îi vedea trecînd indiferenți de-a lungul străzilor pitorești din Eastbury erau în majoritate nou-veniți, ce dădeau impresia că ar fi fost toți croiți după un singur șablon, iar apoi trimiși să locuiască acolo. Oameni făcuți parcă într-un fel de forme de cozonaci, își zise Sally, care ar fi putut trăi oriunde altundeva, fără ca viețile lor să se schimbe vreun pic.

Noua rasă, reflectă ea cu tristețe. I se părea că erau lipsiți de cel puțin una dintre funcțiile vitale și, în timp ce mașina intra în parcare de lângă biserica prezbiteriană de primul cult, cu cimitirul ce i se alătura, se întrebă dacă nu cumva fusese afectată și ea de starea precară ce părea să fi înghețat orașul.

Cîteva minute mai tîrziu, aflîndu-se în cimitir, lângă locul în care era înmormîntat tatăl ei și unde, bănuia, avea să odihnească și ea într-o bună zi, Sally Montgomery continuă să se simtă cuprinsă de friguri, deși își dădea seama că ziua era neobișnuit de caldă pentru acest anotimp. În jurul mormîntului se strînseseră cîțiva oameni. Aparent, majoritatea prietenilor lui Sally se simțeau tot ca și ea: buimaci, incapabili să realizeze situația. Rostul funeraliilor era acela de a aduce un ultim omagiu bătrînilor care mureau și de a-i consola pe cei rămași în viață, pentru pierderea persoanei care ani îndelungați făcuse parte din existența lor. Ce rămînea de spus atunci cînd murea un nou-născut?

Dintr-o dată, toate posibilele declarații murmurate se strînseseră în ecouri

"Poate că a fost o binecuvîntare..." pentru cineva care suferise ani în șir de vreo boală.

"Bine măcar că s-a întîmplat repede..." pentru cineva care nu fusese în viața lui bolnav.

"Îmi dau seama ce dor o să-ți fie de ea..." pentru vreo mamă, soră sau mătușă.

"Nu știi ce-o să mă fac fără ea..." pentru a împărtăși povara pierderii.

Dar ce puteai să spui pentru un copil de șase luni? Nimic. Nu rămînea nimic de spus și nici un ajutor de dat. Așa că ceilalți rămaseseră deoparte, iar Sally îi înțelese.

Privi cum micuțul coșciug fu coborît în pămînt, îl ascultă pe preotul care rosti cuvintele de încheiere, prin care Julie Montgomery era încredințată grijii Domnului, apoi se apropie înțepenită de groapă, pentru a arunca înăuntru prima mină din pămîntul care în curînd o va ascunde pe fiica ei de privirea celor rămași în viață, pentru ca pe urmă să pornească spre mașină, cu gîndul numai la cum să ajungă mai repede acasă, să fugă de această ceremonie care, departe de a-i ușura durerea, nu făcea decît să o intensifice.

Aflat la cîțiva metri distanță, Arthur Wiseman se uitase la Sally, la înfățișarea ei deplorabilă, și se întrebasese încă o dată de ce venise la funeraliile lui Julie Montgomery. În general se ducea rar la vreo înmormîntare, ocolîndu-le în special pe cele ale pacienților săi. Pentru el o înmormîntare însemna ceva mai mult decît un memento dureros al propriului său eșec.

Însă de data aceasta era altceva. Julie Montgomery nu fusese pacienta lui; poate doar în ziua în care o ajutase să se nască, însă nu și de atunci încolo. Nu, de data aceasta adevărata lui pacientă era încă în viață. Tot el o ajutase și pe Sally să se nască, după cum asistasese și la aducerea pe lume a celor doi copii ai ei, și figurase în registrele lui încă de cînd avusese nevoie pentru prima oară de serviciile unui medic ginecolog. După atîția ani, ajunsese să o trateze cu o afecțiune aproape paternă. Una dintre fetele lui de suflet, după cum obișnuia să le numească.

Așa încît venise astăzi, cu toate că nu putea să sufere înmormîntările, dar, cînd slujba se apropiase de sfîrșit, începuse să-i pară rău că nu-și văzuse de treburile lui. Trebuia să vorbească totuși cu Sally, dar anticipa că formulele de condoleanțe nu aveau să-i vină prea ușor pe limbă. În spațiul familiar al cabinetului său găsea întotdeauna ușor cuvintele cele mai potrivite. Aici însă, față în față cu o pacientă a cărei problemă se afla dincolo de competența sa medicală, se

simțea pierdut. Totuși, trebuia să-i spună ceva. O porni către ea.

Sally aproape că ajunsese la mașină, când simți o mână atingându-i brațul. Se întoarse și se trezi privind în ochii tulburați ai lui Arthur Wiseman.

– Sally... începu el.

– Frumos din partea dumneavoastră că ați venit, domnule doctor Wiseman, spuse Sally, cu vocea abia auzită.

– Știu cât de greu trebuie să-ți fie... rosti Wiseman.

Apoi vocea îi tremură și tăcu.

Sally îl privi o clipă, așteptând să continue.

– Chiar știți? întrebă ea în cele din urmă.

Dintr-o dată, fără nici cel mai mic avertisment, se trezi că întreaga ei ființă era străbătută de furie. Cum se făcea că nu găsea cuvintele potrivite ca să o liniștească? Doar era doctor, nu-i așa? Doctorul ei. Nu era *meseria* lui să știe ce să spună în astfel de momente? Continuă să se uite la el, avînd pe față expresia durerii și a furiei.

– Chiar știți cât îmi este de greu? se răsti ea. Chiar știți ce simte cineva cînd pierde un copil atît de mic, fără ca măcar să știe de ce?

Rănit în suflet, Arthur Wiseman privi cimitirul de jur împrejur, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare.

– Nu, sigur că nu pot să simt ceea ce simți tu, mormăi el în cele din urmă, în timp ce Sally continua să-l fixeze. Dar sper că pot înțelege.

Observă că femeia nu-l mai asculta, ci privirea i se mutase spre cimitir, căutînd... ce? Pe soțul ei, probabil. Wiseman continuă să vorbească, sperînd să apară Steve.

– Efectiv știu cât de greu îți vine, Sally. Chiar și pentru doctori, care au tot timpul de-a face cu moartea, este greu. Mai ales în cazuri ca cel al lui Julie...

– Julie? repetă Sally.

Auzind numele fiicei ei, atenția i se mută din nou asupra doctorului.

– Ce-i cu Julie?

Wiseman făcu o pauză, uitîndu-se adînc în ochii lui Sally. Era ceva în ei – un fel de lumină pilpiitoare – care îi spunea că Sally era pe cale să-și piardă controlul. Căută în minte ceva de spus, orice ar fi putut să-i ușureze durerea.

– Dar continuăm să învățăm, Sally, Cu fiecare an care trece, mai învățăm cîte ceva. Știu că ție nu-ți este de nici un ajutor, dar într-o bună zi vom ști ce cauzează SIMS-ul...

– N-a fost nici un SIMS, îl întrerupse Sally. Ceva s-a întîmplat cu Julie.

Vocea îi crescuse în intensitate și căpătase o stridență în care Wiseman recunoscuse imediat începutul unei crize de isterie.

– Nu știu ce a fost, continuă Sally, dar sînt hotărîtă să află. Nu a fost SIMS... a fost altceva. Julie era sănătoasă. Perfect sănătoasă!

Wiseman ascultă neajutorat, în timp ce isteria femeii se accentua, convins că greșise venind la înmormîntare și că greșise încă o dată vorbindu-i lui Sally Montgomery tocmai acum. Astăzi, aici, putea să vadă adevărata adîncime a durerii ei. Dar cînd va veni timpul să înceapă să se împace cu realitatea acestei pierderi, va fi oare în stare să o ajute? Se bucură cînd Steve Montgomery, însoțit de mama lui Sally și de Jason, apărură alături de ea.

– Sally! o strigă Steve.

Sally își întoarse privirea către ei, iar Steve observă lă rîndul său ciudata lumină din ochii ei.

– Te simți bine?

– Vreau acasă, șopti Sally, ultima picătură de energie fiindu-i stoarsă de ieșirea anterioară. Vreau acasă, vreau să plec de aici. Te rog. Du-mă acasă.

Se apropie și mai mult de mașină, avîndu-l pe Steve alături, iar Jason tirîndu-se încet în urma lor. Numai Phyllis Paine rămase ceva mai în spate, pentru a discuta cu Wiseman, iar în vocea ei se simțea o furie pe care doctorul o auzise foarte rar de-a lungul îndelungatei lor prietenii.

– Arthur, ce i-ai spus? vru ea să știe. Ce i-ai spus fiicei mele?

– Nimic, Phyllis, răspunse Wiseman obosit. Numai că într-o bună zi vom afla, poate, cîte ceva despre ce anume cauzează SIMS.

– La înmormîntare? întrebă Phyllis, cu o voce care îi reflecta revolta. Ai venit la înmormîntare să vorbești despre cauza morții lui Julie?

Wiseman suferea în sinea sa, dar avu grijă să-și păstreze o expresie calmă.

– Nu prea se poate spune că făceam asta, Phyllis, iar dacă stai să te gîndești, îți vei da seama că n-aș face niciodată așa ceva. Dar este important ca Sally să înțeleagă ce s-a întîmplat și am vrut să-i spun că, dacă pot face ceva pentru ea, fie ca doctor, fie ca prieten, o voi face.

În timp ce Wiseman vorbea, Steve Montgomery se întoarse, pentru a-și însoți soacra la

mașina care îi aștepta.

— *Puteți face ceva*, domnule doctor Wiseman, spuse Steve. Încercați pur și simplu să ne lăsați să uităm. S-a terminat și nu se mai poate face nimic. Trebuie să încercăm să uităm.

O conduse pe Phyllis la mașină, o ajută să urce, iar apoi se întoarse, pentru a-i vorbi din nou doctorului.

— Ați înțeles, nu-i așa? întrebă el, având în voce o deprimare cum rar i se întâmplase lui Wiseman să audă pînă atunci. Nu putem să mai facem nimic. Absolut nimic.

Apoi Steve se urcă și el în mașină, iar Wiseman urmări cum familia Montgomery se îndepărta. Chiar și după ce dispărură, agonia din ochii lui Sally și cuvintele lui Steve rămăseră acolo.

Părăsind cimitirul, Wiseman medită asupra profunzimii tragediei ce se abătuse asupra familiei Montgomery.

Pentru Julie, tragedia luase sfîrșit.

Pentru părinții ei, abia începea.

Jason Montgomery înfipse lopata în pămînt, sări pe ea, iar apoi trase de coadă pînă cînd bucata de pămînt se desprinsese. Repetă această mișcare de mai multe ori, după care se opri să-și inspecteze lucrarea.

Era un pătrat cu latura de peste un metru, de pe care luase partea de pămînt de deasupra. Muncise timp de aproape o oră — încă de cînd se întorsese de la înmormîntarea surorii lui. Pînă acum nu venise nimeni să-i spună să se oprească.

Poate că astăzi nici nu va veni cineva.

Dacă așa aveau să stea lucrurile — iar Jason credea că șansele erau destul de mari — atunci avea să-și termine fortul cam la ora cinei. Urma să aibă un metru și ceva adîncime și să fie acoperit cu niște scînduri pe care le găsisese săptămîna trecută în spatele garajului. Tatăl lui îi spusese că urmau să fie folosite la cotețul pentru păsări, putea foarte bine să se folosească de ele pentru acoperișul fortului său. În afară de asta, tot ce avea de făcut era să le așeze pe pămînt, una lîngă cealaltă. Nici măcar nu trebuiau bătute în cuie. Toată munca nu consta decît în săpat și-ar fi dorit ca Randy Corliss să fi fost și el acolo, să-l ajute, dar nu i se dăduse voie nici măcar să-l sune pe Randy astăzi, așa că acum trebuia să-și construiască fortul singur.

Luă din nou lopata și o înfipse adînc în pămîntul ceva mai moale ce rămăsese după ce luase primul strat. Simți că se oprește în ceva și împinse mai tare. Cedă puțin, iar apoi intră de-a binelea. Puse lopata deoparte, îngenunche pe pămîntul răscolit și începu să sape mai departe cu mîinile goale.

O clipă după aceea dădu de sticla spartă.

Fusese întreagă cînd dăduse cu lopata peste ea, însă acum cioburile ascuțite se înfipseră în el, tăindu-i adînc degetul arătător al mîinii drepte. În mod reflex, Jason își trase mîna din murdărie și își viri degetul în gură. Supse tare, gustînd dulceața sărată a singelui, iar apoi scuipă pe jos.

Își cercetă degetul cu atenție. Singele i se scurgea abundant din tăietură, alunecîndu-i pe mînă și prelingîndu-se încet pe movilița de pămînt săpat. Își strînse degetul, amintindu-și că cineva îi spusese mai demult că trebuia să-ți faci tăietura să singereze mult, pentru a preveni infectarea.

Cînd sîngerarea începu să scadă, un minut după aceea, cercetă tăietura. Era cam de un centimetru lungime și părea adîncă. Ajunse la concluzia că ar fi fost mai bine să se ducă să se spele pe mîini.

Se strecură prin bucătărie și prin sufragerie, ocolind camera de zi, unde știa că se aflau părinții lui. Cu toate că nu prea simțea lipsa surorii sale, își dădea seama că ai lui erau foarte supărați și nu voia să-i mai necăjească; Putea să-și îngrijească și singur tăietura și, dacă ar fi ajuns pînă la urmă la concluzia că nu era în stare, putea să-i ceară ajutorul bunicii.

Se duse în baie de la etaj și începu să se spele pe mîini. Mizeria și singele gata încheat se scurseră lă canal. Își strînse încă o dată degetul.

De data aceasta nu mai sîngera.

Deorientat, Jason își ridică mîna la lumină și se uită mai bine.

Nu reuși să găsească tăietura.

Își privi degetul cu mai multă atenție și, o clipă după aceea, găsi urma foarte vagă a unei cicatrice, rămasă pe locul rănii.

Sprîncenele i se arcuiră într-o încruntare curioasă atunci cînd încercă să-și imagineze ce se întâmplase.

Sîngerase abundant.

Acum nu mai avea nimic.

Oare tăieturile se vindecau atât de repede? Mai demult, când își julea genunchii sau orice altceva, leucoplastul trebuia să rămână acolo timp de câteva zile.

Bineînțeles, cine putea să știe ce se întâmplase *sub* leucoplast? Mama lui nu-l lăsase niciodată să se uite.

Poate că toate tăieturile se vindecau atât de repede.

Sau poate că tăietura asta nu fusese atât de gravă pe cât i se păruse.

Încercă să-și aducă aminte cât de tare îl duruse, dar nu-și amintea să-l fi durut cîtuși de puțin. Nu ca atunci când își zdrelea genunchii sau coatele și îl ustura pentru câteva secunde. La tăietura asta abia dacă simțise ceva. De fapt, dacă n-ar fi fost sîngerarea, probabil că nici măcar n-ar fi observat-o.

Închise apa, își șterse mîinile, iar apoi coborî și se duse direct afară. Se uită la locul în care îi picurase tot sîngele acela. Nu părea să fi rămas prea mult. Iar după aceea, dinspre vecinii de alături, auzi o voce care îl chema și, cînd se uită, îl văzu pe Joey Connors, care îi făcea cu mîna.

– Hei, Jason, strigă Joey, vrei să vii să-mi vezi puii?

– Puii? repetă Jason, cu ochii dilatați de nerăbdare și uitînd de tăietura din deget. Ai pui? Joey dădu din cap.

– Daisy i-a fătat alaltăieri, dar mami nu m-a lăsat să te chem.

– Cum așa? întrebă Jason, cățărîndu-se pe gard și lăsîndu-se să cadă în curtea familiei Connors.

– Din cauza soră-tii. Ai fost la-nmormîntare?

– Îhi.

– Cum a fost?

Jason se opri o clipă, gîndindu-se ce să spună.

– Ca o înmormîntare, cred.

Apoi continuă:

– Poți să-mi dai un pui?

Pentru un adult, reacția lui Jason Montgomery la moartea surorii lui putea să pară de-a dreptul crudă. Pentru el, moartea fetei era la fel de ireală precum fusese ea însăși, iar în viața băiatului nu se schimbaseră prea multe lucruri. De fapt, pentru Jason, cel mai notabil eveniment din ziua aceea fusese probabil degetul care i se vindecase în fix zece minute.

În camera de oaspeți a fiicei ei, Phyllis Paine își puse ultimele lucruri în geamantan și trînti capacul. Ochii ei măsurară absent camera. Era sigură că nu lăsase nimic afară. În mintea ei era deja ca și acasă, absorbită de imensitatea de detalii din care era compusă, în viziunea ei, viața. Phyllis nu era o femeie rece. La moartea lui Julie trecuse prin unul dintre acele tainice momente de nespusă durere, însă după aceea își mobilizase toate forțele și făcuse față situației. Timp de două zile avusese grijă de casa fiicei ei așa cum făcea în propria ei casă – în mod eficient, discret și cu simț practic. Făcuse tot ce-i stătuse în putința pentru a o lăsa pe Sally să jelească liniștită. Acum Sally începuse să-și pună din nou ordine în viață. Toate instinctele îi spuneau să rămînă în continuare, să facă pentru fiica ei toată munca din casă. Cunoștea durerea pe care o avea Sally în suflet; o simțise pe propria piele, cu foarte mult timp în urmă, cînd primul ei copil se născuse mort. Dar nimeni nu făcuse treaba în locul ei. Fusese nevoită să facă față propriilor ei sentimente, să se împace cu turnurile pe care putea să le ia viața, și să meargă înainte. Așa că își îngropase băietelul, la fel cum Sally își îngropase fetița, și pornise mai departe în viață.

Luă valiza și o duse jos. Sally și Steve se aflau în camera de zi, pe o canapea, între ei aflîndu-se o distanță ce părea mult mai mare decît cei cîțiva centimetri care îi despărțeau.

– Steve, poți să-mi chemi un taxi, te rog?

Sally întoarse încet capul, iar ochii ei, întunecați de lacrimile care încă amenințau să izbucnească din clipă în clipă, păreau incurcați.

– Un taxi? repetă ea absentă. Unde te duci?

– Acasă, draga mea, spuse Phyllis cu blîndețe.

Își impusese să rămînă imperturbabilă față de fiorul abia perceptibil ce trecu peste fiica ei. Privirea i se mută către ginerele său, căruia îi făcu un vag semn din cap. Steve plecă, lăsînd-o singură cu Sally. Abia după aceea se apropie de canapea, se așeză lingă fiica ei și o luă de mînă.

Între cele două femei se instală o lungă tăcere, pe care pe moment Phyllis nu știu cum să o spargă. În cele din urmă, o strîns pe Sally de mînă încurajator.

– Nu aveam dreptate ieri, draga mea, spuse ea, și așa vrea să-mi cer scuze.

Ochii lui Sally, plini de frică și zăpăceală, îi întîlniră pe ai mamei ei.

– Dreptate? Despre ce?

– Despre Julie, răspunse Phyllis. Despre cum a murit. Nu știu de ce am spus atunci ce am spus... despre faptul că bebelușii nu mor pur și simplu. A fost o prostie din partea mea.

Chipul lui Sally se luminează ușor.

– Nu știu la ce te referi.

– Vreau să spun că a fost o greșeală din partea mea să insinuez că s-a întâmplat ceva cu Julie. Acum știu că nu s-a întâmplat nimic. A murit pur și simplu și trebuie să ne împăcăm cu situația asta.

– Așa cum te-ai împăcat și tu cu ceea ce i s-a întâmplat fratelui meu?

Cu toate că vocea îi era liniștită, exista în tonul ei o răceală care o izbi pe Phyllis chiar mai tare decât cuvintele în sine.

– Cum ai aflat despre asta?

– Tati mi-a spus. Demult.

– N-avea dreptul să... începu Phyllis.

– Ba avea tot dreptul, mamă, replică Sally. Încearcă să-mi explice de ce... ăă... de ce ești așa cum ești.

– Înțeleg, spuse Phyllis, cufundându-se înapoi în canapea.

Era pentru prima dată când se aducea vorba despre fiul ei în prezența lui Sally, din ziua în care se născuse.

– Și asta ți-a dat ceva de înțeles? se trezi ea întrebând.

– Nu, nu prea, răspunse Sally cu o voce pierdută, ca și cum s-ar fi gândit la altceva.

– Atunci lasă-mă pe mine să încerc, spuse Phyllis, alegându-și cuvintele cu grijă, temându-se că pînă îi vorbind despre întâmplarea aceea, de la care se scurseseră aproape treizeci de ani, ar putea distruge migăloasa structură pe care și-o construise în ea însăși. M-am simțit vinovată pentru faptul că fratele tău s-a născut mort, deși doctorii mi-au spus că nu din cauza mea s-a întâmplat. Exact la fel cum te simți probabil și tu vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat cu Julie. În lunile care au urmat îmi doream ca eu însumi să fi murit. Era cît pe ce să fie chiar așa. Am... ăă... am vrut să-mi iau zilele. Dar după aceea ceva m-a făcut să mă răzgîndesc. Nu mă întreba ce anume – nici măcar nu-mi mai aduc aminte. Dar mi-am dat dintr-o dată seama că, indiferent ce simțeam în legătură cu fiul pe care nu am apucat să-l văd, aveam niște responsabilități. Față de tatăl tău și, după cîtiva ani, față de tine. Pe urmă am luat lucrurile așa cum erau și am răzbit. Și continuu să mă descurc, Sally, așa cum va trebui să faci și tu. Ia lucrurile așa cum sînt. Nu te gîndi la ce ar fi putut Julie să ajungă. Nu te gîndi nici măcar la ce anume a fost, ia lucrurile așa cum sînt și fă ce ai de făcut. Morții cu morții, viii cu viii, Sally, și indiferent de ceea ce simți acum, faci încă parte dintre cei vii.

Urmă o tăcere, în timpul căreia Sally încercă să se dumirească asupra cuvintelor mamei ei. Sunaseră atît de rece, de nepăsător. Iar cu ochii minții continua să-și vadă fiica, adormită în pătutul ei, dar fără să doarmă.

Moartă.

Moartă, din ce cauză?

De cît timp?

Înghiți în sec, încercînd astfel să-și alunge din minte imaginea aceea, știind însă că nu avea să-i fie de nici un folos. Iar după aceea îl văzu pe Steve, stînd la cîtiva pași mai încolo și uitîndu-se la ea. Oare de cînd se afla acolo? Ascultase totul?

– Are dreptate, să știi, spuse Steve.

Într-adevăr, *ascultase*. Dintr-un anumit motiv, Sally se simți trădată.

– Trebuie să ajungem din nou la o viață normală, iubito, și trebuie să o facem prin puterile noastre.

– Dar am nevoie...

– Ai nevoie de Jason și de mine, continuă Steve cu o voce fermă. Trebuie să mergi pe făgașul propriei tale vieți. Și nu vei reuși să faci așa ceva atîta timp cît Phyllis va sta aici. Nu-ți dai seama de asta?

Sally se mută pe canapea, îndepărtîndu-se de mama ei.

– Vrei să mă faci să uit de Julie, nu-i așa? Vrei să procedez la fel ca mama, și să mă prefac că nici n-a existat. Ei bine, nu pot să fac asta. N-o voi face. A fost fiica mea, Steve. A fost fetița mea și ceva i-a cauzat moartea. Trebuie să aflu ce anume! Trebuie, și o voi face!

– Sally, spuse Steve, pornind către soția sa, dar soneria telefonului îl oprî din drum.

Ochii lui rămăseră o clipă îndreptați către Sally.

– Of, Isuse, mormăi Steve.

Dispăru în bucătărie pentru a răspunde la telefon, în timp ce Sally și mama ei rămăseră în camera de zi, într-o tăcere încordată. Apoi Steve se întoarse.

– Sally, cineva vrea să-ți vorbească.

– Nu acum, făcu Sally cu o voce tristă.
– Poate că ar fi mai bine să răspunzi. Cred că este important.
Sally vru să protesteze din nou, însă expresia din ochii soțului ei o făcu să se răzgîndească. Înțepenită, durînd-o tot trupul din pricina extenuării, se ridică și o luă spre bucătărie.
– Alo?
– Doamna Montgomery? Numele meu este Lois Petropoulous. Nu mă cunoașteți, însă...
– Soțul meu mi-a spus că aveți să-mi comunicați ceva important, o întrerupse Sally. Nu mă aflu într-o situație...
– Știu. Îmi pare nespus de rău pentru fiica dumneavoastră. Știu prin ce treceți. Am pățit și eu același lucru, acum șase luni.
– Scuzați-mă, ce doriți?
– Sîntem un grup, doamnă Montgomery. Șase cupluri. Ne întîlnim o dată pe săptămînă, încercînd să facem față morții copiilor noștri.
Sally se încruntă. Despre ce vorbea femeia aceasta? Un grup de părinți ai copiilor morți?
– Îmi pare rău, spuse ea, dar nu...
– Nu închideți, doamnă Montgomery, vă rog. Este vorba de Fundația SIMS. Aceste grupuri au fost înființate pentru a încerca să ne ajutăm unul pe celălalt să înțelegem ce s-a întîmplat. Ne întîlnim marțea și sperăm că puteți veni împreună cu soțul dumneavoastră diseară.
Sally se strădui să-și păstreze calmul. Nu aveau de gînd să o lase în pace. Nimeni nu avea să o facă. Nici soțul, nici mama ei. Iar acum străinii aceștia aveau de gînd să stea pe capul ei, să se amestece în viața ei, încercînd să-i spună ce era bine pentru ea. Ei bine, nu avea nevoie de nici unul dintre lucrurile acestea. Avea să-și rezolve problemele așa cum credea de cuviință.
– Mulțumesc pentru telefon, spuse ea cu politețe, însă Julie nu a murit de SIMS, așa că n-ar avea nici un rost să vin să mă întîlnesc cu dumneavoastră, nu-i așa?
Fără să mai aștepte vreun răspuns, puse receptorul în furcă și se întoarse în camera de zi. Văzu pe fereastră un taxi care trase în fața casei. Mama ei se ridică, privind-o răbdătoare. Sally se stăpîni, hotărîtă să-și ascundă pornirea pe care o simțea atît împotriva lui Steve, cît și a mamei ei.
– Să te conduc la mașină?
Phyllis îi ignoră întrebarea.
– Cine era la telefon? Era ceva în legătură cu Julie?
– Nu, mamă. Nu a fost nimic,
Începu să își conducă mama către ușă.
– Îmi cer scuze pentru ce am spus. Sînt foarte obosită în momentul acesta. Dar ai dreptate – morții cu morții, viii cu viii. Va fi totul în regulă.
După o îmbrățișare scurtă și un sărut pe obrazul mamei, ea continuă:
– Serios, va fi bine.
Se opriră amîndouă în fața ușii, dar nu mai rămăsese nimic de spus. După aceea Phyllis plecă, iar Sally se întoarse la soțul ei.
– Vom merge la întîlnirea cea, spuse Steve, de îndată ce Sally se întoarse în camera de zi. Sally îl privi, cu ochii limpeziți.
– Dar de ce? Este o întîlnire pentru părinții SIMS, ceea ce noi nu sîntem.
– Ba *sîntem*, Sally, spuse Steve încet. Mă voi duce la întîlnirea cea, iar tu vei veni cu mine și basta. Ai înțeles?
Asprimea din vocea lui o izbi pe Sally ca o lovitură. Se uită la fața lui, încercînd să observe ce se schimbase. Nu-i vorbise niciodată în felul acesta, niciodată de cînd se cunoscuseră. Și totuși, vocea lui nu lăsa nici o urmă de îndoială – îi dăduse un ordin și se aștepta ca ea să se supună. Ochii femeii se îngustară, iar cînd vorbi, în propria ei voce se afla o asprime care îi era străină:
– Atunci vom merge. Dar tot nu vîd care este rostul.
La cîteva minute după aceea, Sally se duse în camera în care locuia Julie și începu să strîngă lucrurile de care știa că nu va mai avea nevoie niciodată. Luă așternuturile de pe pătutul lui Julie, apoi demontă și pătutul. Se duse la dulap și trase sertarele, oprindu-se la fiecare rochiță și bluziță – atît de multe dintre ele nu fuseseră și nici nu vor fi vreodată purtate. În cele din urmă, dădu jos ventilatorul care punea în mișcare aerul de deasupra pătutului lui Julie încă de cînd se născuse. Se uită la el cu tristețe pentru o clipă, apoi, cu o strîngere de inimă, îl lăsă să cadă în coșul de gunoi.
Toate se schimbaseră.
Familia ei se schimbase.
Soțul ei se schimbase.
Ea însăși se schimbase.
De acum înainte toate aveau să fie altfel.

Ah, ar fi făcut orice să semene cu mama ei. Și-ar fi acceptat responsabilitățile. Ar fi vrut să fie parte dintre cei vii.

Și totuși, undeva în adâncul sufletului ei, era convinsă că ceva cauzase moartea lui Julie și, chiar în timp ce strângea lucrurile fetei, își dădu seama că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să afle ce era acel ceva. Și astfel, când ieși în cele din urmă, pentru ultima dată, din camera aceea, realizează că nu avea să semene niciodată cu mama ei, nici pe departe.

În două zile Sally Montgomery se schimbase într-o măsură pe care oamenii din apropierea ei nici măcar nu începuseră s-o înțeleagă.

CAPITOLUL 8

Școala elementară din Eastbury, cu exteriorul ei cîndva văruiat, acum cenușiu, și cu terenul aferent lăsat de izbeliște, stătea ghemuită definitiv în mijlocul unui mic crîng de arțari, ca și cum ar fi vrut să se ascundă. Cînd se apropie, Lucy Corliss simți dintr-o dată o ciudată părere de rău pentru clădirea scorojită — era ca și cum școala însăși și-ar fi dat seama de faptul că se afla în pragul ruinei și că, dacă nimeni nu ar fi observat că se afla acolo, oamenii ar putea uita să o demoleze. Cînd intră pe ușa din față, Lucy simți că starea deplorabilă în care se afla fațada se întinsese peste tot. Avu înăuntru sentimentul unei mohoreli umbroase, pe care luminile chioare de pe coridoare nu puteau să o risipească. Era marți după-amiază, aproape de ora patru, iar liniștea din jur o făcu să se întrebe dacă se mai afla cineva acolo. O luă hotărîită către clasa lui Randy, tocurele ei lovind zgomotos podeaua de lemn.

Harriet Grady, o femeie ce se apropia de șazeci de ani, purtînd cu toată grația de care putea cineva să dea dovadă amprenta celor treizeci și cinci de ani de lucru în învățămînt, se pregătea să plece acasă, cînd Lucy apărui în clasă. O recunoscu imediat și se ridică de la catedră.

— Doamnă Corliss, spuse ea cu căldură. Intrați, vă rog. Ați aflat ceva despre Randy?

Lucy se uită prin încăpere. Și aici era nevoie de o zugrăveală, iar tocurele ferestrelor mari, amplasate pe peretele dinspre vest, erau crăpate în mai multe locuri. Se duse la una dintre ferestre și privi afară, fără să se uite la ceva anume, ci încercînd să se hotărască de unde să înceapă. Acum, că ajunsese aici, nu prea mai știa pentru ce anume venise.

— Chiar credeți că Randy a fugit de acasă? întrebă ea în cele din urmă.

O clipă după aceea, învățătoarea o luă de mîină.

— Nu știu, răspunse Harriet. Este atît de greu să-ți dai seama ce vor copiii de astăzi. Par toți... cum? Mai în vîrstă decît anii pe care îi au, cred. Atît de mulți dintre copii pur și simplu nu mai arată a copii! Aproape ai impresia că sînt lucruri în mințile lor pe care nu vor să ți le spună.

Lucy aproba din cap.

— Randy a fost așa încă din fașă. Mereu am impresia că nu știu ce vrea. Presupun că aste se întîmplă din cauză că nu-mi petrec cu el atît timp cît ar trebui.

— Copiii au nevoie de părinții lor, comentă Harriet, iar Lucy simți o urmă de acuzație în tonul ei.

— Din păcate, căsătoriile nu reușesc întotdeauna.

— Sau oamenii nu le fac să reușească, replică învățătoarea.

Lucy își îngustă nervoasă ochii:

— Domnișoară Grady, nu am venit aici să vorbim despre căsătoria mea. Am venit să vorbim despre fiul meu.

Ochii celor două femei se întîlniră, iar expresia lui Harriet Grady se înnuie.

— Îmi cer scuze. Cred că încep să devin o babă arțăgoasă. Nu mă pot obișnui cu faptul că cei mai mulți dintre copiii mei au numai un părinte. E mare păcat și mă întreb mereu dacă nu cumva acesta este unul dintre motivele pentru care atît de mulți dintre elevi au probleme.

— Cum ar fi Randy?

— Randy, ca mulți alții.

Harriet Grady o cîntări din ochi pe Lucy Corliss cu atenție și hotărî că nu avea rost să se ascundă după cuvinte.

— Dar știți, bineînțeles, că Randy este, mai mult decît oricare dintre ceilalți, o problemă.

— În ce sens?

Harriet se întoarse la catedră, se așeză și scoase un dosar din primul sertar. Începu să se uite prin el.

— Probleme de disciplină. Numai că nu este doar atît de simplu.

— Nu cred că înțeleg, făcu Lucy.

Se întinse după dosar, însă Harriet Grady îl puse mai încolo.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Mi-e teamă că nu pot să vă lăs să vedeți acest dosar.
Lucy se holbă la învățătoare, încercînd să înțeleagă ce voia să spună.
– Nu mă lăsați să-l văd? Pentru Dumnezeu, domnișoară Grady, fiul meu a dispărut! Și dacă în dosarul acela există informații de care am nevoie, nu aveți dreptul să mi le ascundeți. Sînt mama lui, domnișoară Grady, am dreptul să aflu totul despre fiul meu.
– Ei bine, chiar că nu știu, rosti Harriet Grady. Trebuie să înțelegeți, doamnă Corliss... dosarele despre elevi conțin tot felul de informații, multe dintre ele cit se poate de obiective, dar altele par subiective. Iar nouă nu ne place ca părțile subiective să fie văzute. De absolut nimeni.
– Cu excepția profesorilor, exclamă Lucy, cu vocea gîtuită de enervare.
– Cu excepția profesorilor, recunosc Harriet.
Se lăsă pe spate în scaun și își dădu la o parte din dreptul ochilor o șuviță de păr.
– Doamnă Corliss, continuă ea, știu cum trebuie să vă simțiți și aș vrea să vă pot spune ceva care să vă liniștească. Dar ce pot să spun? Randy a mai încercat să fugă de acasă.
– Voia să se ducă la tatăl lui, protestă Lucy. Și nu a lipsit decît cîteva ore.
– Dar tot fugă a fost, insistă învățătoarea. Este ceva în legătură cu Randy... ceva ciudat. Nu pare să judece întotdeauna așa cum trebuie.
– Să judece cum trebuie? repetă Lucy. Nu este decît un copil de nouă ani. Despre ce naiba vorbiți?
Harriet Grady oftă și se jucă un moment cu dosarul.
– Aș vrea să vă pot spune. Este ceva care nici pentru mine nu e foarte clar. E ca și cum Randy ar considera că poate să facă orice și oricînd vrea. Nu pare să-i fie frică de nimic, și asta îi aduce necazuri.
Lucy se încruntă:
– Ce fel de necazuri?
– Nimic serios, o asigură Harriet. Gel puțin deocamdată. Dar ne este mereu teamă că într-o bună zi o să se rănească.
– Să se rănească? În ce fel?
Harriet Grady își frămîntă mîntea, încercînd să găsească un mod de a exemplifica ceea ce voia să spună. În cele din urmă renunță și, cu inima îndoită, împinse dosarul către Lucy.
– Uitați-vă la prima pagină, spuse ea. Și cred că, dacă insistați, ați putea foarte bine să vă uitați și la restul dosarului. Cam peste tot este același lucru.
Lucy luă dosarul, îl deschise și citi repede prima pagină. Pielea i se făcu ca de găină, dar își impuse să termine de citit raportul, iar apoi aruncă o privire și pe alte pagini. După cum spusese domnișoara Grady, conțineau cam aceleași lucruri. Cu mîini tremurătoare, îi înapoie dosarul învățătoarei.
– Spuneți-mi ce s-a întîmplat. Povestiți-mi despre ziua aceea.
Harriet Grady își dresе vocea și începu:
– A fost în septembrie trecut. Unul dintre copii a adus la oră un păianjen văduvă-neagră. Era într-un borcan, așa că l-am pus pe catedră și i-am lăsat pe copii să se apropie și să se uite la el. I-am avertizat că este veninos și au fost toți foarte atenți. Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu au atins borcanul. Randy nu numai că l-a ridicat de pe catedră, dar l-a deschis și și-a băgat mîna înăuntru.
– Doamne, Dumnezeule! făcu Lucy în șoaptă. Și ce s-a întîmplat?
– A început să-l înghiontească cu degetul, iar păianjenul a încercat să se ferească de el. Dar pînă lă urmă l-a atacat. Am încercat să-i iau borcanul din mînă dar nu mi l-a dat. Nu părea deloc speriat – mai degrabă fascinat.
– Chiar și după ce l-a mușcat păianjenul?
– Din fericire, nu l-a mușcat. I-am dat una peste borcan, l-a scăpat din mînă și am strivit păianjenul. Pe urmă l-am dus la cabinetul medical și asistenta s-a uitat la mîna lui. Nu erau urme de mușcături.
– Nu i-a făcut absolut nimic?
– Se pare că nu. Și nici chiar după ce asistenta medicală i-a explicat care pot fi urmările mușcăturii unui păianjen văduvă-neagră nu părea îngrijorat. A zis doar că s-a mai jucat și în alte dați cu ei și nu s-a întîmplat nimic.
Lucy simți cum i se pune un nod în gît cînd realizează ce-ar fi putut să i se întîmple lui Randy.
– De ce nu mi-ați spus? întrebă ea. De ce nimeni n-a făcut...
Gura lui Harriet Grady se răsuci într-un zîmbet rece.
– Nu a făcut ce, doamnă Corliss? Nu v-am trimis acasă prin Randy un bilet în care să scrie "Stimată doamnă Corliss, astăzi Randy nu a fost mușcat de un păianjen"? Ați fi crezut că am înnebunit.
Lucy închise ochii și dădu din cap.

— Probabil că așa ar fi fost.

Se gândi câteva clipe, încercînd să-și dea seama ce semnificație puteau să aibă pentru ea informațiile date de învățătoare, însă nu găsi nici una. Doar povestea unor pozne și isprăvi periculoase, unele care puteau într-adevăr să-i pună lui Randy sănătatea sau chiar viața în pericol, însă nici una dintre ele, pînă atunci, nu păruse să-i cauzeze vreun rău. Cînd deschise ochii, observă că Harriet Grady se uita la ea cu o expresie ce lăsa să se înțeleagă că învățătoarea se gîndea la același lucru.

— Cred că este posibil să se fi băgat în cine știe ce aventură care să fi ieșit rău, opină învățătoarea.

Apoi se ridică și o conduse pe Lucy către ușă.

— Aș vrea să vă pot spune mai multe, doamnă Corliss, dar nu pot niciodată să-mi dau seama ce are de gînd Randy să facă. Acum nici nu știu ce să mai cred.

Îi strînse mîna lui Lucy și continuă:

— *Va fi* găsit, doamnă Corliss. Și, cunoscîndu-l pe Randy, pot să vă spun că, orice s-ar fi întîmplat, o să scape nevătămat. Pînă acum așa s-au petrecut mereu lucrurile.

Însă, după ce Lucy plecă din clasă, Harriet Grady se duse înapoi la catedră și parcurse încă o dată dosarul lui Randy. Pentru ea Randy era un caz fără speranță. Dacă exista acolo vreun băiat care avea să dea pînă la urmă de necaz, atunci acela era Randy. Închise dosarul, îl puse la loc și încuie sertarul.

Lucy era pe cale să iasă din clădire, cînd observă semnul micuț care anunța că acolo se afla cabinetul medical. Ezită, apoi ciocăni în ușa cu geam mat.

— Intră, se auzi o voce dinăuntru.

Lucy deschise ușa și păși înăuntru. O femeie doar cu puțin mai în vîrstă decît ea, îmbrăcată în uniformă albă, stătea la birou și citea un roman de duzină. Ridică ochii și zîmbi.

— Dacă sînteți o contribuabilă revoltată, vă anunț că practic acum sînt în timpul meu liber. Doar că de cele mai multe ori îmi pierd după-amiezele pe aici, pentru cazul în care vreunul dintre copii pățește ceva jucîndu-se în curtea școlii. Toată lumea spune că mă implic prea tare.

Lucy zîmbi, împotriva voinței ei. Asistenta medicală avea o expresie deschisă, în totală contradicție cu înfățișarea severă a învățătoarei lui Randy.

— Nu sînt o contribuabilă revoltată, spuse Lucy. Sînt o mamă îngrijorată.

Zîmbetul dispăru de îndată de pe fața assistentei medicale care se ridică în picioare.

— Sînteți cumva doamna Corliss? Sîntem cu toții atît de îngrijorați din pricina lui Randy! Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Nu știu, recunosc Lucy. Tocmai plecam și am văzut din întîmplare semnul de pe ușă. Iar domnișoară Grady tocmai mi-a povestit ce s-a întîmplat toamna trecută...

— Văduva-neagră, o întrerupse asistenta medicală. Băiatul dumneavoastră a fost foarte norocos atunci.

— Asta a spus și domnișoara Grady. Ea... ea crede că Randy a fugit de acasă. Toată lumea crede asta.

— Toată lumea, cu excepția dumneavoastră, nu-i așa?

Asistenta medicală făcu un gest către scaun:

— Stați jos. Numele meu este Anny Oliphant și am auzit toate bancurile posibile care au legătură cu praștia sau cu parașuta.

Apoi expresia ei deveni din nou serioasă.

— Mă tem că nu pot face prea multe pentru dumneavoastră. Randy este un băiat pe care abia l-am văzut.

Se duse la fișier, scoase un dosar și se uită repede prin el.

— Pot să mă uit și eu? întrebă Lucy, pe un ton voit sarcastic. Sau este confidențial?

— Nu este nimic acolo care să constituie cine știe ce secret adînc, tainic. Și pot să pun pariu că nimic din ceea ce cuprind celelalte dosare ale lui Randy nu este pe cale să zdruncine securitatea națională. Părerea mea este că pe cei de aici secretele doar îi fac să se simtă mai importanți.

Lucy răsfoi paginile fișei medicale aparținîndu-i lui Randy. Erau puține informații, și chiar și acelea de neînțeles pentru ea.

— Presupun că nimic de aici nu poate fi pus în legătură cu dispariția lui Randy, nu-i așa?

— Nu văd cum, încuviință sora medicală. Singurul lucru interesant la acest dosar este că prezintă un puști înfiorător de sănătos. Dacă ar fi toți ca Randy, mi-aș pierde pîinea. Uitați-vă aici.

Luă fișa din mîna lui Lucy și pomi de la prima pagină:

– Nici o afecțiune gravă. Nici o afecțiune minoră. Nici un fel de răni, nici grave, nici superficiale. Amidgalele intacte și sănătoase. Apendicele la locul lui. Pină și *dinții*, pentru numele lui Dumnezeu! Cei de jos sînt un pic încălecați, în fine, dar nu de ajuns pentru a merita deranjul unei proteze, și nu are nici măcar o carie. Ce i-ați făcut, l-ați crescut într-o cutie?

Din nou, Lucy nu se putu abține să nu ridă.

– Departe de așa ceva. Cred ca am fost doar norocoși. Pină acum.

Se opri, apoi continuă cu o voce mai coborîtă:

– Îl cunoașteți pe Randy foarte bine?

Asistenta clătină din cap.

– Tot ce am făcut a fost să-l văd o dată pe an. Nu este unul dintre aceia cărora le vine rău la cofetărie sau își plîng singuri de milă. Mi-e teamă că singurii copii pe care îi cunosc cu adevărat sînt cei bolnăvicioși și, după cum puteți vedea, Randy nu prea poate fi numit un copil bolnăvicios.

Lucy răsfoi din nou fișa medicală.

– Pot avea o copie după asta?

– Sigur.

Lucy o urmă de-a lungul coridorului, apoi o urmări din pragul ușii pe sora medicală, care mînuia copiatorul.

– Nu-mi dau seama cu ce vă poate ajuta asta, spuse Anny nesigură, în timp ce-i înmînă duplicatul.

– Nici eu, răspunse Lucy, vocea tremurîndu-i dintr-o dată. Cred că doar mă face să simt că *am acționat* totuși în vreun fel. Nici nu știți cum este să vă dispară copilul de acasă! Mă simt atît de neajutorată. Nu știu nici măcar de unde să încep. Speram că poate cineva de pe aici știe sau a observat ceva... orice.

Lucy își simți disperarea în tremurul vocii și pentru moment se temu să nu izbucnească în plîns. Rămase tăcută, luptîndu-se cu lacrimile.

– Îmi pare atît de rău, doamnă Corliss.

Vocea asistentei medicale era blindă și continuă să-i vorbească, în timp ce o conducea spre poarta principală a școlii:

– Se pare că astea sînt timpurile în care trăim. Copiilor au început să li se întîmple anumite lucruri la vîrste din ce în ce mai mici. La început adolescenții obișnuiau să fugă de acasă, acum se pare că și preadolescenții au început să o facă. Pe deasupra beau și se droghează. Tare aș vrea să știu de ce.

Lacrimile lui Lucy se uscară, făcînd loc furiei:

– Randy nu bea și nu se droghează! Și nu a fugit de acasă!

Vocea îi crescî amenințător în intensitate:

– Ceva s-a întîmplat cu el, și am de gînd să aflu ce anume!

O luă la fugă prin ușă, apoi pe trepte în jos și se repezi spre mașină. Cînd porni mașina, simți că ochii asistentei medicale stăruiau asupra ei, dar nu se uită înapoi, ci doar băgă mașina în viteză, apăsă pe accelerație și se îndepărtă rapid.

– Ai găsit ceva?

– Nimic.

Jim și Lucy Corliss rămaseră unul în fața celuilalt. După o vreme, Lucy făcu un pas înapoi și îl lăsă să intre în casă. Jim cercetă întunericul camerei de zi, apoi se duse la fereastră și trase draperiile. Lumina apusului părea să mai șteargă ceva din încordarea de pe fața fostei sale soții.

– Nu poți trăi în întuneric, Lucy. Asta nu te ajută nici pe tine, nici pe Randy.

Lucy oftă greu, apoi se lăsă într-un fotoliu.

– Știu. Adevărul este că nici măcar nu mi-am dat seama că era trase. Am impresia că nici măcar nu am deschis fereastra azi dimineață.

– Trebuie să...

– Nu-mi da lecții, Jim. Nu de asta am chef acum. Nu s-a găsit absolut nici o urmă de-a lui?

Jim clătină din cap.

– Nimic. Fac tot ce le stă în putință, Lucy, crede-mă. Am stat cu ei toată ziua. Am căutat prin pădurea prin care s-a rătăcit anul trecut și am vorbit practic cu toți cei ce se puteau afla în drumul lui spre școală. Nimeni nu l-a văzut, nimeni nu știe nimic. Vor mai căuta și mîine, dar după aceea...

Ridică deznădăjduit din umeri.

– Vrei să spui că vor încetă căutarea? Dar nu-i decît un băiețel, Jim. *Nu pot* opri cercetările, nu-i așa?

Jim se duse la bufet și își pregăti ceva de băut, în timp ce Lucy, deși aflată în plină suferință sufletească, se trezi că urmărirea cit de mult alcool își punea. Spre surprinderea ei, păru că își face un cocteil destul de moale.

– Îmi faci și mie unul?

– Sigur.

Prepară o a doua sondă, traversă camera, îi înmână băutura, apoi se retrase pe un scaun aflat la oarecare distanță de ea.

– Trebuie să înțelegi, Lucy. Asta nu înseamnă că nu vor să-l mai caute. *Îl caută*, și vor continua să facă asta. Dar pur și simplu nu pot să se mai ocupe tot timpul de acest lucru. Până la urmă, cu excepția cazului în care vor apărea semne de violență pe undeva, sau vreo notă de răscumpărare, vor fi nevoiți să presupună că a fugit de acasă.

– Dar nu a fugit, insistă Lucy. Știi că n-a făcut-o. Și te rog, Jim, nu mă întreba de unde știu. Pur și simplu știu.

– Nu asta aveam de gând să te întreb, spuse Jim cu blîndețe. Voiam să te întreb dacă ai mâncat ceva.

Lucy se uită la el cu fulgere în ochi. Acum se aștepta să și gătească pentru el?

Jim păru că îi citește gândurile.

– Aș vrea să te scot undeva, Lucy.

Jim observă cum trupul femeii se încordează și ochii îi intră în defensivă.

– Stai așa, făcu Jim, știu la ce te gîndești. Te întrebi ce urmăresc. Păi, nu urmăresc nimic, Lucy. Atîta doar că... ei bine, fiul nostru s-a pierdut și, din anumite motive, în clipa asta mi se pare tare greu să mă simt atașat de altcineva în afară de tine. Și sînt îngrijorat din cauza ta.

– Din cauza mea? întrebă Lucy, în vocea ei simțindu-se clar scepticismul.

– Știu. Știu, știu, știu! Am fost un nenorocit, un nesocotit, un egoist și merit să fiu dat afară pe ușă. De fapt, probabil că trebuia să fiu tras pe roată și tăiat în patru, apoi atîrnat de o stîncă și lăsat pradă vulturilor. Poate chiar legat de chila vaporului și aruncat în apă — aici buzele ei începură să se încovoie într-un zîmbet abia perceptibil — sau părăsit pe o insulă pustie...

– Aș trage o linie la aruncatul în apă, izbucni Lucy. Niciodată nu ai putut să-ți ții respirația mai mult de cîteva secunde.

Rămase tăcută, cercetîndu-l cu atenție, căutînd un indiciu care să o lămurească ce era în mintea lui. Voia să-l creadă, voia să creadă că Jim nu aștepta de la ea mai mult decît o companie în timpul cinei, și anume acea companie pe care în momentul acela numai ea putea să i-o ofere.

Și atunci se hotărî:

– Mai ții minte "Găina pestriță"? întrebă ea.

Era un local mic, aflat la numai cîteva mile de Eastbury. După căsătorie devenise locul lor favorit, însă Lucy nu mai trecuse pe acolo de aproape zece ani.

– Mai există? întrebă Jim.

– Săptămîna trecută exista, răspunse Lucy. Am fost cu treabă prin zonă și era cit pe ce să intru să mîncîc acolo.

– De ce n-ai făcut-o?

De data asta văzu în ochii lui ceva care o făcu să păstreze secretul numai pentru ea.

– Pur și simplu m-am răzgîndit.

Își termină paharul și se ridică.

– Să mergem. Nu promit să fiu o companie plăcută, dar ai dreptate. Trebuie să mîncîc ceva și trebuie să fiu cu cineva seara asta.

– Chiar dacă sînt eu acela?

– Chiar dacă ești tu. Poate că astăzi nici nu ar putea fi altcineva în afara de tine.

Pe drumul spre restaurant Lucy încercă să-și dea seama ce anume se schimbaseră la Jim. De mai multe ori se trezi urmărindu-l cu coada ochiului. Profilul era încă perfect, iar maxilarul părea să-i fie și mai puternic decît cu doisprezece ani în urmă.

Nu, schimbările nu erau de natură fizică; în altă parte trebuia să se fi petrecut ceva.

Purtările i se schimbaseră. Părea, avea Lucy impresia, să dea mai multă atenție lucrurilor aflate dincolo de persoana lui. De asemenea, era mai echilibrat și avea un simț al umorului care îi era nefamiliar. Ah, întotdeauna fusese un glumeț, dar mereu pe seama altora, de obicei a ei.

– Ce te-a schimbat? se auzi Lucy întrebîndu-l deodată.

Chiar dacă întrebarea îl surprinse, nu lăsă să se vadă.

– Viața, răspunse el. Cred că m-am saturat să aterizez pe propriul meu fund. Trebuia fie să schimb metoda, fie să-mi căptușesc fundul, și am ajuns la concluzia că dacă-ți pui o pernă nu ajută la nimic. Poate că faptul că m-ai alungat a fost cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Pentru prima dată nu mai aveam pe nimeni sub mine cînd cădeam și m-am hotărît să nu mi se mai întîmple să cad.

Urmă o tăcere îndelungată, iar Lucy rupse tăcerea abia după ce ajunseră în parcare restaurantului.

— Jim?

Se întoarse către ea și păru, încă o dată, că putea să-i citească gândurile.

— Nu-ți fie teamă, spuse el. Măcar pentru o vreme voi putea să am grijă de noi amândoi.

Dacă simți că te lasă balamalele, nu-ți fie teamă. Poate că nu mă crezi în stare să fac prea multe, dar deocamdată eu sint tot ce ai. Și te poți bizui pe mine, Lucy. Bine?

Pe Lucy o podidiră lacrimile, dar nu schiță nici un gest, ci le lăsă să curgă șiroaie. Jim rămase tăcut alături de ea, ținând-o de mână.

"Găina Pestriță" era, în linii mari, la fel cum și-o amintea, iar pe parcursul următoarelor câteva ore discutară despre orice altceva decît fiul lor.

Discutară despre vremurile trecute cînd lucrurile mergeau bine, și despre vremurile trecute cînd lucrurile mergeau rău.

Dar, în cea mai mare parte, rămaseră tăcuți. Nimeni dintre cei ce ar fi putut să-i vadă nu și-ar fi dat seamă că erau divorțați de aproape zece ani. Pentru un necunoscut ar fi arătat ca un cuplu căsătorit în toată regula, doi oameni avînd foarte multe pe cap, dar prea puțină nevoie să vorbească.

Cînd ajunseră acasă, Jim și Lucy Corliss erau din nou prieteni.

CAPITOLUL 9

Noaptea era călduroasă și umedă, anunțînd vara care stătea să vină, iar Steve Montgomery se uită peste geamul coborît al portierei, căutînd casa din adresă.

— În cvartalul ăsta trebuie să fie, spuse el, micșorînd viteza și încordîndu-și vederea pentru a descoperi prin întuneric numerele care, avu impresia, parcă ar fi fost înadins ascunse pentru cei ce încercau să le găsească.

— Tot nu văd de ce ai insistat să venim.

Sally avea vocea rece. Stătea bătoasă pe scaunul din dreapta lui, cu brațele încrucișate pe piept, frămîntîndu-și carnea brațului stîng cu degetele mîinii drepte.

Steve trase într-o parcare, opri motorul și se întoarse către soția sa.

— Nu are ce să strice, ba chiar ne-ar putea ajuta.

Se întinse să-și mîngîie soția, dar ea se feri din calea mîinii lui. Steve oftă, iar cînd continuă să-i vorbească o făcu astfel încît să nu i se simtă în voce nerăbdarea crescîndă.

— Ascultă, iubito, ce rău poate să ne facă? Nu trebuie să scoți un cuvînt, dacă nu vrei. Dar toți acei oameni au trecut prin aceeași situație în care ne aflăm și noi. Dacă există cineva care ne poate ajuta să ieșim din nenorocirea asta, numai ei sint.

Cercetă fața soției sale, sperînd să vadă vreun semn care să-i spună că poate soția lui ar fi vrut totuși să privească în față realitatea în legătură cu ceea ce se întîmplase cu Julie. Însă chipul ei rămase neschimbat, cu ochii întunecați și o expresie de detașare aiurită.

Steve își dădu seama ce se întîmpla. Sally își scormonea mintea, chinuindu-se să descopere cheia cu care să descuie misterul morții lui Julie. Făcuse același lucru de-a lungul întregii după-amieze cînd, în loc să încerce să-și refacă viața, așa cum Steve se străduia să o refacă pe a sa, Sally se așezase bătoasă pe canapea, cu o carte de medicină în mînă, citind hotărîtă pagină după pagină, un text din care Steve era aproape convins că soția lui nu pricepea nimic. În schimb, Steve înțelegea foarte bine ce făcea Sally.

Căuta ceea ce el ajunsese deja să numească *Adevăratul Motiv al Morții lui Julie*.

Începuse cu o seară în urmă. Steve se lungise în pat, încercînd să adoarmă și gîndindu-se la înmormîntarea căreia trebuie să-i facă față dimineața următoare, cînd Sally se ridicase de lingă el și începuse să cotrobăie prin casă, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Steve îi auzise pașii pe hol, auzise zgomotul surd al unei uși care se deschisese și se închisese și își dăduse seama că se dusese în camera lui Jason, pentru a se asigura că băiatul ei era încă în viață. De două ori coborise să-i vorbească și de fiecare dată o găsisse ghemuită pe canapea, cu cartea în poală, citind.

Și refuzînd să-i spună ceva, cu excepția unei litanii repetate cu o voce dogită: *Copiii nu mor pur și simplu*. Astă seară însă, speră Steve, Sally s-ar putea să înceapă să accepte că al lor asta pătise. Coborî din mașină și o ocoli, pentru a deschide ușa pentru Sally.

Ținând-o de mină, o conduse în susul scărilor unei case mări, apoi apăsă pe butonul soneriei. O clipă după aceea ușa se deschise și în cadrul ei apăru o femeie cu un chip prietenos, cam de aceeași vîrstă cu Sally, care le zîmbi.

— Dumneavoastră trebuie să fiți familia Montgomery. Mă bucur nespun că ați putut veni. Mă numesc Lois Petropoulos.

Îi conduse în camera de zi și îi prezentă celor doisprezece care se strînseseră deja acolo. Era în acel grup o discordanță pe care Steve o găsi îngrijorătoare în primul moment. În încăpere se aflau un cuplu de negri și un bărbat oriental cu o nevastă albă. Două dintre femei nu aveau soți, iar unul dintre cupluri ieșea în evidență mai ales datorită evidentei lor sărăcii. Fața femeii, ca și cea a soțului ei, era numai piele și os, iar în ochii ei se citea o deznădejde reflectată de altfel și în îmbrăcămintea lor jalnică. Steve măsură grupul cu privirea, căutînd ceva care să le fie comun tuturor, dar nu găsi nimic. Se părea că singurul lucru care îi făcea să se strîngă acolo fusese faptul că fiecare dintre ei își pierduse copilul datorită sindromului infantil al morții subite.

Două locuri fuseseră păstrate pentru ei pe o canapea mare. Steve se cufundă cu plăcere în moliciunea ei confortabilă. Alături de el, Sally rămase cu spinarea dreaptă și țeapănă, cu mîinile strînse în poală.

— Nu s-ar putea spune că există un conducător al grupului, le explică Lois Petropoulos. De fapt, nu aveam nici măcar un loc anume în care să ne adunăm de fiecare dată. Membrii grupului se schimbă în permanență, așa că ne tot mutăm dintr-o casă în alta, pe măsură ce oamenii vin și pleacă.

— Cît timp stau de obicei în grup? întrebă Steve.

— Atîta timp cît au nevoie sau simt că este nevoie de ei, spuse femeia cu fața suptă, al cărei nume era Irene. Eu și Kevin facem parte din el deja de peste un an.

O altă femeie — Steve își aduse aminte că-i fusese prezentată sub numele de Muriel — izbucni brusc în rîs:

— Pe aici lumea crede că Irene și Kevin se dau pe lîngă noi pentru că sîntem o distracție ieftină.

Steve simți că roșește și fu surprins să-i audă pe cițiva din jurul său, inclusiv Irene și Kevin, chicotind.

— Nu vă mirați de nimic din ce puteți auzi, spuse Lois, zîmbind amabil. Cu toții trebuie să-i facem față acestui SIMS, fiecare în felul său, și din cînd în cînd singura cale este umorul. Dar vîrsăm, de asemenea, și o mulțime de lacrimi, iar uneori o facem destul de gălăgios. Nici nu aveți idee cît de multă supărare se poate acumula după pierderea unui copil, mai ales în felul în care ni s-a întîmplat nouă, tuturor. Unul dintre motivele pentru care sîntem aici este de a ușura această supărare. În acest grup nu există reguli. Spuneți ceea ce simțiți sau ceea ce gîndiți și fiți siguri că unul sau altul dintre cei de aici a simțit sau a gîndit la fel la un moment dat. Cel mai important lucru este să vă dați seama că nu sînteți singuri. Toți cei de aici au trecut prin ceea ce treceți voi acum.

Își roti ochii prin cameră, apoi continuă, cu o voce brusc agitată:

— Ei bine, presupun că începutul a fost deja făcut, dar vă voi da abia acum marea veste, deși îmi plînuisem să încep întîlnirea de azi cu asta. Sînt însărcinată.

Ochii tuturor celor din cameră se îndreptară spre Louis, care se foi emoționată.

— Iar primul dintre voi care va rosti cuvintele "după ce s-a întîmplat?" va primi premiul pentru prost gust seara asta.

— După ce s-a întîmplat? întrebare imediat cinci voci.

După ce rîsetele încetară, Muriel Flannery fu cea care rupse tăcerea:

— Dar nu ți-e frică, Lois? Vreau să spun, vorbind serios.

— Bineînțeles că mi-e frică, răspunse Lois. Sînt îngrozită. Și vă rog să mă credeți că nu mă aștept să dorm cine știe ce în primii cițiva ani. Voi supraveghea acest copil ca un șoim, îi voi pune chiar alarmă.

— Nu cred că i-aș putea face așa ceva unui copil, spuse o voce. Vreau să spun, să-l leg cu fire în halul ăla. Mi se pare așa de... mă rog. Aproape ca un experiment de laborator, sau ceva de genul acesta.

— Dar fără asta mi-ar fi frică să las copilul să doarmă.

Steve Montgomery se uită cînd la unul, cînd la celălalt. Despre ce vorbeau? Alarmă pentru copii? Nu auzise de așa ceva. Observîndu-i expresia, Kevin încercă să-i explice:

— Vorbim despre un aparat de monitorizare a nou-născutului. I se atașează copilului atunci cînd se culcă și pornește dacă acesta încetează să mai respire. Atîta doar că nu se știe dacă funcționează într-adevăr și pentru SIMS. Este folosit în altă situație numită apnee, în timpul căreia copilul pare pur și simplu că uită să respire.

— Dar credeam că tocmai în asta constă SIMS, spuse Steve.

— Bine ar fi fost, se băgă un alt bărbat. Dar se pare că SIMS este mai mult decît atît. La SIMS se produce o contracție a gîtului astfel încît, chiar și atunci cînd copilul încearcă să respire, nu reușește. Motiv pentru care alarma nu pare să fie de vreun folos.

Conversația continuă, trecînd de la un subiect la altul. Steve se trezi că asculta absorbit. Oamenii aceea, începu el să realizeze, erau exact ca el însuși — oameni obișnuiți, care deveniseră victimele unei întîmplări despre care crezuseră întotdeauna că nu putea să cadă decît pe capul altora. Fiecare încercă să facă față situației în mod diferit. Încăperea era plină de chin, nedumerire și foarte multă suferință. Dar, pentru fiecare dintre ei, acolo exista înțelegere.

Alături de soțul ei, Sally Montgomery asculta taclalele celor din jur și se întreba de ce insistase Steve să vină la această întîlnire. Nu găsea nimic folositor acolo și avea sentimentul clar că nu făcea decît să-și piardă timpul. Trebuia să fi stat acasă, să fi avut grijă de Jason și să fi continuat să-și studieze cărțile, în căutarea răspunsului care continua să o ocolească, cu privire la ceea ce se întîmplase cu fiica ei.

Dintr-o dată auzi o voce care i se adresă. Era Alex Petropoulos, care o fixa cu ochii săi inteligenți, avînd o expresie ușor critică.

— Nu păreți să dați prea multă atenție, doamnă Montgomery. Aveți ceva pe suflet?

Își impuse să se relaxeze și se cufundă cu spatele pe canapea, îndreptîndu-și cu palmele tivul moale al fustei.

— Mi-e teamă că am multe pe suflet, explică ea. Vedeți, fetița mea nu a murit de SIMS. A fost altceva.

Din partea cealaltă a camerei, o femeie care rămăsese tăcută toată seara, luă brusc cuvîntul:

— Eu sînt Jan Ransom, doamnă Montgomery. Ați putea să ne spuneți ce a pătît fetița dumneavoastră?

— Încă... încă nu știu, recunosc Sally. Dar voi afla.

— Bineînțeles că veți afla, fu Jan de acord. Exact așa cum am aflat și eu. Timp de un an m-am chinuit să afl ce s-a întîmplat cu fiica mea și pînă la urmă am reușit.

Sally îi aruncă femeii o privire tăioasă.

— Ce anume a fost? o întrebă ea.

— SIMS, răspunse Jan, ridicînd din umeri. Știți, lucrul cel mai greu de acceptat este simplul fapt că la SIMS nimeni nu poate să vă spună ce anume s-a întîmplat. Pentru mine ideea că doctorii — cei care se presupune că trebuie să știe întotdeauna ce s-a întîmplat și de ce s-a întîmplat — nu aveau nici cea mai vagă idee în legătură cu moartea copilului meu era absolut inacceptabilă. Așa că am început să citesc și să discut cu oricine credeam că poate să-mi spună ceva. Dar nu știa nimeni nimic. Desigur, ceea ce făceam cu adevărat era să-mi îngrop capul în nisip. Adînc în sufletul meu, mă temeam că, dacă nu exista nici o explicație rațională pentru moartea copilului meu, atunci eu însumi trebuie să o fi provocat.

— Nimeni n-ar dori să-și omoare propriul copil, spuse Muriel Flannery încet.

— Nu? replică Jan Ransom cu amărăciune. Există în lume în fiecare zi cazuri de părinți care-și omoară propriii copii. Iar eu în primul rînd că nu mi-am dorit niciodată un copil.

Pentru prima dată, Sally Montgomery începu să asculte.

— Aveam toată viața plănuită, continuă Jan. Trebuia să îmi iau masteratul în domeniul comunicațiilor — apoi să mă duc la New York și să-mi iau o slujbă în domeniul publicitar. Pe la treizeci de ani m-am căsătorit, iar soțul meu era la fel de hotărît să reușească în carieră ca și mine. Fără copii. Nu fac decît să-ți stea în drum și, pe deasupra, este asta o lume în care să merite să faci copii? Crize energetice, suprapopulare, toate lucrurile de care știm. Și într-o zi am rămas însărcinată.

— De ce n-ai făcut un avort? întrebă cineva.

Jan Ransom zîmbi amar.

— Am uitat să vă spun. Am fost crescută în spirit catolic. Credeam că voi reuși să trec peste acest lucru, dar s-a dovedit că nu sînt în stare. Ah, m-am dus la cei cu controlul nașterilor — asta nu m-a deranjat cu nimic. Dar cînd a venit momentul să fac avortul, pur și simplu nu am fost în stare. Iar după aceea, cînd a venit copilul, nu am putut nici să-l dau cuiva în adopție. Poate că asta ar fi trebuit să fac.

— Totuna ar fi fost, îi spuse Lois Petropoulos. SIMS nu are nimic de a face cu cine crește copilul.

— Chiar așa? replică Jan. Cine zice? Și de unde știe? Dacă nu se știe ce este SIMS, cum se poate ști că nu are legătura cu părinții copilului? Poate, adăugă ea cu o voce tremurătoare, copilul simte că mama lui nu-l vrea și se hotărăște să moară.

Ascultînd-o pe Jan Ransom, Sally simți cum degetele i se înfig în coapse. În momentul acela, în fața tuturor oamenilor adunați acolo, femeia aceasta dădea glas tuturor suspiciunilor negre de care Sally însăși fusese torturată de-a lungul orelor din miez de noapte. Simțea acum ochii lui

Jan Ransom ațintiți asupra ei. Când ridică privirea, tinăra femeie îi zîmbea cu blîndețe.

— Acum nu mai cred că mi-am omorît copilul, doamnă Montgomery, spuse ea încet. Și sînt sigură că nici dumneavoastră nu ați făcut-o. Nu-mi dau seama ce vă face să credeți că fiica dumneavoastră nu a murit de SIMS, dar știu sigură că, dacă doctorii spun că asta s-a întîmplat, atunci este cel mai bine să-i credeți. Nu puteți să vă pierdeți tot restul vieții căutînd un răspuns care nu există. Trebuie să acceptați că s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat și să mergeți mai departe cu viața dumneavoastră.

— Nu cred că o să pot să fac asta, spuse Sally, ridicîndu-se brusc în picioare. Dar știu că nu am nimic în comun cu voi, oameni buni. Steve?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Sally o porni către ușă. Steve, roșu la față de rușine, încercă să-și ceară scuze pentru soția sa.

— Nu face nimic, răspunse Lois Petropoulos. Nu este prima dată cînd se întîmplă așa ceva și nu va fi nici ultima. Dacă va avea nevoie de noi, tot aici sîntem. Dacă nu noi, atunci vor fi alții. Ai grijă de ea, Steve. Are mare nevoie de tine în clipele astea.

Rămase în ușă, urmărindu-i pe Steve și pe Sally Montgomery, care dispărură în noapte. Întorcîndu-se în camera de zi, se întrebă dacă Sally Montgomery avea să se întoarcă pentru a primi ajutorul de care avea nevoie, sau avea să persiste în a-și purta singură povara problemelor ei, pînă în ziua aceea, ce avea să vină inevitabil, în care toate acele probleme se vor închide în ea și o vor distruge.

Jason Montgomery se afla în camera lui, stînd pe podea și uitîndu-se la cobaiul care sprinta fericit dintr-un colț al încăperii în celălalt, bucurîndu-se de eliberarea temporară din îngustimea cuștii sale. Se auzea de jos zgomotul televizorului care mergea în gol, în timp ce femeia care fusese angajată să-l supravegheze moțăia în fața lui. Băiatul fusese jos cu cîteva minute în urmă, dar, văzînd-o adormită, se hotărîse să n-o trezească. Nu era ca unele dintre femeile ce mai fuseseră angajate să stea cu el și care fie găteau prăjituri tot timpul, fie voiau să se joace cu el. Aceasta era prea bătrînă, după cum observase Jason cu mai mult timp în urmă, și tot ce voia era să fie lăsată în pace. Iar dacă nu o lăsa, devenea arțăgoasă. Așa că rămăsese în dreptul ușii timp de un minut, uitîndu-se la ea, după care urcase din nou în camera sa, ca să se joace cu Fred.

Știa că părinții lui se duseseră la un fel de întîlnire, deși nu-și dădea seama prea bine despre ce era vorba. Ceva în legătură cu sora lui și acceptarea faptului că era moartă. Jason însă nu înțelegea de ce părinții lui trebuiau să meargă și la o întrunire. Nu se făcuse deja o înmormîntare? Crezuse că înmormîntările tocmai la asta foloseau, dar acum își dădea seama că probabil se înșelase.

Ajunsese la concluzia că acesta era încă unul dintre lucrurile despre care trebuia să discute cu Randy Corliss data viitoare cînd avea să-l vadă.

Atîta doar că în după-amiaza aceasta Joey Connors îi spusese că Randy fugise de acasă, iar cei mai mulți dintre copii credeau că, și dacă se întorcea acasă, avea să fie trimis probabil la școala de corecție, pentru a fi pedepsit.

Fred se plimbă pe podea, mirosind covorul cu năsucul său mic, apoi se cățără în poala lui Jason, pentru a fi mîngîiat. Jason începu să-l scarpine în spatele urechilor și să vorbească încet cu el:

— Asta o să se întîmple și cu mine? Dar nu i-am făcut mai nimic lui Julie. Doar i-am ținut pătura pe față timp de un minut.

Se uită în jos la cobai, întrebîndu-se pentru a suta oară dacă era într-adevăr posibil să-i fi făcut rău lui Julie trăgîndu-i pledul peste cap. Era aproape sigur că nu.

Aproape.

Dar dacă îi făcuse? Cum putea să afle vreodată?

Se ridică împreună cu animalul, trase cea de-a doua pătură de pe patul său, apoi ingenunche din nou pe podea.

— Acum hai să ne facem că tu ești Julie, spuse el.

Îl puse pe Fred pe podea și îl rostogoli pe spate. Cobaiul se zbătu pentru un moment apoi, cînd Jason începu să-l gîdile pe burtă, rămase în poziția aceea.

— Așa, spuse Jason. Este că-ți place?

Încetă să-l mîi gîdile și așteptă. Micuțul animal rămase așa, așteptînd ca joaca să reînceapă. Jason puse încetîșor pătura în jurul cobaiului și îl ținu bine. Începu să numere.

Fred se zvîrcoli și se zbătu între faldurile păturii, apoi Jason simți cum animalul încerca să muște, dar fără nici un rezultat.

Cînd Jason ajunsese cu numărul pînă la o sută, nu se mai simțea nici o mișcare din interiorul păturii.

Încercă să-și aducă aminte — încetase Julie să se mai zbată? Parcă își amintea că nu, însă era aproape sigur că ținuse pătura pe fața surorii lui mult mai mult timp decît îl ținuse înfășurat pe Fred.

Aproape sigur.

Ridică încetîșor pătura, convins că Fred, eliberat dintr-o dată, avea să se ascundă repede sub pat.

Cobaiul rămase nemișcat. Nu răspunse nici măcar atunci cînd Jason îl impunse cu degetul. Ajunse la concluzia că era posibil ca *el* să-i fi făcut ceva lui Julie. Dar chiar dacă ar fi fost așa, n-o făcuse intenționat. Așa cum nu îl omorîse intenționat nici pe Fred.

Ridică trupul cobaiului și îl ținu în brațe o vreme, întrebîndu-se ce să facă mai departe.

Se gîndi că, poate, cobaii erau precum copiii.

Poate că și ei, cîteodată, mureau pur și simplu.

Îl puse pe Fred în cușca lui, apoi se băgă în pat, iar cînd părinții lui se întoarseră acasă, dormea dus.

Sally fu cea care descoperi cobaiul.

În timp ce Steve o ducea acasă pe supraveghetoare cu mașina, ea se strecură în camera lui Jason, pentru a se asigura că totul era în regulă cu el. Se aplecă peste băiat, îi ascultă pentru o clipă respirația, apoi îl sărută cu grijă pe frunte. Era pe cale să plece din cameră, cînd își dădu seama că ceva nu era în regulă.

Lipseau zgomotele furnăite pe care le scotea Fred de fiecare dată cînd era deranjat din somn. Sally aprinse veioza de lingă patul lui Jason și se duse spre cușca din colțul camerei. Fred, aflat într-o poziție ciudată, nenaturală, zăcea rășchirat pe fundul coliviei. Îngenunche, deschise cușca și luă animalul în mînă. Cînd realizează că era mort, un sunet involuntar îi scăpă de pe buze.

— S-a întîmplat ceva? îl auzi pe Jason, întrebînd de undeva din spate.

Se întoarse și își văzu fiul în pat, ridicat în șezut și frecîndu-se somnoros la ochi.

— S-a întîmplat ceva cu Fred?

— A murit, oftă Sally, luptîndu-se cu emoțiile groaznice ce se revărsau în interiorul ei.

Este doar un cobai, își spuse în sinea ei. Nu este Jason, nici Julie, ci numai un afurisit de cobai.

Și totuși, îi era prea apropiat. Izbucnind în lacrimi, lăsă animalul mort să-i cadă din mîini și părăsi încăperea în fugă.

Auzi din spate vocea lui Jason:

— Ce a pătît, mami? A pătît și el același lucru ca și Julie?

CAPITOLUL 10

Sally Montgomery stătea în camera de zi, un mic fascicul de lumină învăluind cartea pe care încerca să o citească.

Cuvintele așezate în pagini nu aveau nici un înțeles pentru ea. Îi fugeau mereu din fața ochilor, alunecau pe foaie și își dădea seama iar și iar că citea cite un paragraf din care nu-și mai aducea aminte nimic.

Cînd Steve se întorsese, după ce o dusese pe supraveghetoare acasă, și Sally îi spusese despre cobai, tot ceea ce făcuse soțul ei fusese să-i spună să și-l scoată din minte, după care se dusese sus, luase micul rozător mort și se dusese cu el afară, pentru a-l îngropa în curtea din spate. Pînă dimineață, o asigurase, atît ea, cît și Jason aveau să uite povestea asta.

Dar oare așa avea să fie?

Cuvintele lui Jason continuau să răsune în mintea ei.

"A pătît și el același lucru ca și Julie?"

Ce pătîse Julie?

Involuntar, imagini ale fiului ei începură să-i zboare prin minte.

Jason, stînd în pragul ușii, uitîndu-se la ea, în timp ce strîngea la piept trupul lui Julie.

Jason la înmormîntare, privind cum coșciugul surorii lui era coborît în mormînt, cu ochii uscați, expresia lui fiind una de... de ce anume?

Trebuia acum să recunoască, pentru ea însăși, că era o expresie de nepăsare.

Pe parcursul îndelungatei nopți se mai dusese de două ori să se uite la Jason. De fiecare dată îl găsisse dormind liniștit, avînd respirația adîncă și puternică, și ținîndu-și un braț peste piept, în timp ce celălalt atîrna pe marginea patului. Chiar dacă pierderea surorii sau animalului

favorit l-ar fi supărat, asta nu-l împiedica să doarmă. De două ori Sally stătuse lungi minute la capul patului său, străduindu-se să-și alunge gândurile oribile aflate într-un cotlon al minții ei. Și de fiecare dată reușise în cele din urmă să-și impună să plece din cameră, renunțând să-l trezească doar pentru a-și dovedi ei însăși că totul era în regulă cu băiatul.

Sau pentru a-i pune întrebări pe care nu era deloc sigură că ar fi vrut să le rostească.

Acum, în timp ce încerca încă o dată să se concentreze asupra cărții despre bolile copilăriei, pe care o ținea în poală, se trezi gândindu-se din nou la cuvintele lui Jan Ransom.

"... În primul rînd că nu mi-am dorit niciodată un copil."

"Poate copilul simte că mama lui nu-l vrea și..."

În cele din urmă, fără să-i pese de ora tîrzie a nopții, puse mîna pe cartea de telefon și începu să o răsfoiască.

Găsi adresa imediat.

RANSOM, JANELLE 504 ALDER ESTBY 555-3624

Telefonul sună de șapte ori, după care răspunse o voce somnoroasă.

— Domnișoara Ransom? Aici este... Sally Montgomery. Am fost la întîlnirea de astăzi.

Somnolența dispăru instantaneu din vocea femeii aflate la celălalt capăt al firului.

— Sally! Desigur. Știi, am avut presimțirea că mă vei suna în seara asta. Am... cum să spun, am avut sentimentul că am atins o coardă sensibilă.

Sally nu prea știa ce să spună și, în timp ce se chinuia să găsească un capăt de la care să înceapă, avu brusc senzația că era privită. Întorcîndu-se, îl văzu pe Steve stînd în pragul ușii. Înghiți cu greu nodul din gît, iar cînd vorbi din nou vocea ei avu un ton nenatural de înalt.

— Mă... mă gîndeam că poate luăm masa împreună săptămîna viitoare.

— Bineînțeles, răspunse Jan Ransom imediat. Te-ai gîndit la o zi anume?

— Cînd îți este ție mai bine.

— Atunci hai să nu mai așteptăm pînă săptămîna viitoare, propuse Jan. Să zicem vineri la prînz. Știi unde este este "Găina Pestriță"?

Stabiliră întîlnirea, apoi Sally puse încet receptorul în furcă, neștiind încă prea bine de ce voia să discute în continuare cu Jan Ransom. Tot ceea ce știa era însă că voia să o facă.

Steve intră în cameră și se așeză alături de ea.

— Pot să te întreb cu cine vorbeai?

— Aș vrea să n-o faci, spuse Sally nesigură.

Steve ezită, după care, văzînd cu claritate oboseala și încordarea ce cuprinseseră întreaga ei ființă, hotărî să nu mai insiste asupra acestui subiect. Se ridică și stinse lumina.

— Să mergem, iubito. Hai să ne culcăm.

Sally se lăsă condusă la etaj și ajutată să intre în pat, iar cînd Steve o trase mai aproape nu opuse rezistență. Însă cînd el i se adresă din nou, trupul ei deveni rigid.

— Poate ar trebui să mai facem un copil. Poate ar trebui să începem să-l facem chiar acum.

Tăcută, Sally se trase de lîngă el, iar pe măsură ce orele nopții se scurgeau, simțea cum prăpastia dintre ei se adîncea.

CAPITOLUL 11

Lucy Corliss aruncă o privire către ceas. Era aproape unsprezece și încă o zi, a treia de la dispariția lui Randy, era pe trecute.

— Pentru ziua de mîine, spuse ea cu amărăciune, ridicînd ceașca goală. Mai vrei cafea?

Jim refuză cu o mișcare a capului și o urmări pe Lucy, care se îndreptă către aragaz. Stătuse la masa din bucătărie toată seara, timp în care Jim făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a o face să fie calmă. Totul începuse cu șase ore în urmă, cînd Jim își făcuse apariția la ușă, palid la față.

— Ce este? întrebuse Lucy. Ai aflat ceva?

Jim răspunsese clătînd din cap:

— Nu prea. Aș putea să intru?

Dezorientată, Lucy îl lăsase să intre în casă și îl luase cu ea în bucătărie. Pentru Jim acesta fusese un semn de acceptare; cînd era mic, mama lui își primea prietenii numai în bucătărie — camera de zi era pentru oficialități.

— Vin direct de la poliție, îi spusese el, după ce ea îi turnase prima dintr-o serie nesfîrșită de cafele pe care le băuseră amîndoi de-a lungul serii. Am vorbit cu sergentul Bronski.

– Și? îl îmboldise Lucy, văzînd că lui Jim nu-i prea venea să continue.
– A început să-mi vorbească despre statistici.
– Ce fel de statistici?
– Despre cazuri ca al nostru, răspunsese Jim, ochii săi întîlnindu-se cu ai ei. Cazuri ca Randy.
– Înțeleg, răspunsese Lucy moale.
Mintea ei se întorsese rătăcită la ziua pe care tocmai și-o petrecuse vorbind cu diferiți oameni, bătînd în fiecare ușă de-a lungul traseului lui Randy spre școală, stăruind pe lîngă unii, implorîndu-i să încerce să-și aducă aminte tot ce văzuseră în ziua dispariției, orice amînt care ar fi putut să-i dea și cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce i se întîmplase fiului ei. Răspunsul fusese mereu același.
Tuturor le părea rău, dar nu văzuseră nimic, nu auziseră nimic, nu observaseră nimic. Și fiecare dintre ei, atît înainte, cît și după căutarea din pădure, fusese chestionat de poliție.
– Lucy, îl auzise spunînd pe Jim, mi-au zis că trebuie să ne pregătim pentru situația că Randy, dacă va fi găsit, ar putea fi...
Vocea i se pierduse și simți că ochii i se umpluseră cu lacrimi.
– ... mort? întrebuse Lucy, vocea ei fiind lipsită de orice emoție. Știu asta, Jim. Oricum, mi s-a mai spus. Nu cred. Pur și simplu simt că...
– Lucy, mormăise Jim. Lucy, știu ce simți. Dar trebuie să fim pregătiți. Bronski mi-a spus că, dacă ar fi existat ceva – vreun bilet, un apel telefonic sau măcar ceva semne de violență pe undeva – alta ar fi fost situația. Dar neavînd nimic, nici o pistă, tot ce pot să bănuiesc este fie că Randy a fugit de acasă, fie... fie că cel care l-a luat nu este interesat de o recompensă.
– Vrei să spui că cine știe ce pervers l-a răpît pentru a face sex cu el? întrebuse Lucy cu vocea straniu de plată. Să-l violeze și pe urmă să-l omoare?
– Cam așa ceva, bolborosise Jim.
– Așa ceva nu s-a întîmplat, spusese Lucy hotărîtă. Dacă ar fi fost, mi-aș fi dat seama. Mi-ar fi spus ceva, în adîncul inimii mele. Nu este mort, Jim, și nici n-a fugit de acasă.
– Atunci unde este? De ce nu am descoperit *nimic*?
Lucy însă clătinase din cap.
– Jim, am vorbit cu toți oamenii care mi-au trecut prin minte, le-am pus tuturor întrebări, am căutat Dumnezeu știe ce și tot ce pot să spun este că într-o carte sau într-un film lucrurile sînt întotdeauna altfel. Mama se duce să-și caute copilul și îl găsește. Dar nu este chiar așa de ușor. Eu nu am găsit nimic. Nici un blestemat de semn. Tot ce am după trei zile este asta.
Luase dosarul pe care i-l dăduse asistenta medicală de la școală și îi făcuse vînt peste masă, către fostul ei soț, care îl răsfoise neglijent și îl pusese deoparte.
Continuase să se afle pe masă în același loc în care stătuse de-a lungul întregii seri, cît timp ei cinaseră, vorbiseră, își sorbiseră cafelele, încercaseră să-și închipuie ce aveau de făcut în continuare, vorbiseră despre alte lucruri și mereu, inexorabil, se întorseseră la același subiect – fiul lor.
Acum, după ce Lucy își umplu ceașca de cafea și se întoarse la masă, Jim luă din nou dosarul în mînă. Se uită prin el.
Singurul lucru despre care se putea spune că îl făcea unic era faptul că descria un băiețel de o sănătate remarcabilă.
Prea sănătos?
Jim începu să studieze din nou dosarul, căutînd toate acele lucruri care ar fi trebuit să se afle acolo.
Scutiri medicale.
Deranjamente stomacale după masa de prînz.
Genunchii juliți din cauza inevitabilelor căzături.
Gît inflamă și răceli de care nici un copil nu scapă.
Nici una dintre acestea nu se afla acolo.
Jim trecu din nou fișele în revistă, căutînd ceva peste care să fi trecut. În cele din urmă închise dosarul și își privi soția.
– Lucy, ai observat ceva ciudat în legătură cu dosarul lui Randy?
Femeia îl privi dusă pe gînduri.
– Ciudat? Ce vrei să spui?
– După dosarul ăsta, Randy n-a fost bolnav măcar o zi în viața lui, nu a avut o carie în gură, nici măcar vreun genunchi julit.
– Și?
Jim se încruntă.
– Păi, nu știu cu tine cum e, dar eu n-am mai auzit așa ceva pînă acum.

Redeschise dosarul și începu să citească din el pentru Lucy. Totul era clar — totul, cu excepția unei note micuțe din josul primei pagini: COPIL 0263

— Ce înseamnă asta? Au început să dea fiecărui copil cite un număr?

Lucy nega din cap.

— Este numărul de cod al unui sondaj. Și eu mi-am pus întrebarea, așa că am sunat-o azi-dimineață pe asistenta medicală de la școală. COPIL înseamnă Centrul de Observare a Patologiilor Infantile Latente, iar zero-doi-șase-trei este numărul care îl reprezintă pe Randy.

— Îl reprezintă pentru ce?

— Pentru un fel de sondaj. Domnișoara Oliphant zice că Randy este în atenția lor de foarte mult timp.

— În atenția lor? Vrei să spui că este sub supraveghere?

— Nu chiar. La fiecare câteva luni cei de la școală le trimit celor de la institut fișa medicală a lui Randy, asta-i tot.

— De câți copii se interesează?

Lucy se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Îi urmăresc pe toți copiii din școală? Pe toți cei din clasa lui Randy?

— Nu știu, răspunse Lucy.

Ridică dosarul și se uită la notița aceea, încercînd să-și aducă aminte exact ce îi spusese Annie Oliphant despre respectivul sondaj. Oare o întrebare măcar ciți dintre colegii lui Randy erau implicați în asta? Nu-și mai aducea aminte. Se duse la telefon și începu să formeze un număr.

— Lucy, este trecut de miezul nopții, îi aminti Jim.

— Dar ar putea să fie important.

Lucy îi făcu semn să păstreze tăcerea și își îndreptă atenția către telefon.

— Domnișoara Oliphant? Sînt Lucy Corliss. Îmi pare tare rău că vă deranjez la ora asta, dar tot nu am înțeles cum este cu sondajul în care este implicat Randy. Sînt studiați toți cei din clasa lui?

Ascultă câteva clipe, mai puse câteva întrebări, apoi îi mulțumi asistentei medicale și închise.

— Ei bine? făcu Jim.

— E ciudat, spuse Lucy. Mi-a spus că nu știe nimic despre sondaj. Sînt implicați cițiva copii din Eastbury, iar Randy este cel mai mare. În fiecare lună trimite copiile fișelor medicale ale copiilor la Boston, unde COPIL are sediul central. Îi trimit plicurile și timbrele poștale, dar nu i-au spus niciodată în ce constă sondajul sau care sînt rezultatele lui.

— Dar cine a autorizat sondajul? întrebă Jim. Vreau să spun, nu ar fi trebuit să ți se ceară consimțămîntul pentru ca fișa lui Randy să fie trimisă cine știe unde?

— Nu știu, răspunse Lucy. Cred că s-ar putea să fi semnat cine știe ce formular de consimțire, de-a lungul timpului. Știi cum stau lucrurile — copiii vin acasă cu tot felul de formulare, pe care nu ți le arată decît dimineața, la micul dejun, în ziua în care trebuie să le predea.

— Să fiu sincer, comentă Jim, fără răutate în voce, nu prea mă pricep la așa ceva. Cred că sînt foarte multe lucruri pe care nu le știu din punctul ăsta de vedere.

Ochii lui Jim luară expresia unei asemenea singurătăți, încît Lucy se apropie și își puse brațele în jurul lui.

— Hei, nu începe acum să-ți faci probleme din cauza asta. Chiar dacă *ai fi fost* prin preajmă, îți poț garanta că n-ai fi citit nici tu toate formularele acelea.

Jim îi zîmbi.

— Vrei să spui că m-ai iertat pentru faptul de a fi fost atît de iresponsabil?

Lucy se trase de lîngă el, iar lui Jim îi păru rău că făcuse această glumă.

— Iartă-mă, făcu el, însă Lucy începuse deja să studieze din nou fișa medicală.

— Domnișoara Oliphant a mai spus ceva. Cică toți subiecții sondajului au ceva în comun: dosarele tuturor arată ca al lui Randy. Se pare că toți sînt într-o stare perfectă de sănătate, și așa au fost întotdeauna.

Acum Jim se holbă la ea.

— Toți? întrebă el.

Lucy încuviință din cap.

— Dar... dar cum se poate asta?

— Ce vrei să spui?

— De cît timp ține supravegherea?

— Cel puțin de cînd au început școala.

— Și toți copiii urmăriți sînt în perfectă stare de sănătate?

— Așa a spus Annie Oliphant.

La ce voia Jim să ajungă? se întrebă Lucy.

— Lucy, nu ți se pare că sondajul acesta durează cam de multă vreme — nici măcar nu știm de când — și că toți subiecții implicați sînt într-o perfectă stare de sănătate? Adică mie mi s-ar fi părut mai normal ca atunci cînd Randy împlinea, să zicem, zece ani, să apară cineva și să ne propună ca, *pentru că* toată viața lui a avut o sănătate de fier, să dorească începerea unei supravegheri, pentru a vedea ce se întîmplă mai departe. Dar am impresia că indivizii ăștia din Boston au avut un oarecare motiv să creadă că Randy și ceilalți vor evolua într-un mod aparte și au început să stea cu ochii pe ei ceva mai devreme.

— Ce tot spui acolo, Jim? făcu Lucy, convinsă că știa deja ce avea să urmeze.

— Spun că pînă la urmă s-ar putea să avem totuși un fir care să ne ducă la Randy. Cred că ar fi bine ca mîine unul dintre noi să ia legătura cu cei de la COPIL, să afle în ce constă mai precis acest sondaj și cum de s-a nimerit și Randy acolo. Se pare că ceva *este neobișnuit* la Randy. Ar fi bine să aflăm ce anume.

Cînd se duse la culcare, tîrziu în noapte, Lucy se întrebă ce putea să mai iasă la iveală din discuția cu cei de la Centrul de Observare a Patologiilor Infantile Latente. Nu cumva Jim o trimitea pur și simplu să alerge după potcoave de cai morți?

Totuși, era o pistă de urmat, iar în momentul acela orice ar fi fost mai bun decît nimic.

Dacă nu și-ar fi găsit o ocupație ar fi înnebunit, lucru pe care nu putea să și-l permită.

Nu înainte de a afla ce se întîmplase cu fiul ei.

CAPITOLUL 12

După numai trei zile de stat la Academie, Randy Corliss se obișnuise cu regulile de acolo. Pentru prima dată, simțea că se afla la locul său. Sentimentul de a fi singur pe lume, de a fi oarecum dat la o parte de ceilalți copii de vîrsta lui dispăruse. La Academie era la fel ca ceilalți băieți.

Școala de la Academie nu era la fel ca școala din Eastbury. Aici toate orele erau comasate pe parcursul dimineții, cu excepția educației fizice, iar lucrurile pe care le învățau i se păreau lui Randy mult mai interesante decît materiile care i se predau acasă. De asemenea, la Academie toată lumea părea să fie interesată de faptul că elevii se țineau sau nu de învățatură. Din punctul acesta de vedere, nu semăna deloc cu școlile publice. Din cîte își aducea Randy aminte, dacă începea să se plictisească la vreun curs și nu mai era atent, nimănui nu părea să-i pese. Toți profesorii pe care îi avusese își continuaseră orele în același ritm, fără ca măcar să observe vreodată că elevii își pierduseră interesul pentru curs.

Aici însă toate păreau să se petreacă într-o viteză mai mare. Trebuia să înveți, și atunci învățai. Iar cea mai mare parte a timpului stăruiau asupra unor materii care îi plăceau lui Randy. Multă istorie, care îl fascina în mod deosebit, căci în cea mai mare parte a ei părea să vorbească, într-un fel sau altul, despre război, iar Randy găsea că războiul era uluitor. Exista, în mintea lui de copil, ceva nemaipomenit în mărșăluitul soldaților către cîmpul de luptă. Iar felul în care preda domnișoara Bowen făcea ca războiul să fie aproape ca un joc. Executai ordinele, făceai exact ceea ce ți se spunea și ciștigai. Pas cu pas, lecție după lecție, Randy învățase că bătăile fuseseră pierdute numai atunci cînd trupele nu făcuseră ceea ce li se ceruse. Lui toate acestea i se păreau absolut firești, pentru că, atunci cînd se gîndise mai bine, își dăduse seama că, de-a lungul celor nouă ani ai săi, singurele dăți cînd intrase cu adevărat într-o încurcătură fuseseră acelea în care nu ascultase de cineva.

La Academie lucrurile stăteau exact la fel. Atîta timp cît respectai regulile, totul era în regulă. Atunci cînd ți se cerea să faci ceva, trebuia să faci. Dacă dădeai greș, o făceai din nou pînă cînd reușeai. Dar cel mai important era să faci ceea ce ți se cerea. Altfel era de rău.

Mîna aspră a corecției căzuse asupra lui Randy o singură dată, în noaptea după ce sosise la Academie. Era ora mesei de seară, iar Peter venise în camera lui să-l ia jos, în sufragerie. Randy tocmai citea, iar sfîrșitul capitolului se afla la numai două pagini. Îi spusese lui Peter că va cobori într-un mînut și își terminase capitolul.

Cînd ajunsese în sala de mese, locul său de la masă dispăruse — chiar și scaunul — și nici unul dintre ceilalți băieți nici măcar nu se uitase la el. Domnișoara Bowen se ridicase de la masa personalului. Cina era la ora șase, îi spusese ea, nu la șase și cinci; apoi îi dăduse liber. Randy era pe cale să protesteze, să spună că ceilalți băieți nici măcar nu începuseră încă să mînînce, însă, cînd se uitase la ea, ceva din ochii femeii îi spusese că, orice i-ar fi spus, ar fi fost în zadar. Fusesse trimis în camera sa și își petrecuse tot restul serii de unul singur. Nimeni nu venise în camera lui și nimeni nu mai vorbise cu el, deși lăsase ușa camerei deschisă toată noaptea. De

atunci avusese grijă să facă exact ceea ce i se spunea.

Nu că ar fi fost foarte greu. Dimineața părea să fie perioada în care disciplina era cea mai strictă, iar după-amiază, după orele de gimnastică, erau lăsați în pace, liberi să facă ce voiau. După-amiezele nimeni nu le spusese vreodată ce anume sau cum să facă. Într-adevăr, cu toate că Randy se simțea mereu privit de cineva, nu reușise niciodată să-i vadă pe urmăritori. În cele din urmă ajunsese la concluzia că trebuia să fi fost un fel de punere la încercare, dar nu știa care erau regulile și nici ce se aștepta de la el. Și nu știa nici ce avea să se întâmple dacă nu avea să reușească să treacă proba.

În primele zile Randy se întrebese, bineînțeles, de ce anume se afla acolo și de ce tatăl lui nu venise să-l vadă, sau măcar nu-i dăduse un telefon. Apoi, începînd să se obișnuiască la Academie, nu își mai făcuse probleme din acest motiv.

Acum era joi după-amiază, iar Randy și Peter tocmai terminaseră ora de gimnastică. Aveau în față tot restul zilei și începură să se plimbe prin pădurea ce se întindea în fața clădirii principale a Academiei.

— Vrei să ne jucăm de-a regele de pe munte? întrebă Peter dintr-o dată.

Randy se uită împrejur. Din cîte își dădea seama, terenul pe care era amplasată Academia era perfect plat, cu excepția unui lac de mică adîncime, în care obișnuiau să se ducă să înoate.

— Și din ce-o să ne facem muntele?

— Vino-ncoa', răspunse Peter.

O luă printre copaci și în cîteva minute ajunseră la o potecă. La cîteva sute de metri mai încolo se făcea un luminiș în pădure, în centrul acestui luminiș se ridica o lespede de granit masiv, ce ajungea pînă la aproape zece metri deasupra pămîntului.

— Ce-i asta? lăsă Randy să-i scape.

— O stîncă, găgăuță, spuse Peter în batjocură. De unde să știu eu ce este?

— Poți să te cațeri pe ea?

— Sigur. M-am urcat pe ea de multe ori. Mă jucam tot timpul aici cu celălalt tip.

— Care tip?

— JeffGrey.

Randy nu auzise numele acesta pînă atunci.

— Cine-i ăsta?

— Era aici înainte să vii tu.

— Și acum unde este?

— De unde să știu? răspunse Peter, dar ceva din vocea lui îi comunică lui Randy că știa mai mult decît spunea.

Dintr-o dată vorbele lui Eric, pe jumătate uitate, îi reveniră în minte.

Uneori copiii... dispar pur și simplu. Noi credem că mor.

Se întîmplase asta și cu Jeff Grey? Era pe punctul de a întreba, însă Peter începuse deja jocul.

— Vrei să te joci, sau nu? strigă el. Primul care ajunge sus nu-1 lasă pe celălalt să se urce!

Peter sări pe o grămăjoară de prundiș, iar apoi începu să se cațere pe stîncă, mîinile și picioarele mutîndu-i-se instinctiv de la o ieșitură la alta. Randy privi preț de o clipă, apoi începu escalada la mică distanță de Peter.

Primii trei metri de cățărare fură ușori. Stîncă se ridica din pămînt cu oarecare înclinare, iar de-a lungul sutelor de ani căpătase spărturi și crăpături, că urmare a înghețurilor din timpul asprelor ierni din Noua Anglie. Randy se concentră pentru a face o ascensiune cît mai rapidă, dîndu-i prea puțină atenție lui Peter.

Iar după aceea, cînd stîncă deveni mai abruptă, simți o mîină care i se prinse de umăr și îl smuci. Se întoarse și îl văzu pe Peter chiar alături de el, ținîndu-se de o ieșitură și rînjind.

— La revedere! făcu Peter cîntînd.

Îl îmbrînci cu putere, iar Randy simți cum își pierde echilibrul, în timp ce piciorul stîng îi alunecă de la locul său. Apucă o tulpină de lauri ce creștea direct pe stîncă, însă simți imediat cum i se frînge în mîină. Începu dintr-o dată să alunece, mîinile și picioarele tremurîndu-i din cauza loviturilor date de suprafața stîncii, însă fără să reușească să se agațe de ceva. Se izbi de pămînt și rămase întins pe spate, întrebîndu-se dacă pășise ceva.

Însă nu fusese o cădere atît de gravă și nu simțea nici o durere. Apoi, de undeva de deasupra, auzi rîsetul umilitor al lui Peter.

În timp ce Peter își reluă cățărarea, Randy se ridică și începu să caute un alt loc pe unde să facă escalada. Înconjură cu grijă dintele de piatră, dîndu-și seama că nu mai avea cum să-l prindă pe celălalt băiat înainte să ajungă la vîrf. Acum trebuia să ocupe piscul prin luptă.

Găsi un traseu care, în prima parte de cățărare, părea să fie deosebit de dificil, însă care părea să aibă, în partea cea mai de sus, o ieșitură suficient de largă pentru a se putea fixa bine în

timp ce avea să se lupte cu Peter pentru a-l da jos. Începu să se urce încet, încercînd să fină minte fiecare pas pe care îl făcea, astfel încît, în eventualitatea unei noi căzături, să găsească mai ușor drumul, fără a trebui să se prăvălească de fiecare dată în același loc. Nu luă în seamă tachineările ce veneau în torente asupra lui, în timp ce Peter se proclama regele muntelui.

Apoi ajunse la cornișa pe care o văzuse de jos; sărind pe ea, partea superioară, plată, a aflorimentului îi venea în dreptul pieptului. Peter stătea deasupra, rînjind cu malițiozitate.

— Pină aici ți-a fost. Încearcă să te apropii mai mult și o să te arunc jos.

Randy își puse brațele pe pisc, însă, înainte să se poată cățăra pe el, Peter îl împinse înapoi.

— Te dai bătut? îi ceru Peter.

— De ce să mă dau? replică Randy tăios. Ai trișat.

— Nici măcar, spuse Peter. Tot ce am spus a fost că trebuie să ajungi în vîrf. Nu am spus că n-ai voie să-i faci vînt celuiilalt.

Randy încercă încă o dată să se suie pe platforma din vîrf și Peter îl opri din nou, de data aceasta călcîndu-l pe degete, pentru a-l face să-și desprindă mîna de locul de care se apucase. Randy își trase palma și începu să-și sugă încheieturile zdrelite ale degetelor, timp în care încercă să se hotărască ce avea de făcut pe mai departe. Se uită înapoi peste umăr și văzu undeva, dincolo de copaci, clădirea masivă și respingătoare a Academiei.

Aproape că simțea niște ochi care îl urmăreau și începu să se întrebe dacă va avea necazuri cînd va ajunge înapoi.

Pe urmă se uită în jos.

Mult dedesubt, grohotișul care înconjură muntele de piatră arăta amenințător, iar Randy realiză că, dacă ar fi căzut de acolo, prima parte a căderii ar fi fost și cea mai ușoară. Dacă nu putea să se oprească după primii trei metri, nu mai avea nici o șansă să se opună prăbușirii de peste șase metri care urma. Și dacă se întimpla asta...

Își îndreptă din nou atenția către Peter.

— Te dai bătut? îl întrebă Peter din nou.

— Nu! țipă Randy.

Făcu o mișcare cu mîna dreaptă, pe care însă și-o trase chiar în clipa în care talpa lui Peter se pregătea să-i strivească degetele.

Apucă glezna lui Peter cu ambele mîini, deși știa că era o mișcare riscantă.

Surprins, Peter se uită la el preț de o clipă, apoi încercă să-și tragă piciorul din strînsoare.

Randy continuă să-l țină.

Peter încercă să-i dea un șut cu piciorul liber, însă Randy îi răsuci glezna captivă, iar Peter își pierdu echilibrul și fu nevoit să-și folosească piciorul liber pentru a nu se prăbuși.

Se aplecă și luă de jos un bolovan.

— Dă-mi drumul la picior!

— Nu.

— Dă-mi drumul sau îți crăp capul!

— Nu!

Randy se uită în sus și realiză că Peter nu glumea. Bolovanul, mare și greu, se clătina în jos.

Instinctiv, Randy se infipse mai bine cu picioarele în cornișa pe care stătea și smuci de glezna lui Peter. Văzînd acest lucru, Peter făcu ochii mari și scăpă bolovanul din mînă.

Iar după aceea se bălăbăni un moment, pierzîndu-și echilibrul, și începu să cadă în față. Băieții realizară în aceeași clipă ce urma să se întimpla.

— Prinde-mă! urlă Peter.

Era prea tîrziu. Randy se întinse să prindă piciorul prietenului său, însă degetele lui nu reușiseră decît să mîngîie materialul pantalonilor lui Peter. Sub privirile neajutorate ale lui Randy, Peter se prăbuși cu capul înainte pe prundișul de dedesubt.

Louise Bowen îngenunche lângă trupul inert al lui Peter și îi controlă pulsul. Lămurită, deschise cu grijă un ochi al băiatului și îi examină dilatația pupilei. Alături de ea, Randy Corliss se învîrtea nervos, lacrimile udîndu-i în șuvoaie fața îngrozită.

— E mort?

— Bineînțeles că nu, îl asigură Louise. Și-a pierdut cunoștința, dar e în viață.

— N-am vrut să-i fac nimic, se plînsese Randy. Pe cuvînt, domnișoară Bowen, n-a fost vina mea. Ne jucam de-a regele de pe munte...

— Știu ce s-a-ntîmplat.

Iritarea din vocea ei îl făcu pe Randy să se cufunde în tăcere și, în timp ce o privea examinîndu-l pe Peter, se întrebă ce se va întimpla cu el acum.

Cînd Billy Semple sărise de pe acoperiș și își rupsese piciorul toată lumea fusese furioasă pe

el, deși nu fusese vina lui. Dar ce o să fie în situația asta? În mod *deliberat* îi pusese piedică lui Peter, chiar dacă o făcuse pentru că voia să-l lovească cu un bolovan. Dacă Peter murise? Îl vor duce la închisoare?

În timp ce Randy privea, Louise Bowen îl întoarse cu grijă pe Peter pe partea cealaltă și dintr-o dată fu evident ce se întâmplase.

Peter aterizase probabil în cap, apoi se lovise cu spatele de prundiș. Părul îi era năclăit de sînge, iar în partea din spate a craniului avea o gaură. Prin scalpul însingerat se aflau fragmente de oase.

În mod normal, Louise Bowen știa asta, Peter Williams trebuia să fie mort.

Apoi, în timp ce Randy Corliss voma într-un tufiș, Louise Bowen îl luă în brațe pe Peter și o porni către imensa clădire gotică ce adăpostea Academia.

Cu stomacul tulburat din cauza celor întâmplate cu Peter, iar cu mintea involburată de gândurile despre ceea ce avea totuși să pățească, Randy o urmă după câteva minute.

Randy ascultă dangătul înăbușit al pendulei din holul de la parter, care bătea miezul nopții. După ce ultima notă se stinse încercă să audă și alte sunete, dar nu exista nici unul. Și totuși, liniștea aceea nu i se părea în regulă. Nu era acel fel de liniște cuminte cu care era obișnuit, ci una de altă natură; îl făcea să simtă că se întâmpla ceva rău.

Și, bineînțeles, ceva nu era în regulă: Peter Williams.

În timpul cinei, locul lui Peter Williams dispăruse de la masă. Chiar dacă ceilalți băieți observaseră — iar Randy era sigur că observaseră — nici unul dintre ei nu spusese nimic. În schimb, își mincaseră în liniște cina, după care se scuzaseră și dispăruseră sus.

Randy așteptase pînă cînd plecaseră, apoi se apropiase timid de domnișoara Bowen.

— O să se facă bine Peter? întrebă el.

Domnișoara Bowen îi întîlnise privirea, ezitase, apoi se întinsese și îl mîngiase pe obraz.

— S-a dus, îi spusese ea. S-a dus, dar nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta. Știm ce s-a întîmplat și nimeni nu dă vina pe tine. A fost un accident, iar pentru accidente nu este nimeni răspunzător. Înțelegeți?

Randy confirmase, dînd nesigur din cap. Apoi se retrăsese și el în partea de sus a clădirii. Însă, în loc să se alăture celorlalți băieți, rămăsese în camera lui, încercînd să-și dea seama ce voise să-i spună domnișoara Bowen.

Iar acum, la miezul nopții, continua să încerce să-și dea seama.

S-a dus. Asta spusese domnișoara Bowen. Nu spusese că Peter era mort, doar că s-a dus. Dar asta nu avea nici o noimă. Unde să se ducă, și cînd? Randy se aflase în clădire încă de la accident, și nu venise nici o ambulanță pentru Peter. Nici măcar nu plecase vreo mașină din Academie. Așa că, unde se dusesese Peter?

Tăcerea și întunericul năvăliră dintr-o dată peste Randy, care se sculă din pat, își puse un halat și se duse la ușă. O deschise și aruncă o privire afară. La cîteva metri mai încolo, în capul scării principale, se afla o masă la care stătea întotdeauna cîte cineva, ca și cum ar fi păzit casa.

În noaptea asta nu era nimeni acolo.

Descumpănit, Randy ieși din cameră și o luă de-a lungul holului, pînă cînd ajunse în capul scării. Se opri și ascultă.

Tot ce putea să audă eră ticăitul surd al pendulei.

Cobori încet scara, oprindu-se la fiecare cîteva trepte, convins că domnișoara Bowen avea să apară din clipă în clipă pe hol și să-l trimită înapoi la culcare. Însă pînă la urmă ajunse el însuși în holul de jos și nici acum nu se auzea vreun sunet.

Din locul în care se afla putea să vadă că atît camera de zi, cît și sala de mese erau goale, așa că se întoarse și o porni către spatele casei unde se aflau birourile. Trecu prin dreptul cabinetului domnișoarei Bowen, apoi pe lingă alte cîteva uși închise. Și atunci, cînd tocmai era pe cale să se întoarcă, auzi zgomotul unor voci îmfundate, venind din spatele ușii următoare.

Se apropie tiptil și ascultă. Apoi, ezitant, ridică mină și apăsă pe clanță. Așteptă, convins că cineva va striga la el, dar nu se întîmplă nimic.

În cele din urmă crăpă ușa și își potrive ochiul astfel încît să se uite înăuntru.

Totul eră alb, în centrul încăperii aflîndu-se o masă, înconjurată cu ceea ce lui Randy i se păru a fi echipament medical. De fapt, camera arăta exact că o sală de operații din spitalele pe care le văzuse la televizor. Iar în jurul mesei era strînși cinci oameni.

Erau îmbrăcați în halate albe și aveau pe față măști medicale, însă Randy o recunoscu pe domnișoara Bowen după ochi și după șuvițele de păr cîrlionțat care îi ieșeau de sub bonetă. Era convins că bărbatul aflat la capul mesei era domnul Hamlin, despre care știa că era directorul Academiei.

Apoi unul dintre ei plecă, iar Randy văzu cine se află pe masa de operație.

Era Peter Williams. Avea capul prins într-un cadru de metal. Părul îi fusese tuns, iar partea din spate a craniului fusese îndepărtată.

Randy îngheță, cu ochii dilatați și cu inima bătându-i cu putere.

Deci Peter nu se dusese pînă la urmă, și nici mort nu era. Se afla încă acolo.

Dar oare ce voiau să-i facă? Domnul Hamlin și domnișoara Bowen chiar erau doctori?

Trebuie să fi fost, altfel nu l-ar fi operat pe Peter.

Și atunci o auzi pe domnișoara Bowen spunînd:

— Ce faceți? O să-l omoriți!

— Nu-i fac nimic, auzi Randy răspunsul domnului Hamlin. Dacă era să moară, murea pînă acum.

Transfigurat, Randy rămase acolo alte cîteva minute, ascultîndu-i pe doctorii care își vedeau de treaba lor, înțelegînd prea puține dintre cuvintele lor, însă dîndu-și seamă, cu o claritate terifiantă, că ceva era foarte rău. În cele din urmă, cînd realiză că nu putea să mai stea acolo fără să țipe, închise ușa fără zgomot și se furișă înapoi în camera lui.

George Hamlin, care era într-adevăr medic și în același timp directorul Academiei, își roti privirea uitîndu-se la ceilalți membri ai echipei medicale și dorindu-și ca măștile lor să fi fost transparente. I-ar fi plăcut în special să poată vedea expresia pe care o avea Luise Bowen în momentul acesta. Știa că, din tot personalul, numai Bowen ar fi putut să se opună la ceea ce făcuse. Ceilalți, indiferent de rolurile pe care le jucau în ochii subiecților de la Academie, erau toți directori și aveau în comun cu el nu numai aceeași competență medicală deosebită, ci și devotamentul față de cercetarea pe care o făceau. Bowen era însă altfel. De cînd făcuse parte din echipa lui Hamlin, nu reușise niciodată să ajungă la acea obiectivitate științifică necesară. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost atît de important ca proiectul să rămînă deocamdată secret, ar fi dat-o afară cu mult timp în urmă. Așa că, pe moment, trebuia pur și simplu să o tolereze.

— În regulă, spuse directorul. Cred că ăsta a fost.

Operația le luase aproape trei ore. În tot acest timp, anestezistul stătuse pregătit, gâtă să intervină, dacă Peter Williams ar fi dat vreun semn că își recăpătă cunoștința. Însă Peter nu-și revenise; pe tot parcursul acestui chin, rămăsese în acea comă în care intrase în momentul căderii.

George Hamlin își începuse lucrul asupra lui Peter la ora zece, rostind cu voce tare procedurile pe care le aplica și descoperirile făcute, pe măsură ce timpul trecea.

— Scalpul se reface; toate sîngerările s-au oprit. Semne clare de osteoregenerare.

Culesese cu grijă cioburile de oase provenite din capul lui Peter și le pusese într-un borcan cu soluție salină, aflat chiar lîngă cotul său. Intervenise rapid și cu o îndemîinare expertă, astfel încît în cîteva minute rana era curățată.

Dedesubtul găurii din capul lui Peter se putea vedea creierul, aflat într-o stare gravă.

— Isuse, exclamă cineva în șoaptă. E făcut harcea-parcea.

Hamlin ignoră însă această întrerupere și începu să tăie țesutul cortical, îndepărtînd partea distrusă. Aceasta dispăru, de asemenea, în borcanul cu soluție salină.

— Rana nu pare să fi pătruns prea adînc, comentă Harry Gardner, asistentul principal al lui Hamlin. Există semne de regenerare?

— Nu încă.

Răspunsul lui Hamlin fusese, ca de obicei, scurt, concis, tăios. Încercă să hotărască ce avea de făcut mai departe, aflîndu-se într-unul din momentele acelea — intervenit în clipa în care se uitase în gaura căscată, plină cu materie vie — în care acea lătură a lui, devotată cercetării pure, preluă controlul.

Scalpelul dispăru fulgerător înăuntru sfîșiind cortexul în adîncime, tăind tot mai mult în profunzime lobul occipital, pînă cînd cerebelul ieși la iveală. Auzi de alături un icnet și nu fu surprins că vocea lui Louise Bowen îi tulbură concentrarea, cu acele cuvinte care îl îngroziseră atît de tare pe Randy Corliss.

— Ce faceți? O să-l omoriți!

— Nu-i fac nimic, răspunse cu răceală o voce. Dacă era să moară, murea pînă acum.

Iar acum, după ce se mai scursese o oră, iar operația fusese terminată, Peter Williams continua să fie în comă, fața fiindu-i liniștită, respirația înceată și constantă, toate semnele vitale pulsîndu-i puternic.

Însă în interiorul capului o parte din creier dispăruse. Hamlin sectionase lobul occipital, scoțînd partea centrală a cerebelului și ajungînd pînă la bulbul rahidian.

Plaga era încă deschisă.

– Vreți să o închidem noi? întrebă Gardner.
– Nu vreau să fie închisă deloc. Duceți-l în laborator și stați cu ochii pe el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.
– Nu va supraviețui douăzeci și patru de ore, spuse cineva încet.
– Nu avem de unde să știm asta pînă miine, nu-i așa? răspunse Hamlin. Vreau ca subiectul acesta să fie urmărit cu atenție. Dacă apare vreun semn de regenerare a creierului, și cred că știți cu toții că mă refer la vreo regenerare neobișnuită – vreau să aflu imediat despre ea.
– Și dacă se trezește? întrebă Louise Bowen.
Hamlin se uită la ea. Fața lui avea o expresie impasibilă, însă ochii aveau o strălucire rece în lumina abundentă a sălii de operație.
– Dacă se trezește, sper să-l întrebați cum se simte. De fapt, adăugă Hamlin, ar fi interesant de aflat dacă poate încă să mai simtă ceva, orice.
După care plecă, lăsându-i pe colaboratorii săi să facă tot ceea ce era necesar pentru a facilita supraviețuirea lui Peter Williams.
Pentru Hamlin personal, Peter Williams nici nu existase vreodată ca persoană.
Nu era decît unul dintre subiecți, numărul 0168. Iar subiectul acesta era, după toate aparențele, un eșec. Poate că va avea ceva rezultate mai bune cu cel nou, numărul 0263. Care i-o fi fost numele?
Hamlin se gîndi o clipă, după care își aminti.
Corliss. Asta era: Randy Corliss.
Începînd de miine, va trebui să-l urmărească pe noul subiect cu mai multă atenție.

CAPITOLUL 13

Sally Montgomery se opri imediat după intrarea la "Găina Pestriță" și se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să facă stînga împrejur și să plece. Se privi în oglinda enormă ce domina foaierea restaurantului și se simți mai sigură pe ea. Nimic nu-i trăda, în imaginea reflectată, nervozitatea. Pentru cineva din afară, arăta exact a ceea ce era — o tînără preocupată de profesiunea ei. Purta un costum roșu, cu marcaje de albastru ultra-marin, ales special pentru a atrage atenția celor din jur mai mult asupra hainelor și mai puțin asupra încordării ce i se întipărise pe față, pe care încerca să o ascundă și în spatele unui strat de machiaj, aplicat cu multă grijă.

– Sînt doamna Montgomery, îi spuse ea recepționerei zîmbitoare. Am întîlnire cu doamna Ransom.

– Desigur, făcu recepționera. Vreți să mă urmați?

Cu Sally mergînd pe urmele ei, femeia se strecură cu greu prin restaurantul înțesat de lume, pînă la o măsuță ascunsă într-un separeu de lîngă bucătărie. Jan Ransom sorbea dintr-un pahar și nu spuse nimic pînă cînd recepționera nu plecă de lîngă ele.

– Am cerut masa asta pentru că este mai departe de urechile indiscrete. N-are nici un rost să ne spunem secretele pentru cine vrea și cine nu vrea, nu-i așa?

Sally își oferă o clipă de relaxare și se uită de jur-împrejur, ușurîndu-și sufletul cînd observă că nu era nici o față cunoscută în încăpere. Apăru un ospătar și Sally comandă un pahar cu vin, după care își îndreptă atenția către Janelle Ransom.

– Cred că m-ai crezut nebună că te-am sunat în puterea nopții, începu Sally.

Jan Ransom făcu un gest de împotrivire.

– Nu te prosti. Toate am făcut așa la început. O vreme am crezut că o să-nnebunesc.

Dădeam telefoane unor oameni pe care abia îi cunoșteam și încercam să le explic ce se întîmplase cu fetița mea. Cred că de fapt mie încercam să-mi explic.

Rămase tăcută cînd apăru ospătarul cu băutura pentru Sally. Cînd pleca din nou, își ridică paharul.

– Pentru noi, toasta ea. Numai Dumnezeu știe că oamenii care au trecut prin ceea ce am trecut noi au nevoie să fie unul alături de celălalt.

În următoarele cîteva minute cele două femei sorbiră din pahare și trecură în revistă meniul.

– Pot să te întreb ceva? făcu Jan, după ce ospătarul le luă comanda. Cum de m-ai sunat tocmai pe mine? Am spus ceva anume noaptea trecută?

Sally incuviință din cap.

– Nu prea știu cum să-ncep...

Se poticni.

Jan îi zîmbi incurajator:

– Începe cum vrei tu și nu-ți face probleme în legătură cu sentimentele mele. Atunci cînd

pierzi un copil din cauză de SIMS înveți cu siguranță un lucru, și anume că sînt momente în care trebuie să dai glas tuturor sentimentelor tale, indiferent cît de rău ar suna, și să asculți tot ce spun ceilalți oameni, indiferent cît de tare te-ar durea.

Sally trase adînc aer în piept.

– Ai spus în seara aceea că nu-ți doriseși copila...

– Pînă în clipa în care s-a născut, o întrerupse Jan. Dar de îndată ce a venit pe lume m-am îndrăgostit de ea.

Jan rămase cu ochii în gol și zîmbi.

– Trebuia să o fi văzut, Sally. A fost cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată, încă din clipa în care s-a născut. Nici vorbă să fi avut fața aceea stafidită, de maimuță, pe care o au de obicei copiii la naștere. Era plăpîndă, dar îți jur că a venit pe lume cu un rîs din care nu s-a oprit niciodată. Pînă în ziua în care...

Vocea i se pierdu, iar zîmbetul îi dispăru de pe față. Cînd reîncepu să vorbească, în vocea ei se simți nuanța aspră a amărăciunii.

– Încă îmi pun problema, să știi. Încă îmi pun problema dacă nu cumva a fost ceva ce am făcut, sau ce n-am făcut.

– Știu cum este, șopti Sally. Asta mă îngrozește și pe mine. Nici... cum să-ți spun, nici eu nu aveam în plan să o fac pe Julie. Chiar și băiatul a venit cu cîțiva ani înainte față de cum ne programaserăm. Ciudat, nu-i așa? Unele femei își doresc copii cu disperare, dar nu-i pot avea. Pe de altă parte, există femei ca noi, care fac tot ce le stă în putință pentru a nu rămîne însărcinate, și nimic nu merge.

– Ai uitat să-ți iei pastila? întrebă Jan.

Sally negă cu o mișcare a capului.

– Am alergie la ele. Foloseam un sterilet. Este mult mai romantic, nu-i așa? Știi că-l ai acolo, iar la o adică nu trebuie să te mai oprești pentru a-ți monta alte dispozitive de protecție. Nu trebuie nici să-ți faci mereu probleme cu ora la care trebuie să-ți iei pilula. Doar un dispozitiv micuț și toată pacea lumii coboară asupra tă. După care rămii însărcinată.

– Ai avut tot sterilet?

– Mda. Părea să fie cea mai bună metodă. Știi de ce? Din cauza religiei. O să te umfle rîsul. În mintea mea era că, dacă-mi pun un sterilet, săvîrșesc un singur păcat, care credeam că-mi va fi iertat. Pastilele însemnau cîte un păcat în fiecare zi și, cu toate că nu dau pe la biserică, știam că voi avea ceva muștrări de conștiință de fiecare dată cînd voi lua cîte una. Așa că într-o zi m-am dus la cabinetul doctorului Wiseman, mi-am primit steriletul și porția de sentiment de vinovăție, m-am dus acasă și am uitat de asta.

Sally se încruntă.

– Doctorul Wiseman? repetă ea. Arthur Wiseman?

– Îl cunoști?

– Este doctorul meu.

Jan Ransom chicoti cu o voce dogită:

– Ce zici de cîte potriveli s-au adunat la un loc? Două femei, același doctor, același dispozitiv, după care SIMS.

Sally Montgomery nu împărtăși amuzamentul lui Jan Ransom. Unde erau *potrivelile*? se întrebă ea. Începu să calculeze în minte, dar erau prea multe variabile.

– ...dar trebuie să-ți duci viața mai departe, o auzi pe Jan spunînd.

– Parcă ai fi maică-mea.

– Și a mea spune la fel. Sally, este greu să accepți ce s-a întîmplat. Nimeni nu știe asta mai bine ca mine. Dar nu poți face nimic altceva. Nimic n-o s-o mai aducă pe Julie înapoi și nimic nu te va face să te simți mai bine. Tot ceea ce poți să faci este să încerci să-ți lași rănile să înceapă să se vindece.

– Dar nu pot să fac așa ceva, spuse Sally încet. Nu pot să merg pur și simplu înainte, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Pentru că ceva s-a întîmplat, și trebuie să aflui ce anume.

Jan începu să spună ceva, dar Sally ridică o mîna și continuă:

– Și nu-mi spune mie că a fost SIMS. Nu voi accepta așa ceva. Pur și simplu nu are nici o logică.

– Dar tocmai asta este, Sally. Nu înțelegi? SIMS *nu are* nici o logică... asta este partea cea mai urîtă a situației.

Sally rămase tăcută, ochii ei întîlnindu-i pe cei ai lui Jan Ransom.

– Crezi că sînt pe cale să-nnebunesc? întrebă ea în cele din urmă.

Jan își mesteca pentru cîteva momente buza inferioară, apoi negă cu o mișcare a capului:

– Nu. Nu mai mult decît am înnebunit eu în primele cîteva luni. Fă ceea ce crezi că trebuie să faci, Sally. În timp, totul se va rezolva.

Apoi zîmbi cu tristețe și continuă:

— Știi ceva? Speram că aș putea să-ți fiu de folos astăzi... să te ajut să faci lumină în colțurile mai întunecate. Dar nu pot, nu-i așa? Tot ce pot face este să-ți spun că înțeleg situația prin care treci. Trebuie să te descurci singură.

Ridică apoi paharul.

— Succes.

Clinica părea ciudat de tăcută atunci cînd Sally străbătu coridorul cu pereți verzi, îndreptîndu-se spre cabinetul lui Arthur Wiseman, iar zgomotul făcut de tocurile ei pe podeaua acoperită cu gresie reverbera într-o golicieune sinistră. Dar nu clinica este cea care pare goală, hotărî ea cînd trecu de ultimul colț. Eu sînt. Nu știu exact ce am de făcut aici, așa că mi se pare ciudat. Ciudat și înfricoșător.

Apoi intră în anticamera cabinetului doctorului Wiseman. Asistenta acestuia ridică privirea, zîmbind nesigură.

— Doamna Montgomery? Aveați programare astăzi?

Se întinse către registru.

— Nu, o liniști Sally. Speram doar să discut cîteva minute cu domnul doctor. Se poate?

Asistenta își întoarse atenția la registrul cu programări, apoi încuviință:

— Cred că putem să vă strecurăm înăuntru.

Zîmbi și făcu conspirativ cu ochiul.

— De fapt, se potrivește tocmai bine — am contramandat o programare cu o oră în urmă, iar domnul doctor se pregătea să-și ia o pauză în acest timp. Pur și simplu nu i-o mai acordăm.

Se ridică și, după ce bătu scurt în ușa cabinetului, dispăru înăuntru. Se întoarse după o clipă.

— Puteți intra direct, doamnă Montgomery.

Arthur Wiseman o aștepta, cu mîna întinsă și cu o expresie cordială.

— Sally! Ce surpriză plăcută.

Zîmbetul i se topi de pe față, pentru a fi înlocuit de o mină îngrijorată.

— Nu e nimic în neregulă, nu-i așa?

— Nu știu, spuse Sally rămasă pe gînduri, așezîndu-se pe scaunul din fața biroului. Voiam doar să vă pun cîteva întrebări. Am discutat cu mai multă lume, inclusiv Janelle Ransom.

Sprîncenele lui Wiseman se ridicară puțin.

— Jan? Cum ai cunoscut-o?

— La Fundația SIMS. Am fost cu Steve la una dintre întîlnirile pe care le organizează.

— Înțeleg. Și Jan era acolo.

Sally încuviință cu o mișcare a capului.

— Am luat masa împreună astăzi și am descoperit ceva care mă îngrijorează. Amîndouă foloseam steriletul cînd am rămas însărcinate.

— Și? întrebă Wiseman.

— Și cred că este mai mult decît o coincidență faptul că amîndouă foloseam steriletul, amîndouă am rămas însărcinate și amîndouă ne-am pierdut fiicele din cauză de SIMS.

Wiseman oftă adînc și se lăsă pe spate. Uite că-ncepe, își zise el. Atunci cînd nu există o explicație simplă pentru moartea cuiva, familia se întoarce către doctor.

— Ce anume crezi că putea să se fi întîmplat?

— Nu știu, recunosc Sally. Mi-a trecut prin minte că steriletul ar fi putut să...

— Ar fi putut vătămă fătul? întrebă Wiseman.

Se aplecă, încrucișîndu-și brațele pe birou.

— Sally, asta este, în mod evident, imposibil. Pentru a putea rămîne însărcinată, dispozitivul trebuie mai întîi să fie respins de organismul tău. Iar asta, statistic vorbind, se întîmplă în două cazuri din zece. Ți-am spus asta încă de la început, dacă-ți mai aduci aminte. Cu excepția pastilelor, pe care tu nu le poți folosi, nu există nici o metodă contraceptivă absolut sigură. Iar cu steriletul nu se știe niciodată cînd va fi respins de organism. S-a întîmplat cu cîteva ani în urmă și l-ai avut pe Jason. Apoi, timp de opt ani nu ai mai avut nici o problemă. Poate datorită noului dispozitiv pe care l-am încercat, iar greșeala noastră a fost că am folosit al treilea tip acum cîteva ani. Dar nu sînt atît de sigur că asta a contat. Nu simți nimic atunci cînd îl ai atașat și funcționează, după cum nu simți nici cînd este respins. Dar, în mod absolut sigur, nu avea cum să afecteze fătul, pot să-ți garantez asta. Asemănarea dintre cazul tău și al lui Jan Ransom este o pură coincidență. Și nici măcar cine știe ce coincidență deosebită, dacă n-ar fi fost vorba de faptul că amîndouă v-ați pierdut fiicele din cauză de SIMS.

— Nu credeți că asta este de ajuns pentru a mă face să-mi pun problema? întrebă Sally.

– Sigur că este, spuse Wisemân, lăsîndu-se înapoi în scaun, mai relaxat. Și bineînțeles că trebuia să vii să mă vezi. Dar nu prea știu ce pot face pentru tine.

Sally își mută privirea către computerul de pe biroul lui Wiseman. Știa că era doar terminalul unei unități centrale, care deservea majoritatea nevoilor orașului.

– Probabil că ați putea să-mi arătați dosarele lui Julie.

Wiseman ezita, căutînd instinctiv în minte o scuză valabilă pentru a-i refuza cererea. Nu găsi nici una.

– În regulă, acceptă el în cele din urmă. Dar din moment ce era pacienta lui Mark Malone, cred că ar trebui să fie și el aici.

Ridică receptorul, rezolvă rapid, apoi îl puse din nou în furcă.

– Chiar crezi că vom descoperi ceva în dosarele lui Julie? o întrebă el în timp ce așteptau.

– Nu știu, făcu Sally gînditoare. De fapt, nici măcar nu sînt sigură că voi fi în stare să înțeleg ceva din ele.

– Ei bine, înțeleg eu, o asigură Wiseman.

La citeva momente după aceea ușa se deschise și își făcu apariția medicul pediatru. O salută pe Sally, apoi se uită întrebător către Wiseman, care îi explică ce le cerea Sally.

– Pare o idee bună, spuse Malone, după ce trecu repede în revistă tot ce-și amintea despre fișele lui Julie.

Nu exista nimic în ele, din cîte știa el, care ar fi putut să o deranjeze pe Sally. Aprinse terminalul computerului și tastă rapid citeva instrucțiuni. Apoi zîmbi încurajator spre Sally.

– Veniți pe partea asta.

Sally ocoli biroul și rămase în picioare lângă Malone, în timp ce monitorul terminalului începu să se umple cu datele medicale din dosarul fiicei ei. În afară de data nașterii, nu erau prea multe: rezultatele consulturilor lunare ce i se făcuseră lui Julie după naștere, ultimul dintre ele avînd loc în chiar două zile înainte de deces; toate acestea, explică Wiseman, reflectul imaginea unui copil remarcabil de sănătos. Apoi veni raportul consultului final, făcut după moarte, și o copie după certificatul de deces.

– Nici măcar nu știu după ce aș putea să mă uit, spuse Sally, trecînd cu privirea peste ecran.

– Ar trebui să cauți ceva care nu este în regulă, îi spuse Wiseman. Însă, conform celor de aici, Julie nu a suferit de nimic, în nici un fel, nici înainte, nici după naștere.

Se uită către Mark Malone pentru a primi confirmarea, iar doctorul mai tînr încuviință cu o mișcare a capului.

Sally apăsă pe una dintre tastele cursor ale tastaturii, iar dosarul începu să se deruleze, pînă cînd ecranul se umplu cu o serie de litere și nume care, în ochii ei necunoscători, păreau o înșiruire fără sens.

– Ce-s toate astea? întrebă ea.

Malone ridică indiferent din umeri.

– Rezultatele analizelor. Teste ale mostrelor de sînge, de țesut, de urină. Toate fac parte din rutină și sînt foarte normale.

– Înțeleg, făcu Sally încet.

Apoi se încruntă. Pe măsură ce datele continuau să se plimbe în sus pe ecran, în colțul din dreapta jos apăru dintr-o dată, fără să fie cerut, un număr. Sally ridică degetul de pe tasta cursor.

– Asta ce este?

Wiseman se uită la număr, se încruntă ușor, apoi ridică privirea către Malone.

– Tu știi ce este?

– Nu-i decît un număr de cod, răspunse Malone. Se referă la o cercetare făcută de un grup din Boston, Centrul de Observație a Patologiilor Infantile Latente.

– Iar Julie era în atenția lor? întrebă Sally. Pentru ce?

Malone ridică din umeri.

– Nu știu prea bine. De fapt, am impresia că nici ei nu prea sînt siguri ce caută.

– Nu înțeleg.

Sally se întoarse la scaunul ei și îi privi pe cei doi doctori.

– Grupul acesta...

– I se spune COPIL, interveni Malone.

– COPIL studiază copii, dar nici ei nu știu de ce?

– Este ceea ce se numește un sondaj făcut prin selecție aleatorie, începu Malone.

Continuă să explice pentru Sally ce însemna asta, dar ea ridică o mîină și îl opri. Știa foarte bine cum erau operate sondajele de felul acesta. Mai mult decît atît, ea însăși proiectase mai multe astfel de eșantionări.

În principiu, el implica folosirea unui tablou de numere ales la întâmplare, pentru a selecta o mică parte a populației, ce urma să reprezinte cu acuratețe populația ca un întreg. Sally însăși dăduse o mână de ajutor la Departamentul Sănătății pentru a proiecta un sondaj al populației din Eastbury, cu câțiva ani în urmă, tema fiind determinarea incidenței virozei porcine în oraș. Se ajunsese atunci la a alege între două posibilități: fie să se facă o cercetare care să cuprindă întregul oraș, fie să se folosească un calculator care să atribuie fiecărui individ din oraș câte un număr, acestea urmînd a fi trecute aleatoriu într-un tabel, care la rîndul său urma să fie conceput de computer, pentru a alege de acolo două coordonate, ce aveau să reflecte cu acuratețe întregul.

Pentru un nespecialist, Sally își dădea seama de asta, părea un fel de hocus-pocus, dar își dădea seama că era o metodă corectă din punct de vedere statistic și suficient de precisă pentru studierea populației practic din orice punct de vedere. Iar frumusețea consta în aceea că, cu cît mărimea populației ce trebuia studiată creștea, proporția populației efectiv studiată eră din ce în ce mai mică.

În Eastbury, spre exemplu, fusese necesară examinarea a numai cîteva sute de oameni pentru a se afla cu precizie incidența virozei porcine în interiorul orașului.

– Știu cum funcționează studiile de genul acesta, spuse Sally. Dar la ce anume se referă această cercetare?

– După cîte știu, este doar un sondaj general, răspunse Malone. După toate aparențele, computerul lor intră periodic în memoria computerului nostru – precum și în a altora – și a ales-o în mod aleatoriu pe Julie pentru cercetare. Presupun că intenționau să se intereseze de ea pînă la împlinirea vîrstei de douăzeci și unu de ani.

– Și le-ați permis să facă asta? întrebă Sally.

Era mult prea familiarizată cu computerele și cu abilitatea acestora de a se vîrî în viețile oamenilor.

– I-ați lăsat pur și simplu să vă cotrobăie prin fișe? Credeam că fișele medicale trebuie să rămînă confidențiale.

– Dar chiar sînt, îi spuse Wiseman, cînd Malone se uită neputincios la el. Sînt sigur că, atunci cînd ne-am dat acordul pentru sondaj, Institutul ne-a garantat că nici măcar nu vor încerca să afle numele subiecților. Altfel nu am fi fost de acord cu această operațiune.

Se uită la fișele lui Montgomery încă o dată și zîmbi pentru Sally.

– Tot ce știu ei despre Julie este că acel copil cu numărul nouă-șase-opt-doi a fost victima unui SIMS, plus datele ei medicale. Nu-i cunosc numele și nici nu-i interesează. Studiile de genul acesta se fac tot timpul, Sally. Ar trebui să știi asta. Și ar mai trebui să știi că, la rîndul lor, computerele care fac selecția sînt programate să uite numele subiecților de îndată ce le-au fost atribuite numerele de cercetare.

– Și credeți asta? întrebă Sally, vocea devenindu-i dintr-o dată amară. Cum credeți că reușesc să țină urma subiecților? Dacă nimeni nu știe cui aparține un anumit număr, cum ar fi în stare să stea după coada celor vizați? Oamenii se mai mută, să știți. Iar cineva ar trebui să introducă în memoria computerului, cine știe pe unde, împreună cu datele individului, și numărul său, astfel încît computerul Institutului dumneavoastră să-l poată găsi din nou. Dumnezeu, numărul lui Julie – despre care chiar dumneavoastră ați spus că ar trebui să fie confidențial, este chiar aici, pe fișa ei, și poate fi văzut de oricine!

Wiseman încercă să o oprească, dar Sally se avîntă mai departe, furia crescîndu-i pe măsură ce vorbea.

– Sînteți amîndoi medici și nu pun la îndoiala cunoștințele pe care le aveți în meseria dumneavoastră. Dar eu sînt expert în computere. Am fost învățată să le folosesc și știu de ce sînt în stare. Dumneavoastră știți? Știți cit le este de ușor computerelor să vorbească unul cu celălalt, să intre fiecare în memoria celuiilalt? Oricine din țara asta poate afla tot ce vrea despre o altă persoană dacă știe să se folosească de un computer și dacă poate găsi codurile de acces. Și dacă ești destul de priceput la computere, poți să le programezi să-ți ofere chiar ele codurile care se presupune că ar trebui să ascundă anumite secrete.

Acum Sally era în picioare, învîrtindu-se prin cameră.

– De ce nu mi s-a spus despre această cercetare? Sînt mama lui Julie. Dacă cineva îmi urmărea copilul, aveam dreptul să știu și eu despre asta.

– Sally... începu Malone, însă ea nu-l lua în seamă.

– Poate că era ceva în neregulă cu Julie. Poate că ei știau că ceva nu era în regulă cu ea.

Acum Wiseman se ridică și el în picioare.

– Sally, spuse el cu hotărîre. Vreau să stai jos și să mă ascuți.

Sally se uită la el cu ochii plini de indignare, iar Wiseman crezu că femeia era pe cale să o zbughească din cabinet. Apoi, în timp ce el și Malone nu putură decît să se uite la ea, își reprimă

furia și se așeză din nou în scaunul din fața biroului.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Atîta doar că nu pot să trec peste sentimentul că i s-a întîmplat ceva lui Julie... ceva îngrozitor.

Wiseman se întoarse la locul său din spatele biroului, însă rămase cu ochii pe Sally, cercetînd-o cu atenție. Reuși să vadă semnele oboselii dincolo de machiajul femeii — cearcănele întunecate ascunse dedesubtul ochilor, culoarea aprinsă a pomeților, încordarea din poziția gurii.

— Sally, începu Wiseman, vocea sa de bariton umplînd încăperea cu o tonalitate liniștitoare. Vreau să înțelegi ceva. Nu a fost nimic în neregulă cu Julie. Absolut nimic.

Observă cum trupul femeii se încorda și își dădu seama că Sally încerca să reziste cuvintelor sale. Se întoarse spre Malone pentru a-i cere ajutorul.

— Este adevărat, doamnă Montgomery, fu de acord medicul pediatru. Nu avea absolut nimic și nicăieri în fișa ei medicală — *nicăieri* — nu putea fi găsit ceva care să vă facă să credeți că ceva nu ar fi fost în regulă cu ea.

Acum Wiseman prinse firul.

— Cît despre COPIL, este o instituție deosebit de respectată. Și-a adus mari contribuții în domeniul medicinei, în mod special cu privire la copii. A crede că există vreo — își căută cuvîntul potrivit și în cele din urmă îl găsi — vreo amenințare în legătură cu faptul că Julie a fost subiectul unui dintre sondajele sale este total lipsit de temeii.

Vocea doctorului Wiseman scăzu și, cu toate că era furioasă, Sally începu să simtă că era dominată de el.

— Bun, iată ce am de gînd să fac, continuă el. Am de gînd să-ți dau adresa lor și vreau să te duci la ei, să afli tu însăși la ce anume se referea cercetarea asta, cum a ajuns Julie să fie selectată și la ce folosesc datele pe care le colectează. În regulă?

Sally zîmbi către Wiseman, însă era un zîmbet rece.

— Domnule doctor, credeți că nu aș fi făcut oricum toate astea?

Se ridică, își luă geanta și se îndreptă către ușă. Apoi se întoarse și îi privi pe cei doi doctori.

— Ceva s-a întîmplat cu fiica mea. Știu că amîndoi credeți că nu sînt decît o femeie isterică, și poăte că aveți dreptate. Dar voi afla ce s-a întîmplat cu Julie. Credeți-mă, voi afla.

După ce plecă, Arthur Wiseman stinse computerul și se întoarse către Malone.

— Îmi pare rău, spuse el. Aș fi vrut ca nimic din toate acestea să nu se întimple, însă în asemenea cazuri pur și simplu nu te poți eschiva.

Malone zîmbi către bărbatul mai vîrstnic.

— E-n regulă, Arthur. Face parte din meserie.

Wiseman confirmă dînd din cap și se întoarse la biroul său.

Luă în mînă o revistă medicală, semn clar pentru Malone că trebuia să plece de acolo. Însă cînd rămase singur, gîndurile lui Arthur Wiseman se întoarseră la Sally Montgomery. Adaptarea la situația pierderii fiicei nu evolua între niște parametri pe care el să îi considere normali. Era sigur că Sally începea să afișeze un comportament obsesiv și, dacă avea să continue, trebuia făcut ceva în legătură cu ea.

Întoarse problema în mînte pe toate părțile, examinînd-o din toate unghiurile. În cele din urmă, oftînd din greu, ridică receptorul telefonului și începu să formeze un număr.

Sally se deplasă repede de-a lungul coridorului, către ieșirea din clinică, răscolită de emoții. Comportamentul lui Wiseman — calmul lui insuportabil în fața tragediei ei și atitudinea lui dominatoare — o înfuriase. I se părea să bărbatul acesta avea o aroganță cum nu mai văzuse vreodată.

Nu văzuse, sau se făcuse că nu-și dă seama?

Ieși din clinică și se opri, lăsînd aerul de primăvară să bată peste ea, respirînd adînc, ca și cum briza caldă ar fi putut să-i șteargă sentimentul de opresiune care o cuprinsese în cabinetul lui Wiseman. Putea să-i audă încă vocea, rezonînd în mîntea ei, bodogănînd ceva despre "acceptarea realității", despre "mersul mai departe în viață" și toate celelalte banalități care, realizează ea dintr-o dată, îi zburaseră de pe buze de-a lungul ultimilor zece ani. De acum înainte, hotărî ea, va fi pusă în gardă atunci cînd va discuta cu doctorul Wiseman.

CAPITOLUL 14

Sally Montgomery se uită la ceasul de pe bordul mașinii. Era trei și cîteva minute, iar pentru a ajunge la școala elementară din Eastbury trebuia să facă un ocol de numai un cvartal. Viră la

stînga pe Maple Street și trase chiar în fața școlii. Poate că îl va trata pe Jason cu o înghețată la cornet, în drum spre casă. Așteptă în mașină, încă străduindu-se să-și calmeze furia pe care o simțea de la discuția cu cei doi doctori.

Și totuși, cînd se gîndi mai bine, realiză că furia ei chiar nu ar fi trebuit să se îndrepte asupra celor doi. Grupul acela din Boston — COPIL — era cel care își vîrîse nasul. Își vîrîse nasul aiurea, asta era exact ceea ce făcuse, iar Sally era sigură de asta. Aceasta era problema cu tehnologia computerelor: transformase țara într-o națiune de clevetitori. Oriunde te întorceai dădeai de informații înmagazinate pe benzi, dischete și cartele, mare parte a acestora nefolositoare, de cele mai multe ori uitată de îndată ce fusese colectată, dar înmagazinată în întregime pe undeva. Și de ce? De-a lungul anilor, Sally ajunsese la concluzia că toată această colectare de date nu avea nimic în comun cu cercetarea. Nu era decît mult zgomot pentru nimic și aproape că o iritase întotdeauna.

Totuși, din cauză că Sally era în aceeași măsură foarte conștientă de faptul că făcea și ea parte din acea cultură a băgatului botului acolo unde nu-ți fierbe oala și, deși pusese adeseori la îndoială întrebunțările care li se dădeau computerelor, fusese întotdeauna fascinată de tehnologie. Astăzi însă, șarpele strîns la sîn începuse să muște. Acea incredibilă abilitate de a invada intimitatea individuală se întorsese asupra propriului ei copil.

Începu să facă în minte speculații în legătură cu felul în care ar fi putut COPIL să plănuiască urmărirea lui Julie timp de douăzeci și unu de ani. Numai cu ajutorul fișei medicale? Dar ce s-ar fi întîmplat dacă Julie ar fi crescut la fel de sănătoasă ca și Jason? Nu ar mai fi existat nici o fișă medicală.

Apoi îi veni ideea.

Dosarele școlare.

Sally cobori din mașină exact în clipa în care clopoțelul școlii începu să sune, iar copiii începură să năvălească afară din clădire. Îl observă pe Jason în mulțime, îi făcu semn cu mîna și așteptă pînă cînd ajunsese la ea în fugă.

— M-am gîndit să vin să te iau și să te duc la o înghețată la cornet, spuse Sally.

Jason zîmbi bucuros și se precipită în mașină. Sally vru să ocolească mașina, pentru a ajunge la portiera șoferului, după care se răzgîndi.

— Așteaptă aici un minut, îi spuse ea fiului ei. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Fără să mai aștepte ca Jason să răspundă, o luă hotărîtă către școală.

— Domnișoara Oliphant?

Asistenta medicală își ridică privirea, încercînd să-și amintească unde mai văzuse fața aceea. Nu făcea parte din personalul școlii, deci trebuia să fie un părinte. Își confecționează cel mai arătos zîmbet de întîmpinare și se ridică în picioare.

— Vinovată.

— Sînt Sally Montgomery. Mama lui Jason Montgomery.

— Asta explică de ce nu știam de unde să vă iau, replică Annie Oliphant. Cunosc numai mamele copiilor care se îmbolnăvesc.

Apoi zîmbetul i se stinse de pe față cînd își aminti ce se întîmplase cu sora lui Jason.

— Ah, doamnă Montgomery, îmi pare rău. Ce prostie am mai spus și eu. Nici nu pot să vă spun cît de rău ne-a părut tuturor cînd am auzit de bebelușul dumneavoastră.

— Știți despre Julie? întrebă Sally, răsufînd ușurată măcar pentru faptul că nu trebuia să-i explice și asistentei medicale cum se petrecuse moartea lui Julie.

— Toată lumea din oraș știe. Tare aș fi vrut să pot face ceva. De fapt, mi-am pus întrebarea dacă nu ar fi trebuit să discut cu Jason despre asta, dar m-am gîndit să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Totuși, am rămas tot timpul cu ochii pe el. Pare să se descurce foarte bine în situația asta. Dar, bineînțeles, este oricum un puști nemaipomenit, nu-i așa?

Sally incuviință neatentă, întrebîndu-se cum să atace subiectul pe care voia să-l discute cu asistenta medicală.

— Este afară, în mașină, mă așteaptă, spuse ea în cele din urmă. Și dacă tot am ajuns pînă aici, m-am gîndit să vă pun cîteva întrebări.

— Orice, spuse Annie, așezîndu-se din nou pe scaunul său. Absolut orice.

— Ei bine, s-ar putea să fie o întrebare prostescă, continuă Sally. Este în legătură cu o organizație din Boston, una care studiază copiii...

— Vă referiți la COPIL? o întrerupse Annie, sprîncenele arcuindu-i-se, surprinsă.

— Chiar *știți* despre ei?

— Bineînțeles. Au în urmărire cîțiva dintre elevii noștri.

— În urmărire? Cum?

Sally nu o lăsa să vorbească, ci continuă ea însăși, răspunzînd singură la întrebare:

– Printr-un computer, nu-i așa?

– Ați ghicit. La fiecare cîteva luni cer o aducere la zi. Este un fel de proiect care implică urmărirea anumitor copii pînă la o anumită vîrstă...

– Douăzeci și unu de ani, o întrerupse Sally.

– Ah, știți despre proiect. Alaltăieri, cînd am vorbit cu doamna Corliss, toată treaba asta părea total necunoscută pentru ea. Tot timpul am crezut că părinții copiilor știu totul despre acest sondaj, însă doamna Corliss nu știa nici măcar că el exista.

Apoi expresia ei se întunecă:

– Este păcat că Randy a fugit de acasă, nu-i așa?

Mintea lui Sally începu să se involbureze pe măsură ce încerca să pună în ordine ceea ce tocmai îi spusese Annie Oliphant. Se așeză pe scaunul din fața biroului și se întinse să prindă mîna celeilalte femei.

– Domnișoară Oliphant...

– Spuneți-mi Annie.

– Mulțumesc. Annie, am auzit de studiul acesta chiar astăzi.

Îi povesti asistentei medicale ce se întîmplase în după-amiaza aceea și cum ajunsese să-i pună întrebarea cu care începuse conversația dintre ele.

– Dar din ceea ce mi-ai spus acum reiese că ar fi trebuit să știu despre sondaj de mai mult timp.

Annie Oliphant se încruntă.

– Dar credeam că *știți*. Jason face și el parte din studiu. Jason, Randy Corliss și alți doi băieți, mai mici.

– Înțeleg, spuse Sally încet.

Se simțea blocată. Ce se întîmpla? Și ce încercase Annie să-i spună despre Randy Corliss?

– Se pare că a fugit de acasă, răspunse asistenta medicală, după ce Sally repetă întrebarea cu voce tare. Atîta doar că mama lui crede că a fost răpit.

Apoi continuă, dînd din cap compătimator:

– Presupun că pur și simplu nu poate să accepte ideea că propriul ei fiu a fugit de la ea și încearcă să găsească vreun alt motiv care să explice dispariția lui. Vreun motiv care pînă la urmă să o absolve de răspundere.

– Așa cred și eu, murmură Sally, ridicîndu-se de pe scaun. Mintea încă i se învîrtea, însă știa măcar încotro trebuia să facă pasul următor.

– Îți mulțumesc pentru că ai vorbit cu mine, Annie. Mi-ai fost de mare ajutor.

Apoi privirea îi căzu pe un dosar care conținea fișele medicale ale lui Jason.

– Pot avea și eu o copie a dosarului?

Annie ezită. Încălcase deja regulamentul dîndu-i lui Lucy Corliss o copie a dosarului lui Randy și nu era deloc sigură că voia să repete această greșeală. Totuși, circumstanțele în care se aflau cele două mame i se păreau a avea anumite puncte comune. Se hotări, după care dispăru din încăpere pentru cîteva minute. În cele din urmă se întoarse și îi înmînă lui Sally copia xerox a dosarului.

– Nu văd în cel fel v-ar ajuta, dar, dacă am făcut-o, mă bucur, spuse ea.

O conduse pe Sally pînă la ușa principală, după care o urmări coborînd în grabă scările și îndreptîndu-se către mașină. Apoi se întoarse în cabinetul ei și privi pentru o clipă fișetul cu dosare. Începu să facă ordine prin cabinet, însă în timp ce mîinile i se mișcau, mintea i se întoarse la COPIL și la investigația lor. Cît de multe informații aveau? Și la ce le foloseau? Realiză că nu avea nici cea mai vagă idee. Toț ceea ce știa cu adevărat era că, încetul cu încetul, pe tot întinsul țării, erau construite bănci de date despre fiecare persoană. Dar oare ce însemna asta?

În primul rînd, nimeni nu mai putea să dispară. Indiferent cine erai sau unde te-ai fi dus, oricine ar fi vrut asta cu adevărat putea să te găsească. Tot ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să întrebe computerul.

Annie nu era sigură dacă asta era o idee bună.

Uneori oamenii au nevoie să se ascundă și ar trebui să poată să o și facă.

Pentru prima dată, Annie Oliphant ajunsese la concluzia că ideea folosirii computerelor pentru a supraveghea lumea era înspăimîntătoare.

Dacă exista un computer care urmărea dezvoltarea unui copil de nouă ani, oare nu exista de asemenea, pe undeva, un computer care să o supravegheze și pe ea?

În timp ce Jason Montgomery se juca în curtea micuță din spatele casei, Sally și Lucy stăteau în bucătărie, bînd cafea și vorbind. Primele momente fuseseră cele mai dificile, căci

fiecare dintre femeii încerca să se scuze pentru faptul că nu își arătase mai devreme compasiunea față de cealaltă, totuși fiecare dintre ele înțelegea durerea celeilalte.

De-a lungul ultimei jumătăți de oră discutaseră despre sondajul în care erau implicați copiii lor.

— Dar ce vor să facă? întrebă Sally încă o dată. Ce anume caută?

Lucy ridică neputincioasă din umeri:

— M-aș bucura să-ți pot spune, Sally. Poate că săptămîna viitoare voi fi în stare. Am luni o audiență la ei și nu plec de acolo pînă nu află la ce se referă ancheta asta.

— Chiar crezi că are vreo legătură cu dispariția lui Randy?

Lucy oftă.

— Nu mai știu nimic. Dar este singurul lucru într-adevăr ciudat de care am dat. Băieții ultrasănătoși. Îi studiază pe băieții ultrasănătoși; dar cum se face că ei știu încă de la naștere care dintre băieții vor fi ultrasănătoși? Ceva nu este în regulă aici.

— Poate că da, spuse Sally căzută pe gânduri. Poate că au pornit la început cu un număr imens de copii, restringîndu-l pe măsură ce unii dintre subiecți începeau să arate caracteristicile căutate de ei. Poate că, pînă ajung cam de vîrsta lui Randy și Jason, reușesc să se concentreze asupra acelor copii care îi interesează.

— Și poate că lumea este o roată de cașcaval, i-o trînti Lucy. Gîndește-te bine, Sally. Annie Oliphant ți-a spus că numai patru băieții din școală sînt implicați în cercetare și toți sînt mai mici decît Randy. Dacă ar fi să ne luăm după ideea ta, ar trebui să fie urmăriți o sumedenie de copii, cel puțin la nivelul grădiniței și al primelor clase. Dar nu sînt decît patru. Prin urmare, exista ceva deosebit la acești patru băieți, un lucru pe care Centrul de Observație a Patologiilor Infantile Latente îl știa.

— Atunci care este treaba cu Julie? întrebă Sally cu o voce tremurată. Avea și ea ceva deosebit?

Lucy se întinse peste masă și îi strînse mîna lui Sally.

— Of, Sally, îmi pare rău. Încerc doar să-mi inchipui ce ar putea să se întîmple. Și... și poate chiar a existat ceva în legătură cu Julie, despre care nu știe nimeni nimic.

— Sau poate că nu a fost nimic, replică Sally.

Se ridică și începu să-și strîngă lucrurile.

— Poate că sîntem amîndouă un pic sărite de pe fix, Lucy. Probabil că cel mai bine ar fi să mă duc acasă și să fac ceea ce mă sfătuiește toată lumea — să uit de Julie și să-mi duc viața mai departe.

— Și cum rămîne cu Jason? se opuse Lucy. Julie a murit, Randy a dispărut, iar Jason face și el parte din sondaj. Cu el cum este?

Ochii lui Sally se aprinseră dintr-o dată.

— Ce să fie cu el? Ce să fie cu *toți* copiii din studiu? După toate aparențele nu se întîmplă nimic rău cu ceilalți, cel puțin nu cu cei de aici, din Eastbury.

Dar după aceea, văzînd suferința din ochii lui Lucy, fu rîndul lui Sally să se scuze pentru cuvintele nesăbuite:

— Lucy, iartă-mă. Nu cred că... m-am pierdut cu firea. Bineînțeles că sînt îngrijorată din pricina lui Jason. De la moartea lui Julie mor de îngrijorare din cauza lui Jason. Sînt ținnoasă tot timpul, nu pot să lucrez și am mereu senzația că-mi ies din minți. Dar nu știu ce să fac mai departe.

— Atunci nu face nimic, spuse Lucy. Nu face absolut nimic. Așteaptă pînă luni. O să mă duc la Boston și-o să vorbesc cu cei de la Institut. Pe urmă putem să ne gîndim la ce ne mai rămîne de făcut. Bine?

Tăcută, Sally acceptă dînd din cap. Cîteva minute mai tîrziu, aflîndu-se în drum spre casă împreună cu Jason, Sally se trezi studiîndu-și fiul.

Exista oare ceva la el care să-l facă mai deosebit?

Adînc în sufletul ei, spera că nu. Tot ceea ce-i dorea copilului ei în momentul acela era să fie exact la fel ca toți ceilalți puști.

Cu siguranță, *arăta* exact ca toți ceilalți băieți.

Dar oare era la fel?

Pentru Steve și Sally Montgomery seara semănă cu un joc, fiecare dintre ei încercînd, în măsura posibilităților, să simuleze că nimic nu se întîmplase rău, nici între ei, nici în casa lor.

Și totuși, casa însăși părea să nu-și fi revenit încă de pe urma pierderii celui mai tînăr ocupant al său, iar prin camere domnea o goliciune pe care atît Steve, cît și Sally o resimțeau în mod acut.

Steve încercă să umple golul cu trei martini-uri, dar, chiar pe măsură ce le bău, realizează că nu îi aduceau nici un folos. În loc să simtă euforia care îl cuprindea de obicei după al doilea pahar, depresia lui se adâncea din ce în ce mai mult. Tocmai își pregătea a treia băutură, stînd cu spatele la soția sa, cînd se auzi spunînd:

— Nu ai de gînd să faci ceva de mîncare pentru seara asta?

Avu o nuanță tăioasă în voce și, cînd cuvintele plutiră prin atmosferă, ar fi dorit să le poată lua înapoi. Se întoarse cu fața spre Sally, avînd scuzele pe buze, dar răul era deja făcut.

— Dacă ești așa de grăbit, poți să începi chiar tu să pregătești ceva.

Jason, întins pe jos în fața televizorului, ridică privirea spre părinții săi, sesizînd tensiunea din încăpere.

— De ce nu ieșiți undeva? le sugeră el.

— Pentru că banii nu cresc în copaci, i-o trînti Steve.

Observă că bărbia fiului său începuse să tremure, puse paharul jos, îngenunche lângă Jason și-i ciufuli părul.

— Iartă-mă, cavalerie. Cred că eu și mami sîntem cam țifoși.

Jason se foi jenat.

— E-n regulă, mormăi el.

Scurt timp după aceea o zbughi din cameră, iar Sally îl auzi ducîndu-se sus. Cînd zgomotul pașilor lui se stinse, se întoarse către Steve.

— Îl studiază și pe el, să știi, spuse ea. Nu a fost numai Julie. Îl urmăresc și pe Jason.

— Of, Isuse, oftă Steve.

Ascultase mai devreme recitalul dat de Sally cu privire la evenimentele zilei. Din cîte putea să-și dea el seama, nici unul dintre ele nu avea vreo semnificație. Nu erau toate decît niște coincidențe. De ce nu voia să o lase baltă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, iubito, de ce nu renunți? îi ceru Steve, însă fu cuprins imediat de muștrări de cuget față de propriile sale cuvinte.

Așa decurseseră lucrurile încă de la înmormîntare. Era ca și cum, în clipa în care fusese îngropată, Julie îl făcuse să-și piardă echilibrul, îi stricase într-un fel sau altul simetria vieții, îl lăsase fără bucuria pe care obișnuia să o simtă. Acum se simțea ca și cum în trupul său ar fi locuit un străin, un necunoscut trist și furios, care nu avea nici o posibilitate de a intra în relație cu cei din jurul său, care erau la fel de necunoscuți. Singura soluție, știa asta, era să uite de Julie, să uite că existase vreodată, să se întoarcă într-un fel la perioada dinainte ca ea să fi fost concepută, cînd nu existau decît el, Sally și Jason. Dacă ar fi reușit asta — dacă *toți trei* ar fi reușit asta — lucrurile ar fi fost din nou în regulă. Ar fi fost din nou o familie.

Dar în fiecare zi, oră de oră, se întîmplase cîte ceva, ori se spusese cîte ceva care îi amintise de fetița lui, iar coaja i se rupsesse de pe răni și începuse din nou să-l doară peste tot.

Și atunci mușca totul în jurul său.

O mușca pe Sally, îl mușca pe Jason, mușca pe oricine sau orice era la îndemînă. Partea cea mai rea era că, deși înțelegea ce se întîmpla cu el, nu putea să facă nimic să se oprească, după cum nu putea nici să ajungă să-i explice și lui Sally situația.

Nu mai știa ce să facă nici cu Sally. Crezuse că timpul va avea grijă de rănilor ei, așa cum va avea grijă și de propriile sale răni. Însă chiar atunci, spre sfîrșitul după-amiezei, primise telefonul acela de la doctorul Wiseman.

Wiseman era îngrijorat din pricina lui Sally. Discursul lui fusese plin de cuvinte și expresii pe care Steve abia le înțelegea.

"Comportament obsesiv."

"Tendințe paranoice."

"Constrîngere neuronală."

Steve își dădu seama că toate acestea proveneau din faptul că, în timp ce el încerca să uite ceea ce se întîmplase, soția lui refuza să dea piept cu realitatea. În loc de asta, ea se agăța de cîte un pai, căutînd noduri în papură. Iar dacă va continua așa, Sally va avea pînă la urmă probleme psihice grave.

Cina, cînd ajunsese în cele din urmă pe masă, se transformă într-o reuniune nefericită, cu Steve așezat la un capăt al mesei, Sally în celălalt, iar Jason prins la mijloc, înțelegînd numai că se întîmplase ceva rău — ceva în legătură cu moartea surorii lui — și că părinții lui nu păreau să se mai iubească. Mîncă în cea mai mare viteză, apoi se scuză și plecă în camera lui. După plecarea lui, Steve își împături cu grijă șervetul și îl așeză alături de farfurie.

— Cred că trebuie să vorbim, spuse el.

Sally, avînd buzele strînse într-o linie subțire, ce reflecta furia care o cuprinsese încă dinainte de cină, se uită la el.

— Ai de gînd să-ți ceri scuze pentru felul în care ai vorbit cu Jason și cu mine?

– Da, îmi cer scuze.

Tăcu chitic, încercînd să se hotărască în ce fel să continue, în cele din urmă, cînd tăcerea deveni neplăcută, își impuse să înceapă:

– Uite, Sally, știu că amîndoi ne aflăm într-o încordare groaznică și că fiecare dintre noi trebuie să se descurce cum poate. Dar sînt îngrijorat din cauza ta. Doctorul Wiseman m-a sunat astăzi...

– Chiar așa? i-o tăie Sally.

În vocea ei era o răceală pe care Steve nu o mai auzise pînă atunci.

– Într-un fel, aș putea spune că nu mă miră. Nu ți-a spus că după părerea lui sînt isterică? Asta crede, să știi.

– Sally, spuse Steve, încercînd să aibă o voce cît mai calmă cu putință. Nu mi-a spus nimic de felul acesta. Îl îngrijorezi, și pe mine la fel. Nu puteam continua în felul acesta. Ne facem rău unul celuilalt. Uită-te la noi. Abia de mai vorbim unul cu altul, iar cînd o facem nu este deloc plăcut. Ce să mai vorbim de Jason. Îl determinăm și pe el să se simtă prost.

Cuvintele acestea o răniră pe Sally, pentru că știa că erau adevărate. Totuși, nu putea să-și ia gîndul de la Julie și de la ce putuse să se întîmple cu ea. Trebuia să afle, să știe că, oricare ar fi fost problema cu Julie, nu fusese vina ei. Dacă nu putea să demonstreze asta, cum ar fi putut să mai trăiască, sau să continue să fie mamă pentru Jason? Cum ar mai fi putut vreodată să găsească vreo clipă de liniște, dacă în mintea ei ar fi fost în permanență prezent gîndul că făcuse un anumit lucru prin care își ucisese propria fiică? Și totuși, Jason era încă acolo, Steve la fel, și îi iubea pe amîndoi foarte mult. Pentru noaptea asta, cel puțin, își va alunga din minte toate problemele și va avea grijă de familia ei.

– Ai dreptate, spuse ea cu voce tare. Steve, îmi cer iertare.

Se lăsă pe spate în scaun și începu să se joace cu furculița.

– Sună cam fals, nu-i așa? Lumea noastră se prăbușește, iar eu nu sînt în stare să spun decît "îmi cer iertare". Dar ce folos mai are?

Fără să aștepte vreun răspuns, se ridică și o luă către scară.

– Voi încerca să rezolv cu Jason. Poți să te ocupi de vase?

– Sigur.

După ce soția lui dispăru din sufragerie, Steve se apucă să strîngă masa. Cel puțin, își zise el, era un început.

Trecînd prin dreptul cămăruței ce aparținuse lui Julie, își înfrînă inima împotriva pornirii de a deschide ușa și de a arunca o privire înăuntru, dîndu-și seama că era o dorință fără rost, că nu avea cum să se dovedească dintr-o dată că nu fusese totul decît un coșmar, că Julie nu avea cum să se întoarcă, în mod miraculos, în pătuțul ei, respirînd încet și constant, gîngurind prin somn. Își impuse să meargă înainte cu hotărîre, pînă ajunsese la camera lui Jason. Ușa era crăpată.

Nu se auzea nici un sunet din interior și, pentru o clipă, Sally avu un nejustificat sentiment de panică. Din nou trebui să-și opintească inima strînsă și împinse ușa.

Jason stătea la măsută lui de lucru, cu trusa de chimie împrăștiată peste tot în fața sa, pe față citindu-i-se o concentrare adîncă, în timp ce turna cu grijă un lichid dintr-un flacon de plastic într-o eprubetă.

– Bună, spuse Sally. Pot să intru?

Tresărind, Jason ridică brusc capul, iar flaconul de plastic îi alunecă din mînă. Întinse palma după el, prinzîndu-i chiar în clipă în care conținutul era să i se verse în poală. O parte din lichid i se scurse pe mînă și țipă din cauza usturimii venite pe neașteptate.

Ochii lui Sally se măriră de spaimă, văzînd cum fiul ei se ridica de pe scaun, privindu-și mîna. Începuse deja să prindă o culoare roșu sălbatic. Abia atunci Sally își veni în fire, se repezi spre băiatul îngrozit și îl duse în baie.

– Ce era acolo? îl întrebă în timp ce deschise robinetul la maximum și-i băgă mîna lui Jason sub jetul de apă.

– Acid, gîngăvi Jason. Acid clorhidric. Voiam să...

– Nu măi contează ce voiai să faci cu el, îi spuse Sally. Hai să ne spălăm.

Prin șuvoiul de apă Sally văzu pielea arsă de pe mîna lui Jason. Pe degete acidul ajunsese deja pînă la carne.

– Ți-am spus să nu te joci niciodată cu lucruri periculoase. De unde ai luat acidul clorhidric?

– De la magazinul de vopsele, spuse Jason liniștit.

Apa rece îi alungase usturimea, iar acum își privea mîna mai mult cu curiozitate decît cu spaimă.

– Voiam să-l diluez. De ce-ai intrat așa?

– Am venit să văd ce faci, și bine am făcut.

Sally opri apa și îi cercetă mîna. Acum, cînd apa nu i se mai scurgea pe mînă, nu mai arăta atît de rău. Existau arsuri, dar se părea că pînă la urmă rana nu trecuse de piele. Totuși, arsurile erau ușor infectate.

– Vino, hai să-i arătăm mîna tatălui tău.

Steve însă pornise deja spre ei.

– Ce s-a întîmplat? A țipat vreunul din voi?

– E fiul tău, spuse Sally, retrăgîndu-se în acea formă ciudată de apărare prin care copilul care a greșit este lăsat exclusiv în seama celui alt părinte. S-a jucat cu acid și și l-a întins pe mînă.

– Mami a fost de vină, se băgă Jason. Dacă nu m-ar fi speriat...

– Lasă asta, i-o tăie Sally. Steve, uită-te aici. L-am curățat cu apă, dar este o arsură oribilă.

Prima dată mi s-a părut că a trecut de piele. Poate că ar trebui să-l ducem la spital...

Steve însă se apucase deja să controleze mîna rănită.

Nu era nici o arsură.

Tot ceea ce putea să vadă era o roșeață ușoară pe pielea lui Jason, dar pînă și aceea părea să dispară pe măsură ce se uita la ea. Roșeața aceea, își zise el, nu era decît o reacție la contactul cu apa rece. Zîmbi încurajator spre Jason.

– Doare?

Jason clătină din cap.

– Absolut deloc?

Jason negă din nou cu o mișcare a capului.

– M-a usturat puțin, dar după ce mi-a dat mami cu apă pe ea mi-a trecut.

Steve își mută atenția către Sally, care se uita la mîna fiului ei.

– Chiar vrei să-l duci la spital pentru asta? Sally, n-a pățit nimic la mînă.

Dar avea arsuri, își zise Sally. *Am văzut* că le avea. Acum doar două minute arăta groaznic.

Sau nu fusese așa? Reacționase cumva exagerat la toată povestea aceasta? Oare emoțiile și propriii săi ochi îi jucaseră o festă?

Simți privirea lui Steve ațintită asupra ei, iar cînd se întoarse putu să-i citească gîndurile la fel de limpede cum ar fi fost dacă le-ar fi rostit.

Ai innebunit? Părea să o întrebe el. Asta s-a întîmplat? Ai început s-o iei razna?

Întorcîndu-se și plecînd către dormitor, Sally realizează că, dacă Steve i-ar fi pus întrebarea aceea cu voce tare, nu ar fi avut ce să-i răspundă.

Lucy Corliss parcă lîngă clădirea în care locuia fostul ei soț și lăsă motorul să meargă puțin în gol, înainte să scoată cheia din contact și să se dea jos din mașină.

Urcă treptele din fața casei și apăsă pe butonul soneriei în dreptul căreia se afla numele lui Jim.

Apartamentul era situat la etajul doi, într-un colț al clădirii, iar Jim se afla lîngă ușă, așteptînd-o cu nerăbdare.

– S-a mai întîmplat ceva? Ai mai auzit ceva?

– Nu prea, răspunse Lucy nesigură, în timp ce intra în camera de zi.

Se opri imediat după ușă și se uită în jur.

– Pentru numele lui Dumnezeu, murmură ea.

Încăperea era micuță, însă unul dintre pereți o domina prin șemineul în fața căruia se afla un fotoliu pentru două persoane și două fotolii normale, acoperite toate cu un material cărămiziu, aproape identic cu cel pe care Lucy îl alesese pentru propria ei mobilă. Între ele se afla o măsută pentru cafea, făcută din alamă și sticlă, pe aceasta fiind așezată o sculptură pe care Lucy nu o văzuse pînă atunci, o statueta din bronz, de origine evident orientală, cu un picior ridicat și brațele arcuite în aer.

– E un dansator thailandez, spuse Jim. Nu prea mi-o puteam permite, dar am ajuns la concluzia că aș putea trăi timp de doi ani și fără să ies seara în oraș, așa că am cumpărat-o.

– E foarte frumoasă, făcu Lucy încet, apropiindu-se de statuie și lăsîndu-se pe unul dintre fotolii.

– Nu ți-ai fi inchipuit vreodată că aș putea să dau banii pe așa ceva? Întrebă Jim cu o voce săltărească, jumătate în glumă, jumătate cu reproș. Am cam terminat cu mobila de plajă și cu decorațiunile în stil *Playboy* cam tot atunci cînd m-am lăsat și de agățat tipe aiurea.

Se așeză pe sofa în fața ei, expresia devenindu-i serioasă.

– Ceva s-a întîmplat totuși, nu-i așa? Întrebă Jim.

Lucy confirmă cu o mișcare a capului, după care îi spuse despre vizita pe care i-o făcuse Sally Montgomery în după-amiaza aceea.

– Și pentru asta ai venit pînă aici? întrebă Jim cînd Lucy încheie. Să vezi dacă eu îmi dau seama ce se întîmplă?

– Nu tocmai, răspunse Lucy. O să las toată povestea în suspensie pînă luni. Chiar că nu pot să mai fac nimic în momentul ăsta. Se pare că am încercat amîndoi tot ceea ce era omenește posibil și...

Vocea i se întretăie și se lăsă să cadă în moliciunea fotoliului.

– Cred că încep să ajung la capătul puterilor, Jim. Și era cît pe ce să nu vin încoace. Dar mă simțeam singură, eram cu mașina prin împrejurimi și, dintr-o dată, singura persoană cu care m-am gîndit că aș putea să vorbesc ai fost tu.

Se uită la el cu asprime, sperînd că nu o înțelesese greșit.

– Vreau să spun că în momentul acesta tu și cu mine avem foarte multe în comun, în ciuda diferențelor dintre noi.

– Poate că nu mai sînt atît de multe diferențe, sugeră Jim.

Apoi, înainte ca ea să poată răspunde, se ridică de pe sofa.

– Pot să-ți fac ceva de băut?

– Ai niște gin?

– Tanqueray.

– Cu puțin tonic.

Cînd Jim dispăru în bucătărie, Lucy se ridică și se plimbă prin cameră. Într-o bibliotecă așezată pe peretele opus șemineului găsi cîteva cărți pe care le citise și ea în ultimii ani și o serie de fotografii înrămate.

Cele mai multe erau cu Randy.

Cîteva dintre ele o înfățișau și pe ea, dar toate erau făcute înaintea divorțului. Totuși, una dintre ele era mai recentă.

– Văd că mi-ai găsit expoziția, observă Jim cînd se întoarse în cameră.

– De unde ai făcut rost de asta? întrebă Lucy, ridicînd fotografia.

Era făcută cu doi ani în urmă.

Jim se înroși ușor.

– Mi-e teamă că m-am cam făcut de ris. Randy mi-a povestit că ți-ai făcut portretul ca să-l dai bunicii lui și m-am dus la toate studiourile din oraș pînă l-am găsit.

Făcu o pauză, apoi spuse:

– Îmi pare rău pentru mama ta. Mi-a plăcut întotdeauna, deși nu prea m-a luat în seamă niciodată.

Lucy îi zîmbi.

– Cred că dacă te-ar vedea acum ar putea să-și schimbe părerea.

Cei doi rămaseră nemișcați pentru o clipă, iar Lucy avu impresia că Jim voia să o sărute. Apoi, ca și cum ar fi simțit momentul de jenă, se îndepărtă de ea.

– Ești ocupată la cină?

– Nu prea m-am gîndit la asta, recunosc Lucy.

Stătuse de dimineață pînă seara, îngrozită, în casa goală. Apoi, după ce Sally plecase, se urcase în sfîrșit în mașină și condusese fără vreo țintă timp de aproape două ore, încercînd să găsească un loc în care să se ducă, pînă cînd, cu puțin timp în urmă, se trezise că era la numai cîteva străzi de apartamentul lui Jim.

– Vrei să ieșim undeva?

– Nu chiar, răspunse Jim, zîmbetul vag întinzîndu-i-se acum pe toată fața. Am încă de plătit la dansatorul thailandez și trebuie să mă gîndesc și la educația lui Randy. Așa că am învățat să gătesc. Ai curaj să-ncerci? Fac o budincă Stroganoff ca vai de ea.

– Perfect, se hotărî Lucy.

Ideea de a petrece o seară liniștită alături de Jim i se păru dintr-o dată foarte atrăgătoare. Apoi spuse:

– Jim? Cînd ai amintit adineauri de educația lui Randy, voiai să... Chiar crezi că-l vom găsi?

Jim ezită un moment, forțîndu-se să-și păstreze o înfățișare veselă.

– Cine știe? Știu ce crede sergentul Bronski, știu care sînt statisticile și nu am habar mai mult decît tine ce trebuie să fac în continuare. Deci, cred că deocamdată ar trebui să ne obișnuim cu faptul că a dispărut. Dar, adînc în sufletul meu, nici eu nu cred că a fugit de acasă. Am încredere în tine. Lucy, iar dacă spui *tu* că l-a luat cineva, atunci trebuie să-l fi luat cineva. Dacă spui *tu* că trăiește, atunci trăiește. Și dacă spui *tu* că o să-l găsim, atunci îl vom găsi. Prin urmare, cred că ar fi mai bine să nu ne cheltuim încă banii pe care îi strînseserăm pentru facultate, ce zici?

Lucy își simți ochii plini de lacrimi, dar nu făcu nici un gest pentru a și-i șterge. În schimb se întinse și, fără siguranță, îl prinse pe Jim de mină.

— Îți mulțumesc, șopti ea.

Privirile li se întâlniră și Jim făcu dintr-o dată cu ochiul.

— Iar luni te vei duce la COPIL și vei afla ce i-au făcut băiatului nostru. În regulă?

Tăcută, Lucy îl aprobă din cap.

CAPITOLUL 15

Monolitul de oțel și sticlă ce adăpostea birourile grupului COPIL se ridica în inima orașului ca o piatră funerară imensă și impersonală. Oamenii fără expresie din interior aveau să-și continue perpetua ședere acolo, an după an, pînă într-o bună zi, cînd aveau să-și părăsească în sfîrșit locurile de muncă și să-și înceapă petrecerea "anilor de aur", fără măcar să-și dea seama că își lăsaseră cei mai mulți ani din viață într-un cimitir spiritual. Apropiindu-se de clădirea a cărei fațadă nu exprima nimic în acea dimineață de primăvară neobișnuit de caldă, chiar înăbușitoare, Lucy Corliss avu impresia că știa deja ce avea să se întimple înăuntru.

Nimic.

Era sigură că oamenii de la COPIL erau reflectări ale clădirii în care lucrau — eficienți, lipsiți de trăsături caracteristice, amabili, dar, în cele din urmă, impenetrabili. Totuși, trebuia să încerce.

Liftul urcă repede și silențios pînă la cel de-al treizeci și doilea etaj, iar cînd ușile se dădură într-o parte, Lucy se trezi pe un coridor larg, ce se întindea în ambele direcții. La unul dintre capete se afla o pereche de uși duble, impozante. În spatele acelor uși se aflau birourile COPIL. Luîndu-și inima în dinți, Lucy deschise ușile și se strecură într-o cameră de primire căptușită cu mahon, conținînd un mic loc de așteptare — gol — și un birou în spatele căruia se afla o blondă rece, ce părea să fie făcută din același aluat cu animatoarele de la talk-show-rile de dimineață de la televiziune. Lucy se apropie, însă recepționera, care vorbea încet la telefon, ridică mîna, ca și cum i-ar fi interzis lui Lucy să avanseze prea mult. O clipă după aceea închise și se întoarse zîmbind.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aș vrea să-l văd pe domnul Randolph. Paul Randolph.

Recepționera, care nu purta vreun ecuson care să indice numele și nu avea nici vreo plăcuță cu această destinație pe birou, o privi cu îndoială.

— Mă tem că domnul Randolph este foarte ocupat.

— Am programare la el, spuse Lucy cu fermitate.

Recepționera se încruntă.

— Domnul Randolph?

— Întocmai, răspunse Lucy, înclinația ei naturală spre intimidare transformîndu-se repede în iritare. Numele meu este Lucy Corliss. Dacă îmi spuneți numai unde este biroul...

Însă recepționera ridicase deja telefonul și vorbea încet cu cineva ascuns în adîncul acelor birouri. Apoi se întoarse din nou către Lucy, zîmbind strălucitor.

— Luați loc puțin, doamna Corliss. Nu va dura decît un minut și mi-ar face o deosebită plăcere să vă servesc cu o cafea cît timp așteptați.

Dar Lucy nu avea chef de cafea. Voia doar să se așeze pentru un minut și să-și savureze micuța victorie asupra blondei de gheață. Oricum, blondă găsi cu cale să o ignore.

O clipă după aceea o femeie mult mai în vîrstă intră cu pași apăsați în sala de așteptare și întinse mîna către Lucy.

— Sînt Eva Phillips, secretara domnului Paul Randolph. Ne pare tare rău că v-am făcut să așteptați, dar cred că vă închipuiți care este situația.

O conduse pe Lucy prin mai multe încăperi, pălăvrăgînd tot timpul cu amabilitate, iar în cele din urmă o introduse într-o încăpere aflată în colțul clădirii, dominată de un birou imens. În spatele acestuia stătea un bărbat care era, în mod evident, Paul Randolph.

Era trecut de patruzeci de ani, fără să poți spune cu cît anume, cu o față netedă și drăguță, fără să aibă ceva deosebit. Părul de culoarea nisipului începuse să i se rărească, dar, spre cinstea lui, nu făcea nimic pentru a ascunde acest fapt. Se ridică să o întîmpine pe Lucy și, cînd înconjură biroul, o făcu cu acea sprinteneală grațioasă pe care Lucy o asociase întotdeauna cu vacanțele în sud, cu școlile private și cu monedele vechi. Cînd vorbi, vocea se dovedi a fi perfect modulată, cu un accent pur aristocratic.

– Doamnă Corliss, ce plăcere să vă cunosc. Luați loc.

Îi arată o canapea așezată în unghi drept față de biroul său și, fără să se gîndească la asta, Lucy se așeză acolo unde dorise Randolph să o pună. El luă un scaun care era mult mai solid decît canapeaua, iar Lucy, neînțelegînd șiretlicul psihologic, se simți dintr-o dată într-un oarecare dezavantaj. Din poziția sa ușor mai înaltă, Paul Randolph zîmbi cordial în jos, către ea.

– Ați dori o cafea?

– Nu, mulțumesc, răspunse Lucy.

Cu un gest rapid, Randolph o concedie pe Eva Phillips, care ieși din încăpere, închizînd ușa fără zgomot.

– Ei bine, ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Randolph. Dacă îmi permiteți, presupun că a început să vă intereseze activitatea noastră.

Dumnezeule, își zise Lucy, crede că vreau să donez ceva bani.

– Da, așa este, spuse ea cu voce tare. Vedeți, tocmai am aflat, acum cîteva zile, că oamenii dumneavoastră îmi studiază băiatul.

Zîmbetul de pe fața lui Randolph rămase ferm la locul său, dar ceva în ochii săi se schimbă, iar Lucy realiză imediat că individul intrase dintr-o dată în gardă. Oricum, cînd vorbi din nou, avu o voce la fel de afabilă ca și mai înainte.

– Înțeleg. Bineînțeles, studiem aici mii de copii. Și trebuie să spun, adăugă el cu o urmă de chicotit, că aceasta este prima dată cînd unul dintre părinții copiilor a venit să mă vadă.

– Domnule Randolph, fiul meu a fost răpit.

În sfîrșit, zîmbetul dispăru de pe buzele lui.

– Ce vreți să spuneți, vă rog, doamnă Corliss?

– Am spus că fiul meu a fost răpit. Cel puțin asta cred că s-a întîmplat cu el. Poliția...

Se poticni pentru o clipă, apoi, în viteză, îi turnă toată istoria ultimelor zile. Cînd termină, Randolph rămase tăcut, cu ochii întunecați de îngrijorare și miinile prinse una în cealaltă.

– Dar ce v-a adus aici, doamnă Corliss? Cumva credeți... credeți că noi am putea avea ceva de-a face cu dispariția fiului dumneavoastră?

Lucy ezită. Spus atît de pe șleau, într-o atmosferă atît de perfect respectabilă cum era cea de la COPIL, părea un lucru inimaginabil.

– Nu știu ce să spun, driblă Lucy, convinsă că, dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi dat-o pe ușă afară. Nu știu ce să mai cred. Dar cînd am găsit înmatricularea în fișele medicale ale lui Randy și cînd am aflat că face parte dintr-un proiect despre care eu nu știam nimic, ei bine, am început în mod firesc să-mi pun unele întrebări.

Randolph dădu din cap cu înțelegere. Zîmbetul îi reveni.

– Așadar, doriți să aflați cu ce ne ocupăm, dacă am înțeles bine?

– Exact.

Randolph se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

– Ei bine, voi face tot ce-mi stă în putință, dar trebuie să vă spun că nici măcar eu însumi nu sînt sigur că înțeleg prea bine. S-ar părea că eu sînt mai degrabă un administrator, și mai puțin un om de știință.

– Atunci veți folosi o limbă pe care o înțeleg și eu.

– Voi încerca. Pentru început, activitatea noastră de aici este ceea ce s-ar putea numi o acțiune pasivă, spre deosebire de acțiunile obișnuite, active. Coordonăm anumite sondaje și întocmim statistici, în primul rînd în ceea ce privește genetica.

– Nu sînt sigură că înțeleg.

Randolph se așeză comod pe scaunul din spatele biroului său, se lăsă pe spate și își încrucișă brațele pe piept.

– În regulă, hai s-o luăm din nou cu începutul. Cunoașteți faptul că aproape toți copiii, la naștere sau chiar înainte, trec printr-un proces de stabilizare genetică?

– Aproximativ.

Lucy începea să simtă că avea să piardă firul încă de la început. Randolph îi zîmbi însă încurajator:

– Nu-i chiar îngrozitor de complicat. Sînt luate mostre de țesuturi ale nou-născuților și sînt analizați cromozomii. Putem descoperi adeseori anumite slăbiciuni genetice care, lăsate necorectate, pot duce la diferite probleme de sănătate, dintre care cea mai cunoscută, deși nu cea mai întîlnită, este sindromul Down.

Lucy ridică mîna în semn de protest.

– Îmi pare rău, dar pierd firul, spuse ea.

Randolph mai încercă o dată:

– În regulă. Cromozomii, sau genele, acționează ca niște șabloane pentru celule. Ei comandă substanțele chimice care vor fi produse de celule și tocmai de aceea dictează forma, funcția și

scopul celulei. De-a lungul anilor am descoperit că anumite deficiențe genetice determină unele dezechilibre chimice care, la rîndul lor, cauzează mai tîrziu, pe parcursul vieții, probleme fizice sau mintale.

— Și ce face COPIL mai exact?

— Asta este foarte simplu, serios. Tot ceea ce facem noi este să urmărim anumiți copii, de la momentul nașterii pînă la maturitate. Ne ținem la curent cu fișele lor genetice, după care pur și simplu îi observăm. De exemplu, hai să presupunem că există doi copii care, la vîrsta de, să zicem, zece sau unsprezece ani încep să prezinte simptome de dereglări mintale. Tot așa, să presupunem că nu există similitudini între mediile în care au crescut cei doi. Dar, mergînd mai departe, să zicem că, atunci cînd verificăm dosarele pe care le avem, descoperim că ambii copii împărtășesc o anumită anomalie genetică. Evrika! Ar putea ieși la iveală faptul că o anumită tulburare, prezentată de ambii copii, își are rădăcinile în genetică.

Lucy dădu din cap.

— Pare prea simplu.

— Da, fu de acord Randolph. Chiar admițînd că am simplificat lucrurile, poate mai mult decît ar fi trebuit, în esență asta este ceea ce facem. Pe termen lung, bineînțeles, ideea este de a determina care dintre deficiențele genetice sînt benigne și care sînt acelea care vor provoca probleme copilului mai tîrziu. Este în sarcina altor cercetători să descopere căile pe care se pot corecta sau compensa aceste deficiențe și anomalii.

— Și asta este tot ce faceți? întrebă Lucy.

— Asta este tot ce facem, o asigură Randolph.

— Atunci de ce nu am fost anunțată că îl studiați pe Randy?

— Poate că vi s-a comunicat și nu vă mai aduceți aminte, sugeră Randolph.

— Fiind vorba despre fiul meu, nu aveam cum să uit așa ceva, i-o întoarce Lucy. Aș fi vrut să aflu exact la ce se referă acest studiu, ce anume se cere de la Randy și cum de a fost ales tocmai el.

— Dar tocmai aceasta este ideea, doamnă Corliss.

Vocea lui Randolph era blîndă și liniștitoare.

— Studiul nu este altceva decît un sondaj, nu se cere nimic de la Randy și a fost ales aleatoriu. Faptul că Randy a fost dintre cei aleși nu este decît o pură întîmplare.

— Prin urmare, nu v-ar deranja să-mi arătați și mie rezultatele studiului, nu-i așa?

— Rezultatele? Dar, doamnă Corliss nu există nici un fel de rezultate deocamdată. Sondajul va continua pînă cînd copiii vor ajunge la maturitate.

— Și ce se întîmplă cu cei care nu ajung la maturitate? întrebă Lucy. Ce se întîmplă cu cei care mor în fragedă pruncie, cu cei ce se îmbolnăvesc sau cad victime unor accidente? Sînt sigură că trebuie să aveți *ceva rezultate*. Dacă nu, asta m-ar face să cred că ați lăsat totul baltă încă de pe acum.

Pentru prima dată, Randolph părea că își pierduse cuvintele. Lucy se hotărî să insiste pe avantajul căpătat:

— Doamnă Randolph, asistenta medicală de la școala lui Randy zice că, dintre toți copiii din școală, Randy și ceilalți trei pe care îi studiați dumneavoastră au cele mai bune fișe medicale. Randy nu a fost bolnav în viața lui nici măcar o zi, nu a avut niciodată vreo rană gravă, nu a dat semne de încetineală, de anormalitate sau de orice altceva. Ei bine, nu vi se pare normal, atunci cînd descopăr că cineva îl studiază, să mă întreb pur și simplu *de ce* este studiat tocmai el? Iar dacă Randy este un copil deosebit — și chiar este — nu pare normal să încep a-mi pune problema dacă cei ce se interesează de el nu vor vrea să îl cerceteze mai amănunțit?

Culoarea se scurse de pe fața lui Randolph, iar zîmbetul i se transformă într-un rictus de furie.

— Doamnă Corliss, vreți să insinuați că tocmai COPIL v-a răpit băiatul?

— Nu știu, domnule Randolph, replică Lucy cu răceală, dar, pentru a nu mă gîndi la așa ceva, ar fi foarte important să-mi arătați în ce studiu este implicat Randy, împreună cu cîteva dintre concluziile care au rezultat din această cercetare. Nu am pretenția că voi înțelege despre ce este vorba, dar voi reuși să găsesc pe cineva care să se priceapă. Și, cu toate că nu sînt sigură de acest lucru în momentul de față, am impresia că ceea ce ați făcut dumneavoastră, fără să aveți consimțămîntul meu sau al lui Randy, poate fi calificat drept amestec în viața noastră privată.

Randolph se așeză din nou în scaunul său. Își trecu mîna prin păr cu un gest necontrolat.

— Doamnă Corliss, nu-mi dau seama ce pot face pentru dumneavoastră, spuse el în cele din urmă. Dar, bineînțeles, îmi voi da toată silința. Ne va lua ceva timp pentru a afla în care anume dintre sondajele noastre este prins Randy și pentru a întocmi un raport pentru dumneavoastră. Credeți-mă, o vom face. Niciodată nu mi s-a mai întîmplat așa ceva, iar COPIL funcționează de aproape douăzeci de ani. Dar vă pot spune încă de pe acum că noi nu avem nimic de a face cu

dispariția fiului dumneavoastră.

– Cît timp vă va lua? întrebă Lucy.

– Vreo două zile.

Lucy se ridică.

– Atunci aștept să mă căutați, domnule Randolph. Poimiine?

– O să vă dau un telefon, doamnă Corliss. Dacă vreți să lăsați adresa secretarei mele...

Lucy îi aruncă un zîmbet de gheață.

– Voi face asta, domnule Randolph, deși îmi vine greu să cred că ar fi necesar. Sint convinsă că pe undeva, prin dosarele dumneavoastră, există și adresa mea.

Își luă geanta și, fără să-i mai ofere mîna lui Randolph, părăsi încăperea.

După plecarea ei, Paul Randolph se așeză cu greutate la biroul său. Transpirația îi năpădisese fruntea.

Lucrul de care se temuse dintotdeauna începea să se întîmple.

Randy Corliss își petrecea după-amiaza jucînd un joc pe care încă nu îl înțelegea prea bine. Era un fel de de-a v-ați ascunselea amestecat cu leapșa, dar mai era ceva, de care Randy nu era chiar convins că-i plăcea.

Jocul începuse destul de simplu.

Unul dintre băieți se punea și trebuia să numere pînă la o sută, în timp ce ceilalți băieți o luau la goană și se ascundeau. Apoi, cel care se pusese începea să umble după colegii săi. Cînd îl zărea pe vreunul dintre ei, îi striga numele, după care începea să alerge după el, încercînd să-l atingă. Dacă reușea, era rîndul acestui băiat să se pună.

Șmecheria era că, din momentul în care băiatul care se pusese striga numele celui pe care avea să-l urmărească, ceilalți puteau să iasă din ascunzișurile lor și să-l ajute pe cel urmărit. Dintr-o dată, cel care se pusese se transforma din vînător în vînat.

Randy făcuse prima sa greșeală încă de la începutul jocului. Cînd numărătoarea începuse, o luase la goană de unul singur, în timp ce ceilalți rămăseseră grupați. Își găsisese ascunzișul adînc în pădure, lingă luminiș. Se pusese pe așteptat, convins că nu va putea fi găsit, atent să audă numele celui ce avea să fie strigat, moment în care putea să-și părăsească vizuina.

Se scurseră minute interminabile, iar Randy încerca să-și închipuie ce se întîmpla. În cele din urmă scoase capul din ascunzătoare, dîndu-și seama abia atunci că Adam Rogers, cel care se pusese, se afla la numai cîțiva metri.

– Randy! strigă Adam, iar urmărirea putea să înceapă.

Și chiar atunci Randy își dădu seama de greșeală. Ceilalți băieți, strînși toți la un loc, erau prea departe pentru a-l putea ajuta. În cîteva secunde Adam îl tîri la pămînt, țîpînd de bucurie pentru victoria cîștigată chiar din prima repriză.

Acum Randy trebuia să se pună.

Numără pînă la o sută cît putu de repede, apoi se uită în jur.

Nu vedea pe nimeni.

Se îndepărtă de locul de joacă, aflat lingă clădirea principală, și o luă peste pajiște, scormonind cu ochii printre copaci, în căutarea vreunui semn lăsat de colegii săi.

Nimic.

Intră în pădure, căutînd cu atenție, dîndu-și seamă că trebuia să găsească vreun băiat care fugise singur, dacă voia să aibă șanse de cîștig.

Apucă să-l zărească pe Adam și era pe cale să-i strige numele, dar după aceea îl văzu pe unul dintre ceilalți băieți, anume pe Jerry Preston, uitîndu-se la el pe furiș din spatele unui copac aflat la numai cîțiva pași distanță. Prefăcîndu-se că nu-l văzuse pe nici unul dintre ei, Randy se afundă mai mult în pădure.

Se oprea la fiecare cîteva secunde, ascultînd, convins că toți ceilalți băieți mergeau pe urmele lui, chiar dacă nu reușea să-i audă.

Apoi, chiar în fața lui, îl văzu pe Eric Carter, părul său roșu dîndu-l de gol, ghemuit într-un pîlc de dafini, în apropierea gardului. Se apropie mai mult, prefăcîndu-se că nu-l văzuse pe Eric.

Se uită înapoi, cercetînd pădurea din spatele său, în căutarea celorlalți. Liniște totală.

Cînd, după judecata lui, se apropiase destul de mult, lăsă deodată să-i scape un strigăt:

– ERIC CARTER!

Se năpusti spre Eric, care țîșni din tufa de dafini și o luă la goană paralel cu gardul. Pentru o clipă Eric păru că se distanțează, însă după aceea Randy începu să recupereze. Aproape că își ajunsese prada, cînd trei băieți ieșiră pe neașteptate din pădure, în goană, unul dintre ei puțin înaintea, altul în dreptul lui, celălalt ceva mai în urmă.

Randy căzuse din nou într-o capcană.

Se întoarse pentru a-l întâmpina pe Adam, care se afla cel mai aproape de el, dar Adam se opri brusc, iar Randy simți o lovitură din spate. Se împiedică, apoi căzu pe jos, în timp ce Billy Mayhew și Jerry se aruncau peste el. În depărtare, Eric Carter se oprise din alergare iar acum se uita la lupta care începuse cu fața luminată de un zîmbet.

Randy se luptă cu toate puterile lui, dînd cu miinile și cu picioarele, dar fără vreun folos.

— Aruncați-l în gard, propuse Jerry. Asta o să-l termine.

Brusc băieții se dădură la o parte de pe el, dar Adam continua să-l țină cu forță de umeri, iar Billy și Jerry îl luară fiecare de cîte un picior.

— La trei! țipă Adam.

Băieții începură să-l legene pe Randy, cu Adam numărînd în cadență.

La trei îi dădură drumul, iar Randy fu aruncat în gard.

Urmă un duș de steluțe, iar aerul se umplu dintr-o dată de mirosul de carne pîrlită.

Randy căzu pe pămînt.

Jocul se termină, iar băieții se strînseră în jurul lui Randy, holbîndu-se la el cu curiozitate.

Adam Rogers se uită la Billy Mayhew.

— Crezi c-or să ne facă ceva?

Billy ridică din umeri.

— Data trecută nu ne-au făcut. De ce ne-ar face acum?

Apoi, sporovăind între ei, băieții o porniră din nou printre copaci, îndreptîndu-se spre Academie, lăsîndu-l pe Randy să zacă pe pămînt, lîngă gardul electrificat.

Sally Montgomery își petrecuse cea mai mare parte a week-end-ului în biroul ei de la Eastbury College. Ceea ce făcea, știa asta, era probabil ilegal. În orice caz, era lipsit de etică, dar nu-și pierduse prea mult timp făcîndu-și probleme din această cauză. În schimb, își dedicase toată această perioadă descoperirii codurilor de acces care i-ar fi permis să intre în memoria computerului Spitalului Municipal din Eastbury. La fel ca în cazul celor mai multe programe, se punea problema de a încerca și de a elimina treptat greșelile. Pentru oricine altcineva, ar fi fost un lucru aproape imposibil; pentru Sally nu era vorba decît de a afla cum erau construite codurile, după care urma să pună computerul să testeze toate posibilitățile, în cadrul regulilor stabilite. Codul, atunci cînd îl descoperi, se dovedea a fi ridicol de evident.

A-R-H-I-M-E-D-E. ARHiva MEDicală Eastbury? Posibil, într-adevăr. Cînd în cele din urmă descoperi codul, i se păru că în această eră a acronimelor ar fi trebuit să fie în stare să și-l imagineze și fără ajutorul computerului.

Acum, luni dimineața, trecea în revistă fișele medicale, încercînd să afle dacă într-adevăr copiii aflați sub urmărirea lui COPIL fuseseră selecționați în mod aleatoriu.

Începu prin a cere computerului să caute dosarele și să pună la un loc un anume eșantion de copii.

Anume cei care erau anchetați de Centrul de Observație a Patologiilor Infantile Latente.

Copiii care muriseră de SIMS.

Copiii ale căror fișe medicale nu prezentau nici o problemă de sănătate.

O luă din urmă cu douăzeci de ani. Fără ajutorul computerului, ar fi avut nevoie de luni întregi numai pentru a strînge toate aceste date.

Acum, după numai două ore de muncă, Sally începu să vadă un text ieșind din imprimantă.

Computerul întocmise eșantionul pe care îl ceruse Sally și începu să lucreze pe el.

Pină cu zece ani în urmă nu exista nici o diferență sesizabilă între copiii studiați de COPIL și populația de vîrsta copilăriei aflată sub îngrijire medicală în întreaga țară.

Atît în eșantionul lui COPIL, cit și în întreaga populație exista același procentaj, calculat în diferite perioade de timp, de boli ca oreion, pojar sau varicelă.

Același procentaj din fiecare grup prezentase o incidență similară a problemelor psihice.

Sub un procentaj egal, copiii căzuseră victime ale SIMS.

În mod repetat, lucrurile stătuseră la fel. Din cite reuși Sally să-și dea seama, sondajele făcute de COPIL implicaseră copii aleși absolut aleatoriu, dintre toți nou-născuții de la Spitalul Municipal din Eastbury.

Dar după aceea, cu zece ani în urmă, lucrurile începuseră să se schimbe.

Incidența sindromului infantil al morții subite părea să fi crescut printre copiii din Eastbury, în mod special printre cei născuți la Spitalul Municipal.

Sally știa că în sine o astfel de constatare nu avea nici o însemnătate din punct de vedere statistic.

Ceea ce *avea* un înțeles era faptul că, în cadrul întregului eșantion de copiii din Eastbury, SIMS se amplificase cu patru procente.

În cadrul eșantionului de copii studiați de COPIL, SIMS se amplificase cu aproape zece procente.

Mai mult decât atât, componența grupului de copii ce fuseseră loviți de SIMS se schimbaseră. În primii zece ani sindromul apăruse cu o frecvență egală la fete și la băieți. Însă cu zece ani în urmă statisticile începuseră să o ia razna, iar fetițele nou-născute deveniseră mult mai frecvent victime ale sindromului, față de băieții de aceeași vîrstă. Iar în rîndul eșantionului de copii studiați de COPIL raportul dintre numărul fetițelor și băieților morți de SIMS era și mai mare.

Sally scoase pe imprimantă lista eșantionului, precum și celelalte liste, împreună cu ciudata corelare dintre ele. Apoi își concentră atenția către celălalt grup care o interesa, și anume acei copii ale căror fișe medicale se remarcă prin excelenta stare de sănătate a celor pe care îi reprezentau. Aici Sally se lovi de o dificultate. Prea mulți dintre copii se mutaseră pur și simplu de-a lungul anilor din Eastbury, iar fișelor lor medicale se terminau brusc, urmînd a fi continuate în alte colțuri ale țării. Locuri în care Sally nu avea un acces prea facil.

Găsi totuși o soluție. Se părea, chiar și din dosarele abia schițate, că de-a lungul ultimilor zece ani proporția copiilor cu o sănătate remarcabilă crescuse și pe listele lui COPIL.

Sally Montgomery scoase din nou listele pe imprimantă.

Spre prînz îi ceru computerului să îndeplinească o nouă sarcină.

Fiind date toate datele din fișele medicale, programă computerul să stabilească dacă într-adevăr subiecții urmăriți de COPIL în cadrul sondajelor fuseseră aleși în ultimii ani în baza unei selecții aleatorii sau nu.

Minutele se scurgeau încet, în timp ce computerul începu să prelucreze toate materialele pe care le stocase în memoria sa. În cele din urmă monitorul de pe consola din fața lui Sally prinse viață.

Răspunsul computerului strînse lacrimi în ochii lui Sally. Ca prin ceață, citi din nou rezultatul final dat de computer:

Informații insuficiente pentru a realiza determinarea.

Sally închise monitorul, adună toate foile scoase de imprimantă, rezultatul muncii întregii dimineți, și plecă de la birou.

Toată munca ei, după părerea computerului, fusese fără rezultat. Și totuși, era convinsă că cel care se înșela era computerul. Apoi, cînd se gîndi mai bine, ajunsese încetul cu încetul la concluzia că totuși computerul nu afirmase clar că sondajul făcut de COPIL avea o bază aleatorie. Pur și simplu refuzase să dea un răspuns ferm la întrebare.

Asta era problema cu computerele. Erau prea obiective. Într-adevăr erau absolut obiective.

Însă COPIL, și Sally era sigură de asta, *nu era* absolut obiectiv. Sondajul, era convinsă, nu era decît o acoperire pentru altceva.

Pentru o conspirație.

Dar va fi în stare să demonstreze asta?

Nu știa.

Tot ce știa era că i se făcea cu atât mai frică cu cît afla mai multe lucruri.

CAPITOLUL 16

Steve Montgomery se opri în fața porții casei soacrei sale, întrebîndu-se dacă era într-adevăr o decizie corectă aceea de a-i împărtăși problemele lui Phyllis Paine. Cînd îi venise ideea de a vorbi cu ea despre Sally, alungase imediat acest gînd. Însă după aceea, chiar în dimineața asta, se răzgîndise. În definitiv, cine o cunoștea pe Sally mai bine decît propria ei mamă?

Apăsă pe butonul de lingă intrare și ascultă cîntecul scurt al soneriei. Neprimind nici un răspuns, mai apăsă o dată. Apoi, tocmai cînd era pe cale să plece, ușa se deschise, iar Phyllis, cu ochii încercuiți de roșeață, fața arătîndu-i dintr-o dată adevărata vîrstă, se uită lung la el.

— Steve!

Ochii îi fugiră de jur-împrejur, căutînd-o pe Sally, apoi sprincenele i se încruntară, căci nu știa ce să creadă.

— Sally nu este cu tine?

— Nu.

Fără să-i mai ofere vreo explicație, Steve o întrebă dacă putea să intre, iar Phyllis se dădu repede la o parte.

— Bineînțeles. Iartă-mă, Steve. Mi-e teamă că... ăă... că n-am avut o zi prea bună.

După o pauză, Steve spuse:

— Poate că ar trebui să vin altă dată.

— Nu, nu.
Închise ușa și îl conduse pe Steve în camera de zi.
— Tocmai făceam curățenie, aruncam câteva lucruri.
Oftind obosită, se așeză pe marginea canapelei și continuă:
— Câteva rochițe pe care le făceam pentru Julie. Erau în camera de lucru, gata croite. Mă trezesc în fiecare noapte, simțindu-mă vinovată pentru că nu le-am terminat.
Buzele i se răsuciră într-un suris dezolant.
— Știi cum sînt eu — o dată ce am început un lucru, nu mă las pînă nu-l termin. În orice caz, m-am trezit în puterea nopții, m-am dus în camera de lucru să le termin, și abia cînd m-am apucat de ele mi-am adus aminte... ce s-a-ntîmplat. Așa că tocmai le-am aruncat. Le-am pus pur și simplu în găleata de gunoi.
Ochii ei, reflectînd o nesiguranță pe care Steve nu o mai văzuse vreodată, îi căutară pe ai lui.
— Poate că n-ar fi trebuit să fac asta, spuse ea în șoaptă. Și totuși, nu m-am putut gîndi la altceva. Cred că a fost ceva simbolic. Un fel de a mă convinge singură să dau piept cu realitatea, cu ceea ce s-a întîmplat.
Își îndreptă brusc spatele și își puse mîinile în poală.
— Dar nu pentru asta ai venit aici, nu-i așa?
Nesiguranța îi dispăru din ochi, pentru a fi înlocuită cu ascuțimea pătrunzătoare cu care era obișnuit Steve.
— E vorba de Sally, nu-i așa?
Steve se foi jenat și confirmă cu o mișcare a capului.
— Lucrurile nu merg prea bine, nu-i așa? Vreau să spun, chiar luînd în calcul circumstanțele?
— Nu, făcu Steve. Și am început să mă întreb ce este de făcut.
Sprîncenele lui Phyllis se ridicară.
— În legătură cu Sally?
— Am primit vineri un telefon de la doctorul Wiseman. Era îngrijorat din cauza ei... Încearcă să evite faptul că moartea lui Julie nu poate fi explicată, încercînd să demonstreze că ceva s-a întîmplat totuși. Ceva care să aibă și o rațiune.
— Înțeleg, făcu Phyllis. Și tu ce crezi?
— Nu știu ce să mai cred. Abia de am văzut-o în timpul week-end-ului. A stat mai mult la birou, iar cînd a ajuns acasă s-a ascuns în camera de oaspeți și nu a vrut să-mi spună ce făcea acolo. Dar sînt sigur că era ceva în legătură cu...
Se poticni, apoi continuă cu hotărîre:
— Ceva în legătură cu Julie. Pe urmă a tot vorbit cu Lucy Corliss.
— Lucy Corliss? De unde știu numele... Ah! Mama băiatului care a dispărut. Cum îl chema?
— Randy. Era prieten cu Jason. Dar nu despre asta vorbea cu doamna Corliss, cel puțin nu în mod direct. Se pare că atît Jason și Randy, cit și Julie, se aflau în evidența nu știu cărui grup din Boston.
Phyllis își arcui sprîncenele cu scepticism.
— Și ce este anormal în asta? În zilele noastre se pare că cineva ne studiază pe fiecare dintre noi, tot timpul.
Apoi expresia i se schimbă:
— Ah, Dumnezeule, doar nu a ajuns la cine știe ce teorie despre vreo conspirație?
— Păi, n-aș vrea să merg pînă la...
— Așa e, sau nu?
— Mi-e teamă că da, răspunse Steve, încovoiindu-și umerii.
Phyllis dădu cu tristețe din cap.
— Ai vorbit cu Arthur despre asta? întrebă ea.
— Nu. Am vrut prima dată să vorbesc cu tine. Cred că mi-era teamă că doctorul Wiseman ar putea să vadă în ceea ce face Sally vreun fel de... nu știu ce. De manifestare nevrotică.
Scoase un geamăt, apoi continuă:
— Of, Dumnezeule, Phyllis, nici nu-mi vine să cred că purtăm discuția asta.
— Și totuși, asta facem, replică Phyllis cu fermitate. Și dacă tot am ajuns aici, întrebarea care se pune este ce putem să facem? Vrei să vorbesc eu cu Arthur?
— Ai putea?
Acum fu rîndul lui Phyllis să ofteze.
— Cred că da. Trebuie oricum să vorbesc cu el. Mi-e teamă că m-am purtat cam urît la înmormîntare și nu aveam nici un drept. Îi datorez niște scuze. O să trec pe la clinică în după-amiaza aceasta.
— Mi-ai face un mare serviciu, zise Steve. Știu că nu-ți place să...

Phyllis îl întrerupse cu o mișcare a mâinii.

– Nu te mai prosti. Știi că încerc să nu mă bag, dar sint mama lui Sally și sint îngrijorată din pricina ei, chiar dacă mă străduiesc să nu se vadă.

Expresia i se transformă vag, iar ochii îi căzură cercetător asupra lui Steve.

– Cu tine cum e? Te simți bine? Arăți groaznic.

– Încerc să fac față.

– Vezi să te țină tot așa, spuse Phyllis.

Se ridică pentru a-și conduce ginerele la ușă.

– Tu ești bărbat, Steve, iar Sally va trebui să se sprijine pe tine.

Vocea îi scăzu, ca și cum ar fi vrut să-i destăinuie un secret:

– Am avut meru impresia că Sally nu este chiar atât de puternică pe cît ar părea, să știi. Mi s-a părut întotdeauna că în Sally se ascund niște tensiuni care, în circumstanțe nefericite...

Căzu brusc în tăcere și, în timp ce pleca de acolo, Steve realizează că soacra lui considera că îi spusese deja prea multe.

– Mai vrei niște cafea? întrebă Sally.

Lucy Corliss refuză cu o mișcare a capului.

– Ceea ce aș vrea cu adevărat ar fi un pahar de tărie, dar să fiu a naibii dacă m-apuc de băut atât de devreme.

Ceasul arăta trei și douăzeci și ea stătea la masa din bucătăria lui Sally de aproape două ore. Răsfoi teancul de foi ieșite de pe imprimanta computerului, apoi se lăsă pe spate și îi încrucișă mâinile pe piept.

– Așadar toate astea ar putea să însemne ceva, după cum ar putea să nu însemne nimic, spuse ea.

Sally îi explicase deja care era înțelesul evaluării făcute de computer asupra muncii ei.

– Înseamnă, insistă Sally. Sint sigură de asta. Atita doar că blestematul de computer nu poate să o dovedească.

– Așa că nu am ajuns niciunde, zise Lucy. Se pare că ceva se întâmplă, dar nu puteam să dovedim. Și poți să bagi mâna în foc că de la Randolph n-o să mai scoți nimic. Doamne, cît îi urăsc pe nenorociții ăștia simandicoși.

– Dar a spus că o să-ți dea *ceva*.

– Ah, sigur. Dar pot să pun pariu că, orice mi-ar da, numai adevărul n-o să fie. Dacă nu era nici un secret în legătură cu ceea ce fac, atunci de ce nu ne-au anunțat că vor să ne studieze copiii? Pentru că n-au făcut-o, adăugă Lucy cu amărăciune. Eu fac parte dintre oamenii care nu aruncă absolut nimic. Păstrez pînă și notele de plată de la spălatul scutețelor lui Randy. Au început să se îngălbenească, dar încă le mai țin. Oricum, am căutat peste tot – nu mi-a scăpat absolut nimic! Nu am găsit nimic despre sondaj, nici un formular, nici o cerere de incuviințare, nimic, și știi ceva, Sally? Cu cît mă gîndesc mai mult la asta, cu atît mă apuca furia mai tare. Chiar dacă nu ar avea nimic de-a face cu dispariția lui Randy, toată chestia asta mă dă peste cap. Vreau să spun, dacă îi urmăreau pe Randy și Jason, ba chiar și pe Julie, atunci cum rămîne cu noi? Sintem urmăriți cu toții? Nimeni dintre noi nu mai are dreptul la viața lui privată? E înspăimîntător.

– Este noua epoca în care trăim, spuse Sally încet. Nu cred că poate cineva să facă ceva mai mult decît să încerce să se obișnuiască. Dar ce facem cu toate astea? întrebă ea, arătînd spre liste. Trebuie să facem ceva cu ele.

Lucy avu dintr-o dată o idee.

– Pot să le iau cu mine? întrebă ea.

Sally se încruntă.

– Pentru ce?

– Vreau să le arăt cuiva, răspunse Lucy.

Sally era pe cale să-i mai pună o întrebare, dar Lucy o apucă de mînă.

– Ai încredere în mine. S-ar putea ca pînă la urma să apar în ochii lumii drept o proastă, dar n-ar avea nici un rost să se întîmple asta și cu tine.

Ușa din spate se dădu cu putere într-o parte și apără Jason.

– Bună, mami. strigă el. M-am...

Apoi o văzu pe Lucy și cuvintele i se stinseră pe buze.

– Bună ziua, doamnă Corliss, continuă Jason.

Avu brusc o expresie plină de speranță.

– S-a întors Randy?

Lucy trebui să facă un efort pentru a-și stăpîni lacrimile care îi năpădiră ochii la auzul

numelui lui Randy, dar se strădui să zîmbească.

– Nu încă, răspunse ea, dar sînt sigură că n-o să mai dureze mult. Ți-e dor de el?

Jason confirmă cu o mișcare solemnă a capului.

– E cel mai bun prieten al meu. Sper că n-a pățit nimic.

Lucy se ridică brusc, luă în mînă foile de hîrtie și o porni spre ușă.

– Voi avea grijă de ele, Sally, promise ea.

Apoi, înainte ca Sally sau Jason să poată să mai spună ceva, dispăru. Sally, așezată încă la masa din bucătărie, întinse mîinile către fiul ei.

– Vino-ncoace, spuse ea încet, iar Jason, cu toate că nu prea știa ce voia de la el, se lăsă îmbrățișat.

– Te iubesc, spuse Sally în șoaptă. Te iubesc atît de mult.

Jason, răsucindu-se în brațele ei, ridică dintr-o dată privirea și zîmbi.

– De ajuns de mult ca să mă lași să fac o mîntuială?

Dintr-un motiv sau altul, mina diavolească de pe fața fiului ei făcu să se rupă tensiunea sub care Sally trăia de mai bine de o săptămînă, și începu să ridă.

– Sigur, răspunse, dîndu-i drumul lui Jason și ridicîndu-se. De fapt, mîntuială este cea mai bună idee pe care am auzit-o pe ziua de astăzi.

Jason o urmări pe Sally, care amestecă într-o oală laptele, zahărul și ciocolata, adăugă puțină sare, apoi o puse pe aragaz.

– Vrei să o urmăresc cu termometrul? întrebă Jason.

– N-ai decît, dacă asta vrei, spuse Sally, ridicînd din umeri. Dar pînă acum n-a dat niciodată în foc, nu-i așa?

– Nu, fu de acord băiatul, dar în cartea mea de chimie scrie că trebuie întotdeauna să-ți verifici echipamentul înainte să începi o experiență.

– La vîrsta mea, făcutul unei mîntuieli nu mai este o experiență.

Jason umplu o altă oală cu apă, puse în ea termometrul cel lung, special pentru prăjituri, și o așeză pe ochiul rămas liber. Apoi roti butonul pînă la fierbinte și, în timp ce aștepta ca apa să dea în clocot, pescui o sticlă de suc din frigider. Sally se uită la el cu asprime.

– Dacă bei aia, n-o să te măi las să ricii coaja de pe oală, îl avertiză ea.

Jason aruncă o privire spre aragaz, unde mîntuială abia începea să se încălzească, apoi la sticla din mîna lui, care era tocmai bună de băut.

– Of, mami, mormăi Jason.

– Gîndește-te bine.

Cu inima indoită, băiatul puse sucul înapoi în frigider.

– Tati m-ar fi lăsat să-l beau, se plînsese el în timp ce se întorcea pentru a verifica oala cu apă.

Începea să fiarbă și se urcă pe un taburet de bucătărie pentru a urmări termometrul.

Arăta 92 de grade, dar, chiar în timp ce se uita la el, reuși să vadă mercurul urcînd. Atenția i se mută la vasul cu prăjitura. Și aceasta începea să fiarbă.

– Termometrul va fi gata imediat.

Sally ungea o oală cu unt. Ridică privirea și zîmbi cînd văzu cu cîtă concentrare urmărea Jason termometrul.

– Cînd ajunge la o sută de grade, lasă-l să mai stea puțin. Dacă nu mai urcă, înseamnă că funcționează bine. După aceea poți să-l muți în oala cu prăjitura. Dar ai grijă să *nu amesteci* în ea.

– Știu, făcu Jason cu o voce plină de dispreț. Dacă o amesteci, coagulează. Toată lumea știe asta.

– Tu nu știai pînă nu te-am învățat eu, îl cicăli Sally.

Începu să spargă niște nuci, urmărindu-l însă cu un ochi pe Jason care, cîteva momente mai tîrziu, mută termometrul din vasul cu apă fiartă în cel cu prăjitura.

– Acum nu trebuie să lași prăjitura să treacă de o sută unsprezece grade.

Jason, avînd ochii lipiți de mercurul care urca, nu-i dădu atenție.

Urmări cum temperatura ajunsese la 109 grade, apoi la 110. Tocmai voia să coboare de pe taburet, gata să dea la o parte oala de îndată ce avea să se încălzească cu încă un grad, însă dintr-o dată temperatura păru că o ia razna.

În timp ce coloana de mercur a termometrului trecu de 111 grade, ridică oala și căută cu piciorul stîng stînghia taburetelui, care ar fi trebuit să se afle acolo.

Nu o găsi.

Speriat, încercă să pună oala înapoi pe aragaz, dar era prea tîrziu. Își pierdu echilibrul și se rostogoli pe podea, ținînd încă în mîna dreaptă oala cu crema înfierbîntată. Țipătul lui de groază o făcu pe Sally să se uite la el chiar în momentul în care lichidul clocotit se vărsă pe brațul lui Jason și se întinse pe jos.

Sally își reprimă țipătul care stătea să iasă din propriul ei gît. Lăsă cuțitul să-i cadă, îl ridică pe Jason de pe jos și, instinctiv, îl duse către chiuvetă. Apoi deschise apa rece, ținînd brațul băiatului sub jet.

În timp ce crema cafenie se spăla, putu să vadă arsurile de dedesubt.

Jason, ciudat de cuminte, își privea brațul.

— De ce nu doare? întrebă el. De ce nu doare?

Oprindu-se numai pentru a lua în fugă cheile mașinii de pe masă și pentru a înfășura brațul copilului într-un prosop, Sally îl trase în grabă pe Jason spre ușa din spate. La cîteva clipe după aceea erau în drum spre spital.

Ultima dată ajunsese prea tîrziu, iar fiica ei murise.

De data aceasta nu va mai întîrzia.

Jason era acum singurul ei copil; nu va îngădui să i se întîmple ceva.

Cu Jason care stătea tăcut alături de ea, avînd brațul băgat în prosopul de bucătărie, Sally goni de-a lungul străzilor din Eastbury.

Arthur Wiseman tocmai o conducea pe Phyllis Paine la mașină. Discutaseră timp de aproape o oră, dar nu ajunseseră la nici o concluzie. Tot ceea ce stabiliseră era că, pe parcursul următoarelor cîteva săptămîni, trebuiau să fie foarte atenți la ceea ce se întîmpla cu Sally. Iar în momentul acela, cînd tocmai treceau de camera de gardă, îi auziră vocea.

— Dar am văzut *cu ochii mei*, domnule doctor Malone, spunea ea, cu o voce stridentă și fața aprinsă de furie. Vă spun că *am văzut* arsurile. Cum puteți să-mi spuneți că totul este în regulă cu el? Nu e absolut deloc în regulă! S-a opărit! Nu puteți să înțelegeți asta?

— Cine? întrebă Phyllis.

Sally se răsuci pe călcîie și se uită cu surprindere la mama ei.

— Cine s-a opărit? repetă Phyllis.

— Mamă, ce cauți aici?

— Nu contează asta, replică Phyllis. S-a întîmplat ceva cu Jason?

Sally confirmă cu o mișcare a capului, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Făceam o mîntuială. A alunecat și mîntuiala i s-a vărsat toată pe mînă.

Începu dintr-o dată să plîngă în hohote, iar Phyllis o strînse în brațe.

— Of, mamă, a fost îngrozitor. Și a fost vina mea. Trebuia să o fi făcut singură.

— Liniștește-te, fetiço, făcu Phyllis, aproape cîntînd.

Ochii i se mutară către Mark Malone, care stătea deoparte, dînd încet din cap.

— Cît e de grav, domnule doctor?

Malone ridică din umeri.

— Nu-i nici pe departe atît de grav, doamnă Paine. De fapt, nu se vede mai nimic.

Expresia lui Phyllis Paine se înăspri, sprîncenele strîngîndu-i-se într-o încruntare.

— Stai puțin, tinere. Dacă oala aia de mîntuială dăduse în clocot, băiatul trebuie să fie opărit rău. Unde este?

Malone arătă cu capul spre o mică sală de tratament. Phyllis o așeză pe Sally pe un scaun, apoi o luă cu pași mari către ușa respectivă. Îl găsi pe Jason în încăperea aceea micuță, la bustul gol, stînd pe o masă.

— Bună, bunico, îi spuse băiatul zîmbind. Vrei să-ți arăt mîna?

Ridică brațul drept pentru a-i fi inspectat. Phyllis se aplecă asupra lui, examinîndu-l cu atenție.

— Păi, nu prea arată a cine știe ce, nu-i așa?

Jason confirmă cu o mișcare a capului.

— Și abia dacă m-a durut, declară el cu mindrie. Termometrul arăta o sută unsprezece grade. Era în stadiul mingii moi, cum i se spune. Înseamnă că, dacă torni mîntuială în apă rece...

— Știu ce înseamnă, zise Phyllis cu severitate. Și mai știu și ce poate să-i facă o cremă atît de clocotită unui băiețel ca tine. Rămii acolo unde ești, tinere.

Îi dădu drumul la mînă și se întoarse în sala de așteptare. Sally, ștergîndu-și ochii cu un tampon de tifon, o privi cu nerăbdare.

— În mod categoric, nu pare să fie cine știe ce, zise Phyllis.

Fața lui Sally se schimonosi.

— Dar era opărit, șopti ea, aproape pentru sine. M-am uitat și eu, era opărit.

Pe deasupra capului ei, ochii lui Phyllis se întîlniră cu cei ai lui Malone.

— Am impresia că la mijloc trebuie să fie vreo confuzie, spuse ea. Se pare că nepotul meu a fost cel care a urmărit termometrul și mai mult ca sigur că l-a citit greșit. Au fost probabil numai șaiszeci și unu de grade.

Sally ridică încet capul și se uită cu intensitate la mama ei.

— Dar nu este adevărat, mamă. Începuse să fiarbă, iar mâna lui Jason avea o arsură groaznică.

Se ridică și se duse în sala de tratament. Se întoarse o clipă după aceea, ținându-l pe Jason de mână.

— Îmi pare rău că nu mă crezi, spuse ea.

Apoi se întoarse către Malone:

— Mai există vreun motiv pentru a rămîne aici?

— Doamnă Montgomery, *nu putea* să fie atît de grav precum ați crezut. Probabil că erați supărată...

— Bineînțeles că eram supărată, i-o întoarse Sally. Oricine ar fi fost în locul meu. Dar am văzut cu ochii mei ceea ce am văzut. Acum fiți bun și răspundeți-mi la întrebare. Are nevoie Jason să mai stea aici, sau să fie bandajat?

— Nu...

— Mulțumesc, spuse Sally cu o voce de gheață.

Se întoarse din nou, fiind pe cale să se adreseze mamei ei, dar se opri. Era ceva în felul în care doctorul Wiseman și mama ei se uitau la ea, ceva care o făcea să se simtă ciudat, ca și cum tocmai ar fi dat un examen la care picase. Însă după aceea, cînd cei doi realizară că se uita la ei, își schimbă expresia. Wiseman întinse mîna spre Phyllis.

— Ei bine, dacă mai ai nevoie de orice altceva, nu trebuie decît să mă suni. Ce-ar fi să luăm masa împreună miercuri?

— Perfect, Arthur, răspunse Phyllis.

Se întoarse către Sally:

— Ia zi, mergem? Merg după tine pînă acasă, să te ajut să faci curat.

— Nu-ți face griji, mamă.

Vocea lui Sally era rece, dar Phyllis nu o luă în seamă.

— Fără discuții! De-aia există mame.

Însă în timp ce îi conducea pe Sally și Jason spre parcare, aruncă încă o privire înapoi, către Arthur Wiseman.

Arăta la fel de îngrijorat cum se simțea și ea.

Sergentul Carl Bronski se uită pierdut la teancul de hîrtii ieșite din imprimanta computerului și ridică din umeri nedumerit.

— Îmi cer scuze, doamnă Corliss, dar mă tem că nu reușesc să vă urmăresc.

Lucy încercă din nou să-i explice ce însemnau coloanele acelea de numere, iar Bronski, la rîndul său, ascultă din nou cu atenție. Totuși, cînd termină, clătină cu tristețe din cap.

— Dar chiar dumneavoastră recunoașteți că toate astea nu înseamnă mare lucru.

— Înseamnă că cei de la COPIL au pus ceva la cale, replică Lucy. Nu știu ce anume, nu știu de ce, dar ceva se întîmplă.

Bronski încuviință obosit. Treaba asta ținea așa de două ore și, deși înțelegea foarte bine ce simțea Lucy Corliss, nu vedea ce ar fi putut el să facă în legătură cu asta.

— Dar dacă nu vreți să-mi spuneți nici măcar de unde aveți astea și dacă nu puteți să-mi explicați mai ca lumea ce înseamnă ele, atunci ce așteptați să fac?

— Vreau să aflați ce anume făcea COPIL cu băiatul meu, spuse Lucy. Vreau să faceți ceea ce sinteți pus să faceți, adică să cercetați cazul.

— Dar, doamnă Corliss, nu este nimic de cercetat. Nu-s decît cîteva pagini cu niște numere care nu prea înseamnă nimic. Nu-i ceva ce aș putea folosi pentru a-mi justifica investigarea unei instituții de mărimea lui COPIL.

Urmă o tăcere lungă. Lucy se lăsă pe spate în scaun.

— Perfect, spuse ea, cu o voce dintr-o dată calmă. Ce-ar fi să facem altfel? Ce-ar fi dacă aș discuta cu persoanele de la care am informațiile, și dacă vor fi de acord să vorbească și cu dumneavoastră, să vă explice ce înseamnă toate astea? Veți fi de acord măcar să o... să îi ascultați?

Pe ea, își zise Bronski. Dacă voi fi de acord să o ascult. Dar cine o fi? Vreo altă mamă isterică? Dar dacă este numai atît, de unde a luat materialele acestea? În cele din urmă spuse:

— În regulă. Vorbiți cu ea și, dacă dorește să discutăm, o s-o ascult.

Părînd satisfăcută, Lucy Corliss își strînse lucrurile și părăsi secția de poliție din Eastbury. Însă multă vreme de la plecarea ei Carl Bronski ramase la biroul său, dus pe gînduri.

Și-l aducea aminte foarte bine pe Randy Corliss și, cu toate că nu recunoscuse asta față de nimeni, avea propriile sale îndoieli că băiatul ar fi fugit de acasă.

Da, se hotări el, dacă prietena lui Lucy Corliss va dori să discute cu el, o va asculta.

CAPITOLUL 17

Randy Corliss zăcea în pat, într-o cămăruță din spatele Academiei, aflată la primul etaj. Respirația îi era constantă și toate aparatele de măsură conectate la trupul său micuț afixau date normale. Brațele, acoperite cu bandaje, se întindeau alături de el. O siluetă îmbrăcată în alb plutea parcă pe deasupra lui, observându-l îndeaproape, comparând datele afișate de aparatele de măsură cu dovezile vizibile pe trupul fizic al copilului.

Ochii lui Randy clipiră ușor, apoi se deschiseră.

Se uită în sus și se încruntă nesigur. Tavanul de deasupra lui era necunoscut. Nu numai culoarea era alta, dar nici crăpăturile din tencuială nu se aflau la locul lor.

Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase. Se jucase împreună cu colegii lui, iar ei îi făcuseră ceva, ceva care îl îngrozise.

O luase la fugă, după aceea ei îl prinseseră și... și mai ce?

Gardul. Îl aruncaseră în gard și simțise niște arsuri, după care... după care...

Dar nu mai exista nimic după aceea. De acolo i se rupsese filmul.

Brusc deasupra se ivi lui o față și îl recunoscu pe doctorul Hamlin, care părea că-i zîmbește.

— Cum ne simțim? îl auzi întrebînd pe Hamlin.

— Ce s-a întîmplat? ripostă Randy.

Nu suporta ca oamenii să se poarte ca și cum s-ar simți și ei exact la fel.

— Ai avut un mic accident, îi explică doctorul Hamlin. Cineva a lăsat electricitatea conectată la gard, iar tu te-ai împiedicat și ai căzut în el. Dar totul o să fie bine. Foarte bine.

Întinse o mîină spre Randy, dar băiatul avu dintr-o dată imaginea doctorului Hamlin tăind cu bisturiul prin creierul lui Peter Williams. Se trase din fața mîinii doctorului.

— Ce-o să se întîmple cu mine?

— Să se întîmple cu tine? Ce-ar putea să ți se întîmple?

— N-nu știu, se bîlbîi Randy.

Apoi descoperi, în sfîrșit, că brațele îi erau bandajate.

— Am pățit ceva la miini?

Hamlin zîmbi din nou.

— Păi, ce-ar fi să dăm bandajele jos și să ne uităm? propuse el.

Se așeză pe un scaun, chiar alături de pat, și începu să desfacă feșile de pe brațele lui

Randy.

Pielea, curată și cu un aspect sănătos, nu mai prezenta nici un semn al arsurilor grave ce erau atît de evidente în după-amiaza aceea, cînd Randy fusese adus acolo.

Pe parcursul primelor cîteva minute, în timp ce examina copilul aflat în stare de inconștiență, Hamlin fusese tentat să ceară o cercetare chirurgicală completă, pentru a constata efectele produse asupra trupului lui Randy de curentul de 240 de volți. Apoi însă, chiar în timpul consultului, funcțiile vitale ale copilului începuseră să se amelioreze și se hotărî să mai aștepte.

Era posibil, în sfîrșit, să fie aproape de succes.

Așa încît își petrecuse ultimele cîteva ore observîndu-l pe Randy, urmărind monitoarele care îi fuseseră atașate copilului. Încet, dar în mod miraculos, pulsul și respirația lui Randy reveniseră la normal. Fluctuația curentului cerebral, măsurată cu ajutorul electroencefalografului, se stabilizase, ajungînd în cele din urmă să reflecte din nou o activitate normală.

Iar acum pînă și pielea i se vindecase.

Randy Corliss, care ar fi trebuit să fie mort, era într-o condiție fizică perfectă.

— Pot să mă întorc în camera mea? îl auzi el întrebînd.

— Păi, de acum, chiar că nu văd de ce nu, fu de acord Hamlin. Dar ești un băiețel tare norocos. Știi asta?

— Dacă eram norocos, nu aveam accidentul, nu-i așa? întrebă Randy, avînd vocea plină de o suspiciune pe care Hamlin nu o prea înțelegea.

Oare băiatul chiar nu se bucura măcar pentru faptul că era sănătos? Ajunse la concluzia că nu va înțelege niciodată mentalitatea copiilor.

— Poate că nu, acceptă el. Dar trebuie să recunoști că ai fost norocos că ți s-a întîmplat asta aici, unde avem o mulțime de doctori. Dacă ai fi fost prin alte părți, ai fi putut muri.

Randy se uită în sus la el, cu niște ochi întunecați și serioși. Lui Hamlin i se păru că băiatul privea undeva, departe, în propria lui memorie.

— Dar oricum o să mor, nu-i așa?

Hamlin se încruntă.

– Ce te face să crezi asta?

Randy se strînse în așternuturi, cu ochii rătăciți prin încăpere, ca și cum nu ar fi vrut să se uite către Hamlin.

– Merge vorba printre băieți. Spun că au murit mulți pe aici. Dar cică nu avem voie să vorbim despre asta. Este adevărat?

Hamlin rămase tăcut, blestemînd în gînd. Asta era problema cu băieții de vîrstă mică. Dacă le spuneai să nu vorbească despre un anume lucru, acela devenea invariabil principalul subiect de discuție. Iar problema, bineînțeles, era aceea că ceea ce spuneau băieții era adevărat. Pînă acum toți băieții care fuseseră aduși aici muriseră. Dar putea să-i spună asta băiețelului din pat? Categorie nu. În schimb, îi bătu liniștitor mîna lui Randy.

– Cîțiva dintre băieții noștri au murit. Dar asta se întîmplă în toate școlile, nu-i așa? Numai că pot să pun pariu că nu ți se va întîmpla și ție. Pun pariu că vei fi primul dintre copiii mei perfecți. Și chiar este momentul să aflăm dacă este așa.

În timp ce Randy aștepta cu neliniște, Hamlin părăsi încăperea, apoi se întoarse cu un aparat care pentru Randy nu părea să fie mai mult decît o cutie cu un buton pe ea, niște fire și două mîner strălucitoare din metal.

– Ce-i aia? se interesă el bănuitor, în timp ce Hamlin conecta cutia la o priză supradimensionată din perete.

– E un reostat, îi explică Hamlin, reținîndu-și cu grijă nerăbdarea pe care o simțea și care se putea da în vileag prin vocea sa. Vreau doar să-ți mai fac o analiză, să văd dacă într-adevăr te-ai făcut bine. După aceea te poți întoarce în camera ta.

– Ce fel de analiză?

Hamlin ezită.

– O testare a senzitivității, îi explică el în cele din urmă. Tot ce trebuie să faci este să te ții de mînerulele astea și să-mi spui cînd simți ceva.

Randy se încruntă la cutie.

– Ce fel de ceva?

– Orice. Absolut orice. Căldură, răceală, sau vreo senzație de orice fel. Pur și simplu tot ce simți. În regulă?

Randy se întrebă ce se putea întîmpla cu el dacă refuza. Aveau să-l lege și pe el în chingi de piele și să-i fixeze capul într-o menghină, așa cum îi făcuseră lui Peter? Nu știa, și ajunse la concluzia că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să se conformeze dorințelor lui Hamlin, oricare ar fi fost acestea. Luă în fiecare mînă cîte un electrod.

George Hamlin porni curentul și începu să rotească încet reostatul, ochii zburîndu-i de la afișajul acestuia la cadranele aparatelor care îl monitorizau pe Randy, iar de la acestea la Randy în persoană.

De-a lungul primelor secunde, în timp ce forța curentului electric ce trecea prin trupul lui Randy creștea constant, băiatul nu avu absolut nici o reacție.

Apoi, cînd tensiunea ajunse la 200 de volți, ochii lui Randy se măriră ușor.

– Gîdilă, spuse băiatul.

Gîdilă.

Cuvîntul fulgeră mîntea lui Hamlin. Cu cîteva ore mai devreme, o tensiune doar cu puțin mai mare decît aceasta îl lăsase în stare de inconștiență și provocase vătămări grave asupra inimii lui, a sistemului nervos și a creierului.

Iar acum tot ce-i făcea era să-l gîdile.

Nu numai că regenerarea lui Randy fusese rapidă și completă, dar părea că își dezvoltase de îndată o rezistență împotriva sursei care îi provocase trauma.

Dintr-o pornire necontrolată, George Hamlin răsuci butonul reostatului la puterea maximă.

Randy Corliss nu făcu decît să chicotească.

Funcționase. În sfîrșit, funcționase. Hamlin închise curentul și se asigură încă o dată că Randy avea toate funcțiile vitale în stare normală. Apoi deconectă echipamentul de monitorizare și îl strînse pe Randy pe după umeri.

– Poți să te întorci în camera ta. S-a terminat totul, și nu este nimic în neregulă cu tine. Absolut nimic.

Fără să mai spună vreun cuvînt, ieși din încăpere.

După ce Hamlin dispăru, Randy rămase întins o vreme, întrebîndu-se la ce se referise doctorul. Apoi se dădu jos din pat, își strînse hainele și merse către ușă. O luă de-a lungul holului ce ducea înapoi spre aripa principală a Academiei, dar la un moment dat se opri în dreptul unei uși închise. Se uită într-o parte și în cealaltă și, nevăzînd pe nimeni pe coridor, încercă ușă. Era descuiată și Randy se strecură înăuntru.

Înăuntru, zăcînd pe un pat, cu fața lipsită de expresie și trupul absolut nemișcat, se afla

Peter Williams. Randy se apropie incetșor de patul lui.

Putea să-i audă respirația lui Peter, însă era un sunet gol și scrișnit, ca și cum ceva s-ar fi întepenit în gîtul băiatului.

Deci, Peter nu murise. Peter trăia încă, chiar și după toate cele ce i se întimplaseră.

Oare la asta se referise doctorul Hamlin cînd vorbise despre copilul perfect? Că, orice s-ar fi întimplat cu tine, nu mureai?

Plecînd din infirmerie și pornind șpre camera lui de la etajul dormitoarelor, Randy începu să se întrebze dacă voia să fie un copil perfect.

Ajunse la concluzia că nu – în orice caz, nu dacă asta însemna s-o sfirșească precum Peter Williams.

George Hamlin își ridică ochelarii cu rame de os și folosi două degete pentru a-și masa nasul. Făcu gestul mai mult dintr-o obișnuință decît din vreun alt motiv; nivelul energiei sale era, ca întotdeauna, la cote înalte. Era pregătît să lucreze toată noaptea.

Mai întii, era aparentul succes pe care îl avusese cu Randy Corliss.

Pe urmă, telefonul pe care îl primise din Boston.

Convorbirea cu Paul Randolph îl tulburase mai mult decît lăsase să se vadă. Nu era decît o bagatelă, era convins de asta, nimic mai mult decît o mamă supărată ce se agăța de orice pai care ar fi putut să o ducă la fiul ei. Chiar și așa însă, îl tulburase faptul că mama respectivă se dovedise a fi tocmai Lucy Corliss. De ce astăzi? De ce să fie amenințată siguranța proiectului tocmai astăzi, și tocmai de mama singurului subiect care dădea semne să fie un succes?

Dar își uită temerile. Toată această tărășenie nu însemna, în fapt, decît că trebuia pur și simplu să lucreze mai repede. Luă din nou în mînă analizele de laborator și începu să le studieze.

Problema, știa bine, avusese întotdeauna de a face cu aranjamentul respectiv al legăturilor endonucleice – o combinație de enzime ce modifica structura genetică a ovulului cu foarte puțin timp înaintea concepției. În principiu, procesul era simplu din momentul în care fuseseră puse la punct instrumentele cu care putea fi realizat. Trebuia tăiată o porțiune a acidului dezoxiribonucleic – ADN – apoi refăcută, într-o formă modificată. Dar trecuseră ani de zile pînă cînd Hamlin reușise să perfecțeze respectiva combinație, ce trebuise testată de fiecare dată prin încercări repetate.

Fuseseră ani de singurătate, de muncă nerecunoscută și care, cel puțin pînă acum, nu dusesese decît la o serie de eșecuri totale și obscure.

Eșecuri care nu fuseseră, și nu vor fi vreodată, cunoscute de comunitatea științifică, dar, fără doar și poate, niște eșecuri.

Lui George Hamlin nu-i plăceau eșecurile.

Se întoarse la prima pagină a raportului și începu să-l recitească. Trecu, pagină după pagină, prin hărți, corelații grafice ale cauzelor și efectelor, analize chimice ale enzimelor pe care le folosiseră, trecutul medical al fiecărui dintre subiecți, pornind de la începutul proiectului.

Cheia, acum era sigur, se afla undeva în Randy Corliss. Se întorsese la pagina care descria analizele genetice ale băiatului.

Intronii erau cei care îl interesau.

Răspunsul, fusese întotdeauna convins de asta, se afla închis în intronii răspîndiți ca dejecții genetice de-a lungul dublei spirale de ADN. Încă de cînd începuse să-i studieze, George Hamlin respinsese teoria general acceptată care postula că intronii nu erau nimic altceva decît o simplă secreție eliminată din codurile genetice în timpul realizării procesului de convertire a ADN-ului în ARN, și în cele din urmă mesagerul ARN ce urma să dirijeze dezvoltarea celulară.

Nu, Hamlin stabilise cu mult timp în urmă că intronii erau cu totul altceva și ajunsese în sfirșit la concluzia că erau un fel de laborator experimental al evoluției, în care natura pune la un loc noi combinații ale alfabetului genetic, apoi îi pune deoparte, astfel încît să nu fie activați decît cu excepția accidentelor genetice. Astfel, numai dacă experimentul s-ar fi dovedit un succes, iar organismul ar fi rămas în viață, intronul activat, devenit acum exon, avea să fie trecut mai departe generațiilor următoare.

Ceea ce se hotărșe Hamlin să facă era să găsească un mod de activare artificială a intronilor, pentru a-i determina să funcționeze, după care să învețe cum să-i controleze și să-i folosească.

Și, încetul cu încetul, după ani de cercetări, reușise.

Atunci începuse experiențele pe ființe omenești.

Atunci începuse lucrul în secret și tot atunci începuseră să apară și eșecurile.

Iar acum, ascuns undeva în trupul mic, dar robust al lui Randy Corliss, răspunsul final părea să iasă la iveală.

Era încă prea devreme pentru a fi sigur, dar de acum nu mai era vorba decât să mai treacă vreo câteva luni.

Tot ceea ce trebuia să se mai întâmple era ca Randy Corliss să supraviețuiască.

Anii de lucru în secret urmau să ia sfârșit, iar George Hamlin urma să-și ocupe locul său în rândul inginerilor geneticieni de marcă.

Ar fi dorit, așa cum se întâmplase de multe ori de-a lungul anilor, să-și poată continua experimentele în întregime în laboratorul său. Dar asta era imposibil.

Concepția extraterină nu era o problemă — combinarea spermatozoizilor cu un ovul în exteriorul uterului fusese realizată deja cu ani în urmă.

Problema era că existau atât de mulți subiecți, extrem de mulți embrioni ce trebuiau duși la maturitate și nici pe departe suficiente femei care să fie de acord să poarte sarcina acestor copii în eprubetă, mai ales când știau perfect de bine că respectivele progenituri erau mai mult copiii lui George Hamlin decât ai lor și ai soților lor.

Așa încât luase o hotărâre.

ADN-ul din ovul urma să fie modificat *in utero*, și nu *in vitro*.

Dacă experimentul eșua, părinții nu aveau de unde să știe ce anume se întâmplase.

Dacă reușea, părinții aveau să crească, în necunoștință de cauză, o serie de copii cu o sănătate admirabilă, deși nu cu totul umani.

Iar succesul părea să fie iminent. Dacă Randy Corliss supraviețuia.

Cei patru stăteau încordați în micuța cameră de zi a lui Lucy Corliss: Lucy și Jim pe canapea, Sally Montgomery și Carl Bronski pe fotolii.

Pentru Sally nu fusese tocmai ușor să ajungă acolo. După ce auzise ce se întâmplase în după-amiaza aceea, atât de la Sally, cât și de la mama ei, Steve sugerase că Sally era surmenată; deși considerase că era un cuvânt ridicol, îl acceptase. Apoi, în loc să se mai certe cu el, prin tăcerea ei căzuse de acord că o noapte de somn bun ar fi fost lucrul cel mai potrivit pentru ea. La câteva minute după aceea o sunase Lucy, pentru a o întreba dacă era de acord să-i explice sergentului Bronski ce era cu datele scoase de pe computer. Acceptase, dar acela fusese momentul în care începuse cearta. Iar acum, pe lângă Steve, trebuise să-și mai lămurească și mama. Phyllis rămăsese impasibilă la început, încercând să nu ia în seamă cearta dintre cei doi. În cele din urmă însă, cu o voce enervant de rațională, i se alăturase lui Steve.

Sally, afirmase ea, nu trebuia să se lase implicată în problemele străinilor. Cu siguranță, continuase ea după aceea, Sally avea deja de făcut față unor probleme suficient de mari, fără a mai lua în circă și povara lui Lucy Corliss.

În cele din urmă Sally se săturase. Rămânând cu greu la un comportament destul de civilizată, le spusese soțului și mamei unde se ducea și o zbughise de acasă.

Acum, după ce le explicase sergentului Bronski și lui Jim Corliss ce credea despre înțelesul datelor ieșite pe imprimanta computerului, începuse să-și pună întrebarea dacă procedase corect.

Una peste alta, realizase ea în cele din urmă, nu existau chiar atât de multe asemănări între dispariția lui Randy Corliss și moartea lui Julie.

Singura legătură adevărată, într-adevăr, părea să fie faptul că ambii copii se aflau sub urmărirea lui COPIL. Iar atunci, în vreme ce tăcerea coborîse asupra lor, Sally își aminti dintr-o dată un gând care îi trecuse prin minte în timp ce lucra pe computer în dimineața aceea. Un fapt care i se învîrtea prin minte încă de când luase cina cu Jan Ransom.

— Lucy, spuse ea, știu că ar putea să ți se pară o întrebare ciudată, însă... cum să spun, ți l-ai dorit pe Randy? Vreau să spun, înainte să se nască. Ai rămas însărcinată la dorința ta?

Înainte să apuce Lucy să răspundă, Jim Corliss clătină din cap.

— Eu am fost cel care nu-și dorea un copil, spuse el. De fapt, Randy a fost cel care a pus capăt căsătoriei noastre. Presupun că Lucy a crezut că asta ne va apropia mai mult, dar lucrurile nu au ieșit așa.

Privirea i se mută de la Sally și începu să vorbească direct cu Lucy.

— Știi că nu ai vrut decât să fie bine, dar eu... când mi-ai spus că ești însărcinată, m-am simțit de parcă o ușă de închisoare mi s-ar fi trântit în nas. Așa c-am zbughit-o.

— Dar nu am încercat să rămân gravidă, protestă Lucy. Randy nu a fost ideea mea. Dimpotrivă... Îmi montasem un sterilet pentru că eram aproape sigură de ce avea să se întâmple dacă rămîneau însărcinată. Din nefericire, fac parte dintre acele femei care nu pot ține un sterilet, dar atunci când am aflat asta era deja prea târziu.

Sally rămase încremenită, încercând să pună ordine în tot ceea ce auzea. Începea ea să înnebunească, sau întreaga situație devenea din ce în ce mai gravă? Se făcuseră patru acum, patru copii, toți veniți pe lume fără a fi planificați, mamele tuturor fiind "protejate" de sterilete

atunci cînd rămăseseră însărcinate, toți patru aflați sub urmărirea Centrului de Observație a Patologiilor Infantile Latente. Doi dintre ei muriseră, iar unul dispăruse. Numai Jason mai rămăsese.

– E îngrozitor, spuse ea, fără să realizeze că vorbea cu voce tare.

– Ce anume? o întrebă Carl Bronski. Ce anume este îngrozitor?

Stînjenită, Sally le privi pe rînd fețele. Toți se uitau la ea cu curiozitate, însă plini de prietenie.

– Tocmai mă gîndeam, începu Sally. Mă gîndeam la tine, la mine, la Jan Ransom și la toate coincidențele acestea.

Începu să le amintească, una cite una, așteptîndu-se într-o oarecare măsură ca cineva de acolo – probabil Bronski – să îi spună că exagera, să-i explice că vedea o conspirație acolo unde nu era nici vorbă de așa ceva și să-i sugereze să apeleze la un specialist în psihiatrie.

Nu făcu nimeni asta.

Cînd termină urmă o tăcere lungă, întreruptă în cele din urmă chiar de Sally.

– Lucy, întrebă ea, avînd în voce o reținere ciudată. Cine era medicul tău obstetrician?

Lucy căzu pe gînduri, încruntată.

– Cineva de la Spitalul Municipal. După nașterea lui Randy nu l-am mai văzut niciodată. Mă tem că nu mă prea pricep la doctori. Dar cred că numele lui era Weisfield, sau cam așa ceva.

– Nu cumva Wiseman? întrebă Sally, știind deja răspunsul.

Lucy se lumină.

– Așa este! Arthur Wiseman. Nu puteam să-l suport, dar la vremea aceea nu-mi puteam permite...

Se întrerupse, observînd schimbarea de expresie de pe fața lui Sally.

– Ce este? Am spus ceva ce nu trebuia?

– Wiseman este și doctorul meu, îi explică Sally. Și al lui Jan Ransom.

Vocea îi deveni dintr-o dată amară.

– El, cu mămoșenia lui și cu sfaturile lui părintești. Ce dracu' ne-a făcut la toate?

– Nu știm dacă v-a făcut ceva sau nu, spuse Carl Bronski încet.

Însă în sinea lui ajunsese la concluzia că era momentul să acorde o mult mai mare atenție cazului, pentru a afla mai exact ce se întîmplase cu Randy Corliss.

Cînd Sally se întoarse, casa era în întuneric, cu excepția unei singure lumini ce licărea la etaj, în dormitorul cel mare. Mama ei, după cite se părea, se dusese pînă la urmă acasă. Sally răsuci cheia în broască, se strecură în casă, după care verifică parterul, pentru a se asigura că toate geamurile erau închise. În timp ce urca scările se întrebă cum îi va spune lui Steve că, departe de a se retrage din problemele pe care le avea Lucy Corliss, era acum, dimpotrivă, implicată și mai adînc. Știa care va fi răspunsul lui și nu voia să-l audă. Totuși, nu voia – nu putea – să înceapă să-l mintă în legătură cu ceea ce făcea.

Trebuia să-l facă într-un fel să înțeleagă. Acum știa că ceea ce se întîmplase la Spitalul Municipal din Eastbury. Ceva se petrecuse cu ea acolo, același lucru care se petrecuse cu Jan Ransom și Lucy Corliss. Cîte femei mai trecuseră prin aceeași situație? Cîți nou-născuți mai muriseră și cîți alți copii mai dispăruseră de acasă? Trebuia să afle, iar Steve trebuia înțeleagă asta.

Aveau datoria asta, dacă nu față de ei înșiși sau față de Julie, aninci pentru toate femeile și copiii căroră, deocamdată, nu li se făcuse încă nimic.

Ajunse în capătul scării și o luă spre dormitor, însă după aceea se răzgîndi. Va arunca prima dată o privire la Jason, numai pentru a se asigura că totul era în ordine.

Băiatul era în pat, dormind profund, cu mîna dreaptă atîrnînd pe margine. Cînd se aplecă să-l sărute, Jason se foi, apoi se întoarse și se uită la ea.

– Mami? Tu ești?

Cuvintele fuseseră mormăite cu o voce somnoroasă, iar ochii băiatului, pe jmătate deschiși, păreau să o caute.

– Eu sînt, iubitele, șopti ea, îngenunchind alături de pat și strecurîndu-și mîinile în jurul lui. Cum te mai simți? Totul este în regulă?

– Sînt bine, răspunse Jason. Eu și tati ne-am petrecut toată seara jucînd cărți cu bunica, și eu am cîștigat.

Exista o notă acuzatoare în vocea lui, iar Sally parcă ar fi preferat să fi stat acasă și să se fi bucurat de jocul de cărți. Și totuși, știa foarte bine că, dacă ar fi stat acasă, s-ar fi simțit vinovată toată seara.

Se întinse și îi atinse mîna cu blîndețe.

– Nu doare absolut deloc?

– Nt, făcu Jason. Cred că bunica avea dreptate. Cred că mintuiala nu era chiar așa de fierbinte cum am crezut.

Sally se încruntă prin întuneric și-și simți inima bătînd ceva mai repede. Nici măcar Jason nu mai credea că i se întîmplase cine știe ce.

Și totuși, ochii nu o înșelaseră. Sau poate asta se întîmplase? Cum ar putea afla vreodată? Poate – deși puțin probabil – poate fusese *intr-adevăr* prea supărată pentru a realiza cît de superficială fusese vătămarea.

Îl mai sărută încă o dată de noapte bună, după care îl înveli. Trase ușa în urma ei, apoi o luă de-a lungul holului, spre dormitorul pe care îl împărțea cu Steve.

Soțul ei adormise deja, cu o carte deschisă pe piept. Pentru cîteva minute, Sally rămase nemișcată, încercînd să se hotărască dacă să-l trezească sau nu. În cele din urmă hotări să n-o facă. Se dezbracă, stinse lumina și se strecură în pat

Cu toate acestea, rămase trează vreme îndelungată. Erau prea multe imagini care îi dansau prin minte.

Julie, zăcînd moartă în pătuțul ei. Din ce cauză?

Jason, cu mîna distrusă de acid la un moment dat, dar numai puțin roșie la cîteva minute după aceea.

Din nou Jason, cu brațul acoperit cu ciocolată clocotită, opărit și roșu, apoi, după numai cîteva minute, nimic.

Și nici eu nu am intenționat să-l am, își zise ea cu amărăciune.

Se întîmplase ceva cu mai mult de opt ani în urmă, dar încă își amintea cît de speriată fusese cînd se duse la doctorul Wiseman să-i implanteze primul sterilet.

În ziua aceea fusese aproape la fel de speriată cum fusese astăzi.

CAPITOLUL 18

Steve Montgomery se uită ursuz la raportul de pe biroul său. După ce citise de patru ori, oare a cincea oară ar fi reușit să-și concentreze atenția? Probabil că nu. Pe deasupra, știa deja conținutul raportului. Era încă o propunere de fuzionare, încă un raport asupra unei companii mici, care aștepta cu nerăbdare să fie înghițită, toată conducerea primei urmînd să încaseze un profit din vînzare, după care urmau să lucreze în continuare pentru cea de-a doua, avînd însă niște salarii de două ori mai mari decît cele de mai înainte. Treaba lui Steve era de a găsi cel mai bun conglomerat pentru a realiza fuzionarea. În condiții normale, ar fi savurat această provocare.

Astăzi însă nu putea sub nici o formă să se concentreze. Tot nu i-ar fi ieșit nimic, chiar dacă ar fi luat încă o dată la rînd toate acele scheme și grafice cu profituri. Puse raportul deoparte și își roti scaunul pivotant, dar nici măcar imaginea dimineții dulci de primăvară de dincolo de fereastră nu reuși să facă nimic pentru a-i alunga mohoreala din suflet.

Pînă acum nouă zile, viața lui fusese aproape perfectă. O soție pe care o iubea, copii pe care îi adora, o slujbă care îi plăcea. Iar acum, după ceva mai mult de o săptămînă, fiica lui se duse, soția se schimbase, iar fiul...

Ce era cu fiul lui?

Îi veni în minte o imagine a lui Jason și pentru o clipă un zîmbet vag se jucă în jurul buzelor sale. Dar după aceea zîmbetul i se stinse. Pentru doar o fracțiune de secundă văzu trupul mic și nemișcat al cobaiului ce aparținuse fiului său.

Steve se scutură, alungîndu-și din conștiință gîndul care începuse să-i încolțească într-o străfulgerare a minții.

Gîndul acela, își zise el, nu avea nimic de-a face cu Jason. Venea mai degrabă de la Sally și de la obsesia ei tot mai acută că fusese ceva în neregulă cu Julie. Obsesia aceea se întindea ca o molimă, pentru a-l include în aceeași măsură și pe Jason.

Hotări că era momentul să poarte o discuție lungă cu doctorul lui Sally.

Artur Wiseman îi zîmbi lui Steve și arătă către scaunul gol din fața biroului său.

– Sînteți la prima dumneavoastră vizită la ginecolog? Dacă da, permiteți-mi să vă asigur că nu aveți absolut nici un motiv de teamă. Consultația este nedureroasă, iar...

Renunță la această glumă, observînd expresia întunecată din ochii lui Steve.

– Stai jos, Steve, spuse el încet.

Cei doi bărbați se uitară pentru o clipă în tăcere unul la celălalt, Steve întrebîndu-se dacă

nu cumva fusese o greșeală venind la Wiseman, în timp ce Wiseman aștepta cu răbdare ca Steve să înceapă să vorbească. Când deveni evident că Steve nu avea de gând să pornească discuția, sparse el tăcerea.

– Să înțeleg că asta are vreo legătură cu Sally? întrebă el cu o neutralitate profesională în voce.

Steve încuviință din cap. Încă o dată tăcerea se așternu peste cabinetul micuț.

Wiseman încercă din nou:

– S-a mai întâmplat ceva?

– Nu sînt chiar sigur, recunosc Steve stîmjenit. N-aș spune că există ceva anume. Atîta doar că... s-a schimbat. Este atît de iritabilă, și exagerează în tot ceea ce face. Cum a fost ieri, cînd Jason a avut accidentul acela în bucătărie.

– Cunos, îl întrerupse Wiseman. Eram aici cînd l-a adus pe Jason. Sally părea să creadă că fusese mult mai grav decît în realitate.

– Exact! Și la fel reacționează în toate situațiile. A descoperit că există un sondaj care îi includea atît pe Julie, cît și pe Randy Corliss, iar acum ea și mama lui Randy au născocit nu știu ce fel de complot.

Wiseman mormăi, amintindu-și de discuția pe care o avusese el însuși cu Sally:

– Crezi că începe să dea semne de paranoia?

Întrebarea îl luă pe nepregătite pe Steve. Ezită, încruntîndu-și adînc sprîncenele. Dar, înaintea să poată să dea vreun răspuns, Wiseman îi zîmbi cu blîndețe.

– Nu este decît un cuvînt generic, spuse el. Încărcat cu tot felul de conotații și sensuri oarecum jenante. Dar bate direct în miezul problemei, nu-i așa?

– Presupun că da, răspunse Steve, cu vocea abia auzită.

Apoi, trăgînd adînc aer în piept, își impuse să se uite direct în ochii doctorului.

– Dumneavoastră credeți că este paranoică?

Wiseman ridică din umeri.

– Nu sînt psihiatru și nu-mi place să fac judecăți psihiatrice, însă, continuă el, în timp ce o expresie de ușurare acoperi fața lui Steve Montgomery, asta nu înseamnă că nu are unele probleme foarte grave. Cum ar putea să fie altfel, avînd în vedere ceea ce s-a întîmplat? Pierderea unui copil este cel mai rău lucru care i se poate întîmpla unei mame, Steve. Multe mame ar prefera să moară ele însele decît să-și piardă copiii.

Făcu o pauză, bătînd darabana cu degetele pe tăblia biroului.

– Ai vrea să gădesc pe cineva care să discute cu Sally?

– Vreți să spuneți un psihiatru?

– Sau vreun altfel de terapeut. Nu sînt absolut deloc convins că Sally ar avea nevoie de un psihiatru. Dacă problemele ei ar fi fost de natură fiziologică, ar fi fost altceva. Dar cred că știm amîndoi care este sursa necazului ei, și am impresia că un psiholog bun ar putea fi în stare să o ajute.

Steve dădu încet din cap.

– Nu știu, spuse el în cele din urmă. Nu-s chiar așa de sigur c-o să se ducă. Nu crede că ar fi ceva în neregulă cu ea.

Wiseman se ridică, uitîndu-se fix la calendarul său, iar Steve, aproape din reflex, îi imită mișcarea.

– Nu, n-o s-o facă niciodată, zise Steve. O cunosc bine și nu prea cred că poate fi convinsă.

– Uneori, replică Wiseman, trebuie aproape să le impunem oamenilor să facă ceea ce este bine pentru ei.

Înainte ca implicațiile cuvintelor sale să fie receptate pe deplin de Steve Montgomery,

Wiseman îl conduse pe bărbatul mai tînăr afară din cabinet, după care se întoarse la biroul său.

Începu să facă o însemnare în blocnotes, după care întocmi o listă de cinci psihologi. În josul foii de hîrtie făcu o ultimă însemnare, care îi amintea să-și verifice situația asigurării pentru cazurile de administrare a unui tratament greșit. Rupse foaia din bloc și o strecură în sertarul de deasupra al biroului său, chiar în clipa în care asistenta deschise ușa pentru a o anunța pe prima pacientă din ziua aceea. Wiseman se ridică, zîmbind călduros, și-și ocoli biroul spre a o întîmpina pe tînăra femeie, care o urmase sfioasă pe asistentă. El luă dosarul pe care i-l întinse subalterna și o conduse pe pacientă spre locul ocupat mai devreme de Steve Montgomery. Doar în clipa în care Erica Jordan se instală pe scaun și sora dispăru din cabinet, Wiseman se întoarse să-și ocupe locul. Deschise dosarul, aruncă o privire peste conținut, apoi îi zîmbi femeii.

– Se pare că steriletul ar fi cea mai indicată metodă, spuse el.

Erica Jordan păli ușor.

– Să înțeleg deci că sînt alergică la pastile?

– N-aș spune tocmai asta, replică Wiseman. Nu este chiar o problemă cauzată de alergie, ci

de anumite efecte secundare, la care se pare că sînteți receptivă. Migrene, de exemplu. Și apoi în familia dumneavoastră au fost bolnavi de cancer.

— Nu m-am gîndit că ar putea fi ereditar, protestă Erica Jordan.

— Nici nu este, din cîte știm. Dar încă ezităm să prescriem pastile în condițiile în care au fost cazuri de cancer în familie. Nu pentru că ar exista vreo legătură directă, dar este mai bine să eviți decît să regreți.

— La naiba, șopti Erica. De ce trebuie să fiu alergică la orice? Și dacă voi fi alergică și la sterilet?

Wiseman dădu din umeri.

— S-ar putea și asta, zise el. Poate e mai bine să vă gîndiți din nou la diafragmă.

Erica se încruntă și clătină din cap.

— Mă cunosc destul de bine că să fac asemenea gafe. Să încercăm cu spirala și să sperăm că va fi bine.

Wiseman ridică receptorul și vorbește cu asistenta, după care se întoarce spre Erica Jordan.

— Dacă intrați în cabinetul de consultație, vă va ajuta Charlene să vă pregătiți. Am să vă dau ceva și pentru a contracara orice reacție alergică posibilă, înlăturînd orice formă de iritație, ajutîndu-vă corpul să accepte prezența spiralei.

— Pentru cîtă vreme?

— Destul de multă, răspunse Wiseman. Conform literaturii de specialitate, pentru o lună.

Asta în cazul în care vreți să fiți sigură.

Îi zîmbi încurajator, conducînd-o spre ușa cabinetului.

— Revin într-un minut.

Jumătate de oră mai tîrziu, după efectuarea procedurii și trimiterea Ericăi Jordan înapoi la lucru, Wiseman începu să completeze, pe îndelete și cu grijă, dosarul medical al pacientei, informînd asupra acelei inserții de contraceptiv intrauterin. Avusese chiar și precauția de a nota că, "din cauza predispoziției la reacții alergice", pacientei i se administraseră bicalcioglytamine.

Cînd înregistrarea din dosar fu adaptată spre a-i servi interesele, doctorul încifră codurile individuale în terminalul computerului de pe birou și adăugă noile informații în dosarele permanente stocate în computerul de la districtul Shefton.

Paul Randolph gonia cu mașina prin ținut, dureros de conștient de prezența copacilor înmuguriți și a aerului cald.

După cum își dădea seama, pierduse prea mult timp în Boston, zăvorît în birou și chiar în casă, făcînd rare escapade în natură. N-ar fi trebuit să părăsească tocmai astăzi orașul — masa de lucru era încărcată de materiale și fusese chiar silit să aranjeze niște întîlniri cu trei posibili donatori pentru COPIL. Dar azi avusese o problemă.

Lungul drum îngust sîrși în fața porților Academiei, chiar dacă lui Paul Randolph i-ar fi plăcut să ajungă la "Stejari". Coborî geamul mașinii și formă un număr de cod pe carcasa yalei ascunse discret după un arbust de laur. Privi porțile ce se deschideau, culisînd încet. Băgă mașina în viteză, înaintă și privi în oglinda retrovizoare cum se închideau porțile în urma lui. Doar cînd distinse clicul particular al zăvorului, demară pe aleea șerpuitoare, spre clădire.

Parcă în fața intrării principale, ieși, urcă treptele, apoi se răzgîndi. Întorcîndu-se, coborî scările și păși mai în spate, cu scopul de a examina casa, de a o simți, imaginîndu-se în postura de cumpărător. Hotări că, din punctul lui de vedere, inspectarea locului se încheia în acel punct. Casa, în aparență liniștită și pașnică, nu i se potrivea ca stil. Părea că, în timpul lunilor în care proiectul fusese mutat acolo, edificiul se schimbaseră. Căldura pe care o degaja în timpul copilăriei sale dispăruse, și acum părea că însăși casa dezaproba ceea ce se petrecea între pereții săi.

Și nici măcar eu nu sînt de acord, își spuse Paul Randolph cînd porni din nou spre ușă.

Cu autoritatea familiarității, străbătu holul de la intrare și se îndreptă direct spre clinică. O recunosc pe Louise Bowen, dar, cînd aceasta începu să-i vorbească, îi ignoră salutul.

— Unde este Hamlin? întrebă el.

Cu zîmbetul de întîmpinare pierit pe buze, Louise îi arătă o ușă închisă.

— Cred că este...

Tăcu în timp ce Randolph deschise ușa, intră hotărît și o închise în urmă.

Instalat la birou, George Hamlin își ridică privirea de pe dosare. Se încruntă, își puse creionul deoparte, apoi îi adresă o privire tăioasă vizitatorului.

— Era într-adevăr necesar să vii pînă aici, Paul? Telefonul tău de ieri era mai mult decît suficient.

Paul Randolph nu replică imediat. În schimb, se îndreptă spre fereastră, de unde privi cu ochii goi întinderea de pajiști și păduri. Cînd începu să vorbească, stătea tot cu fața spre fereastră

și cu spatele la Hamlin.

— M-am gândit toată noaptea și ceea ce am de spus astăzi este prea important să fie comunicat prin telefon.

Îl așteptă pe Hamlin să vorbească. Trecură secunde, marcate doar de ușorul ticăit al unui ceas de colecție de pe biroul lui Hamlin. În sfârșit, Randolph se întoarse, întrebându-se dacă, printr-o modalitate de neînțeles, Hamlin părăsise camera.

Dar nu se întâmplase așa. Hamlin stătea lungit în fotoliu, cu picioarele cocoțate pe birou și brațele încrucișate pe piept, părînd liniștit. Cînd Randolph își întoarse fața spre el, îi zîmbi.

— E un truc bun, Paul, spuse el ușor. Dar l-am folosit și eu prea des. Dacă vrei să mi te adresezi, uită-te la mine.

Ochii celor doi se prinseră într-o luptă mută pentru controlul situației. În cele din urmă, Randolph își întoarse privirea, încercînd din răsputeri să-și mascheze înfrîngerea înfundîndu-se într-un fotoliu și aprinzîndu-și o țigară. Hamlin îl privi fără cuvinte.

— Am ajuns la o decizie, George, spuse Randolph în sfârșit, strecurîndu-și bricheta înapoi în buzunar. Am decis să închid proiectul.

Hamlin își căscă ochii a neîncredere, apoi își dădu jos picioarele de pe birou, punîndu-și-le pe podea.

— Nu poți să faci așa ceva, zise el blînd. Sîntem prea aproape de succes și avem prea mult timp, bani și cercetare investite aici.

— Și amîndoi știm că am făcut niște lucruri inechitabile și ilegale, replică Randolph. Nu mai este o problemă de bani și cercetare. A devenit o problemă de timp, și mi-e frică de faptul că ne-a sunat ceasul. Oprim proiectul, atîta timp cît mai putem s-o facem.

— Despre ce tot vorbești?

— Lucy Corliss, răspunse Randolph, cu vocea plină de sarcasm voit. Sau ai și uitat-o?

— Sigur că nu, replică Hamlin, ignorînd cu prudență momeala întinsă de Randolph. Este mama lui Randy Corliss, de care mi-ai spus ieri.

— Și văd că trebuie să ți-o repet. Se pare că își caută fiul, George, care, presupun, se află încă aici. A aflat că băiatul ei a fost investigat de COPIL și vrea să știe despre ce era vorba în acel studiu.

— Atunci, împotmolește-o!

— Exact. O împotmolesc. De fapt, am și făcut-o. I-am spus că-mi va lua ceva timp să pun cap la cap datele și că apoi o voi căuta.

Hamlin îl aprobă.

— Atunci care-i problema? Ai o sută de date pe care poți să i le oferi.

— Problema este, spuse Randolph cu răceală, că ai susținut consecvent faptul că nu există absolut nici o cale de a se afla ceva despre investigația noastră, și în mod special despre acest spect. Și, dintr-o dată, Lucy Corliss descoperă că fiul ei a fost "urmărit", cum spune ea. Dacă a descoperit că i-am supravegheat copilul, atunci o vor face și alții.

— Afirmăția aceasta nu se susține, Paul.

— Nu se susține?

Randolph începu să măsoare camera cu pași mici.

— Mi-e teamă că nu pot să mă încred în ce-mi spui, ca pînă acum, George. Ți-aduci aminte cînd am început proiectul? Nu trebuia să dureze mai mult de doi ani, așa mi-ai spus. Asta se întîmpla acum doisprezece ani. Totul putea fi făcut pe animale de laborator, mi-ai spus. Asta era cu zece ani în urmă, dar n-ai mai folosit nici măcar un animal de atunci. Încă nu-mi dau seama cum de te-am lăsat să mă convingi asupra acestui punct, George, punct ce este pe cale să ne distrugă pe toți. M-ai asigurat și de imposibilitatea faptului ca acest proiect, în integritatea lui, să fie compromis. Dar Lucy Corliss devine suspicioasă. Pe scurt, acest proiect nu este ceea ce părea a fi de la început, a mers prea departe și pentru prea mult timp, și a devenit o responsabilitate față de institut. Nu am altă șansă decît să-l opresc.

Hamlin se aplecă în față, odihnindu-și mîinile împreunate pe suprafața lustruită a biroului.

— Nu închid acest proiect, Paul, spuse el pe un ton prudent.

Văzîndu-l că vrea să se opună, Hamlin i-o tăie scurt.

— Te-am ascultat pînă acum, deci poți și tu să m-ascuți. Tot ce s-a-ntîmplat e faptul că o femeie a dat peste studiile noastre. Din punct de vedere statistic, nu mă surprinde. Nimic pe lume nu poate fi ținut absolut secret, absolut nimic. Și ce a găsit această femeie? În fond, a descoperit proiectul? Mă îndoiesc.

— Și eu, mărturisii Randolph. Și e de datoria mea să mă încredințez că n-a făcut-o. Dar nu este vorba doar despre acest proiect. COPIL are multe alte proiecte în lucru, toate bune de pus în practică și nicidecum primejdioase. Iar acest proiect poate ruina întregul Institut.

Ochii lui Hamlin se îngustară furioși.

– Cum ar putea, foarte bine, să-l transforme în cel mai de seamă centru de cercetare din lume.

Randolph clătina din cap cu tristețe.

– Pur și simplu nu înțelegi, George, nu-i așa? Asta a fost problema noastră de la bun început. Tu nu ai idee de ce ar putea fi implicat aici. Uneori cred că nu ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce faci tu însuși.

Se opri, gândindu-se cât de departe ar trebui să meargă. O discuție cu cărțile pe față ar fi fost necesară de foarte mult timp, și se părea că în acel moment nu avea nici un rost să fie evitată.

– Ți-am citit rapoartele, George. Pe toate. Toate eufemismele tale. "Subiecți necorespunzători". "Experimente eșuate". "Organisme defectuoase".

Deodată, vocea lui Randolph scăzu în intensitate, ca și cum nu i s-ar mai fi adresat lui Hamlin, ci sieși.

– Ai idee cât timp mi-a luat pînă să accept, pentru propria-mi conștiință, ceea ce făceai tu? Ani de zile. Ani de-a rîndul am citit rapoartele alea, repetîndu-mi că poate vorbeai de șobolani sau iepuri. Sau chiar maimuțe. Nu mi-aș fi îngăduit mie însumi să știu adevărul.

Încercă să zîmbească, dar nu izbuti mai mult de o grimasă șuie.

– Cred că aș fi făcut o figură grozavă ca nazist, George, și cred că și tu la fel.

Cu fălcile încleștate de furie, Hamlin aruncă o căutătură încruntată spre Randolph.

– Sînt om de știință, Paul, răcni el. Nu există loc pentru sentimentalisme în lumea asta.

– Așa le numești tu? Sentimentalisme?

Clătina din cap a neîncredere.

– Doamne Dumnezeule, George, cîți copii ai ucis în ultimii zece ani?

Hamlin se ridică, nemaiputîndu-și controla furia, cu ochii strălucind din cauza neascunsei uri față de cel căruia fusese tot timpul obligat să-i răspundă.

– Nici unul! urlă el. La naiba, prostule, tu ești cel ce nu înțelege. Niciodată n-ai înțeles și, probabil, nici n-o să înțelegi vreodată. Aștia despre care vorbim nu sînt copii, iar femeile care îi produc nu sînt mame. Sînt exact ceea ce am spus în rapoartele mele. Animale de laborator. E clar, arată ca oamenii, se poartă ca ei, dar, genetic vorbind, nu pot să-ți spun ce sînt. Va fi de competența justiției să decidă, dar numai după ce îi voi pune în funcțiune. Atîta timp cît continuă să moară, nu sînt decît experimente eșuate. Dar nu vor continua să moară. La dracu', nu vor continua! Sînt la un pas de succes, Randolph. Nu voi fi oprit tocmai acum.

Dintr-o dată, furia îi dispăru și ochii lui căpătară expresia unui animal hăituit.

– Nu încerca să oprești proiectul, Paul. Dacă o faci, eu însumi voi ruina Institutul. Susține-mă și vei împărtăși gloria. Abandonează-mă și, crede-mă, te voi distruge tocmai pe baza proiectului.

Cel puțin, în acest mod, totul fusese dat la iveală. Privindu-l pe Hamlin, Randolph realizează că știuse cu mult timp în urmă acest fapt. O dată și-o dată, ar fi venit clipa asta. Și el avusese chiar în adîncul ființei sale pregătit deznodămîntul ce s-ar fi cuvenit. Hamlin avea dreptate. Proiectul fusese foarte extins ca să fie abandonat, dar și departe de finalizare, ca să fie dat uitării; doar dacă Hamlin însuși ar fi acceptat. Și, cîntărind posibilitatea unei aplicații imediate și inevitabilul final al proiectului, care ar fi urmat, nimic nu l-ar fi făcut pe Hamlin să fie de acord cu suspendarea cercetării.

Acestea fiind datele, era rîndul lui Hamlin să controleze situația, iar cînd Randolph încercă să-și ajusteze exigențele pentru noile circumstanțe, își aminti fulgerător de numele pe care Hamlin îl propusese cu mulți ani în urmă pentru experiment.

Proiectul Divin.

În acea clipă, atît de aproape de final, Randolph înțelese că Hamlin se credea Dumnezeu.

CAPITOLUL 19

Randy Corliss aruncă o privire furioasă spre broșura cu instrucțiuni, schimonosindu-și fața într-o expresie îmbinînd concentrarea cu dezgustul.

– E greșit, spuse el, mișcîndu-și ochii de la poză la construcția Lego pe care o făcuseră el și Eric Carter de la prînz încoace.

Piese — albastre, roșii și galbene — erau împrăștiate pe toată podeaua camerei lui Randy.

– Nu vād cum aștia se așteaptă de la noi să construim ce-i sub puntea de luptă.

Eric se legănă în spate, balansîndu-se pe rolele de sub picioare, și se holbă la model.

– Și ce se-ntîmplă dacă-i greșit? Nu trebuie să fie neaparat ca-n poză. Putem să-l construim cum vrem noi.

– Dar ar trebui să fie corect, insistă Randy.
Se concentrară în fixarea unei puști dintr-un plastic albastru strălucitor.
– Asta ar trebui asamblată mai încolo, și în fața ei ar trebui să fie altceva. Doar că nu-mi pot da seama ce altceva.
– Ia să vedem.
Eric luă cartea de jos, se holbă la ea o secundă, apoi se strîmbă.
– Nu-mi dau seama nici măcar la ce etapă sintem.
– La a paisprezecea. Uite aici, după pod și puntea de zbor.
În timp ce Eric studia schema, Randy înaintă spre fereastra deschisă și privi cu nesăț pajiștea de jos. Ziua se încălzise și umezeala făcea aerul greu de respirat. Inconștient, Randy își mișcă mîna dreaptă către gratiile ferestrei.
– Ți-ai dorit vreodată să fugi? întrebă el deodată.
– Am fugit anul trecut, răspunse Eric.
– Vreau să spun, să fugi de aici. Ți-ai dorit vreodată?
– De ce să-mi fi dorit?
– Nu știi. Doar să vezi dacă poți, cred.
– Nu.
Eric se întoarse la schemă, Comparînd-o grijuliu cu modelul pe jumătate terminat de pe podea.
– Am găsit! exclamă el. Privește aici!
Randy privi încă o dată pe fereastră, apoi se întoarse la model. Eric era ocupat cu dezasamblarea suprastructurii. Cînd termină, începu să numere piesele de la prora navei pînă la carena, apoi rînji spre Randy.
– Vezi? Nu am pus destule piese pentru punte. De-aia nu sînt camere pentru locuitorii navei.
Apoi, cînd Randy începu să examineze modelul, un zgomot înăbușit se auzi din locul unde stătea Eric. Randy privi într-acolo, apoi se încruntă. Ceva nu era în ordine cu Eric. Ochii îi erau atît de ieșiți, încît păreau umflături ale feței. Gura îi spînzura vlăguită și un sunet ciudat bolborosit îi ieșea din gît.
– Ce s-a-ntîmplat?
Dar Eric nu-i răspunse. În schimb, privindu-l, Randy observă că miinile îi atîrnau flasce și culoarea i se scurgea încet din obraji. Deodată, carnația prietenului său căpătă o tentă albăstrui și acesta se rostogoli spre el. Picioarele îi tremurară spasmodic, apoi rămase nemișcat.
– Eric?
Vocea lui Randy se transformă într-un țipăt de groază.
– Eric!
Lăsîndu-și prietenul întins pe podea, Randy fugi din cameră, transformîndu-și teroarea într-un urlat ce răsună în întreaga clădire.

Louise Bowen stătea abătută în micul său birou, încercînd să decidă ce avea să facă. Știuse că nu trebuise să zăbovească la ușa biroului doctorului Hamlin, știuse că n-ar fi trebuit să asculte conversația acestuia cu Paul Randolph. De fapt, nu ascultase întreaga discuție, dar, cînd doctorul Hamlin ridicase tonul dintr-o dată, nu se putuse abține să-l audă din nou.
Acum, după trei ani petrecuți la Academie, știa că toate suspiciunile ei erau întemeiate. Pentru Hamlin, pur și simplu, copiii nu erau ființe umane. Și, într-un fel, Louise credea că acesta ar putea avea dreptate. Acești copii erau diferiți de toți ceilalți. Dar încă aveau nume, încă aveau personalități distincte, gîndeau, simțeau și reacționau ca toți ceilalți copii pe care îi cunoscuse.
Iar în adîncul ființei sale, Louise reacționase față de ei întotdeauna ca în fața copiilor obișnuiți. Avusese grijă de ei, îi iubise. De cîte ori murea unul dintre ei, se simțea de parcă și-ar fi pierdut propriul copil.
Era timpul, decise ea în silă, să părăsească Academia.
Hotărîrea fiind luată, Louise scoase de sub birou un teanc de coli și începu să compună o scrisoare de demisie. Făcu repede o ciornă și era pe cale să o rescrie, cînd urlatul lui Randy răsună în toată clădirea. Din reflex, lăsă jos stiloul și sări de la birou, îndreptîndu-se spre foaiet, tocmai cînd Randy Corliss, cu fața palidă și ochii măriți de spaimă, coborî scările. Băiatul privi hăituit în jur, apoi, văzînd-o pe Louise, se aruncă în brațele ei.
Louise îngenunche, îmbrățișînd strîns copilul.
– Ce este, Randy? întrebă ea. Ce s-a-ntîmplat?
– E... este Eric. E... cred că e mort!
Cuvintele lui Randy se dizolvară într-un hohot înăbușitor, în timp ce trupul îi era zguduit de

emoție. Și chiar în timp ce o parte a minții lui Louise acceptase cuvintele copilului și începea să ia toate deciziile simultan cu noul deces survenit la Academie, o voce interioară se făcu auzită.

Este o ființă umană, spunea vocea. Acest băiețel este o ființă umană.

Ușor, se dezlipi de corpul lui Randy, și, ținându-l de mână, începu să-l conducă înapoi pe scări.

— Unde este Eric?

— E în camera mea. Zace pe podea și e tot vinăt și...

Randy se blocă din cauza hohotelor ce-l cuprinseseră din nou.

Louise nu mai spuse nimic pînă ajunsese în camera lui Randy și căută pe trupul lui Eric orice urme de viață. După cum se așteptase, nu mai erau. Trase pătura de pe patul lui Randy, înveli corpul lui Eric și-l conduse afară pe băiat.

Ținându-l pe copilașul îngrozit lîngă ea, păși spre biroul din capul scărilor, ridică telefonul, vorbi pentru o clipă și începu să coboare spre parter.

În vîrfurile scărilor, Randy ezită.

— Nu putem face ceva?

— Nu putem să facem nimic, scumpule, șopti Louise.

Luîndu-l încă o dată de mână, îl conduse pe scări în jos, pînă în biroul ei. Acolo închise ușa, îl conduse pe Randy spre o canapea, se așeză și îl luă în brațe. În ciuda faptului că era destul de mare, băiatul nu opuse rezistență. Brațele îi alunecară pe după gîtul femeii și își lăsă capul să se odihnească pe pieptul ei. Mult timp nu-și vorbiră, iar cînd Randy rupse tăcerea, vocea îi tremura.

— Ce i s-a-ntîmplat lui Eric?

Louise se întrebă cum să-i răspundă băiatului. Știa că ar fi trebuit să inventeze o poveste. Ar fi trebuit să spună că Eric fusese mult timp bolnav și moartea sa nu era neprevăzută. Că ceea ce i se întîmplase lui nu avea să i se întîmple lui Randy.

Își dădu seama că nu putea să zică așa ceva.

O făcuse de atîtea ori înainte, le povestise atîtor de mulți băieței infricoșați, care își pierduseră prietenii, spusese atît de multe minciuni atît de multor copii.

Față de Randy nu ar fi mințit.

— Nu știm ce i s-a întîmplat lui Eric, spuse ea în cele din urmă.

Randy tăcu puțin, digerînd ceea ce tocmai i se spusese. Apoi întrebă:

— Asta o să mi se întîmple și mie? Am să mor și eu?

Vi se întîmplă tuturor celor de aici, își zise Louise. Dar cum ar fi putut să-i spună lui Randy așa ceva? Nu ar fi putut. Îl simți încordat în brațele ei și realizează că tăcerea ei trebuie să fi fost groaznică pentru el, dar încă nu putu să se autoconstrîngă să-l mintă. Nu pe el, nici pe oricare altul, niciodată. Ba mai mult, avea oare dreptul să-l înspăimînte? Încercă să se gîndească la ce să-i spună ca să-i ușureze spaima.

— Nu... nu prea cred că l-a durut prea tare pe Eric. Cred că s-a întîmplat foarte repede.

Presupun că a fost ca un fel de leșin. Tu ai leșinat vreodată?

— Nu.

— Eu, dă. Doar o singură dată, dar îmi amintesc foarte bine. M-am simțit bine un minut, după care, dintr-o dată, am început să transpir și să văd lucrurile innegrindu-se. După care m-am trezit și totul s-a terminat. Nu m-a durut. Am simțit doar un fel de... amuzament.

— Dar te-ai trezit, zise Randy. Eric nu.

— Nu, șopti Louise. Eric nu s-a trezit.

Și asta doare, adăugă Randy pentru sine. Domnișoara Bowen nu fusese acolo și nu știa. Dar el văzuse ochii lui Eric și expresia de pe fața sa. Auzise sunetele groaznice pe care le scosese și îl privise învinețindu-se. Văzuse brațele lui, unduindu-se neajutorate în aer, îl zărise zvîrcolindu-se pe podea.

În forul său interior, Randy era convins că moartea dorea foarte tare. El nu voia să moară și nu voia să simtă durerea. Dar nu știa ce anume să facă pentru astă. Tot ceea ce știa era faptul că tocmai descoperise ce li se întîmpla tuturor băieților care dispăruseră. Aceștia mureau. Și mureau pentru că se aflau în Academie.

Aici. S-a întîmplat aici. Deci, dacă ar fi putut fugi...

Dar unde s-ar fi putut îndrepta? Nu ar fi putut merge la tatăl său. Tata îl trimisese acolo, deci tatăl său ar fi trebuit...

Gîndul fusese prea oribil și copilul își impuse sa nu mai gîndească.

Mama lui.

Cumva, ar fi trebuit să scape de acolo și să-și găsească mama.

Se cuibări mai aproape de Louise Bowen, dar, în imaginația lui, nu era sub nici o formă lîngă ea. Își închipuia că era cu mama.

Dacă ar fi fost cu mama, nu ar mai fi murit...

Stînd la biroul sîu, din secția de poliție a orașului Eastbury, Carl Bronski își deznodă cravata, își descheie gulerul cămășii și blestemă regulamentul anacronic ce interzicea purtarea uniformelor de vară înainte de 21 iunie. Și chiar dacă simțea libertatea eliberării gîtului din strînsoarea gulerului, își dădu seama că nici căldura zilei, nici grosimea uniformei nu i-ar fi abătut concentrarea asupra dosarului ce zăcea deschis și necitit pe birou.

Mai degrabă era conversația pe care o purtase noaptea trecută cu familia Corliss și cu Sally Montgomery. Îi stăruise în minte toată dimineața și acum, în miezul zilei, încă îi reținea atenția, necăjindu-l, cînd ar fi trebuit să se gîndească la alte lucruri. Pînă la urmă se ridică, recuperează dosarul Corliss din cabinet și îl duse în biroul șefului. Orville Cantrell, a cărui față înfloritoare și păr alb, tuns periută, păreau că nu se potriveau niciodată cu persoana sa atît de caldă, îl conduse pe Bronski spre un scaun și puse punct conversației telefonice pe care o purta. Punînd receptorul în furcă, își roti privirea către tavan.

— Vrei să mergi afară ca să-i faci felul din nou pînului lui Harrison? Bătrîna doamnă Wharton jură că încă aude un plîns de copil în hambarul lui.

Cînd Bronski evită să răspundă, Cantrell întinse mîna după raportul pe care sergentul sîu voise înadins să i-l arate. Aruncă o privire peste el, îl aruncă pe birou și ridică din umeri.

— Fugar. Deja am văzut dosarul.

— Cu excepția faptului că nu sînt prea sigur că e fugar.

— Ah, las-o baltă, Carl, în fiecare an dispar copii. Și încă ăsta are un precedent.

— Tot nu cred așa ceva.

— Am cîteva minute libere — explică-mi.

Pe cît de prudent putu, Bronski încercă să-i explice tot ce descoperiseră Lucy Corliss și Sally Montgomery, neomițînd nimic, inclusiv suspiciunea lui Sally asupra doctorului Wiseman. Dar, chiar dacă nu înflori relatarea, îl suspectă pe Cantrell că nu ascultase decît pe jumătate, iar cînd încheie, șeful însuși i-o confirmă.

— Ai descoperit ceva în legătură cu spargerea de la A&P?

— Am crezut că discutăm despre Randy Corliss.

— Carl, tu vorbeai despre Randy Corliss. Eu mă gîndeam la A&P. Charlie Hyer îmi dă destulă bătaie de cap cu asta — cred că ar fi trebuit s-o rezolvăm pînă acum.

— Și Lucy Corliss crede că ar fi trebuit să-i găsim fiul pînă acum, zise Carl Bronski stăruitor. Acum te întreb pe tine, Orv, ce este mai important, — cîteva mii de dolari sau un băiețel de nouă ani?

— Pentru Charlie? Cîteva mii.

Carl oftă.

— Fii rezonabil.

Cantrell își sprijini spatele și-și îndoi mîinile la ceafă.

— Carl, vreau să-ți spun ceva. Cînd eram de vîrsta ta, și îți garantez că e vorba doar de durata timpului scurs, gîndeam că voi putea să-mi petrec tot timpul încercînd să rezolv cazurile ce-mi păreau importante. Dar, știi ceva? Am descoperit că orice caz este important pentru persoanele implicate. Știi că sînt oribil, dar pentru Charlie Hyer acele mii de dolari sînt la fel de importante ca băiețelul pentru Lucy Corliss.

— Mi-e teamă că nu sînt de acord.

— Fapt care ne arată de ce tu ești sergent și eu șef.

Cantrell se uită lă ceas.

— Acum mai ai o jumătate de oră de lucru și vreau să ți-o petreci în compania dosarului A&P. În ceea ce ne privește, Randy Corliss e un fugar.

— Măcar ai ascultat ce ți-am spus?

— Te-am auzit, iar ce mi-ai spus sună a îmbrobodeală cauzată de două femei isterice, care nu vor să înfrunte realitatea. Ce dețin ele? Un teanc de foi scuipate de un computer, care probabil că nu înseamnă nimic pentru cei care le-au stocat acolo. Știi ce-am citit? Că nouăzeci și ceva de procente din orice intră în computere nu este nici măcar citit. E doar depozitat și uitat. La naiba, atît cît mă pricep și eu, nimeni nu știe măcar ce mai e în computerele astea afurisite. Deci nu vreau să-ți pierzi timpul încercînd să descoperi ce înțeles au numerele alea despre care mi-ai tot vorbit.

Văzîndu-l pe Bronski protestînd, Cantrell întinse mîna să-l oprească.

— Carl, îmi pare rău de fuga lui Randy Corliss, îmi pare rău de copilașul mort al celeilalte femei. La dracu', îmi pare rău de o grămadă de lucruri. Dar cînd vorbești de doctorul Wiseman, făcîndu-le poate nu știi ce pacienților, trebuie să mă gîndesc la ceva în neregulă. Începi să prinzi ideea?

– Am prins-o, spuse Bronski, ridicându-se. Gata cu Randy Corliss la serviciu, corect?

– Foarte corect.

Bronski vru să iasă din biroul șefului. Ținea ușa pe jumătate deschisă când Cantrell vorbi din nou, de astă dată pe un ton suav, pe care îl numea vocea "de după slujbă".

– Sigur că nu pot fi responsabil de ceea ce faci în timpul liber, nu-i așa? Iar tu ar trebui să păstrezi în minte faptul că, și în timp ce nu ești aici, luminile sînt aprinse, telexul funcționează și chiar nimeni nu dă doi bani pe ce facilități sînt folosite pentru nu știu ce caz, în timpul nu știu căror ore.

Bronski se întoarse spre el.

– Ai spus ceva?

Vocea relaxată dispăruse la fel de repede cum apăruse.

– N-am spus nici o iotă, sergent. Treci înapoi la lucru.

Bronski trînti ușa lui Cantrell ieșind din birou și se întoarse la propria-i masă. În colțul cel mai îndepărtat, telexul începu dintr-o dată să țâcăne, iar Bronski își schimbă direcția, ca să se apropie și să se uite, în timp ce hîrtia ieșea din mașină.

Erau o grămadă de APB-uri, amestecate cu birfele comune ale telegrafistilor, care deveniseră de-ă lungul anilor informații inutile. Un mic fragment îi reținu atenția. Era din Atlanta, Georgia – un apel pentru orice fel de informații despre un băiat care se presupunea a fi fugar. Se numea Adam Rogers și avea nouă ani. Mesajul fusese transmis în Eastbury pentru că tatăl copilului trăise cîndva acolo, iar mama se gîndise că poate fiul l-o fi căutînd. Numele tatălui și ultima adresă cunoscută urmau comunicatului.

Carl Bronski se încruntă, apoi reciti mesajul. Lucrul care-l șocase ca fiind curios era faptul că numele de familie al tatălui nu era Rogers, ci Kramer, Phillip J. Kramer.

Bronski se neliniști.

– Nici o veste pentru asta? îl întrebă pe sergentul de la telex.

Sergentul nici măcar nu-l privi.

– De cînd am intrat, nimic nu pare s-o dovedească, nu-i așa?

– Atunci o iau în seama mea.

Smulse bucata de hîrtie din mașină și o duse la biroul său. După ce reciti mesajul, luă cartea de telefon din Eastbury și o deschise la K.

Nu era trecut nici un Phillip Kramer.

Uitîndu-se la administrația orașului, căută adresa. Locuitorii permanenți erau domnul și doamna Roland P. Strassman.

Bronski ridică receptorul, formă numărul acestora și, o clipă mai tîrziu, vorbea cu doamna Roland P., al cărei nume se dovedi a fi Mary.

Ea și soțul ei cumpăraseră casa de la Phillip Kramer cu opt ani în urmă.

Nu, domnul Kramer nu era căsătorit. Da, era sigură. În toate le pe care le semnaseră, domnul Kramer figura ca celibatar, apt pe care îl considerase comic, și chiar își amintește că Rolly spusese că era modul cel mai just de a vorbi despre cineva în acte oficiale. Deci, era sigură că domnul Kramer nu fusese căsătorit.

Bronski îi mulțumi pentru informație, apoi se așeză la birou, cugetînd. Gîndurile sale se întoarseră la telex.

În primul rînd, șeful îl pomenise și, dacă Bronski îl cunoștea pe Cantrell așa cum credea, exista un motiv pentru care să fi vorbit de telex. Și apoi mesajul, care părea total irelevant, îl tulbură din nou.

Băiețel de nouă ani. Numele tatălui diferit de al fiului.

Copil nedorit?

Probabil născut în Eastbury?

Bronski se uită la ceas încă o dată, apoi închise ușa biroului lui Orville Cantrell. Punîndu-și ordine în gînduri, se încheie la guler și își luă haina. Cînd ieși din clădire, sergentul de serviciu îi zîmbi malițios.

– Caz încins sau bere rece?

Bronski își întoarse rinjetul, gîndindu-se că poanta nu îl amuzase.

– Poate că puțin din amîndouă. Dar, dacă întrebă șeful, spune-i că lucrez la A&P, e bine?

– Sigur.

În timp ce se îndrepta spre casa lui Lucy Corliss, Bronski își alesese ca itinerar special Brockton Street, după A&P-ul lui Charlie Hyer. Și cînd tocmai îl depăși, observă cu o anumită doză de plăcere că era ora patru.

Era în timpul liber.

CAPITOLUL 20

Jason Montgomery se răsuci nemulțumit pe scaun și începu să-și numere stafidele răspindite în castronul cu fulgi de ovăz. De obicei, nu era mai mult decât un joc. Pentru început, încerca să le ghicească numărul, apoi se uita să vadă dacă avea dreptate. Dar, în acea dimineață, însemnă mai mult; se concentrează asupra fulgilor de ovăz, într-o încercare deșartă de a neutraliza zgomotul produs de vocile părinților săi.

Lui Jason i se păru că cearta lor se înrăutățise. Săptămîna trecută, cînd se îngrijorase pentru prima dată din cauza faptului că mama și tata erau furioși unul pe celălalt, cel puțin așteptaseră ca el să plece la culcare înainte să-și arunce învinovățiri.

Se părea că în dimineața aceea nici nu știau că era acolo. Era ca și cum ar fi fost invizibil. Își privi părinții, care stăteau la capetele opuse ale mesei. Nici unul nu părea că-l bagă în seamă. Se priveau unul pe celălalt, mama – cu o față împietrită, tata – roșu de minie.

– Tot ce vreau să faci este să-l vizitezi după-masă pe Wiseman, îl auzi vorbind pe tatăl său. Ar fi chiar atît de groaznic? Pentru Dumnezeu, e doctorul tău de ani de zile. Cu ce-ți poate dăuna să te duci să-l vezi?

– L-am și văzut, răspunse Sally. Și nu mai am deloc încredere în el.

– Dar ai încredere într-o femeie pe care de abia o cunoști și care nu e tocmai în formă?

Ochii lui Sally se micșorară, scrutînd suprafața mesei.

– Asta ce vrea să însemne?

Steve oftă. Chiar dacă era doar șapte și jumătate, își zise că se simțea deja obosit.

– Vreau să spun că Lucy Corliss ar putea folosi niște sfaturi, probabil pentru sine.

– De unde ai putea ști tu? se ambală Sally, ridicîndu-și periculos tonul vocii. Nici măcar n-ați discutat vreodată! De unde ai putea ști tu care e condiția ei mintală? Cîteodată vorbești ca un idiot!

Punîndu-și lingura jos, Jason se strecură de pe scaun și părăsi sufrageria. Dar, pe cînd urca scările să-și ia manualele, vocile părinților săi plutiră după el, certîndu-se pe teme pe care el nu le înțelegea.

Era ceva în neregulă cu mama lui Randy?

Și de ce voia tatăl său ca mama sa să vorbească cu doctorul Wiseman? Era ceva în neregulă și cu ea?

Își strînse cărțile, le puse în ghiozdanul cel verde, apoi coborî scările. Se uită din hol spre sufragerie și se gîndi că nu-l văzuse pe tata, ci doar lacrimile de pe obrajii mamei sale.

Ar fi trebuit să intre și s-o sărute de despărțire? Dar dacă ar fi făcut-o și ea nu s-ar fi oprit din plîns, ar fi început probabil să plîngă și el.

Îi repugna să plîngă.

Ușurel, nevorbind nici cu tata, nici cu mama, Jason ieși pe ușa din față în lumina caldă a dimineții de primăvară. Zgomotul disputei dintre părinții săi dispăru încet, pe măsură ce el se îndrepta, pe trotuar, spre școală.

Jumătate de bloc mai încolo, îl zări pe Joey Connors. Gîndindu-se că el și Joey nu fuseseră niciodată prieteni foarte buni, Jason hotărî să-l prindă din urmă. Mări pasul și o clipă mai tîrziu era în spatele celuiilalt.

– Bună, spuse el, intrînd în ritm cu pasul lui Joey.

Joey îi arunca o privire, se strîmbă și nu-i răspunse.

– Ce se întîmplă cu tine?

– Nimic. Ce vrei?

Jason dădu din umeri.

– Nimic.

Ce i se întîmplase lui Joey? Era și el nebun? Cei doi băieți merseră alături cîteva minute, păstrînd tăcerea, apoi Joey vorbi din nou.

– De ce nu mergi de unul singur?

– De ce aș face-o? întrebă Jason.

Doar nu-i făcuse nimic lui Joey. Și, în afară de asta, ce ar fi trebuit să facă, să stea pur și simplu, în timp ce Joey s-ar fi îndepărtat? Și dacă cineva i-ar fi urmărit? Ar fi arătat ca un idiot.

– Mama nu vrea să mă înhăitez cu tine, răspunse Joey, privindu-l pentru primă dată în față pe Jason.

În acea clipă, Jason se opri, iar Joey îl imită.

– De ce? Ce ți-am făcut?

Joey privi țintă asfaltul.

— Mama mea spune că e ceva în neregulă cu mama ta și că n-ar trebui să mă înhăitez cu tine.

Jason clocoti de minie.

— Retrage-ți cuvintele.

— De ce-aș face-o? De când a murit soră-ta, maică-ta se comportă caraghios și, pe de altă parte, mama spune că ceva trebuie să se fi întâmplat cu soră-ta.

— Ce vrea să însemne asta?

Dar, chiar dacă pusese întrebarea, Jason se întrebă dacă mama lui Joey știa ce îi făcuse el lui Julie în noaptea aceea.

— A murit pur și simplu.

— Pe dracu'! rinji Joey malițios. Pariez că i-ai făcut ceva. Pariez că tu și cu Randy Corliss i-ați făcut ceva, de asta a și fugit.

Dintr-o dată, toată încordarea și confuzia care fremătau în Jason se contopiră. Mîna dreaptă i se înclăștă și, aproape înainte de a-și da seama ce face, se îndreptă spre Joey.

Acesta, prea surprins ca să se ferească, rămase năuc în timp ce pumnul lui Jason îi lovea stomacul, scoțînd aerul din el. Joey icni, apoi se aruncă asupra lui Jason. Jason se încovoie sub greutatea lui Joey, ignorînd pumnii primiți în spate, dar, cînd Joey începu să-l lovească în față, el urlă și se răsuci deasupra, răsturnîndu-l pe Joey sub el. Îl încălecă, întorcîndu-i papara pe care tocmai o luase, în timp ce Joey se tira pe pămînt, lovind cu pumnii în aer, fără să-l nimerască.

Deodată, Jason auzi un zgomot și, ridicîndu-și privirea, văzu alți doi copii alergînd spre ei. Joey îi folosi neatenția ca să se elibereze, dar îi curgea sînge din gură și ochiul stîng i se și umflase. Plîngea pe de o parte din cauza durerii, pe de alta de furie și, cînd Jason se întinse pe pămînt, Joey începu să-l lovească. Jason se agăță de piciorul lui, îl inhăță și îl trînti jos.

Începu din nou o încilceala de mîini și picioare încleștate, dar brusc, realizînd că era în inferioritate în ciuda mărîmii sale, Joey își repezi dinții în carnea brațului lui Jason.

Jason țipă din cauza durerii imediate, se descătușă din strînsoare și se ridică.

— Găinașule! zbercă el. M-ai mușcat!

Apoi sări pe Joey și ridică un pumn amenințător deasupra feței acestuia.

— Dă-te bătut, spuse el. Dă-te bătut, sau îți stîlcesc nasul.

Joey îl privi cu ochii măriți, ca și cum ar fi cercetat pumnul.

Brațele îi erau imobilizate de picioarele lui Jason și își dădu seama că, dacă ar fi încercat să se miște, pumnul lui Jason i s-ar fi năpustit în față.

— Mă dau, zise el.

Jason ezită, apoi se dădu jos de pe el. Așteptă ca Joey să se ridice, apoi făcu un pas spre el. Joey se fistici, iar lacrimile începură să-i curgă în valuri.

— Am să te spun, țipă el. Am să te spun maică-mii și ai să dai de bucluc.

Se întoarse cu spatele și începu să fugă la vale, spre casă.

Jason îl privi îndepărtîndu-se, apoi îi înfruntă pe ceilalți copii, care se uitau la el neliniștiți. El înțelese că și ei auziseră zvonuri despre el.

— Ce-ai să faci acum? întrebă careva.

Jason îi aruncă o privire celui cu întrebarea.

— Ei bine, n-am de gînd să fug acasă la mămica, așa cum fac alții.

Întorcîndu-le spatele, Jason porni pe stradă. Nimeni nu încercă să-l urmărească.

Merse de-a lungul unui bloc, apoi se opri, întrebîndu-se dacă n-ar fi trebuit să se ducă acasă, pînă la urmă. Hainele-i arătau jalnic, pline de pete de iarbă, și fața îi era însingerată.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă părinții lui încă se mai certau? Nu s-ar fi supărat și pe el?

Stătu indecis pentru un minut, apoi se răzgîndi. Nu s-ar fi dus acasă, dai nici la școală nu s-ar fi dus. În schimb, ar fi tras chiulul pentru o zi și s-ar fi calmat singur.

Cel puțin, dacă ar fi fost singur, nimeni nu s-ar mai fi supărat pe el...

— Ați hotărît că sînt nebună, nu-i așa? reflectă vocea lui Sally propria-i teamă, care zăcea în ea ca o fiară închisă în cușcă.

Cînd termină de vorbit, putu să simtă acea bestie zbuciumîndu-se, începînd să intre în panică.

— Voi doi ați hotărît că sînt nebună.

— Sally, nu-i așa nici pe departe; ne-am gîndit doar că ai îngropat prea multe probleme în suflet și că ai avea nevoie de cineva cu care să discuți. Nici măcar nu-i vorba de doctorul Wiseman. El însuși a recunoscut că nu are competența necesară, dar crede că ar putea găsi pe cineva care să te ajute.

— Cineva care să mă ajute să ce? Să aflu ce s-a-ntîmplat cu Julie, sau să pretindă că nu i s-

a-ntîmplat nimic?

Înainte ca Steve să-i poată răspunde, se auzi un ciocănit puternic la ușa din spate. El aruncă șervetul, dispăru în bucătărie și se întoarse o clipă mai târziu, urmat de furioasa Kay Connors ce-și ținea strîns fiul de mîină. Cînd Sally zări fața vîinătă și umflată a lui Joey, i se tăie respirația.

— Joey, ce ți s-a-ntîm...

— I s-a-ntîmplat... fiu-tău, o întrerupse Kay, explodînd de indignare. Uită-te la el. Un ochi vîinăt, obrazul zgîriat, are julituri peste tot și-i singerează genunchiul.

Sally se șterse la ochi cu șervetul. Despre ce tot vorbea Kay? Ce legătură avea Jason cu toate astea?

— Dar Jason este aici, spuse ea. Nu a plecat încă la școală.

Aruncă o privire în jur, sigură că Jason se afla în ușa camerei de zi. Dar nu-l zări. Îl cercetă nesigură pe Steve.

— Nu-i așa că-i aici? Trebuie să fie. Nu și-a luat rămas-bun.

— Trebuie să fie sus.

Steve traversă camera și ajunse în hol, la baza scărilor.

— Jason? Jason!

De la etaj nu se auzi nimic.

— Dacă e sus, atunci trebuie să fie în baie, spălîndu-se de urme, spuse Kay Connors supărată.

— Kay, nu știu despre ce tot vorbești, protestă Sally.

— Vorbesc despre Jason. A început să se bată cu Joey și a sfîrșit prin a-l aduce în halul ăsta. Steve se întoarse în sufragerie, cu o mină stupefiată.

— Nu e sus. Am controlat în camera lui și cărțile au dispărut. Trebuie să fi plecat fără să-și ia rămas-bun.

Sally rămase o clipă în tăcere, rumegînd spusele soțului ei. Aveau un înțeles foarte trist, într-adevăr. De ce le-ar fi spus la revedere în dimineața aceea? Nici unul dintre ei nu-i vorbise cu adevărat. Fuseseră prea implicați în propriul lor conflict.

Ce-o fi gîndit el despre asta? Încercă să și-l aducă aminte, stînd la masă, ascultîndu-i cum se certau. Îl văzuse măcar?

Nu tocmai.

Și-l aminti vag părăsînd masa, dar asta era tot. Ce ar fi trebuit să fi simțit văzîndu-și mama plîngînd și fața înfuriată a tatălui, auzînd cuvintele grele ce fuseseră spuse fără rețineră. Sigur că nu-și luase rămas-bun. Trebuie să-și fi dorit nimic altceva decît să fie departe de casă, departe de furie. Sally încercă să vorbească, dar i se puse un nod în gît și, în timp ce lacrimile începură să-i curgă din nou, apucă șervetul, ducîndu-l la gură, și se grăbi să iasă din cameră. Steve o privi plecînd, apoi se întoarse spre Kay Connors.

— Ce s-a întîmplat, Kay?

Furia femeii fu alungată de lacrimile lui Sally. Îl trase pe Joey mai aproape.

— Nu prea știu cu certitudine, recunosc eu. Joey plecase la școală, dar după zece minute s-a întors. Mi-a spus că s-a bătut cu Jason.

— Dar tu ești mult mai mare ca Jason, i se adresă Steve lui Joey.

— El m-a lovit primul, răspunse dintr-o dată Joey.

— Dar de ce te-a lovit?

Joey își feri privirile de Steve, într-un mod vinovat.

— Nu știu.

— Ei, hai, Joey, trebuie să fi fost vreun motiv. Nu pot să cred că Jason a venit direct la tine și te-a lovit.

— Ei bine, așa a făcut. Tocmai mergeam pe stradă și Jason m-a ajuns din urmă și a țipat la mine. Cînd m-am întors spre el, mi-a spus că sînt mocăit.

— Au mai avut vreo încăierare înainte? o întrebă Steve pe Kay.

— Nu prea văd cum să fi avut, spuse Kay. Am încercat, ei bine, am încercat să-l țin pe Joey departe de Jason. În primul rînd, exista acel băiat al lui Corliss...

— Randy?

— Da, Randy. A fost întotdeauna o pacoste. Și apoi, săptămîna trecută, sau cam așa ceva, ei bine, am aflat că Sally fusese... supărată, și m-am gîndit că ar fi trebuit ca Joey să stea deoparte.

— Înțeleg, șopti Steve.

Putu să vadă în ochii lui Kay jena pe care o simțea și se întrebă doar ce ar fi putut ea să-i spună lui Joey și ce i-ar fi spus Joey la rîndul său lui Jason. Dar lunga ezitare pe care ea o avusese înainte de a pronunța cuvîntul "supărată" îi explică tot ce ar fi vrut să știe.

— Am să discut cu Jason despre asta și am să încerc să aflu ce s-a întîmplat. Iar dacă ce

spune Joey se adevărește, te asigur că Jason va fi pedepsit.

— A și fost pedepsit, zise Joey. Pariez că are ochii vineți și, oricum, l-am mușcat.

Kay Connors privi în jos, spre fiul ei.

— Ce?

— L-am mușcat, zise Joey. Stătea deasupra mea, lovindu-mă în față, așa că i-am înhățat mîna și i-am mușcat-o. Îi curgea sînge,

— O, Dumnezeule, se văită Kay. De ce nu mi-ai spus asta înainte?

— Nu m-ai întrebant.

Simțindu-se prost dintr-o dată, Kay se întrebă ce să mai spună. Dar cînd îl privi pe Steve Montgomery, zări o urmă de zîmbet jucîndu-i pe buze.

— Poate că am exagerat, zise ea.

— Și poate că bătaia nu a venit dintr-o singură parte, așa cum ne-am gîndit.

Kay aprobă din cap.

— Și poate că ntr-o bună zi am să-nvăț să-i înțeleg pe acești băieți.

Îl luă pe Joey de mîna.

— Iar pentru tine, tinere, data viitoare cînd vei intra într-o bătaie să nu vii la mine plîngînd decît dacă celălalt are de două ori vîrsta ta și e de patru ori mai voinic ca tine. Să mergem acum să te curăț și apoi la școală.

— Zău, mami, chiar trebuie?

— Da, trebuie. Ești pe cale să întîrzi, dar asta e problema ta. Cînd ai să vrei să te bați data viitoare, poate că ai să te gîndești înainte.

Vocile li se pierduseră deodată, cînd Kay închise în urmă ușa din spate. Steve se așeză din nou și-și turnă încă o ceașcă de cafea. Dar, în loc s-o bea, o lăsă pe masă, apoi urcă scările, la Sally.

O găsi întinsă pe pat, privind tavanul. Nu făcu nici o mișcare și nu-i spuse nimic în clipa în care intră. Se îndreptă spre pat, se așeză grijuliu și apucă mîna soției.

— Sally?

Ochii ei, larg deschiși și rugători, îi întîlniră pe ai lui, iar ceea ce remarcă el îl îngrozi. Erau plini de frică, de neîncredere, dar, mai mult decît orice, de tristețe.

— Ce s-a-nîmplat cu noi? întrebă ea în șoaptă. O, Doamne, Steve, sînt atît de înspăimîntată. Cercul se strînge și am cea mai sumbră presimțire.

Steve o luă în brațe și începu s-o legene.

— E în regulă, scumpo, murmură el. Ai să vezi, totul va fi bine. Vom merge împreună la doctorul Wiseman să vedem ce-o să ne spună. Ești doar îngrijorată. Nu-ți dai seama? Nu e nimic rău, doar faptul că ești epuizată de griji. Nu poți să-ți faci așa ceva ție însăși, Sally. Trebuie să depășești momentul.

Sally era prea extenuată, prea înfricoșată ca să se opună, dar, chiar dacă acceptase să-l vadă pe doctorul Wiseman în acea după-amiază, hotărî că, orice s-ar întîmpla, avea să rămînă calmă și lucidă.

La urma urmei, își reaminti ea, nu sînt irațională, nu sînt paranoică și nu sînt nebună.

Nu avea să-i dea doctorului Wiseman nici un motiv să creadă altceva.

Mark Malone își sorbea cafeaua, răsfoind un număr al revistei AMA, cînd telefonul de pe biroul său prinse viață.

— Domnule doctor Malone, sînt Suzy. De la urgențe.

— Da.

— Avem aici un pacient și, fiind unul din clienții noștri, m-am gîndit că ați avea bunăvoința să-l examinați.

— Pe cine?

— Pe Tony Phelps.

Tony Phelps avea doi ani și devenise unul dintre pacienții favoriți ai lui Malone de cînd tot ce trebuia să facă pentru băiețel era în acord cu convingerea mamei că avea, cu siguranță, "cel mai perfect copil din lume". Iar în forul său interior, Malone nu credea că mama copilului era prea departe de adevăr.

— Tony? Ce-a pățit?

— Nu prea știu, răspuse Suzy. Doamna Phelps n-a fost tocmai explicită. Știți și dumneavoastră cum se comportă cînd e vorba de Tony — tot ce-a putut să-mi spună a fost cine este. Plîngea și zicea doar "copilașul meu... copilașul meu". I-am trimis o ambulanță. Ar trebui să se întoarcă în aproximativ zece minute.

— Perfect.

Malone puse revista deoparte și deschise computerul. Când ecranul începu să se aprindă, își folosi codul de acces, apoi afișă datele care ar fi trebuit să descopere înregistrările medicale ale lui Tony Phelps din banca de informații a computerului. Exceptând obișnuitele vaccinări, fișa lui Tony era remarcabil de scurtă. Malone aprobă din cap datele mașinii și era pe cale s-o închidă, când observă o mică însemnare pe fișă, care îl identifica pe Tony ca fiind unul dintre copiii studiați de COPIL. Sprincenele lui Malone se încruntară ușor.

Auzi apoi, în depărtare, sunetul slab al sirenei. Sări de pe canapea și se grăbi spre sala de urgențe.

Trei minute mai târziu, doi brancardieri năvăliră înăuntru. Unul dintre ei cără un copil care urla, celălalt îl urma, sprijinind-o pe Aria Phelps, ce tremura toată. Fața îi era palidă și străbătută de lacrimi, dar părea mult mai calma decât în momentul conversației telefonice, cu câteva minute înainte. Aruncă o privire prin cameră, îl recunoscu pe doctorul Malone și se grăbi spre el.

— Domnule doctor Malone, fiul meu a băut lysol. Nu știu cum s-a-ntîmplat. Am lipsit din bucătărie doar un minut și când m-am întors...

Dar Mark Malone era deja plecat, urmîndu-i pe ceilalți în sala de tratamente, dîndu-i ordine asistentei. Rămăsă deodată singură, Aria Phelps se trînti într-o canapea flexibilă, cu învelitoare artificială, și își aprinse tremurînd o țigară.

În sala de tratamente, unul dintre medici îl imobiliză pe Tony Phelps, care se oprise deja din urlat, dar făcuse tot ce putuse ca să lupte împotriva miinilor puternice care îl țineau. Malone își începu neplăcuta sarcină de a forța un tub Levin în nasul copilului, ca să ajungă prin gît în stomac. O clipă mai târziu începea lavajul.

— Se va face bine? întrebă asistenta.

— Nu știu, răspunse Malone, cu o voce aspră. Depinde de cît de mult a băut, cît de concentrat a fost și cu cît timp în urmă.

Tony începu să vomite, iar asistenta încercă zadarnic să prindă într-un bol acea mizerie portocalie. Malone ignoră faptul că majoritatea lichidului îi sări pe halat.

— E bine că cel puțin a băut suc de portocale dimineață, zise asistenta în chip de scuză.

— Hai să mai introducem niște apă.

Repetară lavajul pînă cînd Tony aruncă afară numai apa curată pe care o pompaseră ei înăuntru.

— E în regulă, spuse în sfîrșit Malone. Curățați-l și supravegheați-l pînă vorbesc cu mama lui.

Fără a aștepta răspuns, ieși pe hol, unde Aria Phelps avea de lucru cu cea de-a patra țigară.

— Se va face bine?

— E încă în viață, zise Malone. Spuneți-mi cu exactitate ce s-a-ntîmplat. Trebuie să știu precis ce și cît a băut.

— Lysol, răspunse Aria. Nu sînt sigură cît, dar cred că trebuie să fi băut mult.

— Ce vreți să spuneți cu "mult"?

— Jumătate de sticlă, șopti nefericita femeie.

Malone își mări ochii, surprins.

— Jumătate de sticlă?

Era de necrezut. Prima înghițitură ar fi trebuit să fie suficientă chiar și pentru un copil de doi ani, să-l facă să se inece și să țipe.

— Dar nu are nici o logică.

— Am lipsit din bucătărie doar câteva minute. Domnule doctor, nu-mi făcuse niciodată pînă atunci așa ceva — niciodată! Dar cînd m-am întors, stătea pe podea, ținînd în mîini sticla, bînd-o ca pe suc.

Malone reflectă furios. Dacă voia să prevină un dezastru, atunci trebuia să acționeze rapid și fără greșeli.

— Mă scuzați un minut, spuse el.

Se întoarse în sala de tratamente, intenționînd să ceară analiza conținutului din stomacul lui Tony Phelps. Dar cînd intră, totul dădea impresia că urgența trecuse. Tony Phelps, stînd în picioare pe masa de consultație, gingurea fericit, în timp ce asistenta îl răsfața. Malone se opri în ușa și îi privi.

— Suzy? zise el în cele din urmă.

Asistenta se întoarse spre el și zîmbi incurcat.

— Este încă cel mai perfect copil din lume.

— După cum văd, răspunse Malone. Fă-mi o favoare, te rog. Ia analizele de laborator asupra conținutului din stomac, să vedem dacă mai e altceva în afară de sucul de portocale. Presimt că tînărul nostru domn Phelps ne-a jucat o festă tuturor.

Îndată ce asistenta se grăbi să iasă din cameră, purtînd bolul conținînd lichidul de

examinat, Mark Malone ridică în brațe copilul ce gîngurea și îl înalță în aer.

– Asta faci tu cu noi, Tony? Te joci cu noi?

– Unde este mami? întrebă băiețelul.

– Chiar aici, afară.

Malone îl duse afară, în hol, și i-l încredință Ariei, care îl privi neliniștită în timp ce-l lua în brațe.

– E în afară de pericol?

– Aparent. Dar v-aș ruga să rămîneți puțin prin preajmă. Voi primi rezultatul de laborator asupra a ceea ce a înghițit.

Douăzeci de minute mai tîrziu, apărură un tehnician de laborator cu o figură blocată. Îi făcu semn lui Malone, apoi intră în sala de tratamente. Malone îl urmă.

– Nu știu ce se-ntîmplă cu puștiul, spuse încet tehnicianul. Trebuie să fi înghițit pe puțin trei sute cincizeci de grame de Lysol pur. După mintea mea, ar fi trebuit să fie mort.

Deci criză nu se terminase, în fond.

Pentru Mark Malone se întrededa o zi lungă și dificilă.

CAPITOLUL 21

Pentru prima dată în cinci ani, Sally Montgomery își dori o țigară. Unica sa problemă era cu mîinile. Dacă ar fi avut ceva de făcut cu ele, poate că nu s-ar fi simțit atît de nervoasă.

Se mințea pe sine și era conștientă de asta.

De fapt, doctorul Wiseman o enerva, cu ochii săi calmi și expresia placidă, cu zîmbetul său înțelegător și tonul vocii scăzut.

Îl asculta de o jumătate de oră, în timp ce Steve aștepta afară.

Tot ceea ce își dorea cu adevărat, insistase el, era ca ea să discute cu cineva – un străin, cineva cu care nu se mai întilnise și nu știa nimic despre ea. Un necunoscut care ar asculta-o cu obiectivitate și ar încerca apoi s-o ajute să-și clarifice lucrurile. Probabil că, recunoscuse Wiseman, acest om ar putea chiar fi de acord cu ea asupra faptului că "se petrecea" ceva. Atunci temerile doctorului în legătură cu ea ar fi fost nejustificate.

Sau poate că, își zise Sally, prietenul tău va fi încă o voce pistonîndu-mă să nu-mi fac griji, să înfrunt realitatea și să-mi trăiesc viața. Nu asta îmi spuneți cu toții? Că ar trebui să-mi îngrop capul în nisip? Pretinzînd că nu s-a întîmplat nimic?

Își simți indignarea ridicîndu-se din străfundul stomacului, plutind prin întreaga-i ființă ca un curent contradictoriu, amenințînd să transforme în lacrimi falsa liniște în care se înfășurase.

– N-ai dori să bei ceva? îl auzi ea pe Wiseman.

– Nu, nu, absolut nimic, spuse Sally puțin prea grăbit.

Zîmbi forțat.

– Mă tem că tocmai regresasem un pic, dorindu-mi o țigară.

Își mușcă buza de jos, regretînd cele spuse tocmai în momentul în care termină de vorbit.

– Mi se întîmplă din cînd în cînd, dar rezist mereu.

– Cum îmi rezîști și mie acum? vorbi Wiseman, lungindu-se în fotoliu și zîmbindu-i amabil.

Exact, își zise Sally. Dar spuse cu voce tare:

– Nu știam că vă rezist. Nu m-am gîndit că aș avea nevoie. Sau am?

– Nu văd motivul.

El se întinse în față, împreunîndu-și mîinile și așezîndu-le pe birou.

– Ne cunoaștem de mult timp, Sally. Dacă nu poți să ai încredere în mine, dacă nu poți să ai încredere în Steve, în cine poți să ai? Se pare că ai decis că din anumite motive noi ne-am întors împotriva ta.

Sally se încruntă cu o uimire studiată.

– Așa am decis? Mă scuzați dacă v-am creat această impresie. Am ascultat fiecare cuvînt pe care l-ați spus.

– Și le-ai dezaprobat, replică Wiseman. Sally, sînt doctorul tău. Te știu de zece ani de zile, dar stau aici și discut cu o străină. Nu vrei să te ajut?

Sally își simți privirea alunecîndu-i pentru o clipă. Voia cu adevărat să o ajute?

– Sigur că vreau să mă ajutați. Dar vreau să mă ajutați în problema pe care o am, nu în cea pe care credeți că o am. Eu nu sînt nebună, domnule doctor Wiseman.

– Nimeni nu a spus că ești.

Decizia lui Sally se fărîmița și toate sentimentele pe care luptase să le controleze îi clocoteau

la suprafață.

— Fiecare îmi spune la fel.

Cuvintele răbufniră din ea și nu ar fi putut face nimic să le oprească.

— O tot aud de la fiecare — dumneavoastră, Steve, mama, chiar și vecinii încep să se uite ciudat la mine. "O dragă, uite că vine biata Sally, știi, de când i-a murit copilașul e cam ciudată." De săptămîna viitoare vor trece pe partea cealaltă a străzii ca să mă evite. Dar nu sînt nebună, domnule doctor Wiseman. Nu sînt nebună, după cum nu este nici Lucy Corliss. Vă amintiți de ea? Probabil că nu, dar i-ați făcut același lucru ca și mie, ca și lui Jan Ransom și Dumnezeu știe cîtor alte femei. Nu ne-am dorit copii, așa că ne-ați implantat sterilele. Dar am avut oricum copii — pentru o vreme. Al meu a murit, al lui Jan a murit și al lui Lucy a dispărut. Țasta e felul în care controlați dumneavoastră nașterile? După ce faptul s-a consumat?

Începu să plîngă de furie și frustrare. Se simți îngrijorată de faptul că Wiseman se ridică și se mișcă din spatele biroului spre ea, punîndu-i apoi delicat o mîină pe umăr.

— Sally, îl auzi ea spunîndu-i, am încercat să-ți explic totul la vremea respectivă. Steriletul nu funcționează în toate cazurile. Uneori corpul îl respinge. Nu pot să fac nimic împotriva acestui fapt.

Sally îi luă mîina de pe umăr și se ridică să-l privească în față.

— Nu-i așa? Mă tot întreb, domnule doctor Wiseman. Mă tot întreb dacă nu este nimic, sau dacă este ceva ce ați făcut. Și voi afla! Nu mă puteți opri, domnule doctor Wiseman; nici dumneavoastră, nici Steve, nici mama, nici unul dintre voi!

Ultimele rămășițe de autocontrol, acel control pe care-l educase în ea toată ziua, dispăruseră. Se poticni în fața ușii, agățîndu-se de mîiner. Acesta era înțepenit și într-o clipă se întrebă dacă fusese incuiată înăuntru. Dar mîinerul i se răsuci în mîină și ea deschise ușa, năvălind în hol. Steve, aflîndu-se în picioare, îi ieși în întîmpinare, dar ea-l împinse într-o parte. Pe cît de repede o abandonase, autocontrolul îi reveni. Își privi soțul în ochi.

— Lasă-mă în pace, îi spuse ea glacial, după care plecă.

O tăcere bruscă se lăsă în atmosferă pentru o clipă, apoi Steve auzi vocea lui Arthur Wiseman.

— Ar fi bine să intri, Steve. Cred că avem de discutat.

Amorțit, Steve se lăsă condus în interiorul biroului. Wiseman îl însoți spre scaunul pe care Sally tocmai îl eliberase, apoi închise ușa. Așteptă ca Steve să ia loc, vorbind doar după ce i se păruse că tînărul își revenise în urma ieșirii soției sale.

— Ai auzit?

— Doar ce-a spus Sally și ceva spre sfîrșit. O, Doamne, ce s-a întîmplat aici?

— Nu sînt chiar sigur, zise Wiseman gînditor. I-am vorbit și în primele minute am crezut că mă ascultă. Iar după aceea am avut ciudata senzație că s-a decuplat, refuzînd spusele mele. A fost ca și cum și-ar fi dorit să audă doar ce ar fi vrut ea.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Și în final, cînd am întreat-o dacă voia ajutorul nostru, ei bine, ai auzit-o. Și-a pierdut controlul.

— Doamne, Dumnezeule, se văită Steve. Ce am să mă fac?

Degetele lui Wiseman bătură darabana pe suprafața mesei.

— Nu sînt sigur, Steve, dar mi se pare că Sally este la un pas de criza fatală. Urăsc să ți-o sugerez, dar cred că ar fi înțelept să se odihnească bine. Nu pentru mult timp, dar cel puțin o săptămîină sau două. Scoate-o din Eastbury, departe de tot ce i-ar putea aminti de Julie.

— Cred că aș putea pleca pentru o vreme, murmură Steve.

— Nu asta intenționez să-ți spun, zise Wiseman liniștit. Cred că Sally are nevoie să fie singură, într-un mediu structurat pentru oameni cu probleme ca ale ei.

Steve întilni în silă privirea stăruitoare a lui Wiseman.

— Vrei să spui — un spital de boli nervoase.

— Cred că ar fi cel mai bine.

— N-o să fie de acord.

Degetele lui Wiseman încetară să mai bată. Apucă un creion de pe masă.

— Nu este totdeauna necesar ca — mă rog — ca pacientul să-și dea consimțămîntul.

Steve înghiți în sec, încercînd să-și alunge nodul din gît.

— Nu prea... nu sînt sigur că aș putea face așa ceva.

— Dacă este cel mai bine pentru Sally, nici eu nu sînt sigur că avem de ales, pară Wiseman.

Steve respira adînc și-și mută greutatea pe partea din față a scaunului. În mod cert, exista o soluție mai bună.

— Chiar trebuie să decidem acum? întrebă el în cele din urmă.

— În acest minut? Nu. Dar sfatul meu n-ar trebui să fie ignorat pentru mult timp. Dacă Sally

nu primește ajutor, nu știu cât de departe ar putea să ajungă cu povestea asta. Și nu pot să-ți spun nici ce efect ar putea avea asupra fiului tău.

Pomenirea numelui lui Jason, cuplată cu întimplarea de dimineață, îi schimbă lui Steve ideea.

— E în regulă, zise el, cu umerii ridicându-se a resemnare. Să mergem s-o găsim.

Sally se opri pe coridor și respiră adânc. Își pierduse controlul și, orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să și-l mai piardă. Nu în fața lui Wiseman și a lui Steve.

Dar cine îi mai rămăsese ca să discute?

Lumea ei, acea lume pe care o găsea nelimitată cu două săptămîni în urmă, se mărgini brusc la trei persoane: Lucy și Jim Corliss și Carl Bronski. Trei oameni pe care abia dacă îi cunoștea. Dar trei oameni care aveau încredere în ea.

Se mișcă repede de-a lungul coridorului, intenționînd să iasă din clinică, să-și vadă prietenii. Era aproape de ieșire cînd se auzi strigată pe nume.

— Doamnă Montgomery? repetă vocea.

Era o voce cunoscută, dar Sally abia își înfrînă impulsul de a fugi. Se întoarse cu fața spre cel ce vorbise.

Îl văzu pe doctorul Malone, cu sprîncenele încruntate de îngrijorare. O privi curios.

— S-a întîmplat ceva? o întreba el cu o voce politicoasă.

Sally aruncă o privire spre fereastră, prinzînd o vagă reflecție a propriei persoane. Părul îi stătea dezordonat și avea fața căzută, își zîmbi sieși.

— Nu, e în regulă. Tocmai mă întorceam acasă.

Dar Malone clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Dumneavoastră nu vă simțiți bine, doamnă Montgomery. Vă supără ceva. N-ați vrea să-mi spuneți despre ce e vorba?

— Eu — ochii lui Sally clipiră nervos, privind deasupra ieșirii — am ceva foarte important de făcut.

— E ceva în legătură cu ce s-a întîmplat luni? o iscodi Malone.

Luni. Luni. Memoria lui Sally se frămîntă, încercînd să pună ordine în lucruri. La ce se referea? Apoi își aduse aminte. Brațul lui Jason.

— Ce vreți să spuneți? întrebă ea rece.

Malone se apropie de ea și Sally făcu un pas înapoi. El se opri, realizînd că femeia era pe picior de fugă.

— Încă mai credeți că arsura fusese mai gravă decît părea, nu-i așa?

— Da, încuviință Sally. Dar nimeni altcineva nu este de aceeași părere. Se întîmplă ceva, domnule doctor Malone, și am de gînd să aflu ce anume. Nimeni nu mă va convinge că sînt nebună. Nimeni nu mă va opri.

Malone tăcu pentru o clipă, dorindu-și s-o fi cunoscut mai bine pe Sally Montgomery. Se încovoia oare sub povara pierderii copilășului, ori descoperise într-adevăr ceva? Se decise că ar fi fost mai bine să afle.

— Eu nu cred că sînteți nebună, spuse el în sfîrșit. Cred că luni faptele s-au întîmplat cum mi-ați relatat. Arsuri și toate celelalte, adăugă el, zărînd suspiciunea din ochii femeii.

— Mulțumesc, spuse Sally dintr-o suflare, îndreptîndu-se spre ușă. Chiar am motiv să vă mulțumesc.

— Cred că ar fi căzui să discutăm, doamnă Montgomery, zise Malone calm.

O privi prudent pe Sally, fiind sigur că la primul cuvînt greșit ea ar fi luat-o la fugă.

— Am putea discuta în biroul meu? Îți promit că nu vom fi deranjați de nimeni.

Sally încă mai ezita.

— O ușă a biroului meu dă direct în parcare. Mașina ta e aproape. Datorita ei am știut că ești aici.

El se apropie de femeie și aceasta făcu din nou un pas înapoi.

— De fapt, de ce nu mergem direct în parcare? Și apoi, dacă tot nu vrei să intri în biroul meu, poți pleca pur și simplu.

Sally tăcu pentru o clipă, apoi încuviință din cap. Amîndoi părăsiră holul și începură să meargă de-a lungul clădirii.

— S-a întîmplat ceva și astăzi, doamnă Mont... ai ceva împotriva să îți spun Sally?

Ea încuviință din cap, fără a vorbi însă.

— Același lucru s-a-ntîmplat și azi. A venit o femeie cu fiul său, iar după cele relatate de ea, băiețelul ar fi trebuit să fie mort. Nu doar ars — mort. Dar acestuia nu i se întîmplase nimic.

Sally se opri și se întoarse spre Malone. Îl privi adînc în ochi. Spunea oare adevărul, sau era

un soi de capcană? Poate că încerca doar s-o deconspire, încercînd s-o țină pe loc pînă cînd — pînă cînd ce? Și dintr-o dată văzu că nu era nimic în ochii lui care să-i sugereze că o mințea.

— Băiatul fusese supravegheat de COPIL?

Malone ezită un moment, apoi încuviință.

Se aflau în acea clipă lingă mașina lui Sally și ea începu să-și caute cheile în poșetă.

— Dacă aș fi în locul tău, l-aș supraveghea foarte atent pe băiat, spuse ea. Și pot chiar să pariez bani buni că mama lui nu intenționase să-l aibă și că doctorul Wiseman i-a supravegheat sarcina.

Malone știa că tot ce spusese femeia era adevărat. Se întinse puțin și-i atinse lui Sally umărul. De această dată ea nu se mai feri.

— Intră un minut. Te rog.

El plecă spre ușa exterioară a biroului său, o deschise și intră. Sally privi pe fereastră cum traversă încăperea spre ușa cealaltă, răsuci yala, apoi trase de ușă, ca să-i demonstreze că era încuiată, în cele din urmă, învingîndu-și frica, păși înăuntru.

Malone vorbi cu convingere timp de zece minute și, cînd termină, Sally îl privi adînc.

— Și nu este nici o greșeala? Lysolul ar fi trebuit să-l omoare?

Mark Malone dădu din cap.

— Dacă nu, atunci ar fi trebuit să-l doară atît de tare, că ar fi fost inconștient. Dar nu era. Era furios la culme de modul în care fusese tratat, dar îndată ce am terminat lavajul s-a simțit perfect. Și n-a fost nici o greșeală în legătură cu cantitatea consumată. A dat-o pe gît de parcă ar fi fost bere și, după cîte pagube a produs, trebuia să fi fost bere.

Interfonul de pe biroul lui Malone păcăni dintr-o dată și vocea lui Arthur Wiseman umplu încăperea.

— Mark, sint Arthur. Ți s-a întîmplat s-o vezi pe Sally Montgomery pe undeva prin spital?

Malone aruncă o privire rapidă spre Sally, care dădu din cap cu vehemență.

— Nu.

— La naiba. E în regulă. Dacă o vezi, vorbește cu ea, ține-o de vorbă pînă ajung la voi.

— De ce? S-a-ntîmplat ceva?

Urmă o scurtă tăcere, apoi Wisemân spuse:

— E pe cale să aibă probleme, Mark. Soțul ei și cu mine am decis că are nevoie de ajutor, dar ea nu este de acord. Mă tem că urmează să luăm o decizie fără consimțămîntul ei.

Pînă ca interfonul să se oprească, Sally era deja în picioare, lingă ușa ce dădea în parcare.

— Sally?

Ea se opri și se întoarse spre doctor.

— Dacă te voi ajuta de acum, trebuie să știu unde vei fi.

Ea îl privi fix, iar el știu că nici măcar în acel moment nu credea încă în el.

— Doar un nume, spuse el blînd. Nu comenta și nu te mai gîndi; dă-mi doar un nume și pleacă repede de-aici.

— Lucy Corliss, răspuse Sally.

— Voi fi la ea diseară, promise Mark. Avem o mulțime de lucruri de discutat.

Dar, pînă cînd termină el de vorbit, Sally plecase. Doctorul se duse la fereastră și privi cum mașina ei demară din parcare și dispăru pe Prospect Street. Doar după aceea deschise ușa biroului și se grăbi să coboare pe hol spre biroul doctorului Arthur Wiseman.

Louise Bowen se opri o clipă pe gazonul Academiei ca să-i privească pe cei trei băieți care jucau un fel de joc cu o minge. Deși nu înțelesese jocul, văzu că era dur. Ideea era să menții posesia mingii, dar cu ciudățenia regulii de unu contra doi jocul dădea impresia unui constant meci de lupte corp la corp, în care nu ar fi putut exista un învingător pînă cînd toți, cu excepția unuia, ar fi căzut la pămînt de epuizare.

Doar Randy Corliss nu se juca și tocmai el era cel de care se interesa în mod special Louise.

Ea știa că ceea ce se petrecuse în după-amiaza zilei precedente își pusese o grea amprentă pe conștiința lui Randy. El fusese mai liniștit în timpul micului dejun ca de obicei. Și apoi, la masa de prînz, cînd toți ceilalți băieți purtau discuții aprinse despre felul în care să-și petreacă după-amiaza, Randy rămăsese tăcut, cu fața inexpresivă, ca și cum ar fi fost departe, într-o lume numai a lui. Apoi, după prînz, dispăruse. Louise tocmai îl căuta, hotărîtă să facă tot ce i-ar fi stat în putință ca să-i diminueze frica.

Randy era în pădure. După masă își ignorase colegii, care îl rugau să li se alătore pentru joc, și ieșise de unul singur.

Dar nu din cauza celor întâmplate voia să fie singur.

Căuta o cale de scăpare. Timp de o oră își croi drum de-a lungul gardului, căutând un copac care ar fi avut o prelungire extinzându-se peste împrejmuirea de sirmă ghimpată ce înconjura bariera.

Nu era nici unul.

Peste tot, de-a lungul perimetrului proprietății, copacii fuseseră înlăturați. Ici și colo, vreun arbore supraviețuitor, care ar fi putut să aibă lungi crengi joase, își arăta cicatricile provocate cu mult timp în urmă de vreun ferăstrău. Dar nu exista nicăieri prin preajmă un loc pe unde gardul ar fi putut fi escaladat fără a fi atins. Dar apoi, când mai avea doar cincizeci de metri pînă la poartă, găsi locul.

Era un șuvoi curgînd printr-un canal ce-l ducea pe sub gard. Conducta era îngustă, dar Randy era sigur că, dacă și-ar fi îndoit umerii cît mai aproape unul de celălalt, ar fi reușit să-l străbată. Dădu jos capacul canalului și încercă să privească atent prin conductă. La capătul îndepărtat reuși să zărească o geană de lumină.

Ar fi trebuit să încerce atunci?

Aruncă o privire în jur, întrebîndu-se dacă se uita cineva la el.

Nu era sigur. La început, simțise tot timpul priviri ce-l supravegheau și acest lucru îl deranjase. Dar după acele prime zile se obișnuise cu supravegherea. Acel ciudat al șaselea simț devenise insensibil și în acea clipă, când ar fi avut nevoie să știe dacă era într-adevăr singur, nu avea nici o modalitate de a afla.

Dar de un lucru era sigur. Dacă ar fi încercat să fugă în acel moment și ar fi fost prins, nu ar mai fi avut altă ocazie. Cu părere de rău, părăsi curentul și se întoarse spre clădirea principală. Dacă avea de gînd să evadeze, ar fi trebuit s-o facă în timpul nopții și folosind casa. Dar ferestrele aveau gratii și era tot timpul cineva treaz, de veghe.

Merse agale printre copaci, încercînd să plănuiască ce avea de făcut. Când ieși din pădure la marginea pajiștii, găsi răspunsul.

Pe panta acoperișului părea să fie un fel de ușă cu chepeng. Randy se opri și o privi fix mult timp. Era într-adevăr o ușă cu chepeng? La ce folosea? Dar dacă nu era defel o ușă cu chepeng? Dacă era doar o lucarnă care nu s-ar fi deschis?

Se încruntă, încercînd să dezlege enigma. Și apoi, în inocența-i, decise că trebuia să fie o ușă cu chepeng și trebuia să se deschidă. Altfel, nu exista cale de ieșire.

Dar, odată aflîndu-se pe acoperiș, ce ar fi făcut?

Un copac. Tot ce avea de făcut era să găsească un copac care să ajungă cu crengile la nivelul trei al clădirii, ca el să poată cobori. Era pe cale să caute copacul necesar cînd își auzi numele. O recunoscu pe Louise Bowen, care se îndrepta spre el.

— Randy, te-am căutat peste tot.

— Am fost în pădure, am hoinărit.

Ea îi zîmbi, netezindu-i părul.

— Am fost îngrijorată din cauza ta.

Primul impuls al lui Randy fu să se smulgă de lîngă ea, dar se răzgîndi. Dacă voia într-adevăr să încerce să evadeze, n-ar fi trebuit să lase pe nimeni să afle că ar fi putut măcar să se gîndească la așa ceva. Altfel, l-ar fi supravegheat. O cuprinse pe Louise cu brațele și o îmbrățișă strîns.

— M-am gîndit doar la ce am discutat aseară, spuse el.

Inimă începu să-i bătă tare și se rugă ca Louise să nu poată sesiza minciuna pe care era pe punctul de a o spune.

— Și am realizat că Dumnezeu trebuie să fi vrut ca Eric să moară și ceea ce i s-a întîmplat lui nu are să mi se întîmple și mie.

Louise îl bătu ușor pe spate.

— Ei bine, pare să fie foarte logic, îi zise ea. Ce te-a făcut să gîndești așa?

Randy privi în sus, spre ea, încercînd să ascundă teama pe care o simțea.

— Nu știu. Dar nu-mi mai este deloc frică.

— Ei, asta este bine, zise Louise.

Dar cînd îl privi în ochi, văzu ceva ce îi spunea că mințea. Era ceva în privirea lui și în suris care suna fals.

E pe cale să facă ceva, își zise ea. Are de gînd să fugă.

— Crezi că aș putea construi o căsuță într-un copac, aici? întrebă Randy deodată.

— O căsuță într-un copac? repetă Louise.

Despre ce tot vorbea? Vorbise acum un minut despre moarte și în următorul minut despre căsuțe în copaci.

— Știi doar, spuse Randy. O căsuță într-un copac. Tot ce-ți trebuie sînt copacul potrivit,

niște scinduri și cuie.

Louise se încruntă, sigură fiind că undeva trebuia să fie o legătură.

— Unde te gîndești că ai putea s-o pui?

— Nu știu, incuviință băiețașul. Pe-acolo, poate.

Arătă spre un pîlc de arțari din apropierea clădirii și, cînd privirea ei îi urmări gestul, ochii îi rătăciră în direcția acoperișului. Vizibil pentru ea și evident pentru Randy, de asemenea, era chepengul care permitea accesul pe acoperiș. Ea înțelese dintr-o dată.

— Păi, nu știu, spuse ea. De ce nu mergem să aruncăm o privire?

Bucuros că ea fusese păcălită atît de ușor de planul său, Randy o zbughi spre copaci, cu Louise Bowen urmîndu-l încet, gînditoare.

O jumătate de oră mai tîrziu, în mijlocul prea multor planuri despre o căsuță îngrijită, Randy și Louise știau amîndoi ce copac va folosi băiatul pentru evadare.

Odată întorși în casă, Louise Bowen încercă să decidă ce să facă. Știa că ar fi trebuit să raporteze conversația purtată cu Randy, ca și suspiciunea ei, doctorului Hamlin. Dar nu putea, pentru moment. Știa foarte bine că, pentru doctorul Hamlin, Randy nu era decît un animal și bănuia că șeful n-ar fi ezitat să-l închidă pe băiat că pe un animal. Deci, deocamdată, nu avea să spună nimic. În schimb, ar fi trebuit doar să-l supravegheze pe Randy cu multă grijă. Apoi, cînd ar fi știut cu exactitate ce plănua, ar fi decis ce să facă în legătură cu acel fapt.

În ce-l privea pe Randy, el era sigur că femeia nu-l suspectase cu nimic. În acea seară avea să fugă și, era copilăros de sigur, nu avea să fie prins.

CAPITOLUL 22

Lungul asfințit al serii de primăvară tocmai începea să pălească, cînd Sally își conduse mașina în fața casei lui Lucy Corliss. Condusese fără țintă toată după-amiaza, intenționînd doar să stea departe de Eastbury pînă în amurg, oprindu-se o singură dată ca să încerce să ia prînzul. Prînzi, dar i se întoarse pe gît. Fusese o salată care rămăsese neatinsă cît timp bău ceașcă după ceașcă de cafea amară.

De două ori se gîndi să-l sune pe Steve; de două ori abandonă ideea. Ce-ar fi putut să-i spună? Că stătea singură într-un restaurant din alt oraș, întrebîndu-se dacă era în siguranță întorcîndu-se acasă? Asta ar fi confirmat ceea ce credea deja.

Luă în calcul alte variante. Mama? Dar mama ei nu ar fi făcut altceva decît să-l sune pe Steve. Prietenii? Îi veni în minte o imagine a lui Kay Connors. Nu, era doar un singur loc unde să meargă — locul pe care îl numise discutînd cu doctorul Malone, cu cîteva ore în urmă.

Așa că parcă în fața casei lui Lucy Corliss, trase frîna de mîină și ieși din mașină. Porni spre casă, apoi se opri, încruntîndu-se.

În parcare a lui Lucy era o mașină ciudată, o mașină cu număr de înmatriculare medical.

Doctorul Malone?

Sau Arthur Wiseman?

Poate n-ar fi trebuit să intre. Poate că erau amîndoi înăuntru, așteptînd-o.

Își scoase ideea din minte. Paranoia. Fusese un gînd paranoic și n-ar fi trebuit să-l alimenteze. Cu o încredere pe care nu o simțea, urcă cele trei scări pînă la ușa din față a lui Lucy și sună. Ușa se deschise imediat și Lucy o conduse înăuntru.

— Sally, unde ai fost? Am fost atît de îngrijorați. Te-am căutat și apoi, cînd am deschis ușa, mi s-a părut că nu aveai de gînd să intri — Doamne Dumnezeule, arăți îngrozitor!

Din instinct, Sally își trecu mîna prin păr și cînd vorbi își auzi vocea tremurînd.

— Era mașina din parcare. N-am știut a cui era.

— A lui Mark Malone. A venit aici acum o oră.

Sally începu să răsufle ușurată, apoi se potoli.

— A venit singur?

— Sigur că da, o liniști Lucy.

O conduse pe Sally spre sufragerie.

— Ne-a spus ce s-a-ntîmplat astăzi la spital.

Cînd intrară în sufragerie, Jim Corliss se ridică să-i ofere scaunul său lui Sally, dar ea îi ignoră gestul, alegînd în schimb fotoliul pentru două persoane de lingă Lucy.

— Tot ce s-a-ntîmplat?

— Tot ce-am văzut și tot ce mi-ai povestit, spuse Mark Malone. Iar după ce ai plecat am fost în cabinetul lui Wiseman.

O privire alarmată veni din partea lui Sally și Mark o reasigură urgent:

– Am vrut doar să aflu ce făceau și să-ți acord mai mult timp. Mă tem că vorbeau cu mama ta, explicându-i că, dacă ai apărea la ea acasă, ar trebui să încerce să te țină acolo și să-i sune.

– O, Doamne, ce am să mă fac?

– Ai să încerci să uiți de toate astea pentru o vreme.

Vorbise Carl Bronski și hotărîrea din vocea sa o năuci pe Sally.

Să uite? Cum ar fi putut?

Bronski continuă să vorbească, aproape ca și cum ea ar fi dat glas întrebării.

– Nu pot să vină pur și simplu și să te ia, Sally. Ar trebui să aibă o decizie a curții și asta implică o audiere. Toate acestea iau timp, plus mult mai multe dovezi decît au ei acum. De asemenea, nu uita că aici sînt patru persoane care nu cred că ești nici pe departe nebună, dintre care un medic și un polițist. Deci, chiar dacă sînt hotărîți în încercarea de a te lua, asta nu are să se întîmple nici mîine, nici poimîine. Și pînă atunci, dacă sîntem norocoși, vom ști cu exactitate ce dracu' se întîmplă.

– Deci, ceva se întîmplă? Nu sînt nebună?

– Dacă tu ești nebună, sîntem și noi, zise Jim Corliss. Se pare că aici mai este o coincidență. Carl a sunat-o pe Lucy noaptea trecută în legătură cu un băiețel dispărut din Atlanta. Are aceeași vîrstă cu Randy și s-a născut aici. Părinții lui nu erau căsătoriți.

Privirea lui Sally o întilni pe a lui Jim și, cînd vorbi, calmul din vocea ei le spuse tuturor că-și pusese teama personală deoparte.

– Fusesse supravegheat de COPIL?

– Asta nu știm, zise Carl. Sperăm să descoperi tu asta pentru mine. Majoritatea statisticilor pe care le-ai scos din computer nu aveau nici un fel de nume atașate. Erau doar numere.

– Ei bine, este destul de simplu să aflăm, le spuse Sally. Tot ce am de făcut e să mă duc la birou...

Inima îi tresări cînd văzu imaginea cheilor de la birou spînzurînd în cuierul pentru chei din debaraua bucătăriei.

– Nu putem să mergem la mine în birou. Nu am cheile.

– Nu poate să te lase înăuntru ofițerul de serviciu? întrebă Bronski.

Sally clătină din cap.

– Poate, dar nu mă va lăsa. Dacă nu ai cheile tale, nu au voie să deschidă nici un fel de ușă pentru tine.

Mark Malone păși prin cameră, cîntărind riscul a ceea ce era pe cale să sugereze, în comparație cu posibilele avantaje. Se decise într-un tîrziu.

– Ce-ați spune de spital? De ce n-am putea, Sally și cu mine, să mergem la spital și să folosim terminalul din cabinetul meu?

– Dar mă vor căuta acolo, nu-i așa?

– Nu te vor vedea, o asigură Malone. Nici nu va trebui să mergem prin hol. Apoi vom vedea dacă tu și computerul tău puteți să descoperiți cu exactitate ceea ce se petrece.

Se ridicară, gata de plecare, cînd telefonul începu să sune deodată. Lucy ezită, apoi plecă să răspundă. O clipă mai tîrziu reapăru.

– Este pentru tine, îi spuse ea fostului soț, încruntîndu-se ușor. E o femeie.

Ignorîndu-i tonul grav și acuzator, Jim se grăbi în bucătărie. Un moment mai tîrziu apăru și el.

– Era o prietenă de-a mea din Boston, zise el, fixînd-o pe Lucy. O cheamă Joan Winslow și lucrează pentru o agenție de publicitate. Nu m-am întilnit cu ea de doi ani. Oricum – continuă el, în timp ce ochii lui Lucy se îngustară suspicios – am rugat-o să vadă dacă poate să afle cine îi finanțează pe cei de la COPIL.

– Cine îi finanțează? sună exasperată vocea lui Lucy. Și ce fel de importanță are asta?

– Foarte mare importanță, îi spuse Jim. Doar nu crezi că toate aceste fundații sînt atît de independente pe cît pretind, nu-i așa? Aproape toate, într-un fel sau altul, sînt subvenționate de oameni care-și trag spuza pe turta lor.

– Și COPIL? întrebă Carl Bronski.

Jim îl privi posomorît.

– O grămadă de donații minore, dintr-o grămadă de locuri. Dar două foarte importante. Ajutor permanent din partea unui furnizor numit PharMax...

– Care este unul dintre cele mai mari concernuri de medicamente din țară, îl întrerupse Mark Malone. E un interes firesc într-o fundație cum e COPIL.

– Celălalt susținător mă intrigă pe mine, spuse Jim Corliss calm. Care face ca toate celelalte donații, inclusiv cea de la PharMax, să pară mărunțiș.

– Cine este? întrebă Lucy.

Privirea lui Jim stăruia pe a ei; confuzia lui vădită se concentrează în încruntarea ce-i străbătu

fruntea.

– Departamentul Apărării, spuse el încet. Acum, ele ce ar fi interesat Departamentul Apărării într-o asociație de tipul COPIL?

Jason Montgomery veni acasă cînd întunericul pătrunzător al nopții cădea peste Eastbury. Străbătu ultimii metri cu pași foarte lenți, știind extrem de bine că avea o grămadă de probleme. Tatăl său, era sigur, l-ar fi pălmuit, iar mama — ei bine, doar ea s-ar fi uitat la el, iar el ar fi înțeles din ochii ei că o dezamăgise. Asta ar fi putut fi mai rău decît pălmuiala. Jason descoperise cu ani în urmă că palmele usturau pentru o fracțiune de secundă, oricît de tare l-ar fi plesnit tata peste fund. Se opri, privind casa.

Cît de mult știau ei? se întrebă. L-a pîrît Joey cu adevărat? Poate că nu. Ar fi putut explica despre hainele sfișiate că a... că a făcut ce? Își frămîntă mintea pentru o explicație rezonabilă. Poate că se cățăraseră pe un gard și căzuseră? Asta era. El și încă altcineva se cățăraseră pe un gard din jurul curții școlii și căzuseră.

Dar dacă au aflat că fugise de la școală?

Nici nu voia să se gîndească la asta.

Întrebîndu-se dacă distracția de a se descotorosi de școala meritase efortul, orice l-ar fi așteptat în casă, se strecură pe ușa din față.

– Mami? Am venit!

Din bucătărie, auzi vocea tatălui său.

– Jason? Tu ești?

Tatăl veni direct în sufragerie, cu fața roșie de minie.

– Unde ai fost?

– Am... am... îngînă Jason.

Pe urmă, în fața furiei tatălui său, cuvintele pâliră. Privi în sus, spre el, cu ochii plini de lacrimi.

Uitîndu-se în jos, la fiul său, Steve își simți supărarea dispărînd, înlocuită de ușurare. După-amiază nu fusese ușoară pentru el. Plecase de la clinică, descoperind că mașina și Sally dispăruseră. Începuse să meargă spre casă și se decise să se oprească la școală, să-și ia fiul. Dar, chiar dacă așteptase pînă ce terenurile școlii rămăseseră pustii, Jason nu apăruse. Pînă la urmă intră, găsi clasa lui Jason și vorbi cu învățătoarea.

Jason nu fusese la școală în ziua aceea.

Cît privește restul după-amiezei, Steve și-o petrecu alternativ îngrijorat de soție și fiu, nici unul dintre ei întorcîndu-se acasă. Îi sună pe toți cei la care putuse să se gîndească, inclusiv pe Lucy Corliss, dar nimeni nu-i văzuse pe nici unul din ei. De cîteva ori își luă mașina, plecînd să-i caute, dar se răzgîndi de fiecare dată, fiindu-i frică de faptul că unul sau celălalt ar fi putut să-l sune, avînd nevoie de ajutor, și el n-ar fi fost acolo. Așa că așteptase, pășind nervos prin casă, dorindu-și să sune telefonul, privind pe fereastră în fiecare minut, cu speranța că ar fi văzut una dintre persoanele pe care le iubea cel mai mult.

Și în sfîrșit, fiul i se întorsese acasă.

– Unde-ai fost? întrebă el din nou, cu o voce blîndă de astă dată. De ce nu te-ai dus la școală?

Sesizînd că tatăl său nu mai era supărat pe el, Jason își suflă nasul de cîteva ori.

– Din cauza bătăii, spuse el.

– Bătaia cu Joey?

Băiețelul dădu din cap.

– Atunci de ce nu te-ai întors acasă?

– Din cauza scandalului tău cu mama, explică Jason.

Apoi, ca și cum ar fi sesizat ceva în neregulă, aruncă o privire nesigură în jur.

– Mami nu e aici?

– Nu în acest moment, răspunse Steve.

Ce ar fi putut să-i spună lui Jason? Că mama lui fugise și nu știa nimeni unde era? Apoi, pentru prima dată, remarcă hainele sfișiate ale lui Jason.

– Trebuie să fi fost o adevărată luptă cu Joey, comentă el. Vrei să-mi povestești despre asta?

Pe-ndelete, Jason începu să depene povestea.

– Și ochiul meu era umflat, sfîrși el, și brațul îmi sîngera, iar hainele îmi erau rupte, așa că nu m-am dus la școală. Dar el a început, tati.

Steve încuviință absent din cap, neascultînd cu adevărat ultimele cuvinte ale lui Jason. În schimb, încercă să facă un bilanț al tuturor rănilor pe care fiul său le menționase, cu ceea ce el însuși observase.

Ochiul îi era învinețit?

Îi singera brațul?

Și cracul rupt al pantalonilor. De unde provenise asta?

— Ce s-a-ntîmplat cu blugii tăi?

Jason se înfurie.

— M-a împins jos pe trotuar și mi-a julit genunchiul.

— Arată-mi.

Ascultător, Jason își suflecă cracul pantalonilor. Pielea de deasupra genunchiului era intactă și netedă. Și deodată, când Steve examinează blugii, putu să vadă ceva ce semăna cu singele care cursese din interior.

— Și mâna? Unde te-a mușcat?

— Chiar aici.

Jason atinse un punct, chiar desupra încheieturii. Nu prezenta nici un fel de urme ale violenței. De asemenea, nu era nici un pic de vinovăție pe fața lui Jason.

Ce dracu' se-ntîmplase? Ambii băieți avuseră aceeași contribuție în încăierare, iar Joey Connors arătase îngrozitor de dimineată.

— Vino încoace, fiule, spuse el calm.

Îl duse pe Jason în bucătărie, îi desfăcu o sticlă de Coca Cola, apoi ridică receptorul telefonului.

— Kay? întrebă el când se făcu legătura. Aici este Steve Montgomery. Tocmai mă întrebam ce mai face Joey.

Urmă o ușoară pauză, apoi un oftat.

— Bine, cred. E suferind, iar vinătăile n-au să-i treacă decît ip cîteva zile, dar nu există vreo afecțiune serioasă.

Ea se opri, apoi adăugă:

— S-a întors Jason acasă? Ori Sally?

— Jason este aici, zise Steve.

— Se simte bine?

— Nu sînt sigur, spuse încet Steve. Dar, aparent, bătaia a decurs cum ne-a spus Joey, exceptînd faptul că Jason insistă că Joey a început.

— Ceea ce a și făcut, aprobă Kay Connors. Ce vrei să spui cu faptul că nu știi dacă Jason se simte bine? Este rănit?

— Nu, nu — nimic de genul ăsta.

Rise, dar sunetul produs era fals.

— De fapt, mi se pare că ar fi trebuit să fie mai rănit decît este. Mă tem că Joey a încasat, de departe, porția cea mai rea.

— Înțeleg, răspunse Kay, cu vocea sesizabil mai distantă.

De fapt, nu înțelesese deloc, dar decise pentru sine că, pe viitor, Joey ar trebui să fie educat să nu aibă absolut nimic de-a face cu Jason Montgomery. Firește, de acum înainte întreaga familie Connors ar fi trebuit să-i evite pe cei trei Montgomery. O clipă mai tîrziu găsi o scuză ca să încheie conversația și să întrerupă legătura.

Steve rămase tăcut, întrebîndu-se ce să facă. Nu era nici o leziune acolo unde ar fi trebuit să fie. Jason însuși spusese că fusese lovit în timpul încăierării. Dar ce se întîmplase cu rănile?

Și atunci își aminti de mîntuială și de acidul clorhidric. De ambele dați Sally fusese cea care pretinsese că văzuse arsurile și, în ambele cazuri, el gîndise că soția lui exagerase. Dar de această dată? Acum și Joey și Jason văzuseră vătămările. Oare mințeau? Dar nu ar fi avut nici un motiv. Se îndreptă din nou spre telefon, aruncînd o privire peste numerele mîzgălite pe toată suprafața copertei de la cartea de telefon. O clipă mai tîrziu vorbea cu Spitalul Comunal din Eastbury.

— Sînt Steve Montgomery. Doctorul Malone este acolo?

— Nu, nu este, domnule Montgomery.

— Poate fi găsit în altă parte?

— Numai o clipă.

Fu lăsat să aștepte un timp care i se păru interminabil de lung, dar, în sfîrșit, centralista se întoarse. Doctorul Malone nu era acasă, nici nu-i informase pe cei de la serviciu unde putea fi. Ar fi putut alt doctor să-l ajute?

— Doctorul Wiseman, zise Steve. Puteți să-mi dați legătura cu doctorul Wiseman?

— Sigur că da, domnule Montgomery.

Fu lăsat din nou să aștepte și apoi, cîteva secunde mai tîrziu, era făcută o nouă legătură.

Arthur Wiseman ascultă liniștit, în timp ce Steve încerca să-i explice ce se întîmplase. Cînd acesta termină, urmă o mică pauză. Apoi Wiseman vorbi, cu vocea joasă și calmă.

— Adu băiatul la spital, Steve. Se pare că nu există motive de îngrijorare, dar n-ar strica să

aruncăm o privire.

Se opri, apoi adăugă:

– N-ai auzit nimic de Sally?

– Nu.

Vocea lui Wiseman deveni gravă.

– Putem vorbi și despre asta.

Randy Corliss așteptă pînă se făcu liniște în Academie, apoi așteptă și mai mult. Minutele abia se tîrau. După un timp, care păru ore întregi, se strecură din pat și începu să se îmbrace. În cele din urmă întredeschise ușa și trase cu ochiul spre hol. În capătul îndepărtat se zăreau o lumină vagă și un birou. Momentan nu stătea nimeni acolo. Randy se furișă pe margine pînă în hol și începu să se miște pe cît de silențios putea spre grupul îngust de scări, care dădea din capătul primului etaj direct în pod. Aproape că ajunsese la scări, cînd auzi pași în spate. Urca cineva de la primul etaj. Înghiți ultimii metri alergînd sus, în vîrfurile scărilor, și așteptă. Auzi un sunet rîciit și decise că, oricine ar fi urcat scările, stătea în acel moment la birou. Precaut, încercă ușa podului.

Era încuiată.

Se strecură înăuntru, lăsă încetișor ușa să se închidă în spatele lui și pipăi în jur după un comutator. Dar, chiar dacă mîinile sale găsiră unul, se răzgîndi. Ce s-ar fi întimplat dacă cineva ar fi fost afară și ar fi zărit lumină în pod? Nu ar fi reușit niciodată să iasă din casă.

Trebuia s-o facă pe întuneric.

Începu să meargă de-a lungul dușumelei, dar i se păru ca pașii lui răsuna zgomotos. Se opri din nou și-și scoase tenișii, legă șireturile și-și atîrnă încălțările de gît. Încă o dată începu să se tîrască de-a lungul dușumelei podului, tatonînd fiecare pas înainte de a-și lăsa greutatea în picior. Se mișcă încet, cu ochii încordați să penetreze întunericul absolut, dar, după ceea ce i se păru o eternitate, se află sub ceea ce el credea a fi o lucarnă.

Se zgîi într-acolo.

Era o lucarnă, dar în întuneric putu să deslușească doar o scară rabatabilă și un zăvor. De la scara cobora legănîndu-se un șnur, dar, nefiind la îndemînă, Randy se întinse în față și degetele de-abia atinseră capătul uzat al sforii.

Ar fi trebuit să încerce să găsească ceva pe care să se înalțe. Dar cum? Ar fi putut bijbii prin jur, în întuneric, toată noaptea, și tot n-ar fi găsit nimic.

Se hotărî să încerce o săritură. Își îndoi picioarele de cîteva ori, apreciînd cu grijă distanța, apoi se desprinse de sol.

Mîna lui dreaptă înșfăcă funia și, căzînd înapoi pe podea cu un zgomot surd, scara scîrții și coborî cincisprezece centimetri. Bufnitura și scîrțitul îl făcură pe Randy să înghețe ascultînd.

La etajul de dedesubt, Louise Bowen cerceta raportul la care lucra. Fusesse doar o părere, sau auzise un zgomot slab? Încruntîndu-se, se ridică de pe scaun și începu să facă drumul înapoi pe hol, verificîndu-l pe fiecare băiat.

Neauzînd nimic, Randy trase încet scara în jos. Arcurile ei vechi scîrțiră într-un vag protest, dar pentru Randy fusesse ca un sunet de trompetă. În sfîrșit, scara atinsese podeaua și el se grăbi în sus pe ea. Îi luă doar o clipă să înțeleagă cum funcționa zăvorul, iar apoi, cu un sunet de rugină înțepenită, acesta se deschise. Băiatul împinse în față lucarna și sări pe acoperiș. Smoala arăta mult mai abruptă decît i se păruse de jos, iar ardezia acoperișului era alunecoasă sub picioarele goale ale lui Randy. Își puse urgent tenișii înapoi, îi strînse tare, apoi se ridică și-și testă mersul. Tălpile de cauciuc se părea că împiedicau cu fermitate alunecarea, dar nu era prea sigur de echilibrul pe care îl avea. În final, se întinse în afară, pînă cînd ajunsese aproape întins, lipit de pantă, și începu să se cațare pe țiglele acoperișului.

Mai rămăsese o singură cameră de verificat și Louise Bowen șovăi înainte să-i deschidă ușa. Ce s-ar fi întimplat dacă Randy nu ar fi fost înăuntru?

Dar ar fi trebuit să fie. Dacă plănua să fugă în acea noapte, atunci sigur că ar fi așteptat pînă mult mai tîrziu.

Sau poate că nu?

Răsuci clanța ușii lui și-o împinse ca s-o deschidă.

– Randy?

Nu primi răspuns. Aprinse lumina. Patul lui Randy era gol.

Încet, ezitând, Louise porni spre scara principală. Ar fi trebuit să raporteze că Randy Corliss fugise.

Randy zări virful copacului, conturându-se la șapte metri în față. Tot ce avea de făcut era să-și dea drumul pe jgheab, apoi să se cațare pe creanga cea mare pe care o remarcase după-amiază. Dar alunecarea pe latura abruptă a acoperișului nu era la fel de ușoară ca fuga de-a lungul ei. Trebuia să-și plaseze fiecare picior cu prudență, sprijinindu-se cu amândouă mâinile în timp ce-și schimba greutatea de pe un picior pe celălalt.

Și apoi se petrecu întâmplarea. Piciorul drept lovi un rest de mușchi și băiatul alunecă. Începu să se prelingă de pe acoperiș, cu mâinile agitându-se, pentru a descoperi o piedică pe suprafața ardeziei uzate. Simți că începuse să treacă de marginea acoperișului și se agăță disperat de burlanul care împrejmua jgheabul. Acesta scrișni din cauza îmbrățișării neprevăzute, se dislocă din suport, dar rezistă. Randy spinzură în aer pentru o clipă, căutându-și cu disperare o creangă.

Era doar la câțiva centimetri depărtare și, printr-o putere născută din frică, Randy își croi drum pe deasupra ei și sări. Oprindu-se doar o clipă ca să-și tragă sufletul, începu să alunece în josul copacului. În câteva secunde era la pământ, zbughind-o peste pajiște, spre pădure. Dar când ajunse acolo, se opri ca să privească în urmă.

În casă se aprindeau luminile.

Se întoarse și pătrunse în pădure, lăsându-se în seama memoriei ca să-l călăuzească la suvoiul și canalul ce ar fi trebuit să-l ducă pe sub gard. O rază strălucitoare de lună îi lumină calea și el fu capabil să înainteze, într-o goană orbească, evitând cărarea și, tocmai de aceea, îndepărtându-se încet de clădire. Respirația îi devenea sacadată și începu să se gândească la faptul că o luase pe o pistă greșită, când auzi dintr-o dată un zgomot de apă curgătoare. Și văzu că se afla pe capacul canalului, având suvoiul dedesubt.

Auzi din spate un lătrat de ciini.

Se strecură în conductă și intră în apă, făcând abstracție de răceala acesteia. Începu să înainteze în partea de sus a curentului și ajunse la capătul țevii. Fără să ia în calcul posibilele urmări, auzind doar hămăitul crinilor căutându-i urma, se avintă în interiorul canalului îngust.

Era strîmt acolo și umerii săi se frecau de ambele părți, în timp ce avansa în apa grăbită. Dar, când mâinile și picioarele începură să amortească din cauza frigului, zări o geană de lumină în față. Aproape că era afară.

Forțându-și trupușorul într-o parte, străbătu răsucindu-se ultimii metri.

La doar câțiva centimetri de final, își descoperi greșeala.

Fixat cu fermitate la capătul conductei, se afla un grătar cu un grilaj de sîrmă, blocînd cu sita-i deasă trecerea oricărui lucru, cu excepția curentului grăbit.

Deznădejdea pluti pentru o clipă deasupra lui Randy, apoi dispăru. Forțat de împrejurări, se întoarse înapoi prin conductă. I se păru că durase o veșnicie, dar în final fu eliberat de strînsoarea țevii, stînd în apă, cu trupul încărcat de frică și de însuflețire.

Ciinii se apropiiau. Randy se cățără înapoi pe capac, frământîndu-și mintea în căutarea unei soluții.

Gardul.

Ar fi trebuit să escaladeze gardul. În acea clipă putu să vadă un ciine, o imensă umbră crescînd din întuneric. Întorcîndu-se, se grăbi spre gard, dar era prea tîrziu. Dobermanul sări pe el, mîriind, cu fălcile clămpănind în glezna stîngă a lui Randy. Ciinele își plantă cu fermitate labele în pământ și începu să-și scuture capul. Randy se împiedică, căzu, apoi încercă să-l lovească. Piciorul său drept atinse capul animalului și acesta îi dădu drumul pentru o clipă. Randy se tirî în patru labe spre gardul care era la câțiva centimetri depărtare. Ciinele ezită, mîrii, după care se repezi spre băiat. Randy se răsuci într-o parte, prinse ciinele în mijlocul săriturii și îl trînti cu putere.

Cu un urlet tăcut, ciinele muri cînd electricitatea gardului îl străbătu. Randy, cu mîna încă înclăștată în blana animalului, îl privi o secundă.

Într-un mod neclar, era îngrijorat de o senzație ciudată pe care o avea în braț. Era un gîdilă interior și o ușoară senzație de arsură. Ultima dată cînd atinsese gardul fusese terminat. Își aduse aminte dintr-o dată de testul pe care i-l făcuse doctorul Hamlin și știu ce înșenina. Electricitatea nu îl omorîse în primul caz, dar în acea clipă nu i-ar fi putut dăuna deloc.

Îi auzi pe ceilalți ciini, foarte aproape de el. Dîndu-i drumul animalului la picioarele sale, Randy atinse gardul și începu să se cațare.

Apăru din nou acel straniu gîdilat și senzația de căldură, dar nimic mai mult.
Deci, tot ce i se spusese de cînd era mic era greșit.
Electricitatea nu-ți făcea rău deloc. De fapt, o simțeai ca pe un fel de lucru benefic.
Un moment mai tîrziu sări pe pămînt, de partea celaltă a gardului.

CAPITOLUL 23

Întinericul învălui parcare a Spitalului Comunal din Eastbury, dar Mark Malone conduse mașina la intrarea din spate și stinse farurile înainte de a-și trage și parca mașina lângă cabinet.

— N-are rost să înștiințăm pe toată lumea că sîntem aici, comentă el.

Sally își arătă asentimentul printr-o mișcare a capului, ieșind din mașină și așteptînd ca Malone să deschidă ușa biroului. Doar cînd se aflară înăuntru, cu ambele uși închise sigur și cu luminile aprinse, ea vorbi.

— Mă simt ca și cum aș face ceva ilegal.

— Dar nu faci, o asigură Malone. Deși ai făcut cînd ai spart pentru prima dată codurile înregistrărilor medicale. Acum este perfect legal. Dacă întreabă vreodată cineva, te-am angajat ca specialist în computere ca să redactezi niște statistici pentru mine. E în regulă?

— E în regulă.

Sally își așeză geanta pe biroul lui Malone și aprinse monitorul computerului. Cîteva secunde mai tîrziu, începu să tasteze în codul adecvat.

— Primele lucruri înainte de toate, murmură ea.

Degetele îi zburară desupra claviaturii, odihnindu-se în sfîrșit pe butonul de INTRARE. Oftînd ușor, se lăsă pe spate în scaun și zîmbi vag spre Malone.

— Asta ia cîteva minute.

Malone dădu din umeri.

— De unde ai știut ce să-i spui?

— Totul se rezumă la un singur computer, îi explică Sally. Chiar dacă mi-am petrecut majoritatea timpului cu datele de la colegiu, instrucțiunile sînt aproape identice pentru orice. În clipa de față adună o listă a numelor cu una a datelor pentru fiecare copil din această regiune pe care COPIL îl studiază sau l-a studiat vreodată.

Pe cînd ea vorbea, ecranul fu umplut cu o listă de nume. Sally apăsă pe butonul cursor, care i-ar fi permis să deruleze pînă cînd întreaga listă ar fi fost expusă.

— Dumnezeu, rosti ea.

Privi în sus, spre linia de informații din virful ecranului. Lista se opri la linia o sută cincizeci și trei, iar acolo erau cinci nume pe fiecare rînd. Se uită spre imprimanta care era la un metru distanță. Trei lumini, una roșie, una chihlimbarie și una albă clipiră ușor, indicînd faptul că mașina era gata de funcționare.

Văzîndu-i intenția, Malone se duse spre imprimantă și răsuci o coală de hîrtie în platanul acesteia.

— Gata.

Degetele lui Sally zburară din nou peste claviatură și, o secundă mai tîrziu, imprimanta începu să țacăne.

— Voi avea nevoie de trei pagini, spuse ea.

Malone aprobă tăcut, dorindu-și să fi cumpărat tocătorul automat de hîrtie pe care îl văzuse cu un an în urmă. În timp ce imprimanta funcționa, Sally studie ecranul.

— Mă întreb dacă toate acestea sînt părți ale aceluiași studiu? Dar nu pot fi, continuă ea. COPIL face tot felul de investigații, nu-i așa?

— Atît cît știu și eu.

Încă o dată, degetele lui Sally se mișcară peste claviatură.

— Am analiza computerului asupra numerelor de cod pe care le folosește COPIL și vreau să văd dacă pot să găsesc vreo legătură, zise ea.

Imprimanta se opri pentru ultima dată și Malone scoase ultima coală de hîrtie.

— Numele pe care Carl Bronski ni l-a dat este aici, zise el. Adam Rogers.

Puse cele trei pagini împreună.

— Ce vom face cu astea?

— Le păstrăm, răspunse Sally. Poate că sînt singurele lucruri pe care le vom deține.

Dar chiar atunci ecranul prinse viață din nou, de această dată plin de numere, dispuse pe patru coloane.

Malone se încruntă privind ecranul.

— Ce înseamnă asta?

— Aparent, COPIL efectuase patru studii și a însemnat codurile numerice cu multipli de alte numere.

Se fixă pe coloana de numere, în cadranul din stînga-sus a ecranului.

— Aceste numere sînt multipli de treisprezece. Celelalte sînt multipli de șaptesprezece, nouăsprezece și douăzeci și unu.

— Nu sînt sigur că m-am prins, zise Malone.

Vocea lui Sally începu să devină aspră.

— Astă înseamnă că doctorul Wisemăn minte. După cele spuse de el, COPIL folosește numere arbitrare pentru a decide pe cine investighează. Dar aceste numere nu sînt întîmplătoare — par doar așa cînd sînt amestecate cu alte numere. Ceea ce face COPIL într-adevăr este să studieze copii selectați și să-i țină grupați pe criteriul numerelor de cod. Hai să încercăm altceva.

Pentru a treia oară mîinile ei folosiră claviatura și, încă o dată, ecranul deveni gol pentru cîteva secunde. Ca și înainte, începu să se umple de numere, dar de această dată cu nume atașate de ele. Cînd Sally se uită la nume, ochii i se umplură de lacrimi.

— I-am spus computerului să afle numărul de caz al lui Julie, apoi să facă lista tuturor numelor și numerelor din același grup cu ea, explică femeia.

Pe listă erau toate numele.

Randy Corliss.

Adam Rogers.

Julie Montgomery.

Eden Ranson.

Jason Montgomery.

În total, erau patruzeci și șase de nume. Sally Montgomery și Mark Malone se uitară la listă cîteva secunde, fiecare adîncit în propriile gînduri.

— Mai bine le-am scoate pe imprimantă, spuse Malone într-un tîrziu.

Sally încuviință din cap în tăcere, iar degetele ei începură să se miște din nou deasupra claviaturii, de data aceasta încet, ca și cum, întocmind lista pe hîrtie, ar fi parafat cine știe ce soartă care îi aștepta pe copiii ale căror nume apăreau acolo.

La cincisprezece metri depărtare, Arthur Wiseman stătea în cabinetul său, ascultîndu-i liniștit pe Steve Montgomery, care îi descria încă o dată accidentul lui Jason.

— Și așa s-a-ntîmplat? întrebă el cînd Steve își încheie recitalul.

— Chiar așa.

Wiseman se întoarse spre Jason.

— Tu ce spui, fiule? S-a petrecut în felul în care ne-a povestit tatăl tău?

— Cred... cred că da, se bîlbîi Jason. Vreau să spun că încăierarea s-a petrecut și mi-a curs sînge.

— Ei bine, de ce nu aruncăm pur și simplu o privire ca să vedem ce putem descoperi, corect? Jason se încruntă. Nu suportase cînd doctorul Malone îl cercetase și îl împunsese, bîgîndu-i pe gît lingura și făcîndu-l să spună "aaahhh". Nu fusese o dată bolnav.

— Mă simt bine, zise el.

— Și cine a spus că nu? pară Wiseman cu o severitate prefăcută. Tot ce vreau să fac este să arunc o privire. Nu te-am examinat din ziua în care te-ai născut și mi se pare cinstit să mă lași să-mi admir creația.

— Tu ai fost doctorul care m-a moșit? întrebă Jason.

Se gîndise mereu că fusese doctorul Malone.

— Sigur că da. Ți-am tras o palmă zdravănă peste fund și te-am predat doctorului Malone. Erai un mic scandalagiu, după cît îmi amintesc. Aproape că ai smuls acoperișul din loc cu țipetele și urletele tale.

Continuînd să vorbească, Wiseman îl conduse pe Jason în sala de consultații și îl sui pe masă.

— Ce sînt alea? întrebă băiețelul, privind curios spre curelele ce răsăriseră dintr-un capăt al mesei.

— Ceva ce se folosește din cînd în cînd. De ce nu-ți scoți cămașa?

Ascultător, Jason se dezbracă pînă la jumătate, apoi așteptă să vadă ce s-ar fi putut întîmpla. O clipă mai tîrziu simți răceala înghețată a stetoscopului, în timp ce doctorul îi asculta bătăile inimii și respirația... Apoi se uită dintr-o parte în alta, cît Wiseman îi privi cu atenție ochii.

— Care dintre ochi a primit pumnul?

— Acesta, răspunse Jason, ridicîndu-și mîna spre ochiul drept.

Wiseman compară cu prudență ochii băiatului și nu văzu nici o probă a unei vătămări.

– N-a putut să fie mai mult decît un pumn.

– Cred că nu, recunosc Jason. M-a durut doar o secundă.

– Dar în cealaltă zi, cînd ți-ai vărsat mîntuială pe mină. Te-a durut?

– Nu tare, zise Jason, scărpinîndu-se în cap în timp ce încerca să-și amintească. Cred că m-a durut la început, dar nu multă vreme. Ca în ziua în care mi-am tăiat degetul.

– Degetul? întrebă Wiseman.

Jason aprobă din cap.

– Făceam o cazemată și m-am tăiat.

– Rău?

– Nici vorbă. A sîngerat un minut și voiam să pun un bandaj, dar chiar atunci s-a oprit. Fu rîndul lui Wiseman să se scarpine în cap.

– S-a oprit? Înainte de a te pansa?

– Sigur că da.

Wiseman reflectă o clipă, apoi vorbește din nou.

– Ți-ar plăcea să-ți facem niște analize ale sîngelui? întrebă el.

– Pentru ce?

– Doar ca să descoperim ceva, răspunse Wiseman.

– Bine.

Un moment mai tîrziu, în timp ce Jason privea, Wiseman împunse cu un ac brațul băiatului și scoase cinci centilitri de sînge.

Cu o singură mișcare exersată, scoase acul, puse o bucată de vată îmbibată cu alcool în locul în care acul perforase pielea lui Jason, apoi îndoi brațul băiatului în așa fel încît vata să fie fixă în loc.

– Ține mîna așa doar cîteva minute, spuse el.

Luînd proba de sînge cu el, se întoarse în cabinetul său și ridică receptorul telefonului. Dădu o serie de ordine, apoi, punînd în furcă receptorul, se întoarse spre Steve Montgomery.

– E ceva rău? întrebă Steve neliniștit.

– Nu știu, răspunse Wiseman. Pentru moment nu arată că ar fi, dar vreau să fac niște analize ale sîngelui. De asemenea, se pare că Jason ar avea o capacitate neobișnuită, pe care o testez chiar acum.

Se uită la ceas. Trecuseră două minute de cînd scosese acul din mîna lui Jason.

– Stai pe aproape doar un minut.

Se întoarse în sala de consultații și îi zîmbi băiatului.

– E în regulă, spuse el. Hai să ne uităm ca să vedem dacă sîngerezi.

Jason își întinse brațul și Wiseman luă bucata de vată de pe micuța înțepătură.

Atîta doar că acolo nu era nici o înțepătură.

Examina pielea îndeaproape, dar nu putu să găsească nicăieri măcar un semn care să arate că pielea fusese recent perforată.

Mestecîndu-și gînditor buza, Wiseman îl conduse pe Jason afară din sala de consultații, în cabinet, apoi îl trimise, în sala de așteptare.

– Vreau să vorbesc cu tatăl tău cîteva minute. Bine?

Bucuros că examinarea se sfîrșise, Jason zîmbi fericit.

– Bine.

Apoi spuse ceva ce-l privea personal.

– Tot timpul am primit o acadea de la doctorul Malone.

– Ei bine, mă tem că nu am nici una, îi zise Wiseman. Dar dacă ești un băiat cuminte, poate mă duc pînă jos, în cabinetul doctorului Malone, cîteva minute și-ți găsesc una. Cum sună asta?

– Perfect.

Jason dispăru în sala de așteptare și Wiseman închise ușa în urma lui.

– Ei bine, spuse Wiseman încet, pur și simplu nu știu. Mi se pare că Jason se vindecă într-un ritm anormal de rapid.

– Ce vrea să însemne asta?

Wiseman dădu din umeri neputincios.

– Nu pot să-ți spun. Mi s-a părut că Jason are un fel de anormalitate în corp, care se manifestă printr-o regenerare accelerată a țesuturilor. Dar nu sînt sigur ce altceva ar mai putea face.

Steve se încruntă.

– Nu înțeleg.

Wiseman se întrebă ce să mai spună și în final decise să spună cît mai puțin posibil.

Degetele lui își începură obișnuita darabană pe suprafața biroului.

— Cred că poate ar fi înțelept să-l țin pe Jason aici pentru o zi sau două, începui el. Se pare că are un fel de anormalitate și, pînă aflăm despre ce este vorba și care sînt efectele secundare, aș vrea să-l țin sub observație.

— Vrei să spui aici? întrebă Steve.

Dacă nu era nimic rău cu Jason, de ce ar fi trebuit să stea în spital?

— Aici, incuviință Wiseman.

Apoi, după o ușoară ezitare, adăugă:

— Sau poate într-o clinică de diagnosticare.

Începu să-i explice lui Steve cu precauție exact ce avea în minte.

În timp ce-l asculta pe bătrîn, lui Steve începu să i se pară că pierduse controlul asupra vieții sale și a celor din familie. În primul rînd Julie, apoi Sally, acum Jason. Ce se întîmplase? Ce se petrecea? Nu putea să înțeleagă absolut nimic și, auzindu-l pe Wiseman care continua să vorbească, totul începu să sune din ce în ce mai ireal. Cînd Wiseman terminase, rezistența lui Steve la ideea de a interna un copil aparent sănătos în spital începuse să se erodeze. Poate că, începu el să gîndească, Jason ar fi trebuit pus sub observație. Cel puțin pentru o vreme...

Randy Corliss se opri nesigur de cealaltă parte a gardului. Lătratul cîinilor se auzi mai tare. Se întrebă cit de mulți puteau să fie. Nu-i auzise niciodată înainte și nici nu-i văzuse. Fuseseră acolo tot timpul? Dar unde? Poate că fuseseră ținuți închiși la subsol. Dar ce însemna faptul că în acel moment erau liberi? Aflaseră deja că evadase, sau cîinii erau lăsați liberi în fiecare noapte ca să păzească teritoriul? Și apoi îi văzu — pe trei dintre ei — mișcîndu-se hotărît de-a lungul urmelor sale, pînă la punctul unde intrase în apă. Se opriră acolo; lătratul încetă dintr-o dată, în timp ce adulmecau curioși împrejur, întii pe pămînt, apoi în aer. Pe urmă se întoarseră și începură să se miște spre el. Randy rămase nemișcat, fascinat de animalele enorme, cu frica domolită de gardul înalt care îi separa.

După cit observă, descoperiseră al patrulea cîine, zăcînd mort lîngă gard, și, dintr-o dată, furnitul și amușinatul lor lăsă loc schelălăitului. Săriră pe leș, zgrebțănîndu-l ca și cum ar fi fost nesiguri de originea acestuia. Și apoi, toți ca unul, detectară mirosul lui Randy. Uitîndu-și instantaneu tovarășul mort, se întoarseră spre gard, își arătară colții și începură să mîriie. Groaznicul sunet crescînd în intensitate pînă cînd noaptea fu umplută din nou de vocile lor inspăimîntătoare.

Randy dispăru în pădure. În primele minute alergă pur și simplu, dar apoi, cînd lătratul cîinilor dispăru treptat, se opri. Trebuia să se gîndească.

Dacă știa că fugise, atunci ar fi dat drumul cîinilor în pădure.

Și numai atît; ar fi descoperit cîinele mort și ar fi știut cu exactitate unde să-i lase pe ceilalți să vîneze. Și, din moment ce i-ar fi prins mirosul, nu ar mai fi avut nici o șansă.

Apoi îi veni în minte o imagine a cîinilor la marginea curentului de apă.

Urma lui se terminase acolo și nu știa ce să mai facă.

Trebuia să se întorcă acolo.-

Se afla undeva, în partea dreaptă.

Sau nu?

Fusese atît de inspăimîntat, încît nu dăduse prea multă atenție direcției în care mergea. Se gîndi că fugise în linie dreaptă, cel puțin atît de dreaptă pe cît putuse, în timp ce-și croise drum printre copaci. Dar reușise oare cu adevărat?

Rămase nemișcat. Întunericul păru să se înfășoare strîns în jurul lui, anihilînd totul — chiar și cîinii hămăitori — și simți primele ghionturi ale panicii îmboldindu-l. Era ca atunci cînd învăța să înoate și intrase pentru prima dată în apă adîncă. Mama lui era acolo, cu el, doar la cîteva metri depărtare, dar el începuse să bată apa, inspăimîntat de faptul că era pe cale să moară.

Dar atunci auzise vocea mamei sale spunîndu-i calm să nu se impacienteze, să-și lase corpul să plutească. Și atunci, cînd acea stranie senzație de groază începu să-l învăluie, el își repetă cuvintele mamei sale.

— Nu te impacienta, spuse băiatul cu voce tare.

Apoi repetă:

— Nu te impacienta.

Și sistemul funcționă. Teama îl lăsă. Sunetul grăbit din capul său, care acoperise momentan zgomotul nopții, dispăru și băiatul putu să audă din nou cîinii. Se întoarse, astfel încît sunetul părea să vină din spatele lui. Apoi, încet și deliberat, o luă spre dreapta și începu să meargă prin pădure. Se mișca lent, oprindu-se la fiecare cîteva minute să tragă cu urechea.

În sfîrșit, auzi. Desluși în față sunetul ușor murmurat al apei curgătoare. Începu să alerge.

Veni pînă la canal și intră în el, cotînd spre stînga ca să-și înceapă din nou drumul în susul

curentului. Fundul pîriului era acoperit cu pietre netezite de apă și chiar și tălpile de cauciuc ale tenișilor băiatului eșuară în căutarea unui punct stabil pe suprafața acestora. Randy se văzu pus în situația de a aluneca și patina, căzînd în apă doar ca să se ridice și să-și continue drumul.

Înaintă tot așa, fără a ști direcția în care îl conducea curentul sau care ar fi putut fi câștigul său din asta. Tot ce știa era că trebuia să evadeze din Academie, altfel ar fi murit. Și, în vederea evadării, trebuia să stea în apă, unde ciinii nu l-ar fi putut urmări.

Dintr-o dată, sunetul apei deveni mai puternic. Randy cercetă întunericul din față. Putu să distingă vag că se apropia de o bifurcație; pîriul pe care îl urmase era doar un braț al cursului principal. Ce s-ar fi întîmplat dacă acesta ar fi fost prea adînc, ori curentul ar fi fost prea rapid? Și deodată știu că nu avea de ales. Poticnindu-se, își croi drum spre cursul principal și începu să se lupte împotriva curentului. Apa îi ajunse deasupra genunchilor.

Înaintă pînă la o mică cascadă, unde ieșirea îi fu dintr-o dată blocată. Se opri, privind cascada înaltă de mai bine de un metru, și se întrebă ce să facă.

Se părea că la stînga era o potecă.

Ar fi trebuit să părăsească curentul?

Dar dacă ar veni ciinii pe acolo și i-ar găsi urma pe cărare?

Rămase în apă și începu să bijbiie după un reazem care i-ar fi permis să treacă direct prin torent. Pînă la urmă, palma sa dreaptă găsi suprafața alunecoasă a unei crengi ce se infiltrasse printre pietre. Se agăță de aceasta, în timp ce picioarele lui se luptau cu curentul pentru a găsi un punct de sprijin. Iar apoi, doar pentru o clipă, piciorul drept găsi punctul și el se împinse peste bordură, ca să aterizeze, gîfîind și sufocîndu-se, în apă. Privi în sus. Chiar în fața lui răsări din apă o piatră mare. Se ridică din nou în picioare și se luptă să meargă spre ea, nefiind sigur că avea puterea s-o atingă, dar nedorind să se scufunde din nou în apa rece.

Și ajunse. Descinse pe piatră, cu respirația transformată în gîfiieli profunde. Era ud peste tot, îi era frig și dinții îi clănțăneau.

Dar, pentru moment, era în siguranță.

Nu avea de unde să știe cît timp stătuse pe piatră, dar i se păru că durase ore întregi.

Atunci, în sfîrșit, dinții i se opriră din clănțănit, iar respirația i se ușură și se reglă. Asculta, chinuindu-se să audă lătratul ciinilor, dar, chiar dacă acesta exista, cursul grăbit al apei îl făcea de nedeslușit în comparație cu orice alt sunet.

Pînă la urmă se ridica în picioare și continuă să înainteze. Curentul se uniformiza și fundul lui stîncos fu înlocuit de nisip, înaintarea deveni mai ușoară și Randy nu mai fu nici măcar tentat să abandoneze cursul.

O lumină străfulgeră în fața lui.

Randy se opri și rămase împietrit, privind în întuneric.

Oare era cineva acolo afară cu o lanternă, căutîndu-l?

Lumina scăpără încă o dată. Deodată, Randy știu ce era.

În fața lui era o șosea, iar sclipirile de lumină erau mașini, își dublă eforturile și înaintă cu greu, izbind unda apei, cu mintea încărcată de amintirile verii precedente, cînd rămăsese singur în întuneric, apoi zări lumini și, în sfîrșit, ajunse la șosea. Poate că se va întîmpla ca-n vara trecută și îl va găsi cineva ca să-l ducă acasă.

Merse la podul care purta strada pe deasupra șuvoiului. Era pe punctul să se cațare pe capac ca să se îndrepte spre prima mașină ce trecea, cînd se opri dintr-o dată.

Ce s-ar fi întîmplat dacă doctorul Hamlin ar fi fost acolo, într-o mașină, căutîndu-l? Sau domnișoara Bowen? Sau oricare dintre ei?

Nu putea să iasă pur și simplu.

Dar nu ar fi putut nici să înainteze mereu de-a lungul curentului. Ascultă cu atenție. Acolo unde șuvoiul înainta liniștit deasupra fundului neted, noaptea era tăcută. Oricît se străduise, nu auzi ciinii lătrînd, nici zgomot de animale devastînd pădurea, ca să-l prindă.

Poate că, dacă ar fi fost foarte prudent, ar fi putut să fie în siguranță părăsind curentul.

Încercă să se lămurească în ce parte ar fi trebuit să fie Academia. În spatele lui, își zise, și spre stînga.

Prudent, Randy părăsi apa și își croi drum pe malul drept, apoi începu să meargă prin pădure, avînd siguranța că nu scăpa strada din ochi.

Ca să treacă timpul, începu să-și numere pașii. Numărase pînă la șase sute treizeci și patru, cînd atenția îi fu atrasă dintr-o dată de o lumină scăpărînd în depărtare.

Nu era farul unei mașini, pentru că nu se mișca. Nu, era lumina unei firme. Începu să alerge și, în cîteva secunde, fu în stare s-o citească. Inscripția era a unui restaurant și mesajul ei sclipitor pulsa prin întuneric:

DESCHIS TOATĂ NOAPTEA

În sfârșit, Randy era salvat.

CAPITOLUL 24

George Hamlin privi ceasul de pe peretele biroului său. Era aproape zece, era obosit și o lungă noapte de lucru se profila înainte. Era treaba pe care o ura cel mai tare. Dar, orice ar fi fost, trebuia făcută. Când își privi echipa, se întrebă dacă arăta tot atît de jalnic ca ei. Cinci dintre ei stătea nervoși în semicerc în jurul biroului său, cu fețele căzute și ochii pieziși. Louise Bowen, asupra căreia Hamlin plasă întreaga responsabilitate pentru ceea ce era pe cale să se întîmple, stătea cu capul în pămînt, învîrtind cu degetele ciucurile unui șal de lînă ce-i acoperea umerii.

Pare bătrînă, își zise Hamlin într-o doară. Arată bătrînă și obosită. Apoi respiră adînc și începu să vorbească.

— Știți cu toții ce s-a-ntîmplat. Aceste nefericite evenimente ale serii nu mă lasă să aleg. Proiectul Divin e pe cale să fie suspendat

Un murmur slab învălui camera, iar tehnicianul de laborator ridică o mînă timidă.

— Nu putem să ajutăm cu nimic?

— Mi-aș dori să fie așa, răspunse Hamlin. Dar Randy Corliss a fugit și nu avem nici o posibilitate de a-l recupera. Cîinii — cîinii i-au pierdut urma cînd a intrat în șuvoi. A fugit și asta e. Trebuie să luăm în considerare faptul că este în viață, va ajunge acasă și va povesti despre locul în care a fost.

— Dar cum rămîne cu electrocutarea? întrebă cineva.

Hamlin răspunse întrebării cu un zîmbet acru.

— Cred că doar printr-un miracol s-ar fi putut întîmpla ca Randy să zacă mort undeva prin preajmă, chiar acum. Dar nu cred că putem conta pe asta, nu-i așa? Trebuie să ne gîndim la ce-i mîi rău — la faptul că Randy Corliss este în viață. Deci, sintem pe punctul de a închide Academia. În noaptea asta.

Capul lui Louise Bowen se ridică și îl privi pe Hamlin cu o privire năucă.

— În noaptea asta? repetă ea. Dar ce facem cu...

Ochii lui Hamlin se ațintiră spre ea, albastrul lor rece subliniind răceala din voce.

— Toți subiecții vor fi distruși. Vă rog, aduceți-i în laborator.

— Dar... începu să protesteze Louise.

— Acum.

Amîndoi se priviră o clipă, apoi Louise se ridică și ieși din camera tăcută brusc. Cînd ea dispăru, Hamlin își întoarse atenția spre ceilalți. Patru dintre ei lucraseră la proiect de la început și, orice s-ar fi întîmplat, știa că ar fi putut conta pe loialitatea lor. Dar Louise Bowen? Putea conta pe ea? Probabil că nu. Era un lucru pe care el ar fi vrut, la final, să-l rezolve definitiv. Oftă și începu să dea ordine.

— Vom împacheta înregistrările și cît de multă aparatură putem. Paul Randolph trimite trei camioane de la Boston.

O undă de sarcasm se strecură în vocea lui cînd își văzu personalul schimbînd priviri îndoielnice.

— Va trebui ca acestea să fie suficiente, atîta timp cît sînt tot ce avem.

Se opri cîteva secunde, apoi începu să vorbească din nou, cu vocea la fel de amară ca și cuvintele.

— I-am spus lui Randolph că asta era o idee proastă. Ar fi trebuit să ne mutăm undeva în deșert sau în afara granițelor țării. Folosirea acestui loc impunea să avem neazuri.

Tonul vocii i se ridică periculos.

— Zece ani de muncă — zece ani! Și după șase luni de stat aici, totul se duce de ripă. Se duce de ripă! Asta mă face să...

Auzindu-și tonul propriei voci, își inghiți cuvintele.

— Nu contează, spuse el, forțîndu-se să-și păstreze emoțiile sub control. Hai să începem. Va fi o noapte lungă.

Louise Bowen urcă încet scările. Făcuse o greșeală și acum prețul acelei greșeli trebuia să fie plătit. Acest lucru nu i se părea corect. Greșeala fusese atît de mică, iar prețul ei atît de mare.

Tot ceea ce făcuse cu adevărat fusese faptul că ezitase. Găsise camera lui Randy goală și se îndreptase spre scări, intenționînd să-i spună lui Hamlin că băiatul dispăruse. Dar apoi ezitase.

În loc să coboare scările, urcase în pod, convinsă că îl va găsi pe Randy acolo. Podul era gol, dar scara, de obicei sprijinită de acoperiș, era jos, iar ferestruica era de-a dreptul deschisă. Se urcase pe scară și se uitase pe acoperiș chiar la țanc pentru a-l vedea pe Randy alunecând, prinzându-se de copac și coborînd.

În acel moment, Louise nu mai ezitase deloc. Coborîse în grabă ca să raporteze ce se întimplase, dar era deja prea târziu. Randy fugise și acum urmau consecințele.

Louise deschise ușa camerei lui Adam Rogers. Adam, cu părul ciufulit căzîndu-i peste frunte, era cocoțat în pat. O privi pe Louise temător.

– L-au găsit pe Randy?

– Nu, recunosc ea.

Veni momentul părții celei mai dificile.

– Dar, de vreme ce tot ne-am trezit, am hotărît să facem o mică petrecere. Mergem cu toții jos, în sufragerie, pentru că avem o surpriză pentru fiecare dintre voi.

Fața lui Adam se schimonosi într-un zîmbet nerăbdător, iar băiatul țopăi jos din pat.

– Trebuie să mă îmbrac?

– Nu, spuse Louise încetișor. Vei arăta bine chiar așa cum ești.

Apoi, în timp ce Adam fugea în josul scărilor, Louise își continuă drumul de-a lungul coridorului, oprindu-se la fiecare ușă, pentru a repeta ceea ce-i spusese lui Adam altor doi – lui Jerry Preston și Billy Mayhew. Și ambii, cu ochii strălucind anticipativ, îl urmară pe Adam în josul scărilor. Cu inima zdrobită, Louise porni spre sufragerie, silindu-se să le zîmbească celor trei copii. După aceea trecu prin bucătărie în laborator. George Hamlin se întoarse s-o privească.

– Sînt gata?

Louise încuviință din cap și încercă să înghită nodul care i se formase în gît.

– Eu... le-am spus că vom da o petrecere, spuse femeia cu o voce tremurîndă. Pot să le fac niște cacao?

Hamlin se încruntă furios.

– Cacao? Vrei să le faci cacao?

Expresia feței lui Louise se accentuă cu hotărîre.

– Nu trebuie să știe ce urmează să se întimple, spuse ea. Nu pot cel puțin să creadă că este o petrecere? Va dura doar un minut.

Hamlin se uită la ceas, apoi din nou spre Louise. Pe urmă, realizînd că i-ar lua tot atîta timp să se certe cu ea cît ar fi nevoie dacă ar lăsa-o să facă ceea ce-și propusese, ridică din umeri cu indiferență.

– E în regulă, zise el. Ai la dispoziție cincisprezece minute.

Cît timp zăbovi cu prepararea băuturii, Louise folosi intervalul pentru a se redresa. Orice s-ar întimpla, nu trebuia să-i lase pe copii să vadă cît de supărată era. Ar fi fost mai ușor pentru ei dacă n-ar fi suspectat nimic. Forțîndu-se să zîmbească, duse în sufragerie o tavă cu ibricul și patru cești.

– Iată-ne, spuse ea pe cît de senin putu.

Cei trei băieței zîmbiră fericiți.

– Care-i surpriza? întrebă Jerry Preston.

Louise ezită doar o secundă.

– Surpriza este la doctorul Hamlin. El vă va spune totul despre asta.

Turnă cacao și împărți ceștile. Apoi, patru minute mai târziu, George Hamlin apără în cadrul ușii, ca și cum și-ar fi așteptat replica.

– Jerry?

Măgulit de a fi primul ales, Jerry Preston zîmbi malițios către prietenii săi, apoi se ridică să-l urmeze pe Hamlin afară din sufragerie.

Hamlin se reîntoarse, după care Louise Bowen rămase doar cu Adam.

– Cum se-ntîmplă că sînt tot timpul ultimul? se plînsese băiețelul.

– Chiar ești? spuse Louise, nefiind tocmai atentă.

– Trebuie să fie din cauză că sînt cel mai mic, zise Adam gînditor. Cînd am să fiu mai mare am să fac totul primul.

Ochii lui Louise se umplură de lacrimi cînd privi fața solemnă a băiețelului.

– Nu știu, șopti ea.

Adam își ridică fruntea și se încruntă.

– S-a întîmplat ceva?

Louise își mușcă buza și-și șterse ochii, dar, înainte de a fi silită să-i răspundă la întrebare, Hamlin apără încă o dată la ușă.

– Gata, Adam, spuse el.

Privirea i se opri pe urmă asupra lui Louise.

– Vino și tu, Louise, te rog.

Hamlin îi conduse prin bucătărie și laborator spre o cămăruță din spatele casei. Adam privi mașina ciudată ce stătea în mijlocul podelei.

– Asta e surpriza?

– Nu, îi explică Hamlin. Țasta este noul test pe care vrem să ți-l facem. Poți să intri singur, sau ai nevoie de ajutor?

– Pot singur, răspunse Adam.

Mașina îi părea ca un imens trabuc metalic, cu o ușă de sticlă la un capăt.

– Ce face asta?

– Îți testează respirația, zise Hamlin. Durează doar un minut, după care poți să te întorci la prietenii tăi.

Îl ajută pe Adam să se urce în mașină.

– E totul în ordine?

Băiețelul încuviință nesigur din cap, iar Hamlin închise și sigilă greaua ușă de sticlă. Se întoarse apoi s-o privească pe Louise.

– Deschide valva, îi spuse el.

Ochii lui Louise se holbară.

– Nu, șopti ea. Nu pot s-o fac...

Vocea lui Hamlin se îngroșă.

– Când proiectul va fi un succes, vom împărți cu toții gloria. Până atunci, vom împărți cu toții responsabilitatea. Răsuțește valva.

Aproape împotriva propriei voințe, mâna lui Louise se mișcă spre valva ce ar fi trebuit să deschidă liniile de decompresie.

– Nu pot...

Dar Hamlin era neînduplecat.

– Poți și ai s-o faci!

Privindu-l pe Adam Rogers prin ușa de sticlă, Louise roti valva. Auzi un fișuit rapid, ca și cum aerul s-ar fi grăbit să iasă din cameră, și o perplexă privire de surprindere apără în ochii lui Adam. Apoi fu gata.

Cinci minute mai târziu, trupul băiatului se alătură celorlalte, în crematorul instalat cu mult timp în urmă în acea cameră, și focul începu să ardă.

Lucy Corliss ridică receptorul după al treilea apel, așteptând s-o audă pe Sally Montgomery ori pe Mark Malone la celălalt capăt al firului. Când auzi, în schimb, o voce pe care n-o recunoștea, inima îi tresări un pic.

– Sînteți doamna Corliss? întrebă vocea din nou.

– Da.

– Mama lui Randy Corliss?

Lucy simți că picioarele începeau să-i tremure și se așeză brusc pe unul dintre scaunele de bucătărie. Oare era adevărat? Îi auzea în sfârșit pe oamenii care îl luaseră pe Randy?

– Da, spuse ea în receptor, da, eu sînt.

Acoperi telefonul cu mâna.

– Jim? Jim!

În timp ce fostul ei soț se grăbea să ajungă în cameră, ea se străduia să audă ce-i spunea omul de la celălalt capăt al firului.

– Sînt Max Birnbaum. Am un restaurant în afara orașului, pe șoseaua ce duce la Langstone.

– Da? zise Lucy încă o dată.

La ce se referea acel individ?

– Mă rog, doamnă Corliss, cu aproximativ zece minute în urmă un puști hoinar a intrat în restaurant, ud learcă, și m-a rugat să vă sun.

– Randy? întrebă Lucy. Randy este acolo?

– Chiar aici, doamnă.

Urmă o pauză, după care Lucy auzi vocea lui Randy, tremurînd ușor, dar, inconfundabil, vocea lui.

– Mami?

– Randy? O, Randy, ce s-a întîmplat? Unde ești?

– Am fugit, mami. M-am speriat, așa că am fugit. Mi-a fost frică de faptul că voi muri.

– Muri? repetă Lucy.

Fugise de acasă pentru că-i era teamă că va muri? De unde îi venise o asemenea idee?

– O, Randy, am fost atât de îngrijorată, de înspăimântată.
– Vii să mă iei?
– Da! O, Randy, sigur că da! Unde ești? Vin chiar acum. Chiar acum.
– Sînt la restaurantul domnului Birnbaum. Este... nu știu unde. Domnul Bimbaum poate să-ți spună cum să ajungi aici.
Lucy făcu semn grăbită, dar Jim avea deja pregătite hîrtie și pix. Ea notă indicațiile, vorbi încă o dată cu Randy, apoi așeză în furcă receptorul.
– E teafăr, începu să plîngă femeia, lăsînd să i se prelingă din ochi toată tensiunea acumulată în cursul săptămîinii. O, Jim, e teafăr!
Se aruncă în brațele lui, strîngîndu-l.
– S-a întors, Jim. Copilul nostru s-a întors.
Apoi, vîzîndu-l pe Carl Bronski în pragul ușii, cu o figură sobră, se îndepărtă de Jim.
– Carl? E ceva în neregulă?
– Nu știu, spuse polițistul. Sper că nu. Dar ar putea fi o înșelătorie.
Bucuria ei dispăru, pe cît de repede apăruse. Lucy se așeză din nou pe scaun.
– O înșelătorie?
– Ce ți-a spus?
Lucy repetă cuvintele lui Randy pe cît de exact își putuse aduce aminte. Cînd termină, Bronski dădu din cap.
– Deci, pînă la urmă a fugit, zise el încet.
– Dar acum vrea să se întoarcă acasă, replică Lucy. Nu este nici o păcăleală, știu că nu este. Se întoarse spre Jim și vocea ei deveni deodată timidă.
– Vino cu mine, Jim. Hai să mergem să-l luăm împreună.
Privi de lă Jim spre Bronski, și apoi din nou spre Jim.
– S-a terminat. O, Doamne, s-a terminat. Îmi iau haina și poșeta, apoi...
Fugi afară din cameră și cei doi bărbați o auziră cotrobăind prin debara după haină.
– Nu s-a terminat deloc, spuse încet Bronski.
Jim Corliss îl privi uimit.
– Încă ar putea fi o înșelătorie, continuă Bronski.
Apoi, în timp ce Jim îl privea, Bronski luă cartea de telefon, răsfoi paginile și, în final, formă un număr. Vorbi succint, apoi își cîntări părerile. În sfîrșit, se decise să parieze pe instinct.
– E în regulă, îi spuse lui Jim. Nu cred că telefonul ă fost o păcăleală, așa că am să vă las pe amîndoi să mergeți singuri să-l luați pe Randy. Pot să aștept pînă îl aduceți acasă, ca să ascult povestea lui. Dar ține minte ceva, Jim.
Își coborî tonul vocii ca Lucy să nu-i poată auzi cuvintele.
– A spus că a fugit din cauză că îi era teamă să nu moară. Dar nu a spus că a fugit de acasă. Poate că... ei bine, poate că a fugit, în aceeași măsură, de oricine l-ar fi luat.
– Dacă l-a luat cineva, ripostă Jim.
– Există Adam Rogers și Dumnezeu știe cîți alții.
Jim incuviință, știind că Bronski avea dreptate.
– Bine. Dar nu-i spune asta chiar acum lui Lucy, te rog. Las-o cîteva minute. Ar fi atât de dur...

– N-am s-o fac, promise Bronski. Știi ceva – am să stau aici, lîngă telefon, în eventualitatea că Sally ori Malone au să sune. Și vrea să văd dacă poți să-l faci pe Randy să tacă pînă îl aduceți înapoi aici, e în regulă? Mi-ar plăcea să ascult ce are el de spus, mai intîi.

Conducînd prin noapte spre Langstone și restaurantul în care îi aștepta Randy, Lucy deveni din ce în ce mai îngrijorată că Jim nu-i împărtășea fericirea. Pînă la urmă, nu mai putu să îndure ideea.

– Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă ea. Ce ți-a spus Carl în timp ce-mi luam haina?
– Nimic.
Lucy îl privi cu atenție. Chiar și în acea lumină slabă îi putu zări îngrijorarea de pe față.
– Nu mă minți, Jim. Nu acum. Te rog.
Jim se strădui să zîmbească și o bătă ușor pe mîna ce se odihnea peste a lui.
– Nu s-a-ntîmplat nimic, iubito. Crede-mă.
Dar Lucy nu era convinsă. Conduseră în tăcere, iar după douăzeci de minute zăriră în depărtare o firmă strălucitoare de neon.
– Acea trebuie să fie, spuse Jim încet.
Lucy se întinse îngrijorată peste bordul mașinii, cu nervozitatea crescîndu-i în timp ce parcau în spațiul rezervat de lîngă restaurant. Ieși din mașină încă înainte ca Jim să oprească

motorul, alergînd spre ușa principală. Intră și îl văzu pe Randy, stînd în compania unui bărbat greoi, de vîrstă mijlocie, purtînd o bonetă soioasă de bucătar. Recunoscîndu-și mama, Randy sări de pe scaun.

— Mami, o, mami, am fost atît de speriat!

Se afla în brațele ei, cu fața ascunsă la pieptul mamei, dînd în sfîrșit drumul să curgă lacrimilor pe care și le stăpînise toată noaptea.

— Totul este în ordine, scumpul meu, șopti Lucy. Acum sînt aici și totul este în ordine.

Îl bătu ușor cu palma și îl strînse în brațe, legînîndu-l încet pînă cînd icnetele i se potoliră.

Apoi, cînd Jim intră pe ușă, îi șopti copilului din nou:

— Am o surpriză pentru tine.

El o privi printre lacrimi.

— O surpriză? Ce?

— Întoarce-te.

Randy se răsuci cu spatele. Lucy se așteptă ca băiatul să-i sară din brațe și să alerge la tatăl său. Dar îl simți împietrit.

— Tati? spuse copilul nesigur.

— Eu sînt, fiule, răspunse Jim.

Își întinse brațele spre Randy, dar acesta se retrase mai aproape de mama.

— Nu mă obliga să mă întorc acolo, spuse băiatul. Te rog, nu mă obliga să mă întorc acolo.

Ascultînd spusele lui Randy, Lucy simți un fior. Deci, din această cauză nu-i împărtășise Jim bucuria. Tot timpul, cînd pretindea că o ajută, că era îngrijorat din cauza lui Randy, o mințise. Tot timpul el fusese vinovatul. Ea avusese dreptate. Avusese dreptate de la început cînd îl suspectase. Furia crescînd în ea și se ridică să-l înfrunte pe Jim Corliss, dar, înainte de a putea vorbi, el îi veni în întîmpinare și-i puse mîinile pe umeri.

— Nu vorbi, o imploră el. Știu ce ai de gînd să spui și mai știu că ai să regreti mai tîrziu. Nu s-a terminat nimic, Lucy. Nu știu nimic mai mult decît tine, dar știu că nu s-a terminat încă.

Asta este ceea ce mi-a spus Bronski în bucătărie. Mi-a spus că nu știm de unde a fugit Randy.

— Randy a spus că a fugit de-acasă, pentru că-i era teamă că va muri.

— Nu, n-am spus asta, mami, zise Randy.

Părinții săi priviră în jos, spre el.

— Am fugit de la Academie. Acea la care m-a trimis tați.

Jim o privi pe Lucy în ochi cu fermitate.

— Jur că nu știu despre ce vorbește, Lucy.

În drum spre casă, Lucy se întrebă dacă să-l creadă sau nu. Ar fi vrut s-o facă. Doamne, cît de mult și-ar fi dorit să-l creadă. Dar ar fi putut oare?

Imprimanta scoase ultimele date pe care le ceruse Sally, cînd se auzi un ciocănit la ușa ce dădea pe coridor. Mark Malone privi spre Sally, ai cărei ochi se umplură imediat de frică.

— Cine este? strigă el.

— Domnule doctor Malone, dumneavoastră sînteți? răspunse o voce nesigură de femeie.

Malone se duse spre ușă și deschise.

— Eu sînt.

Asistenta zîmbi ușurată.

— Mulțumesc lui Dumnezeu. Am văzut lumină pe sub ușa dumneavoastră și mi-a fost teamă că cineva ar fi putut intra prin efracție.

Se uită în cabinet și o recunoscu pe Sally.

— O, bună seara, doamnă Montgomery. Îl căutați pe Jason?

— Pe Jason? întrebă Sally surprinsă.

Asistenta nu dădu nici un semn că ar fi observat uimirea lui Sally.

— Este în cabinetul doctorului Wiseman, împreună cu soțul dumneavoastră.

— Eu... ce?

Dar, înainte de a putea spune altceva, Mark Malone ridică o mîină avertizatoare.

— Mulțumesc, îi spuse el asistentei. Eu și cu doamna Montgomery tocmai discutăm problema.

Apoi, fără să mai aștepte replica asistentei, închise ușă. Se întoarse spre Sally, a cărei expresie de surprindere se transformase în îngrijorare.

— Jason și Steve sînt aici? Dar de ce?

— Nu știu, zise Malone. Dar nu cred că ar trebui să stăm deoparte ca să aflăm. În mod sigur cineva îi va spune lui Wiseman că ești aici.

Începu să strîngă informațiile în servietă.

– Deconectează chestia aceea și hai să ieșim de-aici.
 Sally închise monitorul, se ridică și începu să-și strângă lucrurile. Malone deschisese deja ușa ce dădea în parcare, așteptînd-o. Dar, în timp ce traversa camera, Sally se opri.
 – Nu pot să plec.
 Malone o privi cu atenție.
 – Sally, trebuie.
 Dar Sally clătină din cap.
 – Nu pot să plec. Jason este aici și trebuie să aflui de ce.
 – Sally...
 – Mark, ai toate datele. Ia-le și pleacă.
 Se uită la el implorator.
 – Mark, este copilul meu. Dacă se întîmplă ceva, trebuie să fiu cu el. Nu înțelegi?
 Mintea lui Malone se puse în mișcare și ajunse la o decizie rapidă.
 – Merg cu tine, spuse el.
 Închise ușa de afară și se îndreptă spre Sally, care făcu un pas înapoi.
 – Nu. Ia tot ce am tipărit și întoarce-te la Lucy. Vin și eu cît de repede pot.
 – Dacă Wiseman pune mîna pe tine, s-ar putea să nu te mai întorci deloc, zise Malone cu glasul ferm.
 Bătu ușor cu palma peste servietă.
 – Iar acum avem nevoie de tine ca să ne conduci prin toate astea. Vino.
 Luînd-o de mîină, el o petrecu afară din cabinet, pe coridor, spre sala de așteptare a doctorului Wiseman. Acolo, stînd pe scaun și răsfoind o revistă, se afla Jason. Se uită spre ei și zîmbi forțat.
 – Salut, mami. Salut, domnule doctor Malone.
 Sally ingenunche și își îmbrățișă băiatul.
 – Scumpule, ce faci aici? Te simți bine?
 – Da, mi-e bine, zise Jason, eliberîndu-se din îmbrățișare.
 – Atunci ce faci aici?
 Jason făcu tot ce-i stătu în putință ca să explice ce se întîmplase.
 – Așa că doctorul Wiseman i-a spus lui tati să mă aducă aici, apoi mi-a luat niște sînge și cred că vrea să merg în altă parte.
 – În altă parte? șopti Sally.
 Jason păru vinovat.
 – Mi-am pus urechea la ușa și am ascultat, recunosc el. Vrea să merg undeva pentru ob...
 Se încruntă, pe urmă își aminti cuvîntul.
 – Observație.
 Sally ridică privirea spre Malone.
 – Nu înțeleg...
 – Zău? Cred că eu înțeleg.
 Se aplecă și îl ridică pe Jason de pe scaun.
 – Ce-ai zice să faci o tură cu mine și cu mama, cavalerie?
 – Unde?
 – Să vizităm niște prieteni.
 Malone ieși din sala de așteptare, vorbindu-i lui Sally peste umăr.
 – Haide.
 Privind nesigur spre ușa închisă ce ducea la cabinetul doctorului Wiseman, Sally îl urmă pe Malone.

CAPITOLUL 25

– Atunci așa rămîne, zise Arthur Wiseman.
 Se ridică, se întinse și ocoli biroul, ca să se întindă pe marginea acestuia.
 – COPIL are cea mai bună clinică de diagnosticare pentru copii din întreaga țară. Dacă cei de acolo nu pot afla ce se întîmplă cu Jason, atunci nimeni nu poate. Acum mi se pare că ar trebui la fel de bine să îl ținem pe băiat aici în seara asta și să-l trimitem la Boston mîine dimineață.
 Dar Steve nu era tocmai sigur de asta.
 – Nu poate să stea acasă în noaptea asta? Mi se pare că...
 – Iar mie mi se pare, îl întrerupse Wiseman răutăcios, că ai suficiente motive pentru care să

fii îngrijorat în noaptea asta.

- Dar nu este nimic cu adevărat rău în starea lui de sănătate.
- Așa s-ar părea, aprobă Wiseman. Dar aparențele pot fi înșelătoare.
- Tonul vocii lui coborî ușor.
- Nu uita de Julie.

La menționarea numelui fiicei sale, ultimele împotriviri ale lui Steven se frînseră. Se ridică în picioare și plecă spre ușă, ca s-o deschidă.

- Jason?
- Sala de așteptare era goală.
- Jason? repeta el, mai tare de această dată.

Wiseman veni în spatele lui.

– Probabil că s-a plictisit și a plecat în sala de urgențe, sugeră el.
Dar, când intrară în sala de urgențe, și aceasta era goală, cu excepția asistentei de serviciu, care stătea liniștită la biroul ei.

- A trecut Jason Montgomery pe aici? întrebă Wiseman. Asistenta clătină din cap.
- Nu l-am văzut. Poate este în cabinetul doctorului Malone.
- Malone? E aici?

Zimbetul asistentei se transformă într-o vagă încruntare.

- Sigur că da. Nu l-ați văzut? El și cu doamna Montgomery...

– Doamna Montgomery! izbucni Wiseman.

Singele îi năvăli în obraji, în același timp cu furia spontană care izbucni din el.

– Am dat ordin ca dacă cineva – oricine – o vede pe doamna Montgomery, să fiu anunțat de urgență.

Asistenta tremură sub amenințarea lui.

– Îmi... Îmi pare rău, domnule doctor Wiseman, se bîlbîi ea. N-am știut. Nu mi-a spus nimeni când am intrat de gardă și–

Dar vorbea unei camere goale. Wiseman, urmat de Steve Montgomery, străbătea cu pași mari holul, spre cabinetul lui Malone.

Însă și acesta era gol.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți pentru o clipă și Steve Montgomery fu cel care vorbi în sfîrșit, cu vocea joasă, înfrînt.

– Nu înțeleg.
– Nici eu, răspunse Wiseman imediat. Dar se pare că Sally l-a convins pe Malone că există ceva adevărat în fanteziile ei.

Dintr-o dată, Steve știu cu certitudine unde plecase soția lui.

- Lucy Corliss, spuse el. Sînt cu Lucy Corliss.

Traversă cabinetul lui Malone.

– Haide.

– Stai puțin, zise Wiseman.

Steve se întoarse spre el.

- Ce ai de gînd să faci?
- Să-mi iau nevasta și copilul!
- Și dacă Sally nu vrea să meargă cu tine?
- Trebuie să meargă – sînt soțul ei!

– Gîndește-te, Steve. Ea n-are încredere în tine și nici în mine. După aparențe, are încredere doar în această doamnă Corliss și, poate, în doctorul Malone. Nici măcar nu trebuie să faci ceva ce nu ar vrea. Pentru că nu poți să pătrunzi acolo și s-o scoți afară, chiar dacă crezi că este spre binele ei.

Lui Steve îi căzură umerii; se simți dintr-o dată epuizat – epuizat și frustrat.

– Dar trebuie să fac ceva, spuse el în final. Nu pot s-o las să-1 ia pur și simplu pe Jason, să las lucrurile să treacă așa. Nu pot...

– Pentru moment, zise blînd Wiseman, nu există nimic altceva ce poți să faci. Așteaptă pînă dimineață, Steve.

Îl conduse pe nefericitul bărbat înapoi în cabinetul său, unde deschise dulapul cu medicamente, scutură dintr-o sticlă în interiorul unui plic patru pastile și i le înmînă lui Steve.

– Du-te acasă și încearcă să dormi. Dacă ai nevoie, inghite-le pe astea. Și termină cu grijile – Mark Malone este un om bun. Nu va lăsa să li se întîmple nimic nici lui Sally, nici lui Jason. Apoi, mîine, dacă nu vine acasă, vom lua orice măsuri vor fi necesare pentru a o proteja.

Cu mintea învăluită de indoieli antagonice și emoții, Steve Montgomery ieși în noapte.

– Dar *de ce* ai plecat cu femeia aceea? întrebă Lucy pentru a treia oară.
Încă o dată, Randy își repetă răspunsul.
– Mi-a spus că tati a trimis-o. Mi-a spus că tati era într-o călătorie și, când se va întoarce, va veni să mă viziteze.
– Dar n-am fost nicăieri, fiule, îi zise Corliss băiețelului. Chiar din ziua în care ai dispărut am fost exact aici, încercînd s-o ajut pe mama ta să te găsească.
Expresia feței lui Randy îi reflectă neîncrederea. Se întoarce spre mama lui.
– Este adevărat, iubitele, îl asigură ea. Nu a fost în nici un fel de călătorie.
– Și nu voi muri? întrebă Randy cu un glas tremurat.
Lucy îl strînse în brațe.
– Sigur că nu vei muri, șopti ea. Ești un băiețel foarte sănătos și nu există nici un motiv pe lume să mori.
Amintindu-și ciudata poveste pe care i-o relatase el, ea încă avu dubii. Nimic din ce-i povestea despre Academie nu suna cum trebuia. Nu părea a fi o școală, cel puțin nu una despre care auzise vreodată.
Spusese oare adevărul?
O dată sau de două ori, cît timp Randy vorbise, ea surprinsese fața lui Carl Bronski și îi remarcase îndoiala. I-o citise în ochi, în mimica gurii, în aproape imperceptibila clătinare a capului. Bronski, înțelesese ea, nu prea credea cele auzite.
Dar apoi, o dată cu sosirea lui Sally, a lui Jason și a lui Malone, îndoielile ei fuseseră lăsate deoparte, cît timp îi explicase lui Sally ce se petrecuse. În final se întoarce spre Malone.
– Puteți să-l examinați? I-am scos hainele și i-am făcut baie. Totul pare să fie în regulă, dar, după ce ne-a povestit el...
– Nici o problemă, răspunse Malone.
Se întoarce către cei doi băieți, care șușoteau fericiți împreună.
– Randy, ți-ar plăcea să te examinez?
– Mă simt bine, zise Randy, dar, înainte de a mai putea protesta, Lucy interveni.
– Vei merge cu doctorul Malone, după care vei pleca la culcare. Este trecut de miezul nopții.
– Și Jason te va întovărăși, adăugă Sally.
Brusc, avînd perspectiva prietenului dormind cu el, Randy zîmbi forțat.
– E în regulă. Poate Jason să vadă consultația?
– Sigur că da, încuviință Malone. Dar nu va fi foarte interesantă. Vreau doar să mă asigur că respiri normal. Haideți.
Îi conduse pe băieți spre camera lui Randy și o tăcere subită se lăsă asupra grupului din sufragerie. Sally fu cea care o curmă în final.
– Lucy, sînt atît de fericită pentru tine – este ca un miracol. Dar unde a fost Randy?
– Mai bine îl așteptăm și pe Malone, spuse Bronski. Nu există nici un motiv ca să povestim de două ori. Tu ce-ai descoperit?
– O grămadă de lucruri, răspunse Sally. Sînt toate în geanta lui Mark, cel puțin atît de multe pe cît am putut obține. Și nu există nici un dubiu, ceva se întîmplă. Doctorul Wiseman m-a mințit pe mine, și COPIL te-a mințit pe tine, Lucy. Copiii nu au fost luați aleatoriu.
– Ești sigură? întrebă Bronski.
– Sînt sigură, spuse Sally calm. Încă nu știu cum au fost selecționați pentru acel studiu, sau despre ce este vorba în întregime, dar totul se află acolo. Așteptați pînă o să vedeți.
Deschise servieta lui Malone și începu să scoată de pe fundul acesteia hîrțile imprimare.
– Dumnezeule, șopti Lucy, în timp ce teancul creștea. Atît de multe.
– Și majoritatea lor probabil că nu înseamnă nimic. Multe dintre acestea nu sînt nimic mai mult decît copii ale fișelor medicale.
– Pentru ce?
– Pentru ca noi să căutăm prin ele. Undeva există un factor comun, care îi face pe toți acești copii să fie deosebiți. Iar noi sîntem pe cale de a-l descoperi.
– Ce sînt toate acestea? întrebă Carl Bronski.
Ținea în mînă citeva pagini prinse laolaltă. Sally aruncă o privire.
– Corelarea. Pe pagina a treia se află o listă cu numele tuturor copiilor implicați în Grupul Douăzeci și Unu.
Jim Corliss, care cotrobăia și el prin teancul de documente, se uită spre Sally curios.
– Grupul Douăzeci și Unu?
– Este un nume pe care l-am folosit eu și Mark.
Rapid, ea le explică sistemul pe care îl folosise COPIL pentru a nu-și pierde din ochi subiecții.
– Și toți copiii noștri sînt în acel grup, încheie ea. Jason, Randy, Julie și copilul lui Jan

Ransom.

Bronski extrase lista de nume, pierdută între celelalte hirtii.

— Mă întorc într-o oră, spuse el.

Înainte ca cineva să fi putut protesta, dispăruse.

Cîteva minute mai tîrziu, Mark Malone se realătură grupului.

— Randy se simte bine, le spuse el celorlalți. Nici nu m-aș fi așteptat la altceva. Acum, spuneți-ne ce i s-a-ntîmplat.

Jim și Lucy făcură tot ce le stătu în putință să repovestească pățania lui Randy.

— Știu că nu sună plauzibil, încheie Lucy. Adică nimeni nu poate să escaladeze un gard electrificat.

— Și nimeni nu poate să verse pe el mîntuială clocotită fără a se arde, ori să bea Lysol fără ca măcar să se simtă rău, adăugă Sally. Dar noi știm că și aceste lucruri s-au întîmplat.

Lucy simți un fior străbătînd-o. Fericirea de care se agățase chiar din momentul în care auzise la telefon vocea lui Randy începu să se spulbere.

— Vrei să spui că totul ar putea fi adevărat? întrebă ea, întorcîndu-se către Malone.

— Nu știu, răspunse acesta prudent. Dar pentru asta sîntem aici, nu-i așa? Ca să vedem dacă există orice fel de probe în aceste înregistrări.

Oftă din greu, se așeză și culese tabelele cu informații medicale.

— Să începem prin a ne uita peste ele, zise el pe un ton obosit. Și nu mă întrebați ce căutăm, pentru că nu știu. Asemănări. Să începem doar să le citim și să încercăm să punctăm asemănările.

Dădu foile lui Jim, Lucy și Sally.

În cameră se așternu tăcerea, în timp ce toți patru începură să citească.

Ofițerul de serviciu al secției de poliție din Eastbury se uită cu surprindere cînd intră Carl Bronski.

— Ce dracu' faci aici?

— Am un mesaj de transmis prin telex.

Sergentul, care dactilografia îngrozitor, îi aruncă lui Bronski cîteva obscenități. Doar cînd acesta se potoli, Bronski îi spuse că intenționa să-și facă treaba singur. Ofițerul de serviciu se lumină.

— În acest caz, servește-te.

Bronski se așeză la masă și începu să bată mesajul. Munci minuțios douăzeci de minute, apoi transmise comunicatul. Se ridică și se întinse.

— Despre ce-i vorba? îl interogă ofițerul de serviciu, cu o evidentă lipsă de interes.

— Încă nu știu, zise Bronski. Dar dacă primești răspuns de la oricare dintre ei, mă suni imediat. E bine?

Notă pe calendarul de birou numărul lui Lucy Corliss.

— Oricare dintre ei? întrebă sergentul. Credeam că ai spus că era un mesaj. Unul singur.

— Așa este, răspunse Bronski. Dar l-am trimis la toate secțiile de poliție din țară.

Sergentul se holbă la el.

— Fir-ar să fie, Bronski. Își inchipui ce-o să spună șefu' cînd o să vadă recipisa?

Bronski zîmbi sarcastic.

— Probabil că ceea ce ai spus și tu. Dar am presentimentul că atunci n-o să-i mai pese prea mult. Supraveghează telexul ăla, te rog.

Porni spre ușa din față, dar sergentul îl opri.

— Te-ar deranja să-mi spui și mie despre ce-i vorba?

Bronski se opri, scărpinîndu-se gînditor în cap.

— Nu prea știu, zise el în cele din urmă, dar am să-ți spun un lucru. Dacă primim înapoi răspunsurile, cred că vom... vei lua parte la un caz mai important decît ai visat vreodată.

Apoi, lăsîndu-l pe sergentul îmbrobodit să se întrebe peste ce dăduse, Bronski o luă înapoi spre casa lui Lucy Corliss. În drum cumpără niște cafea în ambalaje mici de plastic alb.

Avea să fie o noapte lungă și, din anumite motive, cafeaua în cești nu îl ținea niciodată treaz. Iar dacă era rece, îi făcea chiar mai bine. Își puse chiar în gînd să desfacă toate capacele ambalajelor îndată ce va ajunge la Lucy.

— Nu te cred, șopti Jason pe întuneric.

Stătea întins pe o saltea umplută cu aer și așezată pe podea, lingă patul lui Randy, cu pătura acestuia învelindu-l, ca o plapumă improvizată. Ascultase o oră întreagă, cît timp

prietenul lui se lăudase cu aventurile sale. Dar ultimul lucru pusese capac.

– Ei bine, este adevărat, insistă Randy. Am aruncat ciinele în gard și a murit, iar eu am escaladat gardul și n-am pățit nimic.

– Pariez că l-a deconectat careva, cîrcoti Jason. Dacă n-ar fi făcut-o, ai fi fost la fel de mort ca și ciinele .

– Pe dracu', spuse Randy cît de tare îndrăzni să ridice tonul.

Dacă mama lui i-ar fi auzit, ar fi venit să le spună să se culce, iar el de-abia începuse să-i istorisească lui Jason toate lucrurile care i se întîmplaseră.

– În afară de asta, într-o zi trei dintre băieți m-au aruncat în gard. Atunci am fost șocat, dar nu mi s-a ntîmplat nimic cu adevărat grav. Cred că m-am pricopsit cu un fel de obișnuință.

– Poate că nu avea destulă electricitate, sugerează Jason.

– Băiete, ești prost? Ori avea aceeași electricitate peste tot, ori nu avea deloc. Nu există altă versiune.

– Deci, spui că electricitatea nu-ți face nici un rău?

În glasul lui Jason era o notă de provocare.

– Asta mă tot chinui să-ți explic.

– Dovedește-o.

– Cum?

– Dovedește-o pur și simplu.

Randy aprinse lumina de la capul patului și se ridică. Se uită prin cameră, ochii poposindu-i asupra radioului care stătea pe unul din rafturile cu cărți.

– Bine, îți voi dovedi.

Sări din pat, deconectă radioul, apoi cotrobăi într-un sertar pînă găsi cuțitașul pe care i-l făcuse cadou de Crăciun tatăl său. Aducînd cuțitul și radioul, se ghemui pe podea, lîngă salteaua pneumatică.

– Ce-ai să faci? întrebă Jason.

– Privește.

Randy deschise cuțitul și tăie cablul de la radio. Apoi, ținînd cuțitul într-o mînă și cablul în cealaltă, dădu la o parte cincisprezece centimetri din izolație. Cînd firele rămaseră goale, puse jos cuțitul și luă în fiecare mînă cîte o sîrmă.

– Bagă cablul în priză, zise el.

Jason îl privi, cu ochii căsați într-un amestec de venerație și spaimă.

– Nu, șopti el. O să-ți faci rău.

– Ba deloc, răspunse Randy. Haide, bagă cablul în priză.

Jason ridică ștecherul și privi în jur. Acolo, sub patul lui Randy, se afla o priză dublă, avînd doar cablul de la veioza conectat.

– Îl bagi în priză sau nu? îl auzi întrebîndu-l pe Randy.

Jason încercă să se lămurească. Oare era laș? Ce s-ar întîmpla dacă Randy ar păți ceva, cum era sigur că aveau să se petreacă lucrurile? Și-o aminti pe Julie și cobaiul. Cu amîndoi făcuse ceva ce nu ar fi trebuit să facă și amîndoi muriseră.

– Nu pot, spuse el în sfîrșit. O să-ți faci rău.

– Atunci o s-o fac singur, îl anunță Randy.

Smulse cablul din mîna lui Jason și introduse ștecherul în priză liberă. Cu ochii țintă la Jason, luă una din sîrmele goale în mîna stîngă.

– Acum privește, șopti el.

Încetîșor, în timp ce ochii lui Jason îi urmăreau mișcările, ajunse cu mîna dreaptă la cea de-a doua sîrmă. Zimbi, vîzîndu-l pe Jason cum își ținea respirația. Înghăță sîrmă și Jason icni.

– Vezi, zise Randy, zîmbînd răutăcios. Uită-te la asta.

– Și ce? spuse Jason, încercînd să pară neimpresionat. Poate că nu are deloc curent.

– Pariezi?

– Ce vrei să spui?

– Încearcă.

Cei doi băieți se priviră în ochi, în timp ce Randy ținea cu încredere capetele sirmelor de la cablul radioului, citindu-i-se clar pe față ceea ce credea despre Jason. Apoi, ca pentru a confirma, Randy spuse:

– Ești laș?

– Nu.

– Atunci încearcă.

Vocea lui Jason crescuse brusc, amenințătoare.

– Bine, o voi face. Dă-mi cablul.

Tăcut, Randy îi înmînă cablul. Jason îl luă cu mîna dreaptă, prudent, privind temător

strălucitoare jurubiță de sîrmă. Atinse de probă împletitura de lițe cu degetul arătător al mîinii stîngi.

Nimic.

Încurajat, strînse cu mîna stîngă capătul gol al unei părți de cablu, apoi își mișcă mîna dreaptă spre cealaltă sîrmă dezgolită.

În momentul în care o atinse, sări o scinteie și se auzi un ușor pîriit. În mod reflex, mîna lui Jason se îndepărtă de sîrmă.

— Lașule ce ești, mîrii Randy.

Jason abia dacă îl auzi. Privea curios spre cablu. Îl duruse, dar nu atît de tare pe cît se așteptase.

— Încearcă din nou, îi impuse Randy.

Jason atinse încă o dată sîrma goală, iar de această dată fu în stare să-și depășească reflexele și să simtă electricitatea învăluindu-l.

Nu îl duruse. Nu tocmai. La început fusese un fel de senzație de arsură, dar aceasta sfîrși prin a fi înlocuită de altceva.

Ceva nu tocmai neplăcut.

Brusc increzător, își închise strîns palma dreaptă în jurul sîrmei care funcționa. Nici acum nu simți durere. În timp ce curentul trecea prin el, simți o vagă gîdilătură. Se uită la Randy și un zîmbet îi acoperi încet fața.

— Hei, zise el ușor. E ca un fel de plăcere, nu-i așa?

Apoi văzu privirea dezamăgită de pe fața lui Randy și realiză brusc faptul că acesta sperase tot timpul ca sistemul să nu funcționeze și pentru el, ca să aibă un șoc.

— Nu ești în toate mințile? întrebă el.

Randy îl privi o clipă.

— Nu știu, zise el în sfîrșit, apoi își linse buzele. De ce crezi că nu ne doare?

— O grămadă de lucruri nu mă dor, îi scăpă lui Jason dintr-o dată. De asta a trebuit să merg la spital aseară.

Randy își ridică privirea.

— Ce fel de lucruri?

Ochii lui Jason simțiră înțepătura și își aduse imediat aminte ziua înmormîntării surorii lui, cînd el se jucase pe afară.

— Am să-ți arăt, șopti el.

Luă cuțitul și privi lama acestuia o secundă. Apoi, închizîndu-și strîns ochii, se creștă cu tăișul de-a lungul brațului.

De această dată fu rîndul lui Randy să-și piardă răsufarea.

Jason își deschise ochii și cercetă brațul. Sîngele țîșnea dintr-o tăietură adîncă a palmei.

— O să curgă pe toată podeaua, zise Randy.

— Nu, îi răspunse Jason. Vezi? Nu mai sîngerează deloc. Ai niște Kleenex sau altceva?

Randy cotrobăi într-un sertar și găsi o batistă mototolită. Cît căută el, Jason își supse sîngele de pe mînă. Într-adevăr, rana încetase să sîngereze.

— E de-a dreptul nasoală, șopti Randy.

— Stai puțin.

În timp ce băieții priveau, tăietura din mîna lui Jason începu să se vindece. Trei minute mai tîrziu, chiar și pielea se netezise și nu era nici măcar o urmă de cicatrice care să marcheze locul în care fusese tăietura.

Fu rîndul lui Randy să-l privească pe Jason cu uimire.

— Te-a durut?

Jason ridică din umeri cu o indiferență studiată, încîntat de faptul că-și surclasase prietenul.

— Doar o clipă.

— Am să-ncerc și eu, spuse Randy, luînd cuțitul.

Fără a-și acorda timp pentru a se răzgîndi, sau măcar pentru a mai chibzui asupra faptului, Randy își împlintă cuțitul adînc în palmă. Tresări ușor, apoi privi cuțitul. Sîngele țîșni, impresurîndu-l.

— Scoate cuțitul, șopti Jason.

Scuturîndu-și mîna, Randy smulse tăișul, apoi începu să-și curețe tăietura cu batista deja pătată de sînge. Cînd sîngele se opri, cei doi băieți priviră.

Ca și în cazul lui Jason, tăietura lui Randy dispăru în cîteva minute.

— Ce chestie, spuse Randy.

Apoi rînji spre Jason.

— Știi ce? întrebă el.

- Ce?
- De acum putem să facem tot ce vrem, Jason. Putem să facem tot ce vrem, pentru că nimic nu ne poate răni.

CAPITOLUL 26

În timp ce prima rază a zorilor strălucea palid prin fereastra estică a biroului său, Paul Randolph își masă templele într-un efort zadarnic de a-și ușura tensiunea pe care o acumulase de-a lungul nopții. Ceilalți doi bărbați prezenți în birou îl priveau și el avu sentimentul că era judecat. Depășindu-și oboseala cu un efort al voinței totale, încercă să recâștige controlul întrunirii.

– Foarte bine, atunci. După cum văd, situația este aceasta: avem înregistrările proiectului — înregistrările psihice — închise în seif, gata de a fi trimise la Washington în această după-amiază. Banca de date a computerului a fost golită de toate datele în legătură cu proiectul și casa a fost eliberată. Ce se întâmplă cu echipa?

George Hamlin își scutură un fir de praf imaginar de pe cracul stîng al pantalonilor.

– Pot garanta personal securitatea proiectului, atîta timp cît oamenii mei sînt implicați. Au fost cu toții alături de mine ani de-a rîndul și fiecare dintre ei are un interes care îi constrînge să meargă mai departe.

– Și băiatul? întrebă al treilea bărbat din încăpere.

Era un bărbat de vîrstă mijlocie, al cărui corp musculos nega aparența vîrstei mai mult decît tunsoarea aproape cazonă a părului cărunt. Cînd intrase pentru prima dată în cameră, cu o oră în urmă, Hamlin știuse cine era, chiar înainte de a-l prezenta Paul Randolph. Comportamentul militaros al bărbatului îl dădea de gol.

– Ei? îl îmboldi generalul-locotenent Scott Carmody.

– Aha. Asta este problema, nu-i așa? replică Hamlin.

Un zîmbet glacial îi modelă buzele într-o expresie pe care Randolph ajunsese s-o asocieze, cu mult timp în urmă, cu ideile mai puțin umane ale lui Hamlin. În acea dimineață nu făcu excepție.

– Mi se pare că tocmai acesta este domeniul în care avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Este ceea ce cred că unii dintre oamenii dumneavoastră ar numi "treaba ageamiului".

– Haideți să spunem lucrurilor pe nume, zise generalul sec. Doriți să spuneți că vreți ca noi să-l ucidem.

Paul Randolph se ridică din fotoliu.

– Așteaptă un minut, George. Există anumite lucruri în care acest Institut n-are de ce să se bage.

Cînd răspunse, vocea lui Hamlin exprimă cu claritate ceea ce simțea pentru Randolph.

– Serios? Mi se pare mai degrabă un moment neprielnic să stabilești principii morale pentru tine însuși. Sau pentru oricare dintre noi, de exemplu.

Randolph încercă să-l întrerupă, dar Hamlin vorbi mai departe.

– În afară de asta, nu văd nici o dilemă morală în a lua cîțiva oameni ai generalului pentru a-l liniști pe Randy Corliss.

– Vrei să spui pentru a-l omori, îl corectă Randolph.

– Cum vrei. Să-l omoare. Să-l îndepărteze. Orice altceva. Problema este că, după cîte știm, este în viață, iar dacă este în viață, vorbește fără nici o îndoială. Asta face din el și din oricine îl ascultă o amenințare pentru noi toți.

– Dar să-l omorîm?

– După toate circumstanțele, va muri oricum, Paul. Toți trebuie să moară.

Generalul se încruntă.

– Toți? Credeam că ești la un pas de succes.

– Sînt, îi spuse Hamlin. Într-adevăr, în momentul în care unul dintre subiecți trăiește pînă la maturitate, voi fi reușit, și nu sîntem atît de departe. De fapt, cred că Randy Corliss ar fi putut să fie primul nostru succes, dar, din nefericire, împrejurările nu ne permit să mai lucrăm cu el. A devenit o amenințare.

– George, este doar un băiețel... îl întrerupse Randolph.

– Dumnezeu îi creează pe băieței, Paul. Eu l-am creat pe Randy Corliss.

Se întinse în față, privindu-l cu intenție pe Randolph.

– Niciodată nu ai înțeles natura proiectului, nu-i așa, Paul?

– Știi că nu-i adevărat, George.

– Nu? Continui să te referi la subiecții mei ca fiind băieței. Dar Randy Corliss și toți ceilalți

nu sînt deloc băieți. Sînt o nouă specie, pe care am creat-o prin inginerie genetică. Într-o bună zi vor servi într-o calitate specială patria noastră — dădu din cap spre generalul Camody — dar nu trebuie să facem vreodată greșeala de a-i privi ca pe ființe umane. Recunosc, au o mare asemănare cu specia noastră, dar din punct de vedere genetic sînt diferiți. Deci, nu vorbesc despre crimă, Paul. Vorbesc doar de deconectarea a ceea ce ar putea deveni o dezastruoasă fisură în securitate.

Apoi își îndreaptă întreaga atenție către general.

— După cît se cunoaște pînă acum pe întreaga planetă, ceea ce facem noi nu este încă posibil. Asta ne conferă un avantaj, înseamnă că țara noastră va fi, în curînd, capabilă să atașeze forma biologică funcției tehnologice. Vom fi capabili să creăm oamenii de care vom avea nevoie. Cu excepția faptului că nu vor fi oameni. Vor fi roboți vii, proiectați cu un scop specific în minte. Mi se pare că nu avem altă șansă decît aceea de a face orice este necesar pentru protejarea integrității acestui proiect.

Generalul Carmody încuviință din cap și se întoarse spre Randolph.

— Departamentul are o investiție foarte importantă în acest proiect, Paul. Eu... noi ne așteptăm să faci tot ce-ți stă în putință pentru a ne proteja investiția. E clar?

— Foarte clar, murmură Paul Randolph. Faceți ceea ce credeți că este cel mai bine.

În adîncul inimii sale, Randolph știe că tocmai încuviințase uciderea unui copil de nouă ani.

— Nu înțeleg, spuse Mark Malone. Nimic din toate acestea nu are vreun sens.

Se ridică, se întinse, apoi își turnă încă o ceașcă de cafea fierbinte, aburindă. Luînd cu precauție o gură, îl privi arogant pe Carl Bronski în timp ce-și sorbea jumătate de pahar din provizia de băutură rece care-i mai rămase.

— Știi că băutul cafelei reci cauzează cancerul? zise el zeflemitor.

Carl îi ignoră întepătura.

— Ce nu are sens? Mie mi se pare că toate merg mîna în mîna.

— Așa este, recunosc Malone. Și tocmai de aceea nu înțeleg. Potrivit descoperirilor lui Sally, COPIL i-a ales pe toți acești puști pentru studiu, practic din ziua nașterii lor. Le-au atribuit numere și acestea ne arată că, la rîndul lor, i-au împărțit pe copii în grupuri. Și cu trei dintre grupuri nu se întîmplă nimic deosebit. Dar uitați-vă la Grupul Douăzeci și Unu.

Jim Corliss repetă ceea ce știa cu toții de cîteva ore bune.

— Toate fetele sînt moarte. Fiecare dintre ele, și toate înainte de a împlini unsprezece luni, toate din cauza Sindromului Infantil al Morții Subite.

— Dar nimeni nu știe nimic despre SIMS, zise Malone cu încăpăținare. Acum doar un an în urmă, cam așa ceva, Universitatea din Maryland a corelat hormonul T-3 cu acest sindrom și nu sînt încă siguri dacă nivelul ridicat de T-3 este o cauză sau un efect. Deci, cum a putut să știe COPIL că acele fetițe aveau să moară?

— Poate că n-au știut, sugeră Lucy. Poate că este o coincidență.

— Nu este o coincidență, îi spuse Sally. Nu poate fi. Diferențele sînt astronomice. Și nu este vorba doar despre fete, le reaminti ea. Li s-a ntîmplat și unor băieți. În mod special, în primii ani de cercetări. Apoi băieții au încetat sa moară, dar nu și fetele.

— Și oriunde te-ai uita, răspunse Lucy, se pare că totul se întoarce la doctorul Wiseman. El a fost obstetricianul tuturor celor patruzeci și șase de copii ai Grupului Douăzeci și Unu.

— Cam patru pe an, cugetă Sally. Mă întreb cîți copii moșește de fapt în fiecare an?

— Anul trecut au fost douăzeci și șapte, îi răspunse Malone.

Vocea îi deveni brusc aspră.

— Douăzeci și șapte de noi micuți pacienți pentru mine și acum, toată povestea asta.

Tăcerea se lăsă din nou deasupra grupului, ca și cum cu toții ar fi încercat, încă o dată, să realizeze ce semnificație ar fi putut avea acele fapte. Apoi, cînd Sally începu să vorbească, sunetul neașteptat al telefonului o întrerupse. Jim Corliss ridică receptorul, vorbi puțin, apoi i-l înmînă lui Bronski.

— Bill? Tu ești? întrebă el.

— Da, zise ofițerul de serviciu. De unde dracu' ai luat lista aia de nume?

— N-are importanță. Am primit cumva răspuns?

— De peste tot, spuse sergentul. Și este ciudat. Cîte nume erau pe listă?

— Douăsprezece.

— Douăsprezece, ai? Ei bine, opt dintre ei sînt notați ca fugiți de-acasă. Sînt căutați din orașe pînă în cele mai amărîte cătunuri.

— Fugiți de-acasă? repetă Carl.

În mod reflex, Lucy Corliss se apropie de fostul ei soț.

– Exact. Toate aceste cazuri sînt încă deschise și nici unul dintre acești băieți nu a fost adus la morgă.

– Dă-mi numele și datele cînd au dispărut.

Cît timp ofițerul de serviciu îi dictă monoton lista, Bronski notă numele și numerele pe o bucată de hîrtie.

– I-am dat de capăt, spuse el, înminîndu-i hîrtia lui Malone, care începu imediat să-și însemneze corelările. Îți mulțumesc, Bill, și dacă orice...

– Carl, mai este ceva, îl întrerupse sergentul.

Timbrul vocii sale se schimbase. Bronski își simți trupul încordat.

– Ce este?

– Restul băieților sînt morți.

– Morți? repetă Bronski. Cu rapoartele poliției atașate? Vrei să spui, crime?

– Aparent, nu. Ți-am spus că este ciudat. Se pare că ceilalți patru băieți ai tăi au fost găsiți morți în locuri publice.

Dintr-o dată, Bronski știi ce avea să urmeze.

– Spune-mi ce știi despre ei, zise el încet.

– Am rapoarte de peste tot – Washington, Kansas, Texas și Florida. Trupurile neînsuflețite au fost găsite în parcuri, locuri de joacă, parcele libere, chestii de genul ăsta.

– Și?

– Și nimic. Nu aveau deloc semne pe ei, nici de jocuri obscene, nici de violență. Medicii legiști au stabilit același diagnostic în toate cazurile.

– Cauze naturale necunoscute?

Urmă o scurtă tăcere, apoi polițistul spuse:

– Ce se-ntîmplă, Carl? Dacă știi ceva în legătură cu toate astea, ar fi bine să ne pui și pe noi, ceilalți, la curent.

– Dă-mi doar numele și datele, Bill, zise Bronski, ignorînd întrebarea celui lalt bărbat.

I-ar fi luat mult prea mult ca să înceapă să-i explice în acel moment.

Încă o dată, ofițerul de serviciu începu să-i recite nume, locuri și numere.

La sfîrșit, Bronski închise telefonul și îi privi pe ceilalți.

– Mai multe detalii, spuse el. S-ar părea că Randy nu este singurul fugar din Grupul Douăzeci și Unu și avem cîteva decese în plus.

Sally privi mohorîtă lista de nume pe care i-o furnizase computerul. Din numărul inițial de patruzeci și șase, toate fetele – douăzeci și două – erau moarte. Din cei douăzeci și patru de băieți, cei mai mari nouă, incluzîndu-l pe Randy Corliss, erau trecuți ca fugiți de-acasă, iar alții patru erau morți. Numele celui mai vîrstnic băiat de pe listă care nici nu murise, nici nu fugise, era Jason Montgomery. În ceea ce-i privea pe ceilalți unsprezece băieți, cuprinși între șase luni și șapte ani, nu se știa nimic.

– Dar asta nu înseamnă că sînt în regulă, spuse încet Bronski. Am trimis doar numele celor mai mari, ale celor care ar fi putut să fi dispărut și să fi fost considerați fugari. Dacă lipsește un copil sub șapte ani, de obicei noi considerăm că este luat de vreun pervers.

– Poate că de-acum veți micșora limita de vîrstă, zise Lucy.

Apoi, văzînd supărarea în ochii lui Bronski, se scuză repede.

– Carl, n-ar fi trebuit să spun așa ceva. Tu ai fost nemaipomenit. N-am avut nici un drept să... în fine, iartă-mă.

– Nu-i nimic, Lucy. Și nu sînt chiar de neacuzat, nu-i așa? Poate că, dacă te-aș fi crezut de la-nceput...

– Nu contează, se băgă Jim Corliss. Nici unul dintre noi nu trebuie să le spună astfel de lucruri celorlalți. Ceea ce ne trebuie este un plan. Ce vom face mai departe?

Din instinct, toți se întoarseră spre Bronski.

– S-a luminat de ziuă, spuse el. Cred că ar fi mai bine să-l trezim pe Randy și să vedem dacă ne poate arăta unde a fost.

– Vrei să spui, să se întoarcă acolo? țipă Lucy. Nu! Nu puteți să-l împingeți să facă asta.

Jim îi luă mîna și o strînsese cu putere.

– Lucy, va fi bine. Carl și cu mine vom fi alături de el. Și nu vom face nimic rău.

– Trebuie să știm unde a fost, Lucy, adăugă Bronski.

Lucy își deschise gura, ca pentru a protesta mai departe, apoi o închise din nou, dînd din cap.

– Bine, murmură ea.

Plecă spre dormitor, unde dormeau cei doi băieți, și, fiind atentă să nu-l deranjeze pe Jason, îl trezi pe Randy. Se uită la ea somnoros, dar o lăsă să-l ducă în camera de zi. Bronski îi explică băiețelului ce dorea să facă.

– Crezi că poți? îl întrebă el.
Randy păru încurcat.
– Nu știu, recunosc băiatul în sfârșit. Eram speriat, era întuneric și nu știu cât de departe...
Se opri, ca și cum ar fi realizat că poate nimeni nu ar fi crezut cu adevărat povestea pe care le-o spusese cu o seară înainte.
– Pot să găsec locul, zise el. Știu că pot.
Dispăru în camera lui și se îmbracă, apoi se întoarse în camera de zi. Cinci minute mai târziu, însoțit de tatăl său și sergentul Bronski, era în drum spre Academie.
Sally Montgomery, Lucy Corliss și Mark Malone se întoarseră în tăcere la teancul de rapoarte.
Două ore mai târziu, Mark Malone începu să identifice răspunsul ce fusese adînc îngropat în înregistrările computerizate.
– La dracu' spuse el încet. Fir-ar a dracului!

CAPITOLUL 27

Mașina se mișcă încet înainte, iar Randy Corliss, așezat între tatăl său și sergentul Bronski, se foi nervos. I se părea că pierdeau timpul. Era sigur că podul era cu mult mai înainte. Se răsuci pe locul său și privi cu atenție prin fereastra din spate.

– Este mai departe, pe șosea, spuse el. N-am putut să văd deloc restaurantul, deci trebuie să fie mai încolo.
– Lucrurile par mai îndepărtate noaptea, îi zise Bronski. În afară de asta, nu erai pe șosea, ci în pădure, deci nu ai fi fost în stare să vezi atît de departe.

– Cred doar că nu era atît de aproape.

Ajunseră la o cotitură și, la o sută de metri în față, zăriră podul.

– Asta este? își întrebă Jim Corliss fiul.

Cum Bronski parcă la marginea șoselei, la cîtiva metri de pod, Randy îl privi cu nesiguranță.

– Cred că da, spuse el în sfârșit.

Toți trei ieșiră din mașină și Randy sări peste zăgaz, ca să ajungă la apă. În acel moment era sigur.

– Asta este, strigă el în sus, spre tatăl său.

– E-n regulă. Este o cărăruie aici, răspunse Jim.

Randy coborî la loc.

– Trebuie să mergem în josul curentului, îi anunță el.

– Cît de departe? întrebă Bronski.

– Nu știu, răspunse Randy.

Porni în josul potecii, cu tatăl sau și polițistul urmîndu-l. Din cînd în cînd privea în jos, spre cursul apei. În aceeași dimineață, în lumina strălucitoare a soarelui, totul arăta diferit. Noaptea trecută șuvoiul de apă fusese rapid și adînc și își putu aduce aminte de vuietul acestuia în urechile lui. Dar în acele momente sunetul apei era un murmur și băiatul putu să vadă că era adînc doar de vreo șazececi de centimetri.

Poate că era un curs greșit, iar podul fusese un altul. Ce s-ar întîmpla dacă s-ar rătăci și n-ar putea găsi Academia? Nu ar crede cu toții că el îi mințise în legătură cu toate?

Continuîndu-și mersul, băiatul deveni din ce în ce mai nervos. Cei doi bărbați din compania sa își schimbă o privire.

– Pare a fi un drum neplăcut de lung, comentă în sfârșit Bronski.

Randy nu spuse nimic. Fusese cu adevărat atît de departe? Încercă să-și amintească pînă unde înaintase, dar nu existau semne în teren, nimic ce ar fi putut recunoaște.

Și atunci auzi cascada. O zbughi la fugă, iar cei doi bărbați trebură să alerge ca să se țină după el.

– Asta-i! țipă Randy. Asta-i cascada. Vedeți?

Arătă cu frenezie spre cascada și spre marea stîncă ce se contura deasupra acesteia.

– Asta-i stîncă pe care m-am așezat după ce m-am cățărat pe peretele din spatele cascadei.

Copilul începu să povestească luptă pe care o dusesese împotriva curentului, prea înfricoșat de cîini ca să părăsească șuvoiul de apă.

– Veniți, încheie el. Ar trebui să fie o bifurcație nu departe.

Alergă înainte și dispăru după o cotitură a cărării.

– Tu ce crezi? întrebă Jim.

Bronski dădu din umeri.

— Nu știu, a găsit podul, a găsit și cascada.
Apoi auziră vocea lui Randy plutind înapoi spre ei.
— Am găsit-o! Am găsit bifurcația! Sintem pe aproape.
Jim și Carl îl ajunseră din urma pe Randy în punctul în care curentul se despărțea în două suvoaie mai mici.
— Pe care ramificație o alegem? întrebă Jim.
— Pe asta, zise Randy, fără a mai fi nesigur. Veniți!
Cărarea dispăru și cei trei începură să-și croiască drum printre un tufiș încilcît de dafin, păstrînd pe cît posibil cursul puiului.
— Ar fi mai ușor să mergem prin apă, spuse Randy.
— Cît de departe este?
— Nu știu. Nu prea departe. Am putut să aud lătratul ciinilor cînd am ajuns la bifurcație.
Și atunci ajunseră. Piriul dispăru deodată într-o conductă metalică, al cărei capăt era acoperit de o deasă rețea de sîrmă. La cîțiva metri în fața deschiderii conductei văzură un gard înalt. Randy privi mut pentru o clipă gardul, apoi se întoarse ca să-și privească tatăl.
— Am ajuns, spuse el. Țasta-i gardul ce împrejmuiește Academia.
Bronski înaintă. Gardul se întindea în ambele direcții, iar desupra acestuia nu putu să vadă nimic altceva decît alți copaci.
— Unde-i clădirea? întrebă el.
— Nu poți s-o vezi de aici, îi spuse Randy. Este undeva acolo.
Băiatul începu să meargă de-a lungul gardului, dar sunetul vocii sergentului Bronski îl opri.
— Randy? N-ai spus tu că era un ciine mort pe aici?
Randy încuviință din cap.
— L-am aruncat în gard și s-a electrocutat.
— Unde-i?
Randy privi prin gard, încercînd să-și amintească exact unde îl escaladase. Dar nu putu.
Se uită după cadavrul ciinelui.
Nu era acolo.
Atinse de probă gardul.
Nu avea curent electric.
— Dar era aici, spuse el. Știu că era aici.
Privi în sus, spre cei doi bărbați, cu lacrimi instantanee izvorîndu-i din ochi.
— Nu vă mint, zise el. Poarta este în direcția aceea și de acolo poți să vezi clădirea.
Hotărît, începu să meargă de-a lungul gardului, cu cei doi bărbați urmîndu-l din nou.
Ajunseră la poartă și Randy rămase nemișcat, privind printre gratii. Văzu în depărtare clădirea masivă de cărămidă, cu ferestrele zăbrelete, clar observabilă în lumina strălucitoare a soarelui matinal. Flancîndu-l de o parte și de alta, stăteau tatăl său și sergentul Bronski. Ochii lui Bronski alunecară peste casă și pajiște, apoi se întoarseră spre a poposi pe lanțul ruginit care era trecut pe după porți, ținîndu-le cu siguranță unite.
— Nu arată ca și cum ar fi cineva înăuntru.
— Dar trebuie să fie, se smiorcăi Randy.
Și apoi, uitîndu-se spre casă, știu că polițistul avea dreptate. Era ceva în legătură cu casa, o nemișcare care îl determina să fie sigur că toată lumea dispăruse.
— Am putea să escaladăm gardul și să intrăm, le propuse el.
— Nu, nu putem, zise Carl Bronski, tot ce putem face este să încercăm să obținem un mandat de percheziție. Haideți.
Randy începu să protesteze.
— Dar...
— Nici un "dar", îi spuse Jim Corliss fiului său. Sergentul Bronski are dreptate.
— Dar ăsta este locul unde am fost, insistă Randy. De aici am fugit noaptea trecută!
Bronski ingenunche, așa că ochii săi ajunseră la același nivel cu ai lui Randy.
— Și intenționăm să aflăm totul despre acest loc, Randy. Dar o vom face în mod legal.
Pricepi? Altfel, oamenii care te-au răpit vor ieși basma curată. Deci, o să aflăm cine este proprietarul acestui loc și o să luăm un mandat de percheziție. După care putem intra acolo și tu o să ne arăți totul. E bine?
Randy se încruntă.
— Nu văd de ce nu putem intra pur și simplu. Dacă tot nu este nimeni înăuntru...
— Pentru că așa-i legea, îi spuse Jim, cu o severitate a vocii care nu lăsă loc de comentarii.
Se întoarseră de la poartă, începînd să meargă de-a lungul aleii care i-ar fi condus înapoi la strada principală, unde se afla un alt lanț, care bloca ieșirea spre traficul supărător pentru cei ai casei. Lîngă unul din suporturile lanțului era așezată o cutie poștală, cu un număr vopsit pe ea.

Bronski își notă numărul.

O jumătate de oră mai târziu, se aflau înapoi la mașina lui Bronski. Era aproape nouă dimineața și ei plecaseră de la Lucy cam de două ore.

Steve Montgomery, cu Arthur Wiseman așezat lângă el, parcă în fața casei lui Lucy Corliss. Închise contactul și trase frâna de mână.

– Aia este mașina lui Sally, zise el când deschise portiera.

– Uite-o și pe a lui Mark Malone, adăugă Wiseman. Oare și-a petrecut și el toată noaptea aici?

Neavînd răspuns la întrebare și sesizînd că nu se cerea așa ceva, Steve ieși din mașină și, cu Wiseman pe urme, urcă treptele spre micul portal din fața casei lui Lucy. Sună la ușă, așteptă un moment, apoi sună din nou. După o clipă, ușa se deschise cu un scîrțuit și un chip de femeie privi afară cu bănuială.

– Doamna Corliss? întrebă Steve.

Lucy se încruntă, străfulgerîndu-i cu privirea pe cei doi bărbați. Cel mai în vîrstă îi păru cunoscut. Pe urmă îl recunoscu. Dar înainte de a putea vorbi, cel tînăr spuse din nou.

– Sînt Steve Montgomery. Soțul lui Sally.

Ușa i se închise în nas.

De cealaltă parte a ușii închise, Lucy ezită, apoi se grăbi spre camera de zi, unde Sally și Mark zăboveau încă asupra imprimărilor din computer.

– Sally, a venit soțul tău, spuse ea pe nerăsuflăte. L-a luat și pe Wiseman cu el.

Ochii oboșiți ai lui Sally căpătară expresia unui animal hăituit și, instinctiv, se întoarse spre Mark Malone pentru a-i cere ajutor. Malone se ridicase deja în picioare.

– Ar trebui să-i lăsăm înăuntru, spuse el.

Apoi, văzînd-o pe Sally prăbușindu-se în fotoliul în care stătuse pînă atunci, încercă s-o liniștească din nou.

– Totul va fi în ordine. Sînt aici, Lucy la fel, iar Jim și Carl ar trebui să se întoarcă din clipă-n clipă.

O dădu la o parte pe Lucy, ajunsese în hol și deschise ușa. Cei doi bărbați din cadrul ușii se uitară la el. Steve fu cel care vorbi pînă la urmă.

– Sally este aici?

– Da, este aici.

Malone se dădu înapoi, pentru a le face loc celorlalți doi ca să intre și se îndreptă direct spre camera de zi.

– Sally...

Se simți mut, privindu-și soția. Fața ei era palidă și părul gras, răvășit, atîrna fără vlagă peste umerii femeii.

– Dumnezeule, șopti Steve. Sally, ce s-a-ntîmplat?

– E frîntă de oboseală, zise Malone. Toți sîntem frînți. Așa ai fi și tu dacă ai fi stat treaz toată noaptea.

Dar Steve Montgomery nu-l asculta. Se duse la soția lui și îngenunche lângă fotoliul în care stătea, strecurîndu-și brațele în jurul ei pentru a o trage mai aproape.

– Sally, totul va fi bine, iubito, șopti el. Am găsit un loc pentru tine. Poți să te odihnești, să te relaxezi și să încetezi să-ți mai faci griji pentru orice. Doctorul Wiseman a găsit acest loc pentru noi și crede că nu va dura mai mult decît cîteva săptămîni...

Sally se zbătu pentru a se elibera, cu oboseala din ochi transformată brusc în furie. Cînd vorbi, vocea îi fu joasă și tremurată, dar puterea pe care o mai aveau încă vorbele ei îl zdruncina pe Steve.

– Doctorul Wiseman a găsit un loc? O, Doamne, puteam să bag mîna-n foc că a găsit. Un mic locșor drăguț, nu-i așa? Cochet? Cu servicii ca lumea? Și o grămadă de doctori amabili care își vor petrece tot timpul ca să mă vindece din nou? Dar nu sînt bolnavă, Steve.

– Sally... se apropie Steve de ea, dar ea se retrase.

– Nu mă atinge, șopti femeia.

În acel moment o ajunseseră toate, toată mînia, toate jîgnirile, toate emoțiile clocotinde pe care le reținuse și le cenzurase atît de mult timp.

– Nu mă îmbrățișă și nu-mi spune că mă iubești și că ai să mă vindeci iar.

Vocea începu să-i crească în tonalitate, pe măsură ce-și pierdea controlul.

– Nu-mi spune asta, Steve. E o minciună. Toate sînt minciuni. Tot ce ți-a spus omul acela este o minciună!

Se roti împrejur, pentru a-l infrunta pe Wiseman, cu expresia feței încremenită într-o mască

a furiei.

– Ce ne-ai făcut? Țipă ea ascuțit. Ce ne-ai făcut nouă și copiilor noștri?

Se aruncă asupra lui Wiseman, bătându-i cu pumnii în piept.

– Pe câți dintre noi i-ai ales? Cinci? Zece? O sută? Câți nou-născuți morți? Câți băieței dispăruți? Câți? Și de ce? Dracu' să te ia! De ce?

Cînd ultimele picături de energie i se scurseră, se prăbuși pe podea, icnetele luînd locul țipetelor. Lucy Corliss se ghemui deasupra ei, mîngîind-o ușor, dar ochii săi, cînd îl țintuiră pe Wiseman, reflectară o furie rece, care păru să penetreze sufletul bătrînului doctor.

– Nu înțeleg... începu el.

– Nu ne spune așa ceva, i-o reteză Lucy, Sally nu este nebună. Nici unul dintre noi n-a luat-o razna. Sintem obosiți pentru că am stat trei toată noaptea, încercînd să descifrăm ceea ce faceți. Dar nu sintem nebuni.

– Eu? întrebă Wiseman cu vocea pierdută. Ceea ce fac eu?

Înainte ca oricine să mai poată spune ceva, Jason intră în cameră, frecîndu-se la ochi somnoros. La vederea tatălui său și a doctorului Wiseman ezită un moment, cu privirea confuză, apoi se decise.

– Nu vreau să merg la spital, se smiorcăi el. Nu am pățit nimic rău și nu vreau să merg!

Alergă spre mama sa. Deși era încă ghemuită pe podea, Sally îl strînse în brațele ei protectoare. Privi tensionată spre Lucy, cu ochii înspăimîntați.

– Nu-i lăsa să ne ia, Lucy. Te rog, nu-i lăsa să ne ia.

Privindu-și soția și fiul aflați pe podea, Steve simți că începea să abandoneze ideea. Se lăsă într-un fotoliu, palid la față și cu mîinile mișcîndu-se neajutorat. Acolo, în fața lui, se aflau cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume, iar lor le era frică de el. Ochii săi cercetară încăperea, căutînd ajutor, și se întoarseră în sfîrșit spre a se odihni pe chipul lui Mark Malone.

– Eu... Eu... îi tremură glasul, apoi tăcu.

Și ochii lui Arthur Wiseman se întoarseră către Malone.

– Ce se întimplă, Mark?

Malone îl privi cu răceală pe bătrînul doctor.

– Tu nu știi?

Wiseman se lăsă în jos, pe un scaun.

– Tot ceea ce știu este faptul că, de zece zile încoace, observ schimbarea uneia din pacientele mele favorite dintr-o femeie normală, deșteaptă și incîntătoare, într-o...

Arată spre Sally, tăcu o clipă, apoi continuă.

– Și acum ea mă acuză de lucruri pe care nici nu mi le pot măcar imagina. Nou-născuți morți? Băieței dispăruți? Despre ce tot vorbește?

Malone se îndreptă spre măsută de cafea și luă un teanc de hîrtii.

– Poate că ar trebui să arunci o privire peste astea.

Îi oferi hîrțile lui Wiseman, care nu făcu nici un gest pentru a le lua.

– Ce sînt alea?

– Înregistrări. Corelări. Date pe care le-a scos Sally din computer noaptea trecută.

Wiseman se încrunta.

– Computerul spitalului? Nu avea dreptul...

– Am autorizat-o eu, îi spuse Malone. Sînt doctor, nu? Nu că aș da două cepe degerate pe cine ce are dreptul să facă. Unicul lucru care contează este ceea ce există aici, în hîrtii, și ce semnificație are.

În timp ce Wiseman încă ezita, vocea lui Malone se înăspri.

– Nu sintem nebuni, Arthur. Și nu este vorba doar despre noi. Mai sînt Jim Corliss și Carl Bronski. Și doar dacă ai vreo explicație pentru ceea ce se află aici nu mă voi obosi să-ți spun că vîd în toate astea faptul că ți se va interzice practicarea, ți se va confisca licența și vei fi aruncat în pușcărie pentru restul vieții. Nu știu dacă pot s-o probez, Arthur, dar toate acestea îmi par cel mai apropiat lucru pe care l-am văzut vreodată de uciderea în masă. Nu știu cum ai făcut-o, nu știu de ce, dar știu că totul se află aici.

Cu mîinile tremurînde, Wiseman reuși să ia teancul de hîrtii de la Malone. Cînd vorbi, vocea îi tremură.

– Nu știu despre ce vorbești, Mark. Crede-mă, nu știu.

– Atunci, mai bine le-ai citi pe astea, răspuse Malone. Dacă ai vreo întrebare, am să încerc să te ajut. Sally m-a plimbat de atîtea ori prin ele, incît cred că știu corelările pe de rost. Și, sincer să fiu, nu cred că mai este în stare s-o ia de la capăt cu tine.

Îmbărbătîndu-se, Wiseman începu să citească hîrțile cu corelări.

Peste drum, cu un sfert de cvartal mai la vale, doi bărbați stăteau într-o furgonetă. În timp ce unul dintre ei se uita printr-un binoclu și citea numerele de înmatriculare ale mașinilor, celălalt le nota. Când termină de dictat numerele tuturor celor cinci mașini parcate în fața casei lui Lucy și pe stradă, Ernie Morantz își dădu jos binoclu de la ochi.

– Nu-mi place deloc.

– Ce nu este de plăcut aici? întrebă Victor Kaplan în replică. E doar o altă sarcină.

– Lichidarea unui copil de nouă ani nu mi se parte doar "o altă sarcină", zise Morantz.

Fața i se transformă în ceea ce Kaplan începu să gândească, cu mult timp în urmă, că ar fi "o față de catir", ca în sintagma "încăpăținat ca..."

– Ordinele sînt ordine, îi reaminti el colegului.

– Și încă nu am încălcat nici unul, îl înțepă Morantz. Dar teroriștii și trădătorii sînt altceva.

Ce-a făcut acest copil? Doar nu cred că are de gînd să lase o bombă la aeroportul Logan, nu-i așa? Sau asta este noutatea? Guverne străine corupînd școlarii din America? Scutește-mă.

– Nu contează, insistă Kaplan. Avem ordinele noastre.

– Dar nimeni nu ne-a spus că ar trebui să evoluăm pe o scenă suprapopulată. Și mai vine cineva.

Cei doi tipi tăcură, privind a șasea mașină parcînd în fața casei lui Lucy Corliss. Din mașină ieșiră doi bărbați și un băiat, iar Morantz, care își folosi din nou binoclu, vorbi încet.

– Asta-i puștiul. La dracu', nu poate avea mai mult de un metru și jumătate înălțime și arată exact ca orice alt puști. Mă întreb cum or fi tipii ceilalți.

Kaplan luă binoclu și privi pe cînd cei trei dispărură în casă.

– Unul este polițai, spuse el încet. Cel care era în dreapta. Celălalt este, probabil, tatăl puștiului.

– Aha, mirii Morantz.

Porni motorul, băgă ușor mașina în viteză și trecu ușor prin fața casei.

– Unde mergem? întrebă Kaplan.

– La o cafea. Iar tu o să-l suni pe Carmody ca să-i spui că treaba asta nu va fi atît de ușoară. Una e să-i faci felul unei femei, singură-singurică, și să-i înșfaci plodul. Nu spun că-mi place, îți reamintesc, dar cel puțin este posibil. Ceea ce se petrece aici e diferit și vreau să știu ce dorește Carmody. Vezi vreo inscripție la ușa de la intrare?

Cîteva minute mai tîrziu, se strecurară într-o dugheană portocalie numită Naugahyde, comandară, apoi Morantz se îndreptă spre toaleta bărbaților, în timp ce Kaplan dădu un telefon.

Cînd se întoarse la masă, Morantz văzu că era încă singur, așa că își petrecu timpul jucîndu-se cu un puzzle care fusese lăsat parcă special de conducerea localului pentru astfel de situații. La masa vecină, un băiețel, nu mai mare de șase ani, rezolvase puzzle-ul și îi explica infatuat procedeul surorii sale. Morantz se strădui să asculte ce spunea băiețelul, dar Kaplan se întoarse între timp și el tot nu asamblase nimic.

– Ei bine?

Expresia feței lui Kaplan relată o mare parte a poveștii.

– Devine și mai rău. Carmody face o rapidă verificare a tuturor mașinilor pentru a afla cine se află în casă. Pe urmă vă lua o decizie în legătură cu modul de acțiune. Trebuie să-l sunăm din nou peste un sfert de oră și ne vă înștiința despre ce-i vorba.

– La naiba, zise Morantz încetișor.

Luă jocul de puzzle, care avea în componență cîteva ținte mobile și un panou triunghiular.

– Încearcă-l pe astă, zise el, împingînd jocul pe masă spre Kaplan.

Kaplan cercetă timp de un minut drăcovenia aceea de jucărie, îi studie procedeul de funcționare și, instinctiv, începu să sară cu cîte o țintă peste alta, mutînd-o apoi pe cea sărită. Cînd termină de jucat, rămăseseră trei ținte izolate și nici o modalitate corectă pentru a se întoarce la ele.

– Și ce-i cu asta? spuse el.

– Este că băiatul de la masa vecină tocmai a rezolvat jocul. Și pariez că puștiul pe care ar trebui noi să-l inhățăm l-ar rezolva și el.

Kaplan se încruntă.

– Nu mă prind, Ernie. Ce are jocul ăsta de-a face cu tot ce-mi spui?

Ernie Morantz se întinse și se pleoști sub masă.

– Nu știu, zise el. Dar mi se pare că este ceva ciudat. Puștani din zilele noastre sînt mai inteligenți decît adulții. Ei pot să facă și să înțeleagă lucruri care nu au nici o noimă pentru noi. Ce a făcut oare atît de oribil acest puști Corliss? Pe toți dracii, pariez că nici Carmody însuși nu știe. Dar, te întreb pe tine, are vreo logică faptul că noi doi – care am fost antrenați să credem în plăcinta cu mere tradițională, în maternitate și Statele Unite ale Americii – am fost rugați să inhățăm un copilăș american, să-i facem felul și să ne descotorosim de cadavru? Îi înțeleg pe

intruși și pe trădători, și îi urâsc. Dar nu-i urâsc pe copii. Nu-i înțeleg, dar nici nu-i urâsc. De fapt, îi iubesc. Și am să-ți spun ceva, Vic — mă irită modul greșit în care mi s-a spus să plec și să omor un puști.

— Și ce înseamnă toate astea? întrebă Kaplan.

Urmă o lungă tăcere. Ernie Morantz dădu din umeri.

— Nu știu, Vic. Pur și simplu nu știu. Cred că înseamnă că voi aștepta să văd ce vrea Carmody. Dar pot să-ți spun că, dacă vrea să intrăm în casa aceea ca trupele de comando, atunci nu și-a găsit omul potrivit. Nu cred că aş putea face așa ceva.

— Dar, în aceeași măsură, nu ești sigur nici de contrariu.

Morantz își termină cafeaua, apoi se strecură afară din dugheană. Aruncînd niște mărunțiș pe masă, clătină din cap cu tristețe.

— Nu, cred că nu sînt sigur nici de asta. Vino, hai să mergem să-l sunăm pe Cărmody, pentru a primi vestea cea rea.

Cînd o primiră, trei minute mai tîrziu, vestea era pe cît de rea o așteptaseră amîndoi.

CAPITOLUL 28

Arthur Wiseman, cu fața golită de orice culoare și miinile tremurînde, așeză în ordine teancul de documente și le puse cu grijă în mijlocul măsuței de cafea a lui Lucy Corliss. În final, ochii începură să-i rătăcească prin cameră, oprindu-se pentru o clipă pe chipul fiecăruia, ca și cum ar fi căutat un refugiu, apoi, negăsindu-l, continuă să-și mute privirea. La urmă se întoarse cu ochii la Sally Montgomery, pentru a se odihni.

— Nu există nici un dubiu în legătură cu aceste statistici? Nici o posibilitate de greșeală?

— Nici una cu adevărat serioasă, spuse Sally, refăcută acum.

— Presupun că nu, zise Wiseman, aproape pentru sine. Îmi aduc aminte prea multe lucruri despre toate acestea...

— Înseamnă că ai știut, izbucni Sally.

Wiseman o privi cu ochii brusc îmbătrîniți.

— Nu, zise el moale. Ar fi trebuit, dar n-am realizat. Trebuie să mă înțelegi — toate acestea s-au întîmplat de-a lungul atîtor ani. De ce îmi aduc aminte sînt incidentele. Nou-născuții — cei care au murit. Noi nu-i uităm, știți doar. Învățăm să ne descurcăm cu lucrurile care li se întîmplă copiilor, învățăm să le acceptăm chiar și moartea. Dar nu uităm.

Își îndreptă ochii de la Sally spre măsuța de cafea, unde, în virful teancului, zăcea lista copiilor din Grupul Douăzeci și Unu. Trecu încă o dată în revistă numele copiilor.

— Sînt copiii mei. Cu toții.

Sally își mușcă buzele.

— Julie nu a fost copilul tău. A fost al meu. Al meu și al lui Steve.

— Nu în acest sens...

— Cu ce se ocupă ăștia? întrebă Sally. Cu ce se ocupă COPIL?

— Sally, te cunosc de-o viață, și tu la fel. Crezi cu adevărat că aş fi știut despre orice fel de complot și aş fi tăcut?

Dar Sally era neînduplecată.

— Atunci, de ce se întorc toate drumurile la tine?

Wiseman dădu din cap neajutorat.

— Nu știu. Nu am nici cea mai vagă idee.

Luă fișele medicale și începu să se uite prin ele. Deodată, își ridică privirea.

— Ce știți despre analiza cromozomilor?

Malone se încruntă.

— Ce-i cu ea?

Wiseman îi înmînă fișele medicale ale copiilor din Grupul Douăzeci și Unu, cu o expresie nesigură a feței.

— Am cerut analiza cromozomilor unui copil doar în cazul suspectării unei disfuncții. Și chiar atunci, m-am bazat pe specialiști ca să identifice un efect într-un anume cromozom și să-l analizeze.

— Ei, și?

— Și fișele tuturor copiilor din Grupul Douăzeci și Unu arată o completă analiză a cromozomilor, dar nici o indicație asupra oricărei anomalii.

Privirea lui Malone îl fixă pe bărbatul mai vîrstnic.

– Atunci, cine a cerut analizele? Și de ce?
– Sint sigur că nu știu...
– Chiar nu știi? Il înfruntă Malone cu o voce înghețată.
Se întoarse spre ceilalți.
– Obstetricianul este cel care cere teste de genul ăsta. Sint făcute de obicei prenatal, cînd există o problemă suspectă cu fătul. Dar cu toți acești copii nu au fost probleme, în aparență, de nici un gen. Pînă cînd s-au născut și au început să moară.
Se întoarse din nou spre doctorul Wiseman.
– Deci, întrebarea mea, Arthur, este cine a cerut aceste teste și pentru ce motiv.
Fără a aștepta ca bătrînul doctor să răspundă, Malone se avîntă mai departe.
– Cred că prima parte a răspunsului este clară: Tu ai fost obstetricianul tuturor acestor copii. Dar ce căutam? Este ceva anormal din punct de vedere genetic la acești copii care să nu fi fost reflectat în analizele cromozomilor?
Wiseman păru că se cufundă mai adînc în fotoliu, iar fișele pe care le ținea căzură fluturînd pe podea.
– Dumnezeuule, șuieră el. Ce sugerezi tu este monstruos.
– Ceea ce se întîmplă este monstruos, replică Malone, cu vocea brusc înghețată. Sint sigur că nu te-ai așteptat vreodată ca cineva să descopere asta. Nici tu, nici oricine altcineva de la COPIL. Dar a aflat Sally, Arthur. Și, dacă a putut afla ea, pot afla și alții. Deci, e pe cale să iasă la iveală. Sintem pe cale de a descoperi ce le-ați făcut genelor acestor copii.
– Nu, protestă Wiseman. Nu le-am făcut nimic acestor copii. Orice ar fi în neregulă cu ei, trebuie să înceapă cu părinții lor. Trebuie să fie așa!
Dar, înainte de a putea continua, ușa din față de deschise dintr-o dată fluturînd și Randy Corliss năvăli în cameră, urmat de tatăl său și de Carl Bronski.
– L-am găsit, anunță Randy. Am găsit locul!
Ochii lui Lucy se mișcară imediat spre Jim, care încuviință din cap.
– Ne-am oprit la primărie, spuse el. Clădirea îi aparține lui Paul Randolph.
Wiseman se încruntă
– Paul Randolph este directorul executiv de la COPIL.
– Corect, zise Bronski.
Îi privi curios pe Wiseman și pe Steve Montgomery, ghicind imediat cine erau aceștia.
– Ce faceți aici?
Malone le explică ce se întîmplase.
– Nu știm încă modul în care au acționat, încheie el. Pentru ce s-a petrecut, nu știm nici măcar ce le-au făcut genelor acestor copii. Dar puteți fi siguri că le-au alterat cumva.
– Putem descoperi ce au făcut? întrebă Sally.
Malone ridică din umeri.
– Asta depinde de tine. Dacă această informație se află în computer, tu ești singura dintre noi care poate s-o extragă.
Sally începu să vorbească, dar Bronski i-o luă înainte.
– Asta o să fie sarcina ta, Sally. Vreau să mergi la spital împreună cu Mark și să începi să lucrezi la acel computer.
Ochii i se mutară asupra lui Wiseman.
– Și vreau ca tu să mergi cu ei, e clar?
Cu fața descompusă, Wiseman făcu un gest cu mîna tremurîndă.
– Sigur că da, îngînă el. Orice...
– Clădirea, continuă Bronski. Nu pot să iau mandat de percheziție pentru ea prin telefon. Credem că este goală, dar vreau să intru acolo. Și aș vrea să-l iau și pe Randy cu mine.
– Nu!
– Lucy, nu există alternativa, spuse Jim.
– Trebuie să existe, altfel nu ar fi trebuit să vă întoarceți aici, îl contră Lucy. Ar fi trebuit să continuați să faceți orice ați fi crezut că ar fi fost de cuviință.
Carl Bronski vorbi din nou.
– Lucy, nu este deloc așa. Ne-am întors aici pentru că Jim nu ar fi fost de acord să-l iau pe Randy dacă nu ai fi aprobat și tu.
– Lucru pe care nu-l fac, zise Lucy.
Jim Corliss se așeză pe canapea și o trase pe Lucy lîngă el.
– Iubito, trebuie să-l faci...
Zărindu-i privirea buimacă, el se opri, apoi continuă.
– Sigur că nu trebuie să-l lași pe Randy să plece. Dar fără Randy nu mai există prea multe motive pentru care să meargă Carl acolo. Atît cît ne-am dat seama din exterior, locul este pustiu.

Scuza lui Carl de a lua mandat de percheziție este pentru că are nevoie să verifice povestea lui Randy despre ce se află în casa aceea, ceea ce înseamnă că Randy trebuie să-i arate.

Prea epuizată pentru a gândi lucrurile în esență, Lucy se întoarse spre Sally pentru a-i cere părerea.

— Dacă ar fi fost vorba despre Jason, aș fi simțit la fel ca tine, îi spuse Sally. Dar, dacă acest COPIL a folosit casa pentru ceva...

Lucy respiră adinc și se ridică.

— Ai dreptate, zise ea. Sigur că ai dreptate. Trebuie să știm ce s-a petrecut acolo.

În timp ce Carl Bronski ridică receptorul, formă un număr și începu să vorbească liniștit cu judecătorul de la celălalt capăt al firului, Lucy se întoarse spre Jim.

— Ai să fii prudent?

— Lucy, trebuie să mă crezi că nu voi lăsa să i se întâmple ceva lui Randy.

— I se întâmplă deja ceva, șopti Lucy.

Se întinse și apucă mâna fostului ei soț.

— Dar nu este vorba doar despre Randy. Să ai grijă și de tine. Eu m-am... ei bine, m-am simțit ca și cum te-aș fi regăsit și nu cred că aș putea suporta să te pierd acum. O să am nevoie de ajutor de acum înainte, Jim.

— Și o să-l primești, îi promise Jim.

Micul grup începu să se destrame. Mark Malone strînse imprimările computerului în servietă, apoi îl conduse pe lividul și tăcutul Arthur Wiseman afară din casă.

Sally și Steve Montgomery plecară să-l lase pe Jason la bunica sa, unde ar fi trebuit să stea cît timp părinții săi s-ar fi dus la spital, ca să lucreze cu Mark Malone.

Carl Bronski, însoțit de Jim și de Randy Corliss, se pregăti să se întoarcă la proprietatea lui Paul Randolph. Chiar atunci, cînd erau gata de plecare, Lucy se ridică deodată.

— Vin cu voi, îi spuse el lui Jim. Nu pot să stau singură aici — am să înnebunesc.

Jim începu să protesteze, dar Lucy îi atinse brațul.

— Trebuie să vin, Jim, zise ea încet. Trebuie să fiu cu Randy și cu tine.

Ochii li se întîlniră și un suris blînd apăru pe fața lui Jim.

— Oriunde m-aș duce, ai veni și tu? întrebă el.

Lucy ezită doar o clipă, apoi dădu din cap.

— De acum încolo.

Cei trei Montgomery mergeau încet cu mașina pe străzile din Eastbury, Steve la volan, Sally stînd tăcută lingă el, iar Jason în spate. Jason era neobișnuit de tăcut, iar părinții săi erau prea adînc cufundați în propriile gînduri ca să observe.

Steve fu cel care rupse tăcerea.

— Îmi pare rău, iubito.

Înteruptă din reverie, Sally îi aruncă o privire.

— Ai spus ceva?

— Încercam să-mi cer scuze, zise Steve. Am crezut... ei bine, știi ce-am crezut. Dar întreaga situație părea atît de nebunească...

Tăcu, regretînd alegerea cuvintelor pe care le spusese.

— Situația este nebunească.

Calmul vocii sale o surprinse pe Sally la fel de mult ca pe Steve; de fapt, ar fi trebuit să urle, să bodegănească, sau să izbească cu pumnii în ceva. Orice altceva în locul aceluia înfiorător simț al calmului care o cuprinsese. Dar ea știu că acel calm era doar o reacție temporară, un dispozitiv de apărare în care se învelise, un ecran de respingere pentru scurtă vreme a disperării care, își dădu ea seama, se silea s-o împresoare de cînd se confruntau cu realitatea.

În ce privește realitatea, aceasta era conținută în noțiunea care îi fulgeră prin minte cînd Mark Malone pronunțase cuvintele "transformare genetică". Realitatea era că Jason nu era ceea ce crezuse ea dintotdeauna. Era cu totul altceva, ceva cu care ea nu era familiarizată.

Un mutant.

Nu un băiat de opt ani, nu inocentul și perfectul produs al împreunării ei cu propriul soț.

Un mutant.

Ceva diferit, ceva necunoscut, ceva neștiut.

Ce era de fapt?

Deodată, toate cuvintele pe care le auzise de-a lungul ultimilor ani dețineau un nou și sinistru înțeles pentru ea.

ADN recombinat.

Abia dacă știa ce era ADN-ul.

Inginerie genetică.

Despre asta știa. Era noua știință, știința care avea să ofere soluții glorioase străvechilor probleme. Dar ce altceva urma să mai facă? Urma să creeze o glorioasă lume nouă, sau o lume plină de ființe modificate, *mutanți*, creați pentru... pentru ce?

Nu știi ce să răspundă. Și poate că nu ar fi știut vreodată. Probabil că ceea ce îi fusese făcut lui Jason fusese făcut fără un motiv anume. Probabil că nu fusese mai mult decât un experiment.

Acest gând o îngheță și se întoarse, privind-și fiul, încercând să descifreze cum ar fi putut el să se schimbe. Se întinse în spate, ca să-i mângieie obrații lui Jason, dar el se feri de atingerea ei, cu ochii măriți și îngrijorați.

– De ce trebuie să stau la bunica? vru el să știe.

– Doar pentru scurt timp, iubitele, reuși Sally să-i spună, cu o voce gîtuită. Doar câteva ore.

– De ce n-aș putea să stau la doamna Corliss, ca să fiu acolo la întoarcerea lui Randy?

Randy.

Jason și Randy.

Sally încercă să-și amintească de cît timp erau prieteni și cît timp trecuse de cînd Jason nu mai avusese alți prieteni.

Îi trecură prin minte gânduri, gânduri disparate, care se potriviră brusc.

Mutanți.

De aceea deveniseră Jason și Randy prieteni? Oare știau despre sine și fiecare despre celălalt? Se recunoscuseră oare mai demult unul pe celălalt, sesizînd că, diferiți de ceilalți copii, nu erau diferiți unul de celălalt?

Sally se rezemă din nou în scaunul ei, fără a fi răspuns întrebării lui Jason.

Băiatul nu arăta deloc diferit. Arăta așa cum arătase întotdeauna: o copie în miniatură a tatălui său, cu aceiași ochi de un albastru intens, același păr blond ciufulit, aceeași energie și entuziasm pentru orice lucru, aceeași încăpăținare.

Dar nu era copilul tatălui său, și nici al mamei sale.

Doamne Dumnezeule, ce-i făcuse copilului ei? Ce-i făcuseră ei? Se întinse și luă mîna liberă a lui Steve în mîna ei.

– Steve?

El o privi și îi strînse cu putere mîna.

– Ai grijă de noi, Steve, spuse ea. Ai grijă de noi toți.

– Voi avea, iubito, îi promise el.

Dar, chiar în momentul în care făcu promisiunea, Steve Montgomery se întrebă dacă ar fi putut s-o îndeplinească. Erau atîtea întrebări în mintea lui și atît de puține răspunsuri. Nu era încă pe deplin convins că existase o conspirație. Era sigur că Wiseman avuse dreptate. Tot ce mersese rău cu copiii din Grupul Douăzeci și Unu își avea originea în părinți.

Nu era o conspirație. Era pur și simplu o slăbiciune genetică transmisă generației următoare.

Era, de fapt, vina lui. Vina lui și a lui Sally.

COPII, după toate aparențele, nu făcuse altceva decît să-i supravegheze pe copii, încercînd să izoleze defectul și să găsească metode pentru a-l corecta.

Deci nu era nimic de care el "să aibă grijă" cu adevărat. Tot ce avea de făcut era să învețe să trăiască cu ideea eșecului.

Sau, în orice caz, a eșecului în cazul lui Julie.

Dar oare dăduse greș și cu Jason? La urma urmei, Jason nu fusese bolnav nici măcar o zi din viață. Poate că Jason nu dăduse greș deloc. Poate că Jason, printr-o combinație ciudată a genelor sale și ale lui Sally, era copilul perfect pe care îl crezuseră ei dintotdeauna.

Poate că totul începea să fie bine, la urma urmei.

În timp ce ajunseră la casa lui Phyllis Paine, se simțea mult mai bine din toate punctele de vedere.

Jason era sănătos. Jason era fiul său, Jason era în viață, Jason se simțea perfect. Și în câteva ore, lucrînd la computer cu doctorul Malone, Sally ar fi trebuit să descopere că nu era nimic greșit, iar ei, ca și familia Corliss, ar fi putut să se întoarcă la realitate, fiind o familie.

Steve se relaxă, sigur fiind că sfîrșitul coșmarului era aproape.

Una cîte una, Arthur Wiseman restabili evoluțiile medicale ale femeilor care născuseră copiii din Grupul Douăzeci și Unu, fiind sigur că, undeva în acele fișe, se va găsi dezvinovățirea lui. Modelul evoluțiilor ieși la iveală foarte repede, atît pentru el, cît și pentru Mark Malone. Nu era vorba doar despre Sally Montgomery, Lucy Corliss și Jan Ransom.

Erau toate.

Patruzeci și șase de femei, nici una dintre ele dorindu-și copii.

Patruzeci și șase de femei pe care el le considerase a fi expuse riscului de a lua pilule.

Patruzeci și șase de femei pentru care un dispozitiv intrauterin fusese cea mai indicată metodă de contracepție.

Un număr nu tocmai neobișnuit de-a lungul a mai mult de zece ani. Desigur, Arthur Wiseman aplicase mult mai mult de patruzeci și șase de diafragme în timpul acestor ani.

Dar cu aceste patruzeci și șase de femei se întâmplase altceva. Toate, după o perioadă mai lungă sau mai scurtă, se plînseseră de un simptom sau altul — de obicei, o poveste despre o reacție alergică — ce sugerase faptul că organismele lor ar fi putut respinge introducerea unui astfel de obiect.

Și astfel, el introdusese în uterul fiecăreia dintre aceste femei, și poate în alte o sută, bicalcioglytamină.

— Asta ce mai este? întrebă Mark Malone.

— BCG? Există un remediu care reduce probabilitatea ca uterul să respingă diafragma intrauterină.

— Nici măcar n-am auzit vreodată de așa ceva, zise Malone. Cine le produce?

— PharMax.

Malone se încruntă și Wiseman îl privi curios.

— Ce s-a-ntîmplat? Le-am folosit timp de zece ani.

— Ceea ce înseamnă tocmai perioada de cînd avem această problemă, chiar dacă n-am știut de existența ei.

— Nu văd cum această legătură ar putea...

— PharMăx este sursa de capital a fundației COPIL. De fapt, PharMax a pus pe prim plan această fundație. Și de ce nu am auzit vreodată de aceste... cum le spui tu?

— BCG. Este un motiv simplu pentru care nu ai auzit de ele — nu ești obstetrician-ginecolog.

— Dar sînt la curent cu literatura de specialitate și discut cu chirurgii. Iar Bob Pender nu mi-a spus niciodată nimic despre BCG.

Wiseman începu să-și piardă răbdarea.

— De ce dracu' ar fi făcut-o? întrebă el. Nu ți-ar fi trebuit ca să le folosești. Și pot să-ți spun că nu sînt nimic mai mult decît antiseptice și relaxante.

— Probabil, răspunse Malone liniștit. Dar cred că ar fi mai bine să le analizăm, ca să vedem ce conțin.

Wiseman privi spre mai bărbatul mai tînăr.

— Ce sugerezi?

— Sugerez să descoperim cu ce ai tratat aceste femei. Doamne Dumnezeule, Arthur, avem aici patruzeci și șase de copii, dintre care mai mult de jumătate sînt morți. Și, dacă te uiți la datele din aceste tabele, fiecare dintre ei a fost expus influenței acestui BCG exact în timpul concepției. Și acum, dacă ADN-ul trebuie să fie modificat, cînd se-ntîmplă asta?

— Membri...

— Chiar și înainte de asta, Arthur. În ou. În nucleul oului.

Furia pe care o simțise — furia mîndriei rănite — se scurse brusc din trupul lui Wiseman, pentru a fi înlocuită de teamă.

De teamă și amintiri.

Cîte femei tratase oare cu BCG? Și nu doar că le tratase, le prescrisese o cură, reaplicînd medicamentul lună de lună. Dar își făcuse acesta efectul, efectul pentru care era administrat? Nu, nu și-l făcuse. Chiar și la femeile pe care le tratase cu BCG, diafragma fusese uneori respinsă, însă medicamentul propriu-zis rămăsese. Ca să facă ce anume?

Existase un alt medicament — oare cu cît timp în urmă? Prin anii treizeci. Medicamentul fusese intitulat thalidomid și era un tranchilizant. Iar doctorii din lumea întreagă, inconștienți sau neținînd seama de faptul că pastila nu fusese niciodată testată detaliat, o prescrisese și femeilor însărcinate. Rezultatul fusese un coșmar cauzat de copii cu malformații congenitale.

Apoi existase DES, ale cărui urmări nu ieșiseră la iveală imediat, dar care funcționase ca o bombă cu efect întîrziat, invizibilă, plasată adînc în corpul copiilor, al fetelor, așteptînd să explodeze într-un cancer devastator.

Acum, BCG-ul. Ce era pe cale să facă? Ce cauzase deja?

— Îl voi duce la laborator, spuse el încet. Dar nu pot să cred... Îl voi duce la laborator.

Lăsîndu-l pe Malone în cabinetul său, Arthur Wiseman plecă în sala de consultații și deschise dulapul cu medicamente. Scrută rapid rafturile, apoi din nou, cu mai multă atenție de această dată.

Unde era sigur că ar fi trebuit să fie flaconul de BCG nu era în acel moment decît un spațiu gol pe raft.

Ridică receptorul telefonului și își chemă asistenta.

– A fost cineva dimineață în sala mea de tratament?

– Da, domnule doctor Wiseman. A apărut pe-aici Bob Pender și l-am lăsat să ia un inventar al produselor PharMax pe care le folosiți.

Wiseman simți o durere subită în piept, în timp ce inima începu să-i bată cu putere.

– Înțeleg, zise el. Mulțumesc.

Simțindu-i încordarea din voce, asistenta vorbi din nou.

– Nu a fost bine? Bob vă face inventarul medicamentelor de ani de zile.

– Este bine, Charlene, o asigură Wiseman. Sint sigur că este foarte bine.

Închise receptorul și se întoarse în cabinet. Mark Malone privi în sus spre el, apoi, Sesizându-i expresia de pe figură, se ridică.

– Ce se-ntimplă, Arthur?

– A fost aici Bob Pender, zise încet Wiseman. Și BCG-ul a dispărut.

– În acest caz, vom mai comanda, spuse Malone.

Ridică receptorul telefonului și îi ceru centralistei spitalului să-i facă legătura cu departamentul de vânzări de la PharMax.

– BCG? repetă omul de la celălalt capăt al firului. Nu sînt sigur că am auzit vreodată de așa ceva.

Malone începu să explice ce anume dorea, apoi se răzgîndi și-i dădu telefonul lui Wiseman.

– Bicalcioglytamină, ridică tonul Wiseman. Vreau un flacon de trei sute cincizeci de grame și vreau să-l iau astăzi.

Urmă o pauză. Wiseman putu să audă zgomot de pagini răsfoite. În sfîrșit vocea de la celălalt capăt vorbi din nou.

– Sînteți sigur că vă adresați companiei care trebuie? Aici este PharMax.

– La PharMax vreau să mă adresez. Am luat BCG de la oamenii voștri timp de zece ani.

– Sînteți Spitalul Comunal Eastbury?

– Da.

– Așteptați un moment.

De această dată Wiseman fu pus pe linia de așteptare. Cam două minute mai tîrziu, vocea veni pe linie.

– Îmi pare rău, domnule, dăr această companie nu fabrică nici un produs numit bicalcioglytamină și am verificat înregistrările dumneavoastră în computerul nostru. Nu văd nici o indicație cum că ați fi comandat vreodată un asemenea lucru, nici că noi l-am fi încărcat sau am fi făcut vreo factură pe numele dumneavoastră pentru acest produs. Mă tem că ați greșit compania.

– Înțeleg, șopti Wiseman.

Cînd îl privi din nou pe Malone, îi tremura tot corpul.

– Nu cred că trebuie să-l mai analizăm, Mark, spuse el încet. Presupun, dacă am făcut destule cercetări, că așa putea să-ți zic ce enzime trebuie să fie în componență. Trebuie să fie un fel de restricție endonucleică și ligase. Poate și cîțiva nucleoli liberi, care se-avîntă frenetic în ADN. Și, desigur, calciu bază. Dar nu cred că așa putea să-ți spun cum le-au amestecat, sau întregul proces tehnologic. Atît cît am știut eu, ceea ce trebuie să fi făcut acel compus nu este posibil nici măcar acum, ce să mai vorbim de acum zece ani. Dar trebuie s-o fi făcut. ADN recombinat, finalizat în uter.

Telefonul de pe biroul lui Wiseman sună și el vorbi din nou cu asistenta. Cînd închise receptorul, ochii săi îi evitară pe ai lui Mark Malone.

– Sally și Steve sînt aici, spuse el. Vrei să vorbești cu ei? Nu cred că pot să-i întîlnesc chiar acum. Cred că trebuie să... trebuie să mă gîndesc la acest lucru în profunzime. Trebuie să decid ce înseamnă toate acestea.

Mark Malone se ridică și porni spre ușă. Apoi se întoarse și îl privi pe Wiseman.

– Arthur, zise el, cu vocea joasă și sfîrșită, ești sigur că nu ai făcut acest compus tu însuși? Puțina culoare care rămăsese în obrajii bătrînului se scurse.

– Ce tot spui, Mark?

– Doar că, atunci cînd va veni timpul, mă îndoiesc de faptul că cineva va crede că ai luat acel produs de la PharMax. Cîstit să fiu, nici eu nu cred.

Malone se întoarse cu spatele și, o clipă mai tîrziu, Arthur Wiseman fu lăsat singur în cabinetul său.

Jim Corliss aruncă o privire peste lanțul ce bloca aleea spre proprietatea lui Randolph.

— Poate că ar fi mai bine să lăsăm mașina aici și să mergem pe jos.

— Nici vorbă. Vreau s-o parchez lângă casă.

Bronski deschise portbagajul mașinii și scoase un set variat de bonfaiere.

— Asta ar trebui să rezolve treaba.

Un moment mai târziu, lanțul ale cărui capete erau legate perfect zăcea pe asfalt, lăsând calea de acces liberă. Continuară cu poarta, unde Bronski taie al doilea lanț, apoi demontă dispozitivul de deschidere electrică, astfel că poarta se legănă eliberată.

— După toate astea, casa ar trebui să fie o bagatelă, remarcă el.

Puse bonfaierile înapoi în portbagaj, se strecură în spatele volanului și tură motorul. Ocoliră pînă în spatele casei, parcînd mașina într-un loc de unde nu ar fi putut fi văzut de la poartă.

Apoi, cu Lucy și Randy făcîndu-le semn să-i urmeze, cei doi bărbați se apropiară de casă. Bătură cu putere la ușa din spate, așteptară, apoi bătură din nou. După ce nu primiră nici un răspuns, ocoliră clădirea pînă la ușa principală și repetară procedeul.

— Aici nu este nimeni, spuse Lucy în sfîrșit. Au plecat cu toții.

— Dar trebuie să mai încercăm, îi răspunse Bronski. Hai să intrăm.

Se dădu înapoi de pe pragul casei și privi în sus, către ferestrele zăbrele de la primul etaj.

— Se pare că au pus gratii pentru că acestea au fost cele mai joase ferestre.

— Le-au pus ca să ne țină pe noi înăuntru, spuse Randy. Și aveau întotdeauna și pe cineva în hol. Cu excepția domnișoarei Bowen, care nu stătea tot timpul acolo.

— Bine, cel puțin asta ne ușurează munca, murmură Bronski.

Îi conduse pe ceilalți în acea parte a casei unde niște uși franțuzești dădeau într-o terasă cu privirea spre peluză. Folosindu-și patul armei, lovi un ochi de fereastră al uneia dintre uși, apoi își băgă mîna prin el și răsuci siguranța. Îi făcu cu ochiul lui Randy.

— Exact ca-n filme.

Deschise ușă și îi conduse înăuntru.

— Asta-i sufrageria, le explică Randy. Și pe acolo este bucătăria. Celelalte uși dau într-un hol mare și în spatele fiecăreia este un birou.

Porni grăbit de-a lungul camerei, dar Bronski îl opri.

— Voi merge eu primul.

— Da... dar nu mai este nimeni aici.

— Totuși, voi merge eu primul, insistă Bronski, chiar dacă era de acord cu Randy.

Îi conduse prin sufragerie și se opri în foaiet, privind spre scara îngustă.

— Ce se află acolo, sus?

— Dormitoarele, îi explică Randy. Al meu era aproape la capătul coridorului. Vreți să-l vedeți?

— Bine.

Urcară scările, cu Bronski încă în fruntea grupului. În capătul treptelor, aranjate în așa fel încît să aibă o vedere completă asupra largului coridor ce se întindea pe toată lungimea etajului, era un birou golit de ceea ce ar fi trebuit să conțină. Porniră de-a lungul holului.

— Asta ar fi fost camera lui Eric, zise Randy, oprindu-se în fața ușii închise.

Bronski aruncă o privire spre Lucy.

— Eric și mai cum? întrebă el.

— Carter. Cred că era din California.

Deci, asta era. Eric Carter fusese raportat ca fugar din San Jose. Doar dacă nu...

— Randy, te-ai uitat pe materialul pe care îl citeam noi aseară?

Randy clătină din cap.

— Ești sigur?

Randy ridică din umeri.

— Era doar o grămadă de numere și chestii de genul ăsta. De ce să citesc așa ceva?

— E-n regulă. Ai spus că era camera lui Eric. Acum nu mai este?

— Eric a murit, spuse Randy.

Lucy oftă și Randy o privi neliniștit.

— De aceea am fugit. După ce Eric a murit, m-am speriat cu adevărat. Așa că am fugit.

— Sigur că ai fugit, spuse Jim Corliss. De ce nu ne arăți și nouă cum ai ieșit din clădire?

Randy îi conduse la capătul holului, apoi sus, pe scările înguste spre pod, unde scara, încă desfăcută, ducea spre ferestruica deschisă.

— Apoi am mers pe acoperiș și m-am dat jos folosind un copac, explică Randy. A fost ușor.

Bronski încuviință din cap. Totul era exact cum spusese Randy.

— Hai să ne întoarcem jos.

De data aceasta Randy era cel care îi conducea, explicându-le părinților lui și sergentului la ce fusese folosită fiecare încăpere. La sfârșit, ajunseră în zona clinică, iar Randy le arată camera în care Peter Williams zăcuse inconștient câteva zile.

— Și ce-i acolo, în spate? întrebă Bronski, arătând spre unica ușă pe care nu o deschiseseră încă.

Randy privi spre aceasta, cu gura pungă și sprincenele împreunate a uluire.

— Nu știu, recunosc el în sfârșit. Niciodată nu am fost acolo, în spate.

— Atunci, hai să aruncăm o privire.

Bronski, urmat de cei trei Corliss, porni către ușa care ar fi trebuit să-i conducă în laborator.

Morantz și Kaplan mergeau printre copaci, fiind atenți să stea bine ascunși în umbra acestora. Băiatul, se sfătuiseră între ei, constituia prima lor îndatorire. Și ca urmare, când locuința din Eastbury se golise de ocupanți brusc, cu o oră în urmă, ei îi urmaseră pe cei doi bărbați, pe femeie și pe copil. Fusese o urmărire ușoară și aflaseră în câteva minute cu exactitate unde mergeau. Se ținuseră pe urma vînatului, în afara razei sale vizuale, pînă cînd urmăriții își atinseseră destinația. După aceea, cei doi se apropiaseră.

— Uite mașina, spuse Morantz.

Chiar dacă nu se aflau prin preajmă urechi curioase, el își folosi obișnuita voce de lucru, aproape o șoaptă, pe care era sigur că doar Kaplan putea s-o audă.

— Vom intra în ea prin spatele garajului, răspunse Kaplan cu același ton al vocii.

Strînsoarea mîinii i se înțepeni pe geanta de pînză pe care o căra.

— Chiar dacă ei se uită afară, nu ar trebui să fim vizibili mîi mult de o secundă sau două.

Își croiră drumul puțin mîi departe spre sud, punînd astfel impunătorul garaj între ei și casă. Doar cînd deveniră siguri că nu puteau fi văzuți, părăsiră camuflajul format de copaci și alergară peste scurta porțiune de pajiște, pentru a se tupila în spatele zidului de cărămidă din exteriorul clădirii. Odată ajunși acolo, Kaplan deschise geanta și îi deșertă conținutul.

Era un mic dispozitiv — nu mai mare decît o cutie de trabucuri — iar tot ceea ce putea fi văzut în exteriorul acestuia erau cîțiva magneti minusculi, dar foarte puternici. Kaplan deschise cutia, reverificînd cu prudență receptorul, detonatorul și fitilul. Satisfăcut, asamblă ultimele dispozitive, care i-ar fi permis fitilului să-și ducă la bun sfârșit misiunea, fixat în masa de fulmicoton ce ocupa majoritatea spațiului din cutie, apoi închise carcasa.

— Vezi ceva?

Cu binoclul lipit de ochi, Morantz clătină din cap.

— Dacă sînt înăuntru, atunci se află încă în partea din față, sus. Se pare că acum este momentul cel mai prielnic.

Kaplan se ghemui și, ținîndu-și capul în jos, sprintă din adăpostul garajului și se mișcă rapid de-a lungul platformei de beton pe care, închisă cu prudență, era parcată mașina lui Carl Bronski. Se opri lingă, roata dreaptă din spate, îngenunche și ajunse cu mîna stîngă sub mașină. O clipă mai tîrziu descoperi locul pe care îl căutase și auzi un "pac" distinct cînd magnetii exteriori ai cutiei se prinseră cu fermitate de rezervorul de benzină al mașinii.

Cîteva secunde mai tîrziu, Kaplan și Morantz dispărură înapoi în pădure.

Din acea clipă încolo, tot ce aveau de făcut era să se întoarcă la furgoneta lor și să aștepte.

Lucy Corliss privi la dezordinea din jur și-și atinse instinctiv fiul.

— Dar ce reprezintă locul ăsta? întrebă ea, chiar dacă știa răspunsul în momentul în care vorbise.

Chiar și în acea condiție dezordonată, era limpede că acea încăpere fusese un fel de laborator. Acolo se afla un raft lung, care ocupa aproape în întregime un perete, cu diverse piese de echipament pe care nu le identificaseră nici Jim, nici Carl Bronski. Pe peretele opus aceluia raft erau cinci fișiere, cu majoritatea sertarelor deschise, toate goale.

— Se pare că au luat conținutul și au lăsat ambalajul, comentă Bronski.

— Ceea ce se potrivește cu o operațiune guvernamentală, accentuă Jim Corliss. Produc o grămadă de hîrtii, nu pierd niciodată nimic din ceea ce fac, dar lasă echipamentul ruginit. Oare în legătură cu ce au fost toate astea? Dacă tot ceea ce făceau era cercetare medicală, atunci de ce toată tăinuirea asta?

— Ei, Jim. Hai să nu ne mai prostim atîta, spuse Bronski. Asta n-a fost doar o cercetare.

Copiii au început să fie răpiți și aduși aici, unde se pare că au murit.

Se uită spre Randy, care deja dispăruse într-o altă cameră. Cînd vorbi din nou, vocea îi era aspră.

– Și pot să pariez că, și după ce au murit, au stat ca punct de plecare în cercetarea celorlalți. Hai să vedem ce-i dincolo.

Trioul se îndreptă spre ușa laboratorului.

Îl găsiră pe Randy în micuța încăpere din spatele laboratorului, uitându-se uimit la o mare piesă din echipament.

– Este cumva un plămîn de fier? întrebă el.

Carl Bronski clătină din cap.

– Nu tocmai, zise el, cu vocea tremurîndu-i ușor.

– Atunci, ce este? întrebă Lucy.

– Arată ca o cameră de decompresie.

Ezită, făcîndu-i din nou cu ochiul spre Randy. Înțelegînd gestul lui Bronski, Lucy își înghionti ușor fiul.

– Așteaptă-ne în cealaltă cameră, scumpule, zise ea.

Apoi, cînd băiatul dispăru, ea își întoarse din nou atenția către sergent.

– La ce folosește? întrebă ea.

Bronski înghiți în sec.

– Este un fel de chestie pe care o folosesc la ecarisaj, spuse el în sîrșit.

Încă neînțelegînd, Lucy se întoarse spre Jim.

– O folosesc pentru căței, îi explica el. Pentru căței pe care nu-i vrea nimeni.

Lucy păli.

– Dumnezeu, șopti ea. Vrei să spui că folosesc treaba aia pentru...?

– Așa se pare, zise Bronski, cu vocea dură dintr-o dată. Aveau încă trupuri de care să se descotorosească. Și mi se pare că de aceea aveau acel dispozitiv.

Lucy, cu fața cenușie, privi spre camera de ardere.

– Oare nu este doar un cuptor?

– Nu arată ca nici un cuptor pe care l-am văzut vreodată, îi răspunse Bronski. Singurul loc în care am văzut ceva asemănător a fost într-un crematoriu.

În timp ce familia Corliss privea năucă, el se apropie de incinerator și-i atinse ușa. Era caldă încă, dar nu atît de caldă încît să-l împiedice s-o deschidă. Interiorul era gol.

– L-au curățat binișor, dar nu suficient.

În ungherele incintei erau citeva fărîme de materie cenușie. Scoțînd la iveală din buzunarul hainei o pungă de plastic, Bronski răsui și ridică o mostră, sigilă punga și o puse din nou în buzunar.

– Veniți, zise el. Hai să ieșim de-aici. Am văzut destul. Am să iau o echipă de specialiști să se ocupe de locul ăsta cum trebuie. Dar, la prima vedere, aș spune că ar trebui să fie de-a dreptul ușor să descoperim cine a fost aici. Vor fi amprente peste tot și Dumnezeu știe ce altceva.

Rise înfundat, dar nu era nici o urmă de umor în acel sunet.

– Cînd lichidezi totul atît de repede cum au făcut-o ei, nu mai stai să cureți după tine. Iei ce poți și fugi. Așa au procedat și oamenii ăștia. Pariez că nici măcar nu și-au irosit timpul să-l caute pe Randy. Au împachetat totul și au întins-o.

Cîteva minute mai tîrziu se aflau înapoi în mașina lui Bronski și scurtau drumul impus de alee. Se opriră pentru a închide poarta principală, ignorînd însă lanțul care zăcea pe pămînt, unde îl lăsaseră.

– Ce urmează acum? întrebă Jim cînd intrară din nou pe strada principală.

– Îndată ce intrăm în raza de acțiune radio, voi suna cartierul general și voi avea o echipă trimisă aici. Apoi cred că ar trebui să am o mică discuție cu Paul Randolph. Așa e, adăugă el, zărînd în oglinda retrovizoare expresia de îngrijorare de pe fața lui Lucy. Doar eu și poate altcineva de la departament. De acum încolo sinteți în afara problemei, Lucy. Tu, Jim și familia Montgomery. De acum încolo totul va deveni oficial.

Apoi, privind încă fața lui Lucy, prinse o străfulgerare a ceva mișcîndu-se în depărtare. Încetini ușor mașina. În spatele lor, o furgoneta parcă la marginea șoselei.

– S-a-ntimplat ceva? întrebă Jim.

Bronski nu răspunse, rămînînd cu ochii lipiți de furgoneta ce abia se mișca. Dar cînd aceasta viră în direcția opusă, se relaxă.

– Nu-i nimic, spuse el. Am crezut pentru o clipă că am fi putut fi urmăriți.

Dar chiar dacă nu se opri din condus, se simți încă stingherit. Era ceva în legătură cu furgoneta...

Cînd luară un viraj al șoselei și mașina lui Carl Bronski dispăru din raza lor de vedere, Morantz îi spuse încet lui Kaplan:

– Încă zece secunde. Acordă-le timpul ăsta, dar nu mai mult.

Creierul lui Bronski lucra febril în acel moment, încercînd să-și amintească unde mai văzuse acea furgoneta.

Nu cu mult timp în urmă.

Dimineată?

Dar unde? Și de ce-i era atît de vagă amintirea?

Și apoi știu. Imobilul în care locuia Lucy Corliss, mai departe, în josul străzii. Abia dacă remarcase mașina.

Dar era oare aceeași furgoneta?

Dacă era, atunci fuseseră urmăriți. Doar că furgoneta dispăruse în cealaltă direcție. În loc să-i urmărească, mergea în...

Dar, dacă îi urmărise, oricine ar fi fost înăuntru știa unde fuseseră.

Și nu-i mai păsa.

— Sfinte Isuse! urlă el.

Piciorul lui apăsă cu putere frîna și mașina se învîrți într-un derapaj pe patru roți.

— Ieșiți afară! Ieșiți naibii din mașină!

În timp ce mașina patină în afara șoselei, el trase cu putere de mînerul portierei. Poate că mai era timp.

Cu un bubuit subit, fulmicotonul atașat rezervorului de benzină explodează, smulgînd rezervorul, împrôscîndu-i metalul sudat și incendiîndu-i conținutul.

Ceea ce o clipă mai devreme fusese un automobil clătîndu-se în direcția unui șanț, era în acel moment o sferă de foc rostogolindu-se în acel șanț, trecînd prin el, ajungînd să se oprească apoi la cîțiva metri de liziera pădurii.

Carl Bronski muri instantaneu, zdrobit de greutatea mașinii, cu corpul transformat într-o grămadă sfirtecătă, odihnindu-se grotesc pe fundul șanțului.

Pentru Jim Corliss fu și mai rău. În rostogolirea mașinii, capota cedă și îl presă în scaunul din față, strivindu-i picioarele, rămase imobile sub bordul contorsionat.

Benzina incendiată țîșni din rezervorul crăpat, inundînd mașina și, în curînd, înecăciosul miros de cauciuc ars umplu atmosfera. Gîfind, Jim încercă să se răsucească în loc, pentru a-și ajuta soția și copilul, dar nu-i fu de folos. Unicul său braț liber bîjbîi prin fum, negăsind nimic. Și atunci flăcările începură să se întindă spre el.

— Randy! țipă el.

Apoi, din nou:

—Randy! Lucy!

Trase aer în piept și aerul încins îi pătrunse în plămîni, mistuindu-le țesutul delicat, curmîndu-i astfel bărbatului ultima vagă speranță de supraviețuire.

Pe locul din spate, Lucy își inhăță instinctiv fiul cînd mașina începu să derapeze, iar în acel moment, cînd automobilul zăcea răsturnat și ardea, mîntea i se goli de spaimă. Avea să moară, Randy avea să moară și el și totul avea să fie pentru nimic. Îl cuprinse pe Randy mai strîns și începu să țipe.

Randi se zvîrcoli sălbatic în brațele mamei sale, încercînd să se elibereze.

— Mami! urlă el. Mami, dă-mi drumul!

Dar Lucy, prea îngrozită ca să înțeleagă, știu doar că trebuia să-și protejeze cumva copilul de flăcările bubuitoare. Mîntea ei, umplută de o ceață a spaimei, încercă să selecteze evenimentele, să ia o decizie.

Jim. Avea nevoie de Jim.

— Ajută-ne, plîne ea, cu vocea deja slăbită. O, Jim, ajută-ne!

Și apoi, trecînd peste frică, arșiță și fum, începu să fie îngrijorată de faptul că Randy nu se mai afla în brațele ei. Se întinse și îl prinse, în sfișit. Era întors spre spațiul dintre cele două locuri din față. Cînd mîna ei îi prinse glezna, băiatul privi înapoi spre ea. Ochii îi erau larg deschiși și minioși și Lucy gîndi dintr-o dată că trebuie să fi avut halucinații.

În timp ce carnea de pe mîna ei, mîna cu care prinse glezna fiului său, era arsă și bășicată, carnea lui Randy părea neafectată. Lucea roșie în ciudata lumină a focului, dar i se părea că nu fusese încă vătămată. Apoi îl auzi pe Randy vorbind cu ea.

— Dă-mi drumul, șuierea el. N-am să mor, mamă. Nu voi muri.

Și apoi, dînd violent din picioare, scăpă din strînsoarea neputincioasă a lui Lucy și se strecură departe de ea.

Lucy, cu o imagine a chipului furios al copilului ei gravată în minte, alunecă în inconștiență.

Randy se tîri înainte, spre scaunul din față. Fumul îi arsese ochii și, pentru o clipă, își pierdu orientarea. Pe urmă încercă să-și croiască drum peste calea blocată și auzi un geamăt ușor.

Era tatăl său.

Dar dintr-o dată tot ceea ce știi era faptul că trebuia să iasă, că se făcea prea cald pentru a mai respira. Apoi simți o înțepătură de aer rece și își dădu seama că ușa din partea șoferului era deschisă. Se zbătu spre ea, cu hainele în flăcări, și își prinse piciorul în volan. Lovind cu putere, se eliberă brusc și ieși la iveală dintre rămășițele arzinde.

Căzu pe pământ, pe urmă, aproape instinctiv, se rostogoli prin balta de benzină inflamată ce împrejmua mașina. Ridicându-se în picioare, porni împleticit spre pădure.

Departate de flăcări, Randy se prăbuși la pământ, cu răsufierea întretăiată și inima bătându-i cu putere. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a se închide ochii fu chipul tatălui său, aproape invizibil prin sticla sfărâmată a parbrizului, de nerecunoscut în agonia morții.

Atunci o piclă întunecată îl învălui pe Randy și nu mai simți nimic altceva.

Dar când el intra în inconștiență, miracolul genetic al lui George Hamlin fusese deja declanșat. Hainele lui Randy dispăruseră, arse în întregime, iar din loc în loc pielea netedă a corpului său prezenta vagi urme de bășici. Dar, chiar atunci, bășicile începură să se usuce și să se curețe, pentru a descoperi pielea sănătoasă de dedesubt. Țesuturile vătămate ale trupului lui Randy se regenerau de la sine.

Morantz și Kaplan auziră zgomotul exploziei tocmai când coteau spre aleea proprietății Randolph. Kaplan dădu din cap cu satisfacție.

— Gata cu prima parte a problemei. Cât timp crezi că mai avem?

— Atât de mult cât va fi nevoie, răspunse Morantz. N-are să vină nimeni pe-aici — toată nebulonia va fi în spate, acolo.

— Ceea ce tu ai numi "o diversiune".

Morantz îi aruncă partenerului o privire disprețuitoare.

— Tocmai am omorât patru cetățeni americani, dintre care doi erau o femeie și un copil. Nu numesc asta "diversiune". O numesc... la naiba, nu știu cum s-o numesc.

Tăcu o clipă, apoi spuse:

— Mă gândesc că, atunci când terminăm, mă retrag.

— Am mai auzit asta de la tine, îi replică Kaplan. De fapt, te aud spunând-o practic în toiul fiecărei acțiuni.

Mașina făcu un popas în fața porților. Kaplan ieși din furgoneta pentru a deschide, apoi sări din nou înăuntru, în timp ce Morantz conducea mai departe.

— Vrei să rezolv eu următoarea problemă?

— Nu în mod special.

Conduseră mașina în spatele casei, parcînd-o exact în același loc unde fusese automobilul lui Bronski doar cu câteva minute înainte.

— E-n regulă, zise Morantz, frînînd și decuplînd motorul. Hai să aranjăm totul și s-o ștergem de-aici. O să ne ia timp pînă spre amiază.

Lucrînd repede și eficient, cei doi bărbați își descărcară bagajele și le duseră în casă.

Cercetarea interiorul clădirii cu o detașare profesională, ignorînd totul, cu excepția planului general al clădirii. Cînd hotărîră amplasamentul exact al explozibilului, Morantz clătîna din cap.

— Nu știu cum au de gînd să acopere chestia asta, zise el. Pot să le ofer o grămadă de moloz, dar nu pot să ascund faptul că a fost o treabă de profesioniști. Ceea ce vor ei aici nu poate fi făcut să arate ca un accident.

— Poate că n-o să vină nimeni vreodată ca să vadă, îi sugeră Kaplan.

— Nu băga mîna-n foc. Doar explozia singură e în stare să aducă aici în fugă toată populația de pe o rază de cîțiva kilometri. Și nu va dura mult ca să se descopere și ce a provocat-o. Orice detașament de pompieri care-și merită numele va descifra misterul în aproximativ cinci minute.

Timp de jumătate de oră cei doi lucrară. În sfîrșit, Morantz făcu ultima conexiune. După ce ascunse cronometrul în fișierul din laborator, se ridică îndreptîndu-se și se întinse.

— Cam cinci ore? întrebă el.

Kaplan se încruntă.

— De ce așa de mult? Ce se întîmplă dacă vine cineva aici după-amiază?

— Nu va veni nimeni, îi promise Morantz. Dar, în aceeași măsură, ar trebui să-i lăsăm să termine cu strînsul harababurii pricinuite de mașină, înainte de a trebui să începă cu asta.

Aruncă o privire la ceas, apoi potrivî dispozitivul de cronometrare.

— Vino. Hai să ieșim de-aici.

Fără a privi în urmă, cei doi părăsiră casa, săriră în mașină și meraseră înapoi spre șosea. Morantz parcă în imediata apropiere a porților, ieși din furgoneta, le închise și le încolăci cu un lanț pe care îl scoase din portbagaj. Pe urmă se întoarse încă o dată la furgoneta, de această dată

pentru a aduce un panou metalic vopsit. Îl puse în spatele porților ferecate și îl fixă cu sîrmă într-o poziție sigură. Dîndu-se înapoi, citi inscripția:

PERICOL
PROPRIETATEA ÎN CARANTINĂ DIN ORDINUL
GUVERNULUI STATELOR UNITE

Dedesubtul avertizării se afla un paragraf scris cu grijă, cu privire la pedepsele aplicate în cazul ignorării sau mutării panoului, și un număr de telefon pentru cazul în care se solicita informații ulterioare.

Satisfăcut, Morantz intră din nou în furgoneta și porni motorul.

— Fără cuvinte, nu-i așa? remarcă el în timp ce începu să conducă, pentru a coti în șoseaua principală. Am fi putut întinde sîrmă ghimpată și orice puști din zonă s-ar fi tîrît prin gard, doar ca să afle de ce am pus-o acolo. Dar panoul ăla ar putea sta acolo ani de zile și nimeni nu l-ar ignora.

Apoi zăriră în față trei mașini de poliție, o mașină de pompieri și o ambulanță, adunate în jurul resturilor fumegînde ale automobilului lui Carl Bronski. Cînd îi depășiră, croindu-și drum printre vehiculele de urgență, Kaplan examină cu atenție ce mai rămăsese din mașina distrusă.

— Nimeni nu ar fi fost în stare să supraviețuiască, spuse el, trădîndu-și o notă de satisfacție din glas. Nimeni pe lumea asta.

CAPITOLUL 30

Arthur Wiseman se mișcă încet în jurul biroului, atingînd lucruri, examinîndu-le, amintindu-și.

Diploma sa medicală, înrămată îngrijit, dar îngălbenită de vreme în ciuda sticlei protectoare, atîrna discret în spatele biroului său, o reasigurare mută pentru pacienții săi că era calificat pentru a exercita acea profesie.

În jurul diplomei, în propriile lor rame, se aflau toate titlurile pe care le adunase de-a lungul a patruzeci de ani de meserie. O expoziție cu care se putea mîndri, atestînd o viață pusă în slujba muncii sale. Diplome din partea orașului, a districtului, chiar și a statului. Menționări de la asociațiile medicale. Ciocănelul de reflexe care devenise al lui din anul în care începuse să se pună în slujba sa, servindu-l ca pe un președinte. Toate acestea îl puseră brusc în fața unui copleșitor sentiment de vinovăție.

Cîți fuseseră?

Cîți copii, de-a lungul timpului, pe care îi condamnase neștiutor la moarte? Cîți bărbați și femei, cărora le zdruncinase neintenționat viețile, dacă nu cumva chiar le distrusese?

Știa statisticile. Nu era vorba doar de copiii care fuseseră victime. Era vorba și de familiile lor. Familii ca Montgomery, pentru care pierderea unui nou-născut părea să fie o lovitură mortală în structura fundamentală a vieții lor, lăsîndu-i să se zbată neajutorați, incapabili de a trăi cu propriile lor sentimente, ori cu ale tovarășilor de viață, sau chiar cu copiii lor rămași în viață.

Pînă în ziua aceea, fusese capabil să dea vina aceluia masacru pe Sindromul Infantil al Morții Subite. Un ucigaș necunoscut, furișîndu-se din umbră pentru a-și revendica victima, strecurîndu-se înapoi în zone abisale, cu identitatea învăluită în mister.

Doar că, pentru el, vîlul misterului căzuse. Arthur Wiseman zărise figura inamicului.

Era propria lui figură.

Prea ocupat, își zise el.

Întotdeauna fusese prea ocupat. Prea ocupat cu îngrijirea pacienților, prea ocupat cu modernizarea clinicii, prea ocupat cu creșterea fondurilor, pentru a da orașului Eastbury un spital cu care să se mîndrească.

Prea ocupat ca să mai analizeze fiecare medicament pe care îl folosisese. Prea ocupat pentru a mai cerceta fiecare nou produs apărut pe piață, etichetat de producători drept ultimul "miracol al medicinei".

Prea ocupat pentru a investiga mobilurile producătorilor, prea ocupat ca să pună sub semnul îndoielii rezultatele programelor de testare ale acestora, prea ocupat chiar și pentru a cere documentația în legătură cu produsele.

În loc să facă toate aceste lucruri, acceptase pur și simplu produsele și le folosisese pentru a trata simptomele pentru care fuseseră create, recunoscător faptului că marile companii farmaceutice continuaseră dezvoltarea noilor produse pentru a-și ajuta el pacienții.

Numai că de această dată produsul nu-i mai ajutase.
De această dată produsul făcuse cu totul altceva și copiii mureau.
Dar nu toți. Nu, nu toți. Cîțiva dintre ei trăiau.
În ce fel de calitate trăiau?
Ce erau aceste ființe modificate, care păreau atît de firești? Erau cu adevărat băieții sănătoși care păreau a fi? Sau erau cu totul altceva, creați pentru un scop specific?
Și care ar fi putut fi scopul?
Arthur Wiseman se gîndi la acel lucru, iar enigma nu era prea greu de descifrat pentru el.
Copii care se vindeau într-un ritm incredibil de rapid. În drumul lor înapoi la spital, Malone pomenise de Departamentul Apărării Naționale.
Mici soldați perfecti, asta erau.
Copii care ar putea fi crescuți pentru a lupta în războaie, fără a fi uciși.
Războiul ar putea fi purtat dintr-o dată fără nici o cheltuială. Fiind folosiți ucigași ce nu puteau fi uciși.
Cine ar mai fi susținut că războiul era nedrept, dacă ar fi fost morți doar în cealaltă tabără?
Arthur Wiseman, singur în cabinetul său, privi în viitor și văzu noul om, creat pentru un singur scop. Să ucidă. Dar ar fi trebuit să fie și altfel de oameni.
Putu să prefigureze clase întregi de oameni, fiecare dintre ele creată pentru a servi unei anumite necesități, pentru a îndeplini o anumită funcție, pe care oamenii obișnuiți nu puteau, sau nu voiau s-o îndeplinească.
Oamenii obișnuiți.
Și Wiseman știe că aceea era atitudinea care ar fi prevalat în curînd. Societatea, abia învățată să funcționeze fără separare rasială, ar fi virat spre separarea genetică. Fiecare persoană ar fi fost atribuită unei anumite condiții sociale, potrivită structurii sale genetice, iar "oamenii obișnuiți" s-ar fi aflat în vârful piramidei. Dar pentru cît timp?
Nu pentru mult. Cîteva generații, poate, înainte ca mutații — oameni și ei din toate punctele de vedere, cu excepția unei minuscule schimbări genetice care le conferise abilități deosebite — să se revolte. Și atunci ce s-ar întimpla?
Arthur Wiseman nici măcar nu-și dori să știe, ori să trăiască pînă atunci, orice i-ar fi putut oferi viitorul. Cu toate acestea, era deja parte din viitor.
Nimic mai mult decît un pion, probabil, dar era de-ajuns.
Nu ar mai fi fost în stare niciodată să privească în ochii unui pacient, să încerce de unul singur să-i fie de folos. Pentru Arthur Wiseman, cariera, viața ajunseseră la sfîrșit.
Plecă în sala de consultații, deschise dulapul cu medicamente și luă o sticlă. Apoi, cu sticla și o seringă hipodermică, se întoarse în propriul cabinet.
Lucră pentru cîteva minute la computer, eliminînd toate referirile la BCG din înregistrările sale. Cel puțin reputația îi va rămîne intactă.
Cîteva clipe mai tîrziu, era mort.

Randy Corliss deschise ochii. Pentru moment, nu fu sigur unde se afla, dar apoi, zărind crengile de deasupra capului, începu să-și amintească.
Fusese pe bancheta din spate a mașinii sergentului Bronski, împreună cu mama sa. Apoi se petrecuse ceva. Sergentul Bronski începuse să strige, mașina derapase și apoi... și apoi...
Se ridică brusc și privi în jur. Văzu printre copaci rămășițele fumeginde. Peste tot împrejur erau oameni. Oameni, ambulanțe, o mașină de pompieri și...
Se ridică în picioare și privi în jos, spre corpul său. Pielea îi era toată înroșită și nu purta deloc haine. Și îi era frig la cap.
Curios, își atinse capul.
Unde ar fi trebuit să fie păr, el simți doar pielea goală.
Incendiu.
Acolo avusese loc un incendiu. Dar unde îi erau părinții?
Începu să bijbiie, ișind din pădure.
— Mami? Mami, unde ești? Tăticule?
Se opri dintr-o dată, cînd amintirea aceea ce se întimplase îl copleși din nou. În acel moment tipă și fugi spre mașina înnegrită.
— Mami! Tati!
Mulțimea adunată în jurul automobilului avariât se întoarse spre a privi strania apariție ce se ivise din pădure.
— De unde dracu' a mai venit și ăsta? mormăi unul dintre doctori.
Înșfăcînd o pătură, înaintă spre copilul dezbrăcat, apoi încercă să înfășoare pătura în jurul

lui. Randy se împotrivi.

– Mami! urlă el din nou. Unde e mămica mea?

– Ușurel, fiule, ia-o ușurel, îi spuse doctorul. De unde ai apărut?

Dar Randy era departe de a-l auzi. Tîrînd după el marginile păturii, putu doar să continue a-și striga părintii, cu lacrimile curgîndu-i șuvoaie pe față. În sfîrșit, epuizat, căzu la pămînt, unde rămase bolborosind neajutorat.

– Luați-l în ambulanță, spuse al doilea medic. Trebuie să fi fost în mașină cu ceilalți. Să-l ducem la un spital. Repede.

Îl purtară pe Randy pînă la o ambulanță. O clipă mai tîrziu, cu sirenă urlînd, vehiculul începu să gonească spre Spitalul Comunal din Eastbury. Medicul dădu la o parte cu grijă pătura și se uită la pielea lui Randy.

– Nu înțeleg, îi spuse colegului său. Uită-te la el. Hainele i-au dispărut, i-a dispărut și părul. Trebuie să fi fost chiar în mijlocul aceluia incendiu. Ar trebui să fie mort, ca și ceilalți.

Cu toate că îl examină pe Randy, nici unul dintre doctori nu găsi nimic mai mult decît ceea ce păreau fi cîteva arsuri de gradul unu pe suprafața a ceea ce era, de altfel, o piele netedă de nou-născut.

Mark Malone privi posomorît peste biroul său, încercînd să citească în ochii lui Sally Montgomery.

Stătuse tăcută lîngă soțul ei, în timp ce Malone le relată ce se întîmplase în cabinetul lui Wiseman. De două ori fusese cît pe ce să-l întrerupă, dar de ambele dăți Steve o strînsese delicat de mînă. În acel moment stătea nemișcată, cu ochii gînditori. Încet, se ridică de pe canapea.

– Am de gînd să-l văd, zise ea, cu vocea furioasă. Vreau să aud toate acestea din gura lui.

– Nu sînt prea sigur c-o să te primească, spuse Malone încet. Cînd l-am lăsat, zicea că era complet terminat ca doctor...

– Terminat ca doctor? explodă Sally. Țsta este un criminal, Mark. El a omorît-o pe Julie.

Indiferent dacă era conștient de ce făcea sau nu – și dacă îmi ceri părerea, a știut cu exactitate ceea ce făcea – el a omorît-o. Și Dumnezeu mai știe pe cîți alții. Uite de ce voia să mă aranjeze – descoperisem prea multe.

Porni spre ușa cabinetului chiar în clipa în care sună telefonul.

Mark Malone ridică receptorul și ascultă pentru o clipă. Cînd puse receptorul la loc, mîinile îi tremurau.

– E prea tîrziu, Sally, zise el încet. La telefon era asistenta lui Arthur. Tocmai l-a găsit în cabinet. Este mort.

– Mort? repetă Sally. Este mort?

– Pe biroul lui era o seringă. La prima vedere, s-a sinucis.

Părăsind-o brusc furia, Sally se așeză înapoi pe canapea.

– O, Doamne, mormăi ea. Ce mai urmează?

Ca și cum ar fi fost o replică directă la întrebările ei, telefonul sună din nou. De data aceasta, ascultînd, Malone închise ochii și încuviință din cap, de parcă ar fi așteptat și mai multe vești proaste. Cînd închise telefonul, păru incapabil de a vorbi.

– Ce este? întrebă Steve? Mark, s-a mai întîmplat altceva?

Malone dădu din cap.

– A... A fost un accident. În orice caz, ei cred că a fost un accident.

Sally își înălță capul și ochii i se dilatară.

– Unde?... Cine?

– Carl Bronski, șopti Malone. Este mort. Și Lucy și Jim Corliss.

– Nu! urlă Sally.

Se ridică din nou în picioare. Cu ochii sălbatici, se mișcă clătîndu-se spre Malone.

– Nu! Este o minciună – nu pot fi morți. Nu se poate.

Brusc, picioarele i se împleticiră și căzu, icnînd, pe podea. Malone se ridică de la birou și îl ocolî, pentru a-l ajuta pe Steve s-o conducă iar pe canapea.

– Am să-i dau un sedativ, zise el.

Se duse la dulapul cu medicamente și un moment mai tîrziu ochii lui Sally se închiseră, iar respirația i se egală. Doar atunci vorbi din nou doctorul.

– Randy este în viață, zise el. Îl aduc acum aici.

– Dar ce s-a întîmplat? întrebă Steve.

– Ți-am spus, nu se știe. Mașina a ieșit de pe șosea și a explodat. Nu mi-au spus dacă știu de ce.

Mintea lui Steve derulă întîmplările. Își mută ochii de la soția lui sedată la doctor, apoi iar la

Sally.

— Ce... o, Isuse, ce se-ntîmplă, Mark?

— Nu știu, Steve, zise Mark Malone încet. Tot ce știu este că acum trebuie să rezolvăm lucrurile pe rînd. Hai s-o ducem pe Sally în pat, apoi ar fi bine să mă duc în sala de urgențe. Vreau să fiu acolo cînd îl aduc pe Randy Corliss.

Paul Randolph păși nervos prin biroul său, dorindu-și să fi fumat încă. Dar fumatul nu mai făcea parte din imaginea personală a oricărui individ care avea de a face chiar și vag cu medicina. Deci nu conta cît de mult și-ar fi dorit o țigară, fiindcă tot nu și-ar fi aprins-o. Aruncă o privire celorlalți doi bărbați din biroul său și se întrebă cum de puteau să stea atît de calmi, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Așteptaseră toată dimineața și încă nu auziseră nici o veste de la echipa lui Carmody, în afara primului telefon, cînd descoperiseră cine se adunase la casa lui Lucy Corliss.

Dracu' s-o ia de femeie. Pe ea și pe prietena ei, Montgomery, dracu' să le ia pe-amîndouă. Și neghiobul ăla de Malone. Cum naiba îl găsiseră pe el implicat în scormoneala lor? Și ce descoperiseră? Dracu' să-i ia pe toți!

— Nu este chiar atît de rău, să știi, îi zise ușor George Hamlin, rupînd tăcerea care planase peste încăperea în ultima jumătate de oră.

— Noi am formulat, în mod deliberat, o bază care ar fi trebuit să fie aplicată doar pe femei care nu și-au dorit copii, asta-i una la mînă. Nu este la fel ca în cazul în care eșecurile noastre ar fi fost copii pe care i-ar fi vrut cineva. Doar contrariul este adevărat. Aceste femei, în mod specific, nu au vrut copiii! Cîstit să fiu, nu vād cum le-am prejudiciat.

— Pe cît se pare, ele nu privesc problema în același mod, îi replică Paul Randolph, picurînd din glas atîta sarcasm cît putuse aduna. După cît se vede, au impresia că le-am omorît și răpit copiii. Și, la dracu', tocmai asta am făcut, nu-i așa?

Generalul-locotenent Scott Carmody își mută greutatea corpului într-o poziție inconfortabilă. Nu era obișnuit să aștepte să stea jos; oricît de puțin timp l-ar fi înțepenit.

— Întotdeauna există un preț, zise el. Armata are nevoie de acești băieți, Randolph, și cu cît mai repede se finalizează acest proiect, cu atît mai bine va fi pentru țara noastră.

— Și nu contează prețul?

Vocea lui Carmody se înăsri.

— Am pierdut oameni în orice program am inițiat vreodată. Sacrificiul este o parte a prețului oricărui progres și o știm cu toții.

Randolph oftă.

— Te rog, zise el. Scutește-mă de vechea zicală cu ouăle și omleta. Noi vorbim aici despre copii.

— Asta rămîne de stabilit, îl întrerupse Hamlin.

Se ridică și, întinzîndu-se, merse agale spre fereastră, unde, cu mîinile la spate, privi afară, spre aeroportul Logan. Cu aceeași plăcere pe care o dobîndise de cînd era copil, se uită la un aeroplan care rula în spațiul de decolare, ca apoi să se avînte în cer.

— Mă întreb dacă băieților mei le-ar plăcea? murmură mai mult pentru sine decît pentru ceilalți.

— Poftim? îl întrebă Randolph, dar, înainte ca Hamlin să fi putut repeta, telefonul de pe biroul lui Randolph reveni zgomotos la viață.

Randolph ridică receptorul, apoi i-l înmînă lui Carmody, care ascultă pentru cîteva clipe, dădu cîteva ordine și închise. Se întoarse pentru a-i privi pe ceilalți, nemaisimțînd încordarea provocată de lungă noapte și dimineață de așteptare.

— Cred că am liniștit spiritele, spuse el. Lucy și James Corliss sînt morți, laolaltă cu Bronski. Este mort și Wiseman.

— Wiseman? întrebă Randolph. Ce s-a-ntîmplat?

— S-a sinucis.

— Dar Randy Corliss? vru să știe Hamlin. A murit?

— Nu, răspunse Carmody. N-a murit. A supraviețuit exploziei și incendiului și a ieșit dintre resturi. Este la Spitalul Comunal din Eastbury.

Randolph se albi la față.

— Atunci cum poți să spui că am calmat spiritele? Dacă băiatul ăla vorbește...

Dar George Hamlin prinsese deja ideea.

— Nu mai contează deloc. Despre ce are de gînd să vorbească? Am spălat memoria computerelor și din noaptea asta va dispărea și Academia. Nu mai există nici o dovadă despre nimic.

– Cu excepția faptului că Randy Corliss știe numele tuturor celor implicați în proiect. Carmody dădu din umeri.

– Al nici unuia care ar putea fi reperat vreodată. Dacă tu ai fi vrut chiar acum să-i cauți, Randolph, ai fi avut necazuri cu dovedirea faptului că oricine a avut legătură cu Proiectul Divin ar fi trăit vreodată. Incluzându-l pe doctorul Hamlin, aici de față. Computerele nu numai că ne permit să păstrăm urma oamenilor, Randolph. Ne lasă și să le îngropăm.

Randolph se afundă în fotoliu.

– Atunci, s-a terminat?

– Nu, răspuse Hamlin. Au mai rămas cei doi Montgomery cu care să ne luptăm. Și asta, Paul, urmează să fie sarcina ta.

Ascultându-i pe George Hamlin subliniind ceea ce avea în minte, Paul Randolph își dori din nou să fi avut o țigară.

O oră mai târziu, însă, conducând spre Eastbury și gândindu-se la planul lui Hamlin, totul începu să capete un înțeles.

Poate că avea să meargă, la urma urmei.

Și dacă nu mergea?

Paul Randolph nici măcar nu vru să se gândească la o asemenea variantă.

CAPITOLUL 31

Sally Montgomery deschise ochii și primul lucru pe care îl văzu era tavanul. Tencuială mată, genul pe care îl detestase din totdeauna. Și culoarea — acea umbra de verde pal, care se presupunea a fi odihnitor, dar era ușor scîrbos. Deci era într-un pat de spital. Avu un moment de panică și se luptă ca să se ridice. Apoi auzi vocea lui Steve.

– E în regulă, iubito, îi spuse el. Nu este nimic rău. Tocmai ai... avut un fel de pierdere de cunoștință cu vreo două ore în urmă, așa că Mark ți-a dat ceva să te faci să dormi o vreme.

Sally se cufundă din nou în pernă și privi tăcută spre soțul ei timp de câteva clipe. Era oare o păcăleală? Fusese într-adevăr Mark cel care îi făcuse injecția, sau fusese Wiseman?

Wiseman.

Wiseman era mort. Wiseman și... și familia Corliss și Carl Bronski. În ochii ei se iviră lacrimi care se revărsară. Steve se întinse și le îndepărtă cu delicatețe.

– Sînt morți cu toții? întrebă ea cu un glas dogit.

– Toți, cu excepția lui Randy, îi răspuse Steve.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu acum, protestă Steve. De ce nu vrei să dormi din nou?

– Nu. Vreau să știu ce s-a-ntîmplat. Trebuie să știu.

– A fost un accident. Se pare că Bronski a pierdut controlul mașinii — din cauza unei explozii de cauciuc, probabil. În orice caz, a alunecat de pe șosea, s-a răsturnat, iar rezervorul de benzină s-a spart.

– O, Doamne, oftă Sally. Trebuie să fi fost groaznic.

Ochii i se încrucișară cu ai lui Steve.

– Au... ars?

Steve încuviință din cap.

– Jim și cu Lucy. Carl a fost aruncat din mașină și aceasta s-a rostogolit peste el.

– Și Randy?

– A scăpat. Nu știu ce-a făcut, dar a scăpat. Hainele de pe el au ars de tot, iar părul...

Sally închise ochii, ca și cum prin asta ar fi putut să șteargă imaginea care-i venise în minte.

– Dar cum a putut să supraviețuiască? Arsurile...

– A supraviețuit pur și simplu. Și se simte bine, Sally. Este asemănător cu ceea ce i s-a întîmplat lui Jason.

Ușa se deschise și în prag apărură Mark Malone. Închise ușa în urmă, apoi păși spre picioarele patului lui Sally, aruncă o privire la diagrama acesteia și zîmbi forțat.

– Mi-aș fi dorit să-ți pot spune că arăți mai bine ca în realitate.

– Tocmai mi-a spus Steve despre... despre...

Vocea i se pierdu, în timp ce lacrimile începură din nou să-i curgă. Se aplecă peste noptiera patului și găsi un pachet de batiste Kleenex. Ștergîndu-și lacrimile, se ridică puțin mai sus, apoi se strădui să întâlnească privirea lui Malone.

– Ce înseamnă asta, Mark? Ce se întîmplă?

– Mi-aș dori să-ți pot spune, răspuse Malone.

Șovăi, apoi vorbe din nou.

– Ai un vizitator. Dar nu ești obligată să-l primești.

– Un vizitator? Cine?

– Paul Randolph.

Ochii lui Sally se măriră.

– De la COPIL? Este aici? Dar... dar cum? De ce?

– A telefonat aproape cu o oră în urmă. Voia să știe dacă am făcut ceva cu programele din computerul nostru.

Sally își simți inima tresăltându-i puțin.

– Programele?

Malorie dădu din cap.

– Asta mi-a spus. Ceva despre computerul lor, care a încercat să facă o scanare de rutină a înregistrărilor din fișele noastre și nu a putut.

Steve se încruntă.

– Și ce înseamnă asta?

– Înseamnă că toate codurile au dispărut, zise Malone. Înseamnă că toate dovezile noastre au dispărut.

– Dar asta nu contează, spuse Sally. Avem imprimantele...

Clătinatul din cap al lui Malone îi opri șirul vorbelor.

– Au dispărut, Sally. Înainte ca Arthur să se sinucidă, a distrus totul. A schimbat înregistrările din computer și a ars toate copiile tale. A dispărut totul, Sally. Totul.

Ca și cum întregul înțeles al vorbelor lui și-ar fi făcut efectul, Sally se simți dintr-o dată obosită. Obosită și înfrântă. Totul se terminase.

Informațiile dispăruseră, toate. Dar unde? Chiar când se întrebă pe sine, știu răspunsul.

– Ei au făcut-o, nu-i așa? Indivizii de la COPIL au aruncat la gunoi tot conținutul computerului.

– Mai mult ca sigur, aprobă Malone. Deși Randolph neagă acest lucru. De aceea a venit până aici. I-am spus ce s-a întâmplat, dar vrea să audă întreaga poveste din gura ta. Mai zice că vrea să-ți spună ceea ce știi ei despre Grupul Douăzeci și Unu. Cu excepția faptului că ei îl numesc GT-factor activ.

– Și asta ce înseamnă? întrebă Steve.

– Se referă la ceea ce ei numesc introni, spuse Malone. Cred că Randolph poate să explice mai bine decât o fac eu, dar, dacă nu vrei să vorbești cu el, adăugă Mark, întorcându-și atenția înapoi spre Sally, nu ești obligată s-o faci.

Ochii lui Sally deveniră glaciali.

– Vreau să vorbesc cu el, zise ea. Vreau să știu ce le-au făcut copiilor și de ce.

Malone ezită, apoi se întoarse spre Steve, ca pentru o confirmare. Steve încuviință.

– Dacă Sally vrea să-l vadă, adu-l înăuntru. Dar nu ne lăsa singuri cu el.

– Nu vă voi lăsa, promise Malone înverșunat. Și eu vreau să ascult ce spune, la fel de mult ca și voi.

Părăsi camera și se întoarse o clipă mai târziu, urmat de Paul Randolph, care se apropie imediat de marginea patului și lua o mână a lui Sally în propriile mâini.

– Doamnă Montgomery, zise el, nu pot să vă spun cât de rău îmi pare de tot ce s-a întâmplat. Sînt Paul...

– Știu cine sînteți, spuse Sally, retrăgîndu-și mîna din strînsoarea lui și strecurîndu-și-o sub cearșaf. Ceea ce nu înțeleg este motivul pentru care vreți să vorbiți cu mine.

– Am nevoie de ajutor, zise Randolph. Îmi permiteți să mă așez?

Sally încuviință din cap.

– Am nevoie să știu cu exactitate ce ați descoperit despre ceea ce dumneavoastră ați intitulat Grupul Douăzeci și Unu. Am dedus faptul că dumneavoastră ați găsit dovada că punctul slab al copiilor ar fi putut fi cauzat de niște stimuli externi.

– Dumneavoastră știți mai bine decât mine acest lucru, domnule Randolph.

– Tot ceea ce știu, doamnă Montgomery, spuse Randolph cu sinceritate, este că Institutul nostru, cu cîțiva ani în urmă, s-a aplecat asupra unei anomalii genetice, pe care am intitulat-o recent GT-factor activ. Este foarte complicat, dar asta înseamnă de fapt că, la anumiți copii, există o disfuncție a unei combinații genetice, numită intron, care, din anumite motive, a devenit funcțională. Are legătură cu bazele de enzime care delimitează începutul și sfîrșitul unei secvențe intronice în ADN. Din anumite motive, secvența guanină-timină, care ar trebui să delimiteze în mod normal începutul unui intron, este greșită la acești copii. Am identificat recent doar care intron este cel care a devenit activ.

Ochii lui Sally se îngustară suspicios.

– Dar îi urmăriți pe acești copii de ani de zile, sublinie ea.

– Din cauza unui hormon prezent în corpurile lor într-o cantitate mai mare decât este normal, îi explica Randolph. Hormonii, după cum ar trebui să știți, sînt produși sub îndrumarea ADN-ului, ca și toate celelalte componente ale organismului. Noi am suspectat o greșală genetică din cauza hormonului, dar abia recent am fost în stare s-o punem pe seama acestui GT-factor activ. Următorul nostru pas va fi să determinăm sursa factorului însuși, care, pînă acum, am presupus că era ereditară – o combinație de structuri genetice ale părinților, care producea GT-factorul activ. Dar, la prima vedere, dumneavoastră ați descoperit proba contrariului.

– Da, spuse Sally, am descoperit-o.

Încet, începu să repete povestea care începuse în noaptea în care murise fiica ei. Vorbi cu seriozitate aproape o oră, timp în care Paul Randolph stătu ascultînd-o, luîndu-și ocazional notițe, dar niciodată întrerupînd-o. Cînd termină, ea se cufundă obosită între perne, iar apoi privi cu amărăciune spre Randolph.

– Dar dumneavoastră ați știut totul despre asta, spuse ea. Totul se afla acolo și trimitea direct la COPIL. Ne-ați omorît copiii și i-ați răpit, domnule Randolph.

Paul Randolph îi evită privirea, se ridică și se îndreaptă distrat spre fereastră. Cînd începu în sfîrșit să vorbească, încă stătea cu spatele la cameră.

– Aveți dreptate parțial, desigur. Am răpit cu adevărat cîțiva copii, doamnă Montgomery. De fapt, următorul copil pe care intenționam să-l luăm este fiul dumneavoastră, Jason.

În timp ce Sally ofta, Steve se ridică în picioare, cu mîinile încleștate, îndoindu-și degetele albe în strînsoarea pumnilor. Dar atunci Randolph se întoarse spre ei, cu fața golită de expresie și ochii posomorîți.

– Regret că trebuie să vă spun așa ceva, zise el încet, dar fiul dumneavoastră este pe moarte.

Sally se înfioră.

– Nu! strigă ea. Jason nu este pe moarte. Se simte bine! Nu a fost bolnav nici măcar o zi în...

– Nici unul dintre ei nu a fost, doamnă Montgomery, zise Randolph liniștit.

Deși vocea îi era molatică, exista în ea o nuanță care cerea atenția tuturor celor din încăpere.

– Asta este ceea ce face întreaga poveste incredibil de dificilă. Acești copii, copiii cu GT-factor activ, par sănătoși. Sînt sănătoși, incredibil de sănătoși. Se pare că hormonul este declanșat de traumă. Asta înseamnă că orice deteriorare a țesuturilor acestor copii, de orice natură – germeni, viruși, loviri – declanșează producerea hormonului. Și hormonul, la rîndul lui, accelerează regenerarea țesuturilor. Acești copii au o abilitate regenerativă care nu are nimic în comun cu miracolul. Țesuturile distruse, care ar trebui în mod normal să se refacă timp de cîteva zile sau săptămîni, se regenerază în cîteva minute, uneori chiar secunde.

Ochii lui Sally îi întîlniră pe ai lui Steve, în timp ce amîndoi își aminteau incidentele cu Jason – acidul, crema fierbinte, lupta cu Joey Connors. Inexplicabilul era dintr-o dată explicat.

Fără tragere de inimă, ea își întoarse atenția înapoi la Randolph.

– Dar ați spus că Jason este pe moarte.

– Și chiar este, doamnă Montgomery. Acesta este reversul medaliei. Deși hormonul îi face pe copii să pară anormal de sănătoși, în final îi omoară. Este ca și cum, la un anumit punct, hormonul ar acapara orice picătură de energie pe care acești copii o posedă, iar aceștia ar muri. Din cîte știm noi, se pare că se consumă pur și simplu. Cu fetițele se întîmplă foarte repede. Pînă acum, nici una dintre ele nu a supraviețuit peste vîrsta de un an. Procesul este mai lent la băieți. Unii dintre ei au trăit pînă la nouă ani. Nici unul însă nu a supraviețuit pentru a-și sărbători a zecea aniversare. Și acesta este motivul pentru care am răpit cîțiva dintre ei.

– Vi s-a întîmplat cumva să știți că răpirea este un delict federal, domnule Randolph? întrebă Steve, cu vocea plină de indignare.

– Sigur că da, zise scurt Randolph. Dar, în final, a existat o singură posibilitate de acțiune.

Steve privi către distinsul bărbat din fața lui cu un amestec de repulsie și curiozitate.

– În final?

– Cînd am început să înțelegem ce se întîmplă, am încercat să le explicăm situația cîtorva dintre părinți. Am vrut să punem copiii sub observație douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nu mai este nevoie să vă spun că părinții au refuzat. Și de ce n-ar fi făcut-o? Nu era nimic în neregulă cu copiii lor, dar absolut nimic. Ne-a fost imposibil să-i facem să înțeleagă care era problema.

– Deci, ați început să furați copii? întrebă Sally.

– Nu la început. Doar le-am ținut evidența. Știți cum – doar ne-ați descoperit sistemul de urmărire. Dar, în urmă cu doi ani, a devenit evident pentru noi că toți copiii urmau să moară. Într-un fel sau altul, părinții aveau să-i piardă. Așa că i-am luat, sperînd că am putea descoperi, lă o adică, modul în care era declanșat momentul de consumare completă. Pînă în prezent nu am

reușit. Dar acum, cel puțin, se pare că știm sursa problemei.

Făcu o pauză.

– Wiseman.

– Nu, obiectă Sally. N-a fost doctorul Wiseman. Nu ar fi putut să fie el. Când a descoperit ce se întâmpla, s-a sinucis.

– Din cauză că s-a gândit că fusese manipulat, sau din cauză că știa că fusese prins? replică Randolph.

– Ce tot spuneți?

– Ați știut că Arthur Wiseman a fost ceva un fel de expert genetician?

Sally păru șocată, iar Steve se încruntă.

– Nici măcar eu n-am știut, zise el.

– Nu văd ce... începu Sally, dar Randolph o întrerupse.

– Dacă acești copii au fost într-un fel victimele unei anumite forme de ADN recombinat, și, la prima vedere, au fost, acest lucru s-a petrecut în cabinetul doctorului Wiseman. I-a vorbit doctorului Malone despre un ser pe care îl întrebuințase, pe care pretindea că îl luase de la PharMax. PharMax n-a auzit niciodată de așa ceva. Mi se pare că Wiseman însuși trebuie să fi inventat acest produs.

– Dar de ce? se aprinse Sally. De ce ar fi făcut una ca asta?

– Pentru știință, îi spuse Randolph. Există oameni pe lume, doamnă Montgomery, pentru care cercetarea și experimentarea există doar ca scop în sine. Ei nu simt nici un fel de responsabilitate pentru orice fel de lucruri ar putea crea. Pentru ei, crearea și descoperirea reprezintă împlinirea prin ele însele. Asemenea oameni nu-și fac gânduri despre rezultatul final al faptelor lor, nu-și fac griji în legătură cu orice fel de consecință morală. Cunoașterea există pentru a fi descoperită și folosită. Dacă poți să faci ceva, atunci trebuie să-l faci. Iar dacă Wiseman a găsit o modalitate de transforma specia umană, tentația de a o pune în aplicare trebuie să-l fi copleșit. Probabil că pînă azi dimineată nu i-au fost clare consecințele testelor sale. Și astfel, a ars mărturiile. În computer nu a mai rămas nimic, doamnă Montgomery. Nici fișele copiilor care au fost purtători ai factorului activ GT, nici fișele femeilor care au fost tratate cu compusul inventat de Wiseman. Nimic.

Se lăsă într-un fotoliu și clătină din cap.

– Nu sînt sigur că putem reface vreodată acele fișe.

Sally stătea încă întinsă, încercînd să-și pună ordine în gânduri. Îi spunea oare adevărul?

Nu. În adîncul sufletului, Sally era sigură că o mințea, sau, dacă nu o mințea, atunci îi spunea doar o parte a adevărului. La urma urmei, reflectă ea, recunoscuse că îl răpiseră pe Randy Corliss.

Îi ucisese oare, în vreun fel, și pe părinții lui Randy și pe Carl Bronski?

Încă o dată, nu fu sigură. De un singur lucru, totuși, era mai mult decît sigură.

Ceea ce descoperise, ori crezuse că descoperise, îi fusese luat. Nu există nici o cale prin care să poată redobîndi ceea ce găsise. Probabil că totul era încă acolo, îngropat undeva în banca de date a computerului, dar atît de adînc îngropat și acoperit, încît nu ar mai fi fost niciodată capabilă să-l dezgroape.

Și dacă ar fi încercat, probabil că ar fi fost omorîtă la fel de bine.

Iar eu, își zise Sally, nu am de gînd să fiu omorîtă. Am de gînd să-i spun acestui bărbat orice ar vrea el să audă, am de gînd să rămîn în viață, ca să-mi cresc fiul.

Fiul meu.

Jason. Era oare pe moarte? Ori și aceea era tot o minciună? Pentru acea întrebare, doar timpul însuși ar fi putut furniza un răspuns.

Sally se ridică în capul oaselor și netezi cu grijă cerșafurile de peste piept. Apoi se strădui să întîlnească ochii lui Paul Randolph.

– Vă mulțumesc, spuse ea încet. Vă mulțumesc pentru că ați venit aici și mi-ați spus toate aceste lucruri. Nu aveți de unde să știți cum a fost pentru noi. A fost un coșmar.

– Unul care acum s-a sfîrșit, doamnă Montgomery.

Făcu o pauză.

– Cu excepția copiilor.

– Da, oftă Sally. Exceptîndu-i pe copii. Ce putem să facem?

Randolph făcu un gest neajutorat.

– Mi-aș dori să vă pot spune: Ocrotiți-i. Iubiți-i. Încercați să le faceți viețile pe cît de fericite puteți. Și sperați.

– Să sperăm? întrebă Sally. Ce să sperăm? Ați spus că nici unul dintre ei nu a trăit că să atingă vîrsta de zece ani.

– Așa este, doamnă Montgomery. Dar nu știm practic nimic despre asta. Poate că unii dintre

ei vor trăi. Poate fiul dumneavoastră, poate Randy Corliss. Tot ceea ce putem face este să sperăm.

– Randy Corliss.

Sally repetă numele și privi spre Steve.

– Ce-o să se întâmple cu el?

Steve ridică din umeri.

– Nu știu. Probabil că are rude...

– Îl vreau eu.

– Sally...

– Steve, vreau să avem grijă de el. Eu... ei bine, mă simt de parcă aproape că ne-ar aparține acum. Felul său de a fi, și Jason. O, Steve, trebuie să avem grijă de el. Le-o datoram lui Lucy și lui Jim.

– Sally, trebuie să ne gândim la această...

– Nu, Steve. Trebuie s-o facem. Și dacă tu nu vrei, atunci o voi face eu singură.

Tonul vocii i se transformă brusc în șoaptă.

– La urma urmei, are să fie doar pentru scurt timp.

Steve înghiți în sec, știind că nu ar fi refuzat cererea lui Sally. Și imediat, chiar când cedase, începu să se întrebe ce avea să se întâmple cu el când fiecare dintre băieții urma să moară. Va fi cum fusese și cu Julie?

Trebuia să vorbească și cu Sally despre asta, și trebuia s-o facă între patru ochi. Se uită la Mark Malone, iar tânărul doctor, citindu-i privirea, îi semnală lui Paul Randolph.

– Cred că am face mai bine să-i lăsăm pe amândoi singuri cîtva timp, domnule Randolph.

Paul Randolph se ridică.

– Desigur, spuse el ușor.

Se deplasă pentru a-și oferi mâna lui Steve, dar gestul fu refuzat.

– Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău că a trebuit să vă spun toate acestea, dar, mai devreme sau mai târziu, ar fi ieșit oricum la iveală.

Apoi, cu Malone în urma sa, părăsi încăperea.

Îndată ce rămaseră singuri, Sally își fixă privirea în ochii lui Steve.

– Minte, spuse ea. Minte în legătură cu toate.

– Sally...

Îi ignoră întrebarea.

– S-a sîrșit, Steve. Am pierdut. Nu-mi mai rămîne *nimic* altceva de făcut decît să am grijă de băieți și să pretind că totul este în regulă. Altfel, au să mă omoare. Exact cum i-au omorît pe Lucy, pe Jim și pe Carl.

– Și eu? întrebă Steve.

Sally îi evită privirea.

– Nu știu, Steve. Nu aștept să mă crezi. Știu că ceea ce a spus Randolph sună rezonabil.

Dar pur și simplu nu-l cred.

– Atunci vom face cum vrei tu, zise Steve.

Se așeză pe pat și o luă pe Sally în brațe.

– Orice s-ar întîmpla de acum încolo, vom face cum vrei tu.

O trase mai aproape de el și-i simți trupul rigid. Apoi Sally se relaxă brusc. Brațele îi alunecară în jurul gîtului lui Steve.

– Îmbrățișeaza-mă, șopti ea. O, te rog, îmbrățișează-mă doar un minut.

Se agățară unul de celălalt, întrebîndu-se ce fel de durere le mai rezervase viitorul și cum ar fi trebuit să împace și cu ea. Orice ar fi, aveau să-i țină piept împreună.

Mark Malone îl conduse pe Paul Randolph în cabinetul său și închisese ușa în urmă.

– N-au înghițit-o, spuse el. Cel puțin ea n-a înghițit-o.

– Nu, răspunse Randolph. N-a făcut-o. Dar am lăsat-o să înțeleagă că nu va dovedi niciodată nimic și i l-am dat pe Wiseman. Va avea destule dubii care s-o facă să tacă.

– Pină cînd moare Jason.

Pentru prima dată în acea zi, Paul Randolph zîmbi.

– Asta este cea mai frumoasă parte a problemei, zise el. Hamlin nu crede că Jason Montgomery ori Randy Corliss au să moară. Se pare că proiectul este un succes, Mark.

Mark Malone trase ultimul sertar al biroului său și scoase afară teancul de foi imprimare pe care le culesese Sally din computer. I-l înmînă lui Randolph, cu o expresie serioasă.

– Tu și cu Hamlin ați putea fi interesați să vedeți cît de departe ajunsese Sally, spuse el.

Cred că ar fi mai bine ca data viitoare să luați măsuri ca nimeni să nu vă mai depisteze.

Apoi, cu fața strălucitoare, se întinse din nou spre sertar, de acesta dată scoțînd o sticlă de

coniac pe care o cumpărase în ziua în care începuse Proiectul Divin. Timp de zece ani încheiați, fusese ciinele păzitor al proiectului. Astăzi, devenise salvatorul lui. Rupse sigiliul și turnă pentru fiecare o porție generoasă.

— Să bem pentru viitor, zise el. Și pentru toate creaturile minunate în care sînt pe cale să se transforme oamenii.

EPILOG

Trei ani mai târziu

Sally Montgomery își privi cu resemnare imaginea din oglindă. Ochii ei păreau să se fi cufundat adînc în orbite, iar părul, doar cu trei ani în urmă de un castaniu bogat, pălise într-un cenușiu tern. În jurul ochilor, cearcănele și ridurile dețineau monopolul, iar fruntea i se încrețise de griji. Și imediat, chiar în timp ce-și examina îmbătrînirea, nu simți nici un impuls s-o combată, ci doar o senzație de eliberare, fiindcă pentru ea chinul ar fi trebuit să se sfîrșească în curînd.

Băieții fuseseră cei care-i făcuseră asta.

Nu se mai gîndea de mult timp la Jason ca la propriul fiu, nici la Randy Corliss ca la un fiu vitreg. Pentru ea, aceștia deveniseră Băieții. Ciudate, străine fapte, pe care nu le cunoștea și cărora nu le acorda încredere.

Nu fusese așa de la început. La început fuseseră copiii ei amîndoi, Randy Corliss umplîndu-i golul existențial care fusese lăsat de moartea lui Julie. Chiar și în acea clipă își putea aminti valul de emoție care aproape că o copleșise cînd plecase să-l vadă pe Randy, în rezerva lui din Spitalul Comunal din Eastbury.

Stătea încă în pat, cu ochii larg deschiși și fața inexpresivă, îi străfulgeră prin minte o imagine a unor fotografii pe care le văzuse, cu copii salvați din lagărele de concentrare ale celui de-al doilea război mondial, avînd trupurile atrofiate, părul căzut din cauza foametei, ochii goi — trupuri și minți amorțite de ani întregi ai unor abuzuri de nedescris.

Dar pielea lui Randy era rumenă în acea zi și lipsa părului îi dădea capului său o curioasă infățișare inumană. Iar în ochi, în locul durerii și tristeții pe care se așteptase să le vadă Sally, nu era decît curiozitate și o anumită detașare stranie.

— Sînt morți, nu-i așa? întrebă el. Mami și tați au fost omorîți în incendiu, nu-i așa?

— Da, spusese ea, așezîndu-se pe patul lui și luîndu-i mîna într-a ei. Îmi pare rău; îmi pare rău, Randy.

— Ce-o să se întîmple cu mine?

Pe atunci, Sally atribuisese întrebarea și lipsa de reacție la aflarea morții părinților săi șocului. Îi explicase că ea și cu Steve aveau să aibă grijă de el și că el și cu Jason aveau să fie ca frații de atunci încolo.

Randy îi zîmbise, apoi adormise.

Acesta fusese începutul.

În ziua următoare, ea și cu Steve îl luaseră pe Randy acasă și începuseră așteptarea. În fiecare clipă a fiecărei zile și a fiecărei nopți, stătuseră de veghe, așteptînd momentul în care Jason sau Randy, fără nici un fel de averstiment, ar fi încetat să mai respire și ar fi murit.

Dar acest lucru nu se întîmplase. La început zilele, apoi săptămînile și lunile se tot perindaseră, iar băieții creșteau și păreau viguroși. Ușor, imperceptibil, Sally și Steve începuseră să lase precauțiile deoparte. În loc să fie atenți din cauza viitoarei morți a băieților, începuseră să-și facă planuri în legătură cu viețile lor. După sfîrșitul primului an, cînd Randy împlinise unsprezece și Jason tocmai trecuse de zece ani, îi duseseră la Mark Malone pentru consultația lunară. Cînd terminase cu băieții, doctorul Malone vorbise cu Steve și cu Sally în cabinetul său.

— Sînt remarcabili în toate sensurile, spusese el. Sînt amîndoi mari pentru vîrsta lor și neobișnuit de bine dezvoltăți. E ca cînd acest factor activ GT nu numai că i-ar proteja, dar le-ar și permite să se maturizeze mult mai rapid decît copiii normali.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Sally. Pentru ei, vreau să spun.

— Nu sînt sigur, recunoscuse Malone. Ar putea să nu însemne nimic, dar ar putea să fie și un prim semn al unei îmbătrîniri premature. Ar putea să însemne că, pe cit de sănătoase vor fi viețile lor, pe atît vor fi de scurte, chiar dacă sindromul autoconsumării nu va fi declanșat vreodată. Dar toate acestea nu sînt decît speculații, o asigurase el. Sincer să fiu, în cazul acestor băieți, nu există nici o modalitate de a spune ce s-ar putea întîmpla. Tot ce putem să facem este să așteptăm și să vedem.

Așteptarea continuase încă doi ani. De-a lungul acestui timp, băieții se apropiaseră din ce în ce mai mult, personalitatea fiecăruia căpătase particularitățile celui alt, pînă cînd Sally și Steve dăduseră împreună în mod inconștient în obiceiul de a vorbi despre copii ca și cum ar fi fost o singură entitate. Ceea ce i se spunea unuia trebuia să-i fie adresat și celui alt. Vina pentru greșeli care îi era atribuită unuia era imediat asumată de celălalt. Ceea ce făcea Randy făcea și Jason, și viceversa.

Nu aveau prieteni, fiindu-și suficienți unul altuia, dar Sally și Steve nu fuseseră niciodată siguri dacă băieții nu aveau nevoie de un stimul exterior, sau dacă, mai degrabă, un asemenea stimul nu devenise indispensabil.

Avuseseră loc și incidente.

Cel mai rău dintre acestea fusese ceea ce Sally ajunsese să denumească Circul.

Se întîmplase după extravaganța pe care Barnum & Bailey o jucaseră la Boston, iar toți copiii din cartier hotărîseră să imite reprezentația. Cei mai mulți, în final, fuseseră de acord că meseria de clown era cea mai avantajoasă parte a bravurii, dar Jason și Randy, deși neinvitați spre a participa, asiguraseră senzațiile tari.

Numărul lor de mers pe sîrmă nu o deranjase pe Sally, pentru că îi urmărise pregătindu-l, îngrijorată la început că ar fi putut să se lovească, dar impresionată pînă la urmă că avuseseră precauția să învețe șmecheria balansului pe sîrmă la un nivel jos. Doar cînd deveniseră încrezători în ei înșiși începuseră să înalțe sîrma, pînă cînd amîndoi fuseseră în stare să meargă pe ea cu ușurință la o înălțime de trei metri.

Ea nu-i urmărise repetînd numărul cu aruncarea cuțitelor, nici măcar nu-l văzuse, dar auzise despre asta.

Cercul se instalase în curtea din spate a familiei Connors, iar ultimul număr fusese cel al lui Jason și Randy. Cu rîndul, fiecare dintre cei doi băieți se așezase cu spatele la zidul garajului familiei Connors, în timp ce celălalt aruncase șase cuțite mari spre el. Întîi stătuse Jason cu spatele la perete, în vreme ce Randy azvîrlise tășurile blestemate.

Unul după celălalt, cuțitele se izbiseră de garaj, la cîțiva milimetri de țintă, cu minerele vibrînd în timp ce lamele pătrundeau în peretele de lemn. Cînd toate cele șase cuțite îl împrejmuiseră, Jason pășise în față făcînd o reverență, apoi scosese cuțitele din perete.

Pe urmă se așezase Randy cu spatele la zid, cu picioarele larg desfăcute și mîinile întinse în lateral.

Jason se dăduse trei metri mai în spate și aruncase spre țintă primul din cele șase cuțite. Acesta se rostogolise prin aer și lovise peretele între picioarele lui Randy.

Al doilea cuțit se îngropase în perete lîngă urechea stîngă a băiatului.

Al treilea cuțit se împlîntase lîngă urechea lui dreaptă. Pînă în acel moment, copiii din public țipaseră și aplaudaseră atît de tare, încît Kay Connors privise pe fereastră ca să vadă ce se petrecea.

Ajunsese la țanc ca să vadă ultimele trei cuțite răsucindu-se, în succesiune rapidă, prin aer.

Două dintre ele loviseră mîinile lui Randy, țintuindu-le în zid.

Al treilea se înfîpșese în stomacul lui Randy.

Aclamația veselă se transformase în urlete de groază, înghețată de spaimă, doamna Connors privise împietrită pe fereastră. Se uitase la Jason, care se îndreptase calm spre Randy și scosese smulgîndu-le cele două cuțite care îi țintuiau mîinile. Apoi îl văzuse pe Randy însuși, cu fața iradiîndu-i de fericire, scoțînd al treilea cuțit din propriul său stomac.

O oră mai tîrziu, ascultînd-o pe Kay Connors, Sally încercase să-și păstreze calmul.

— Încă nu știu cum au făcut-o, spusese Kay cînd isprăvisese de depănat povestea.

Fafa îi era încă palidă din cauza fricii și mîinile îi tremurau abia perceptibil.

— Și nici nu vreau să știu. Dar am să-ți spun chiar acum, Sally, că nu mai vreau să-i prind în casa mea vreodată. M-au speriat de moarte și nici măcar nu vreau să mă gîndesc la cum s-au simțit ceilalți copii. Fetele plîngeau toate și chiar și cîțiva dintre băieți. Știu că Jason și Randy s-au gîndit că era o glumă, dar nu era nimic de rîs.

Desigur că Sally realizase imediat că nu fusese deloc vorba de un truc. Jason aruncase cu adevărat cuțitele în prietenul său și Randy, departe de a fi fost rănit serios, se vindecase în cîteva minute. Dar în momentul în care plînsetul copiilor se potolise și Kay Connors ajunsese la Randy, nu mai rămăsese nici măcar o cicatrice care să trădeze secretul "trucului".

Patru zile mai tîrziu, doi băieți de cinci ani încercaseră să imite trucul. Unul dintre ei sîngerase aproape mortal, dar celălalt nu fusese rănit, fiind în aparență beneficiarul acelei fețe de monedă care stabilise care dintre cei doi ar fi trebuit să fie primă țintă. Sally fusese de altă părere. Deși nu mai putea să fie sigură, își amintise numele băiatului nerănit, Tony Phelps, de pe lista copiilor din Grupul Douăzeci și Unu.

După acel incident Sally începuse să aibă dubii în legătură cu băieții. O ascultaseră în tăcere

cît timp le vorbise, mai întii despre "cascadoria" pe care o pusese la cale, de care ea știa că nu fusese nici pe departe o cascadorie, iar pe urmă despre băiețelul care aproape că murise.

— Dar toată lumea o să moară, fusese unicul comentariu al lui Randy.

— În afară de asta, adăugase Jason, oamenii care pot fi răniți n-ar trebui să joace jocurile noastre. Ar trebui să facă doar ceea ce le spunem noi să facă.

— Să facă ce le spuneți voi? repetase Sally. De ce ar trebui oamenii să facă ce le spuneți voi? Jason îi întilnise privirea.

— Pentru că sîntem deosebiți, spusese el. Sîntem deosebiți și asta ne face mai buni decît ceilalți oameni.

Sally încercase să le explice că incapacitatea lor de a fi răniți, ori de a simți durerea, nu îi făcea mai buni decît pe ceilalți. Asta însemna că ei trebuiau să fie în mod special atenți cu ceilalți oameni, pentru că ar fi putut să facă în mod întîmplător ceva care i-ar fi dăunat altcuiva. Băieții se priviseră unul pe celălalt și ridicaseră din umeri.

— Noi nu facem nimic în mod întîmplător, îi spusese Jason.

Și astfel începuse surprinderea ei și, din nou, se reluase veghea. Încet-încet, Sally începuse să-și dea seama că mai era ceva în legătură cu Băieții, nu numai factorul activ GT. Era o răceală în comportamentul lor și un sentiment mereu mai accentuat al propriei superiorități, care fusese neplăcut la început, poate chiar înfricoșător.

Acum Jason avea doisprezece ani, iar Randy treisprezece, dar arătau cu cinci ani mai mari.

Și făceau ceea ce voiau, cînd voiau.

Cu o noapte în urmă, Sally îi vorbise lui Steve despre ei.

— Nu sînt ființe umane, încheiase ea. Nu sînt ființe umane și sînt periculoși.

Steve, care ascultase în tăcere mai bine de o oră, se răsucise incomod în fotoliu.

— Ce propui să facem? întrebuse el.

Sally înghițise în sec, nesigură de faptul că ar fi fost în stare să dea glas ideii care se conturase cu fermitate în mintea ei de cîteva luni în urmă pînă în acel moment. Dar trebuia să fie pronunțată. Trebuia scoasă la iveală și discutată. Dacă nu, atunci ea și-ar fi pierdut în mod sigur mințile.

— Cred că trebuie să-i omorîm.

Steve Montgomery își privise soția. În timp ce semnificația celor abia spuse de ea începuse să se înregistreze într-o parte a minții sale, o alta parte a minții păruse să schimbe macazul, să dea înapoi, de parcă n-ar fi vrut nici măcar să accepte cuvintele pe care le rostise Sally. Ce se întîmplă cu ea? se întrebuse acea parte a creierului său. Ce se întîmplă cu femeia cu care m-am căsătorit?

De-a lungul ultimilor trei ani, Sally devenise aproape o străină pentru el. Îi observase schimbările de pe față, dar, mai mult decît atît, îi simțise schimbările din suflet. Din mai multe puncte de vedere ea părea un animal hăituit mai mult decît orice altceva.

Hăituit sau bîntuit?

Și imediat el începuse să-și dea seama încet că ceea ce văzuse în soția sa era o reflecție a ceea ce simțea el însuși. Și el ajunsese să-i privească pe băieți ca pe ceva străin de el, ceva ce abia putea să înțeleagă, dar de care îi era teamă.

Se întrebuse de multe ori ce ar fi devenit dacă s-ar fi făcut mari, dacă s-ar mai fi făcut mari?

La început își alungase această întrebare din minte, dar apoi, cu trecerea timpului, băieții nu muriseră și el se silise să se confrunte cu dilema.

Dar unicul răspuns la care ajungea era acela că, indiferent pentru ce ar fi crescut, nu ar fi fost deloc un lucru uman.

Și astfel ajunsese și el să se simtă bîntuit. Bîntuit de sentimentul că creștea o nouă specie de oameni, de nedeosebit de ceilalți, dar diferită. Rece, fără simțăminte, insensibilă la durere.

Insensibilă la durere și de aceea insensibilă la suferință. Cîte specimene de acest gen existau și ce ar fi făcut acestea cînd le-ar fi venit timpul, care ar fi sosit în mod inevitabil, și și-ar fi descoperit puterile? Steve Montgomery, la fel ca și soția sa, nu știa.

— Bine, spusese el cu o noapte în urmă.

Sally privise spre el, zdruncinată pe moment de ușurința cu care acceptase, aparent, ideea ei.

— Asta este tot ce ai să-mi spui? Doar bine?

Steve dăduse din cap.

— Acum trei ani, cînd am discutat cu Paul Randolph, am descoperit că ai avut tot timpul dreptate în legătură cu copiii. Și în ziua aceea mi-am schimbat părerile în legătură cu ceva. Am decis că, din acel moment încolo, în ceea ce-i privea pe copii aș fi mers pe mîna ta în orice decizie ai fi luat. Dar m-am uitat și eu cu atenție la acești băieți, Sally. Orice ar fi, nu sînt ființe umane. Randy Corliss nu este copilul nostru și nici n-a fost vreodată. Și nici Jason. Nu știu sigur ce sînt,

dar știu ce nu sînt.

Apoi repetase cuviiviele:

– Nu sînt ființe umane.

Și astfel, în dimineața aceea, Sally plecase singură ca să-l vadă pe Mark Malone și îi explicase ce voia să facă. El o ascultase și, mult timp după ce terminase, rămăsese tăcut, în aparență gîndindu-se.

– Am nevoie de ceva timp, Sally, spusese el într-un tîrziu. Am nevoie de timp ca să mă gîndesc la asta.

– Cît de mult timp? îl întrebuse Sally. Țasta nu-i un lucru care tocmai mi-a trecut prin minte, Mark. M-am gîndit la el multă vreme. Băieții cresc și mi-e frică de ei.

– Te-ai gîndit să-i trimiți undeva departe, la școală?

– Sigur că m-am gîndit, îi replicase Sally cu amărăciune. M-am gîndit la tot ce era posibil și în final am ajuns mereu la același gînd. Sînt un fel de monștri, Mark, și trebuie să fie distruși. Nu eu sînt cea pentru care mi-e frică – mi-e frică pentru toată lumea. Nu poți să înțelegi asia?

Și Mark, spre ușurarea ei, dăduse din cap.

– Dar va trebui să mă gîndesc la asta, spusese el. Sînt medic. Pregătirea mea este de a salva vieți, nu de a le curma.

– Știu, șoptise Sally nefericită. Crede-mă, mi-aș fi dorit să fi făcut asta fără măcar să-ți fi spus. Dar am nevoie de ajutorul tău. Mă..., mă tem că nu am nici cea mai vagă idee despre cum să-i – șovăi, apoi se strădui să termine fraza – să-i omor.

Mark o condusesese pînă la ușă.

– O să te sun peste vreo două ore, Sally. Va trebui să mă gîndesc la acest lucru și nu-ți promit nimic. De fapt, mi-aș fi dorit să nu fi venit astăzi aici.

Și se întorsese acasă. În acea clipă stătea în fața oglinzii, privind-și strania imagine, recunoscîndu-și înfățișarea, dar neînțelegînd persoana în care se transformase.

Dar asta nu conta. Nimic din ce însemna viața ei nu mai conta, nu atîta timp cît Băieții trăiau. Abia după ce ei ar fi murit, ar fi putut fi îngrijorată din nou pentru sine. Dăr ce s-ar fi întimplat dacă nu exista nici un mod de a-i ucide? Ce s-ar fi întimplat atunci?

Chiar în acel moment sună telefonul.

– Sînt Mark, Sally. Există ceva care se numește succinilcolin clorid. Dacă vii pînă la mine la cabinet, am să-ți explic.

Seara tîrziu, Randy și Jason coborîră ca să le spună noapte bună lui Sally și lui Steve. Sally acceptă un sărut de lă fiecare dintre ei și apoi, în timp ce băieții urcau scările, strigă spre ei.

– Era să uit. Doctorul Malone m-a chemat astăzi și mi-a dat niște medicamente pentru voi. Voia să le luați chiar înainte de a merge la culcare.

Băieții se priviră curioși unul pe celălalt. Asta era ceva nou. Medicamente? Nici unul dintre ei nu avusese vreodată nevoie de medicamente înainte.

– Pentru ce e asta? întrebă Randy.

– Nu sînt sigură, răspunse Sally, rugîndu-se să nu fi fost cumva vreun tremur în vocea ei. Este doar un fel de injecție.

– N-o vreau, zise Jason.

Fața i se transformă într-o expresie de încăpăținare pe care Sally și cu Steve ajunseseră s-o cunoască foarte bine.

Steve se ridică din fotoliu.

– Ai să iei medicamentul, fiule, zise el, ținîndu-și vocea cu grijă sub control.

Jason îi aruncă o privire lui Randy, iar Steve, ducîndu-se la baza scărilor, putu să-i simtă pe băieți măsurîndu-l din cap pînă în picioare, cîntărindu-și forța lor reunită împotriva propriei sale puteri. Începu să urce scările. Cei doi băieți îl priviră războinic și Steve se încordă împotriva unui posibil atac. Dar atunci cînd se apropie de ei, Randy vorbi.

– Naiba s-o ia, Jason. Ce dracu' poate să ne facă?

Poate să vă omoare, își zise Steve cu o detașare subită. Sally îi povestise despre doctoria pe care i-o dăduse Mark Malone. Se numea succinilcolin clorid și efectul ei ar fi fost să atace sistemele lor nervoase, paralizîndu-i pînă cînd n-ar mai fi fost în stare să respire. În cele cîteva minute care i-ar fi trebuit factorului activ GT ca să acopere daunele biologice, ei ar fi fost lipsiți de aer și sufocați. Da, își zise iar Steve, poate să vă omoare.

Dar băieții transformaseră deja totul într-o glumă și, în timp ce Sally pregătea seringile hipodermice, Steve îi urmă în camera lor, unde ei se dezbrăcară și se strecurară în paturile lor. Randy rînji spre Jason.

– Ai făcut vreodată injecție?

— N-am mai făcut de cînd eram mic. Dar mi-am făcut analizele singelui.
— Și eu la fel. În săptămîna aceea, cit am stat la Academie, mi-au făcut analize tot timpul.
Nici măcar nu simți.
— Cui i-e frică? rise Jason. Mă doare undeva că doctorul Malone crede că ceva nu este în regulă cu noi.
— Ce știe el? zîmbi bațjocoritor Randy.
Chiar atunci intră Sally, ducînd două seringi. Jason le privi, incrunțându-se.
— Ce-i acolo?
— Succinilcolin clorid, răspuse Sally. Cinci sute de miligrame pentru fiecare. Care dintre voi vrea să fie primul?
Băieții se uitară unul la celălalt și dădură din umeri.
— Eu, se offeri Randy.
— E-n regulă.
Sally îi luă brațul și rulă mîneca stîngă a bluzei de pijama. Injecția, îi spusese doctorul Malone, trebuia făcută direct în mușchi.
În mușchiul antebrațului ar fi avut efectul cel mai rapid, dar în oricare ar fi fost bine. Ținînd seringă cu mîna dreaptă, ea apucă brațul băiatului cu stînga.
Și dintr-o dată își pierdu puterea.
Peste capul lui Randy, ochii săi îi întîlniră pe ai lui Steve.
— Nu... nu pot s-o fac, șopti ea. Pur și simplu nu pot s-o fac.
Steve clătină din cap.
— Nu te uita la mine, spuse el liniștit. Nici eu nu pot s-o fac.
Băieții începură dintr-o dată să ridă de ei.
— Dă-mi mie seringă, mătușă Sally, spuse Randy. Am să-mi fac injecția singur. Nu-i mare scofală.
— Ne-o vom face împreună, spuse Jason. Cînd ajung la trei, ne facem unul altuia injecția în picior. E-n regulă?
Fără cuvinte, simțindu-se ca într-un soi de vis, Sally îi dădu fiecăruia dintre băieți cîte o seringă. Pe urmă, în timp ce ea și cu Steve priveau, ei își suflecară cracii pijamalelor și, după ce Jason numără pînă la trei, introduseră acele în picioare și împinseră pistoanele seringilor. Lichidul din cilindri dispăru în mușchii coapselor lor. Cînd se termină, scoaseră acele din carne și o priviră pe Sally, cu ochii plini de satisfacție.
— Mulțumită? întrebă Jason.
Sally dădu din cap și luă seringile goale de la fiul său.
— Acum mergeți la culcare, zise ea, cu vocea gîtuită din cauza tuturor emoțiilor pe care le ținuse atît de prudent sub control, chiar din clipa în care luase acea decizie.
— Mergem în paturile voastre și culcați-vă.
Îi înveli și apoi făcu ceva ce nu mai făcuse de mult timp. Se aplecă și îl sărută pe fiecare dintre ei pe frunte. Un moment mai tîrziu, lăsînd luminile aprinse, ea și cu Steve se strecurară afară din cameră.
Cînd ramaseră singuri, Jason simți brusc o senzație ciudată în corp.
— Randy? spuse el.
— Ha?
În vocea lui Randy era o notă gîtuită și ciudată. Jason încercă să se ridice ca să-și vadă prietenul.
Nu reuși.
Tot ce putu să facă, și chiar și aceea fu o luptă grea, fu să se rostogolească și să privească pe deasupra spre celălalt pat. Randy zăcea întins pe spate, cu ochii larg deschiși, chinuindu-se să respire.
— Ce... ce s-a-ntîmplat? reuși Jason să-l întrebe. Ce... ce ne-au dat?
— Nu știu, gemu Randy. Nu pot... nu pot să respir.
Pe urmă, cînd întreaga forța a dozei letale de otravă îl lovi, Jason căzu înapoi pe pernă și alunecă în inconștiență.

Jos Sally se așeză dezolată pe canapea, încercînd să se împace cu ceea ce tocmai făcuse.

— A fost lucrul cel mai indicat, repetă ea. A fost lucrul cel mai indicat și a trebuit să-l fac. Lacrimile o potopiră și i se prelinseră în jos, pe obraji.

— Dar, o, Doamne, Steve, nu voi fi niciodată în stare să trăiesc cu povara asta. Niciodată. Steve dădu din cap nefericit.

— Îmi tot repet că nu erau ființe umane, șopti el. Dar cred că n-am ajuns s-o cred încă. Poate

că Randy nu era. Dar Jason? Dumnezeu, Sally, era fiul nostru.

– Nu era, zise Sally, ridicînd tonul. Nu era fiul nostru. Era cu totul altceva și a trebuit să moară. A trebuit, Steve. Dar ce are să se întîmple cu noi acum?

Steve privi în sus și Sally simți o bruscă seninătate iradiind dinei.

– Vom fi acuzați, îl auzi spunînd cu o voce care parcă ar fi venit de la mare depărtare. Vom fi acuzați de uciderea propriului nostru fiu și a fiului nostru vitreg. Și nimeni nu va crede că nu a fost o crimă, Sally.

– Și vor avea dreptate, zise ea.

Miinile i se încheștară și le răsuci în poală, ca și cum s-ar fi luptat cu o durere psihică ce amenința s-o surprindă.

– O, Doamne, Steve, vor avea dreptate.

Pe urmă, într-un moment de tăcere, auziră un zgomot undeva deasupra.

Auziră o ușă deschizîndu-se și un zgomot de pași.

O clipă mai tîrziu, Jason și Randy coborîră încet scările și pășiră în camera de zi, unde rămaseră tăcuți, privindu-i în față pe Sally și Steve.

Și, deoarece erau părinții săi, Jason fu cel care vorbi.

– Nu puteți să ne omoriți, zise el încet, cu ochii scâpărîndu-i diabolic. Doctorul Malone știe asta. De aceea v-a dat porcăria aia. A fost doar un alt experiment. Dar nu mai încerca să ne omori, mamă. Pentru că, dacă o mai faci, te vom distruge. Fără ca măcar să ne gîndim la asta, te vom ucide.

Apoi, într-o perfectă concordanță, se întoarseră cu spatele și urcară din nou scările.
